

Cărți pentru suflet

MARY BALOGH

A romantic close-up of a man and a woman in vintage attire. The man, on the left, wears a dark fedora and a light-colored jacket, looking down at the woman. The woman, on the right, wears a light-colored dress with a wide, patterned collar and a matching headscarf adorned with a large white flower. She is looking up at the man with a gentle smile, her hand near her face. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting an outdoor setting. The entire image is framed within a circular vignette.

*Iubire
magică*

I

Hmmm. Peter Edgeworth, viconte de Whitleaf, se huită încruntat la scrisoarea pe care tocmai o citise, o împături și o așează lângă farfuria în care îi fusese servit micul dejun.

John Raycroft, așezat la celălalt capăt al mesei, îi aruncă o privire pe deasupra ziarului de dimineață și ridică întrebător sprâncenele.

— Vești proaste?

Peter oftă cu năduf.

— Chiar așteptam să mă întorc acasă, spuse el, cu toate că în aceste ultime două săptămâni m-am simțit excelent aici, datorită ospitalității cu care am fost înconjurat de tine și de întreaga ta familie. Eram nerăbdător să plec, să las totul baltă. Dar am făcut greșeala de a-i comunica mamei intențiile mele și ea mi-a pregătit o primire grandioasă. A umplut casa de oaspeți, pe care i-a îmbiat să-și prelungească șederea cu câteva săptămâni, a invitat și o anume domnișoară Rose Larcwell, Dumnezeu știe cine o mai fi. N-am auzit niciodată de ea. Dar tu? Crede-mă, Raycroft, nu-i nimic de râs în chestia asta.

Dar protestul lui veni prea târziu. John Raycroft înce-

puse să chicotească în timp ce pune a ziarul deoparte și-și îndrepta toată atenția către prietenul său. Erau singuri în încăperea; restul familiei luase micul dejun mai devreme, în timp ce doi dintre ei optaseră pentru o partidă de călărie înainte de masă.

– Fără îndoială că mama ta e nerăbdătoare să te însoare, spuse John. Nici nu-i de mirare, Whitleaf, având în vedere faptul că ești singurul ei fiu și ai trecut deja pericolul de mult de douăzeci și ceva de ani.

– N-am decât douăzeci și șase, protestă Peter, încruntându-se din nou.

– Și ai cu cinci ani mai mult decât aveai atunci când mama ta a încercat ultima dată ceva similar și a dat greș, îi reaminti zâmbitor Raycroft. Fără îndoială, se gândește că a venit momentul să facă o nouă tentativă. Dar să știi că poți să spui „nu“, așa cum ai procedat și data trecută.

– Hmmm, mormăi Peter din nou, fără să împărtășească voia bună a prietenului său. Episodul acela nu fusese nicidecum amuzant. Reușise să scandalizeze *lumea bună*, care îi atribuisese statutul de logodnic al Berthei Grantham, ceea ce făcuse imposibilă o retragere onorabilă, chiar dacă logodna nu fusese anunțată oficial. Și stârnise admirația tinerilor din înalta societate, care-l crezuseră un tip dat naibii pentru că sfidase lumea civilizată și reușise să evite în ultimul moment atașarea unei ghiulele de picior.

La naiba, nu fusese deloc amuzant. Avea frageda vârstă de douăzeci și unu de ani, era inocent ca un copil și pășise bucuros pe calea pe care i-o trasaseră membrii familiei și cei care îi purtau de grijă. Doamne, Dumnezeu, ba chiar se și îndrăgostise, ascultător, de Bertha, pentru că asta se aștepta de la el. Nu își dăduse seama că are coloană vertebrală până în momentul în care, sub im-

periul șocului, pusese capăt logodnei care s-a încheiat într-o manieră condamnabilă, lipsită de tact și mai ales în public. Respectiva coloană vertebrală fusese destul de solicitată și-l duruse o lungă perioadă de timp după aceea, deși doar la o oră de la acel eveniment redevenise conștient de existența ei, trimițându-și unchii – până atunci tutorii lui – să-și facă bagajele, după ce declarase că le mulțumește frumos, dar, din moment ce ajunsese deja la majorat, nu mai avea nevoie de ei. Deși, nu era foarte sigur că le și mulțumise.

– Chestia e, spuse el, că fata aceea e posibil să-și fi făcut speranțe foarte mari, sau cel puțin mama ei – ca să nu mai vorbesc de tatăl ei, surorile, frații, bunicii și verii ei. Doamne!

– De unde știi că n-o s-o plăci, zise John Raycroft. Poate că îi face cinste numele pe care îl poartă.

Peter se strâmbă.

– Probabil c-o să-mi fie pe plac, fu el de acord. În general, femeile nu-mi sunt indiferente. Dar nu despre asta e vorba, nu? N-am de gând să mă căsătoresc cu ea – și nici cu altă femeie pe care n-am ales-o eu – chiar dacă e mai drăguță decât o mie de trandafiri la un loc. Așa că voi fi pus în situația imposibilă de a fi amabil și curtenitor cu ea, dar fără să-i las impresia că-i fac curte. Însă tot grupul infernal reunit în casa aceea își va da seama de ce a fost ea invitată acolo – mama o să aibă grijă de asta. Raycroft, ar fi cazul să-ți ștergi zâmbetul ăla de pe față.

John Raycroft râse din nou în timp ce-și arunca șervețul peste ziar.

– Condoleanțele mele, amice. E groaznic să fii și bogat și nobil și burlac – și să fii cunoscut drept seducător încă de la frageda vârstă de douăzeci și unu de ani. Bineînțeles, chestia asta te face și mai atrăgător, cel puțin în ochii

reprezentantelor sexului slab. Dar tot o să te căsătorești mai devreme sau mai târziu. E una dintre obligațiile ce derivă din statutul tău social. De ce n-ai face-o mai devreme?

— Dar de ce nu mai târziu? ripostă Peter, luându-și furculița și cuțitul și atacând ce mai rămăsese din ochiurile cu șuncă. Eu nu mă compar cu Raycroft. Nu pot vedea o femeie într-o seară, de cealaltă parte a sălii de bal, să recunosc în ea singura și cea mai mare iubire a vieții mele, să-i fac curte cu devotament până când toți ceilalți pretendenți se retrag și apoi să fiu mulțumit că m-am logodit cu ea și să o aștept încă un an, cât timp ea cutreieră Europa.

— E vorba de Viena, preciză prietenul său. A plecat acolo cu părinții ei, care au plănuvit excursia asta cu secole în urmă. Și n-o să lipsească un an întreg, Whitleaf. Se vor întoarce primăvara viitoare. Ne vom căsători înainte de sfârșitul verii. Și într-una din zilele astea o să-ți dai și tu seama de ce sunt dispus să aștept și de trei ori mai mult, dacă e nevoie. Problema ta e că nu faci diferența. Tu te îndrăgostești de o femeie doar dacă te uiți la ea. Te îndrăgostești de toate — ceea ce înseamnă niciuna.

— Să știi că numerele mari îți oferă o anumită siguranță, rânji Peter fără chef. Dar eu nu mă îndrăgostesc neapărat de femei, doar îmi *plac*.

Și asta era adevărul, din fericire. *Dragostea* și alte asemenea sentimente profunde îl puneau pe fugă. Dar această pasiune a lui pentru femei — și pentru lume în general, prin extensie — preîntâmpinase pericolul transformării sale dintr-un inocent într-un cinic în decursul unei singure zile îngrozitoare.

Prietenul său clătină din cap.

— Și, atunci, ce-ai de gând să faci? întrebă el uitându-se

la scrisoarea de pe masă. Să te duci acasă și să aterizezi în mijlocul petrecerii puse la cale de mama ta în postura de pețitoare sau să stai aici, la Hareford House? Ce-ar fi să te răzgândești în privința plecării de mâine și să mai rămâi aici o lună? Scrie-i mamei tale și spune-i că am fost foarte dezamăgit de intenția ta de a-ți scurta vizita. Adaugă și faptul că mama mea a fost extrem de afectată de decizia ta. Spune-i că te simți obligat să mai rămâi pentru a participa la balul orașului care va avea loc peste două săptămâni. Niciuna dintre scuzele astea n-ar fi o minciună sfruntată. De fapt, comunitatea locală o să arboreze ținuta de doliu dacă n-o să-ți faci apariția la bal. Evenimentul s-ar putea anula, din cauza dispariției interesului pentru această manifestare. E un lucru bun că sunt logodit cu Alice și știu că mă iubește. Orice bărbat singur riscă să cadă în cea mai neagră depresie dacă stă cu tine prea multă vreme. Pentru femei nu mai există niciun alt bărbat pe o rază de zece kilometri în jurul tău.

Peter râse, deși nu se era prea binedispus.

Adevărul e că, după cinci ani de hoinăreală pe parcursul cărora nu dăduse socoteală nimănui, ducând viața unui tânăr gentleman obișnuit de la oraș, venise vremea să ia o decizie în privința viitorului său.

Nu mai putea amâna întoarcerea acasă, în Sidley Park. Timp de cinci ani făcuse doar scurte vizite acolo, înainte să se ducă înapoi la Londra, sau la Brighton sau la una dintre stațiuni.

Era timpul să-și ia în stăpânire averea și responsabilitățile care decurgeau din poziția sa socială.

Cu alte cuvinte trebuia să se maturizeze și să devină bărbatul care fusese crescut să fie – de fapt omul care întruchipa propriul său vis, chiar dacă acesta fusese întrerupt pentru destul de mult timp. Iubea dintotdeauna

Sidleyul, îi plăcea să-l știe al lui, așa cum era de când murise tatăl său, lăsându-l orfan la numai trei ani.

Plăcerile frivole nu reprezentau scopul lui în viață, decisese el în timpul sezonului pe care-l petrecuse în acel an la Londra. Nici nu era omul care să-și facă de cap, deși de câteva ori sărise calul. Irosise cinci ani din viață. Deși nu fuseseră pierduți în adevăratul sens al cuvântului, se gândi el. Învățase să stea pe picioarele lui, chiar dacă acestea nu erau atât de ferme pe cât și-ar fi dorit el. Și învățase să treacă prin propriul său filtru tot ce învățase de la o mamă iubitoare, de la cinci surori și de la o grămadă de tutori foarte riguroși și astfel reușise să discearnă ceea ce era important de lucrurile ce trebuiau îndepărtate pentru totdeauna.

Tutorii aceia, inclusiv mama lui, îl dezamăgiseră crunt în urmă cu cinci ani. Dar până la urmă își dăduse seama că îl crescuseră foarte bine. Venise vremea să nu își mai plângă de milă și să nu se mai pedepsească nici pe el și nici pe ei – era timpul să devină cine își dorea să fie. La urma urmei, nimeni nu putea să facă asta în locul lui.

Devenise singurul stăpân al vieții lui, și asta îl făcea să se simtă pe deplin satisfăcut.

Bineînțeles, promisese să petreacă o lună la Hareford House împreună cu Raycroft, după sfârșitul sezonului, și avea să se țină de cuvânt, decisese el, după care o să meargă acasă. Dar apropierea dintre membrii familiei lui Raycroft, căldura cu care relaționau între ei, precum și cu prietenii lor și cu vecinii nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea de a deveni în sfârșit stăpânul propriei case. Așadar, decisese să-și scurteze vizita și să se întoarcă acasă, în Sidley Park după doar două săptămâni. Era deja sfârșitul lui august și se apropia momentul culesului. Își dorea ca în acest an să fie acasă la strângerea

recoltei și să rămână acolo.

Acum, scrisoarea mamei sale îi alterase întrucâtva visurile. I se părea că ea fusese prea puțin afectată de evenimentele petrecute în urmă cu cinci ani. Sau poate că voia de fapt să îndrepte lucrurile și încerca să facă asta în singurul mod care i se părea firesc. Era visul *ei* să-l vadă la casa lui, cu o soție și câțiva copii.

Înainte ca el să poată răspunde la invitația lui Raycroft, își făcu apariția în salonul pentru mic dejun a domnișoarei Rosamond Raycroft, sora mai mică a lui John, îmbujorată și cu ochii strălucitori, foarte drăguță după ora petrecută în grădină, unde culesese flori împreună cu mama sa. Peter o privi cu un amestec de afecțiune și de admirație cum îl sărută pe fratele ei pe obraz și cum apoi se întoarce bosumflată spre el. Se ridică și-i trase un scaun.

— Să știi că nu te mai iubesc, spuse ea în timp ce se așeza. Speram că o să mai rămâi o vreme la noi.

— Îmi frângi inima, zise Peter, așezându-se la locul lui. Dar te asigur că eu te mai iubesc un pic. Vreau să te rog ceva, mai ales că m-ai amețit atât de tare cu frumusețea ta încât, dacă n-aș fi luat micul dejun, între timp mi-ar fi pierit pofta de mâncare. Cu umilință te implor, domnișoară Raycroft, să îmi rezervi primul dans la balul care va avea loc în curând.

Bosumflarea dispăru ca prin farmec de pe chipul ei cedând locul unei bucurii nestăpânite.

— Până la urmă rămâi? îl întrebă ea. Pentru bal?

— Cum aș fi putut să rezist? Își ridică mâna dreaptă și și-o puse în dreptul inimii, privind-o galeș. Chiar dacă n-ai fi ieșit de dimineață în bătaia razelor soarelui, la aer curat, chiar dacă nu ți-ai fi înfrumusețat astfel pielea oricum desăvârșită, chiar dacă ai fi apărut aici palidă și întunecată și îmbrăcată în cele mai vechi haine ale tale,

ah, oricum aş fi considerat prezenţa ta irezistibilă.

Ea izbucni în râs.

— Oh, chiar rămâi, spuse ea. Şi întâmplător sunt îmbrăcată în cele mai vechi haine pe care le am, prostuţule. *Rămâi!* Oh, ştiam eu că voiai doar să ne necăjeşti când ai insistat că trebuie să pleci mâine. Habar nu ai cât de puţini bărbaţi tineri vin la balul acela, lord Whitleaf. Şi cei care catadisesc să-şi facă apariţia joacă cărţi toată seara sau pur şi simplu stau în picioare, de parcă ar muri dacă ar schiţa vreun pas.

— Probabil că ar muri, Ros, spuse fratele ei. Dansul e o chestie foarte solicitantă.

— Fetele din familia Calvert *se vor înverzi* de invidie când or să afle că am promis deja primul dans, şi cui, *vi-contelui Whitleaf*, continuă domnişoara Raycroft, bătând din palme. O să le spun chiar în dimineaţa asta. Am promis că o să trec pe la ele ca să mergem împreună la plimbare. Chiar ar trebui s-o rogi pe Gertrude să-ţi acorde primul dans, John. Ştii că mama şi doamna Calvert aşteaptă asta, chiar dacă eşti logodit cu Alice Hickmore. Şi Gertrude o să fie liniştită. Dacă o să-ţi promită ție primul dans, nu va mai putea dansa cu domnul Finn, care s-a născut cu două picioare stângi, amândouă foarte mari, sărmanul de el.

Peter rânji.

— Vin şi eu cu tine şi o să-i solicit chiar acum primul dans, spuse John vesel. Finn e fermier, şi încă unul al naibii de bun, Ros. Şi poate să împuşte o vrabie între ochi de la o sută de paşi. Nu poţi să-i ceri să fie şi un dansator priceput.

— Să împuşte o *vrabie*? Domnişoara Raycroft se opri cu mâna întinsă spre coşul de pâine, incapabilă să-şi marcheze şocul. Ce idee oribilă! Sper din tot sufletul că

n-o să mă invite la dans.

– Era doar o figură de stil, o liniști fratele ei. De ce să împuști o vrabie, ce rost ar avea? Oricum nimeni n-ar mânca așa ceva.

– Nimeni n-ar împușca o vrabie, indiferent de motiv, o asigură Peter pe fată în timp ce se ridică în picioare. Sunt păsări blânde și frumoase. O să vă însoțesc și eu la plimbare, dacă sunteți de acord, domnișoară Raycroft. Vremea și priveliștea sunt foarte ademenitoare, dar chiar și dacă ar fi plouat, ar fi fost frig și vânt, n-aș fi rezistat tentației de a te însoți.

Ea primi complimentul lui prezentat în meșteșugite cuvinte cu un zâmbet luminos și cu ochi strălucitori. Avea șaptesprezece ani și deși nu-și făcuse în mod oficial debutul în societate, știa la fel de bine ca toți ceilalți că el nu era cu adevărat subjugat de farmecele ei – de fapt, din câte aflase ea, nicio femeie nu pusese stăpânire pe inima lui. Nici n-ar fi îndrăznit să o complimenteze și să flirteze cu ea dacă ar fi existat pericolul ca ea să-și închipuie altceva – fratele ei era cel mai bun prieten al lui și fusese invitat să-și petreacă o vreme în casa părinților ei.

– Mă duc sus, să-mi schimb hainele și să mă spăl pe mâini și pe față, spuse ea, ridicându-se în picioare – uitase complet de pâinea prăjită după care întinsese mâna mai devreme. Sunt gata într-un sfert de oră.

– Te așteptăm în zece minute, Ros, spuse fratele ei cu un oftat. Mie mi se pare că arăți foarte bine așa cum ești acum.

Întâlnindu-i privirea îndurerată, Peter îi făcu cu ochiul.

– Du-te și șlefuește-ți perfecțiunea, dacă e posibil așa ceva, spuse el. O să te așteptăm, chiar dacă o să zăbovești douăzeci de minute.

S-ar părea, își zise el cu tristețe, că se hotărâse deja.

Până la urmă n-avea să plece acasă. Cel puțin nu acum.

O oră mai târziu, vicontele Whitleaf își făcea probleme din cauza handicapului de a posedea doar două brațe, când mai convenabil ar fi fost să aibă trei sau chiar patru. La brațul drept o avea pe domnișoara Raycroft, iar la celălalt pe cea mai vârstnică dintre domnișoarele Calvert, în timp ce Jane Calvert și Mary Calvert se învăteau în jurul lor și ciripeau asemeni unor păsărele delicate și pline de culoare, pălăvrăgind și râzând. Iar John Raycroft ținea pasul cu ei gesticulând și ridicându-și fața spre soare când nu admira bucuros peisajul de vară târzie și nu remarca faptul că recolta avea să fie cu siguranță excelentă în acel an.

Peter spera că și fermele sale din Sidley Park aveau să fie la fel de roditoare. În clipa aceea își dori să fie acolo la strângerea recoltei, să poată colinda câmpurile îmbrăcat cu o pereche de pantaloni vechi și încălțat cu cizme înalte, să fie alături de lucrătorii lui, să-și scoată haina și să-și suflece mânecile și să trudească alături de ei, să simtă sudoarea muncii cinstite pe spate. Visa să facă toate lucrurile astea care îi fuseseră interzise în copilărie și pe care le dusesese la bun sfârșit într-un singur an, cel în care împlinise douăzeci de ani, și aștepta cu nerăbdare să fie considerat major.

La naiba, își spuse el, *de ce* oare o anunțase pe mama sa că intenționa să vină acasă anul ăsta? De ce nu apăruse pur și simplu pe neaunțate?

Oftă, dar își recăpătă aproape imediat buna dispoziție când atenția îi fu acaparată de clipa de față.

Domnișoara Calvert era o tânără foarte drăguță, chiar dacă nu avea gropițele fermecătoare ale surorii sale mai mici, domnișoara Jane Calvert și nici ochii de un albastru intens ai meziniei, domnișoara Mary Calvert. De fapt,

toate cele trei surori erau renumite în zonă pentru frumusețea lor. Ar fi atras atenția asupra lor și într-un oraș ca Londra, și ar fi făcut probabil partide foarte bune, chiar și fără zestre.

– Poate că ar trebui să iei în calcul posibilitatea de a mai rămâne două săptămâni, lord Whitleaf, îl rugă domnișoara Mary Calvert, întorcându-se spre el și mergând un pic cu spatele în timp ce vorbea pentru a rămâne în fața lui și a celor două domnișoare pe care el le ținea la braț. La bal o să se și danseze – știai asta? – și chiar ne-am dori să fii și dumneata prezent.

Panglicile albastre de sub bărbie și de sub sâni, care aveau exact culoarea ochilor ei, fluturau impulsionate de mișcărilor ei, și zulfii blonzi se mișcau ușor sub borul bonetei. Marginea de jos a rochiei de bumbac se legăna, scoțând la iveală gleznele fine. Era, într-adevăr, foarte frumoasă.

– Chiar trebuie? spuse el, cu un oftat exagerat. Le zâmbi pe rând domnișoarelor, bucurându-se de dimineța aceea plăcută și gândindu-se cât de norocos era să se afle într-o astfel de companie – chiar dacă inima îi dădea ghes să plece mâine acasă. Tentația este aproape irezistibilă, trebuie să recunosc.

Dar domnișoara Raycroft nu voia cu niciun chip să scape ocazia de a face chiar ea marele anunț.

– Vicontele Whitleaf a hotărât în dimineța asta că o să rămână, spuse ea pe un ton ridicat. Și mi-a cerut să-i rezerv primele dansuri.

– Credeți-mă, n-a fost nevoie să mi se forțeze mâna, le asigură Peter în timp ce domnișoarele Jane și Mary Calvert băteau din palme și cea mai vârstnică domnișoară Calvert îl strângea de braț. Toate trei se uitau fericite la el. Cum aș fi putut să plec și să ratez ocazia de a dansa cu

aceste patru domnișoare de o frumusețe răpitoare, dar asta numai dacă le voi putea convinge să-mi acorde această favoare?

Dar deși flirta – și cu toții știau asta foarte bine – spunea și adevărul. Se întâlnise de multe ori cu vecinii lui Raycroft în ultimele două săptămâni, și îi simpatiza pe toți, mai ales pe tinerele domnișoare.

Ultimele sale cuvinte fură întâmpinate cu un cor de râsete amuzate.

– Poate domnișoara Calvert îmi va face onoarea să-mi rezerve cel de-al doilea dans, spuse el, domnișoara Jane Calvert pe cel de-al treilea și domnișoara Mary Calvert pe al patrulea. Asta doar dacă nu am ajuns prea târziu și nu cumva toate dansurile au fost promise domnilor din zonă. N-aș fi deloc surprins dacă așa ar sta lucrurile.

Un alt cor de râsete îi întâmpină cuvintele, apoi cele trei surori îl asigurară că aveau să-i rezerve dansurile respective și că nu-l vor da uitării.

– De parcă *asta* ar fi posibil, adăugă domnișoara Mary Calvert, ingenuă.

– Ar fi mai bine să-mi acorzi mie primul dans, Gertrude, spuse vesel John Raycroft și fără nicio urmă de tact sau de curtoazie. Înțeleg că alternativa e Finn, și Ros m-a asigurat că o astfel de soartă ar fi la fel de rea ca și moartea.

Domnișoarele izbucniseră din nou în râs.

– E foarte amabil din partea ta, John, spuse domnișoara Calvert. Mulțumesc. Domnul Finn este amabil și îndatoritor, și-l plac foarte mult. Însă trebuie să mărturisesc că nu este un dansator prea grozav.

Pentru Peter era evident că ea chiar îl plăcea pe Finn și că acesta avea de gând să-și facă curaj și în următorul an, sau peste alții, pentru a-i cere mâna.

— Am auzit dintr-o sursă demnă de încredere, spuse el, zâmbindu-i, că Finn este un fermier bun. Și chiar eu am discutat de mai multe ori cu el despre recolte, despre șeptel*, despre canale de scurgere și alte lucruri asemănătoare și trebuie să recunosc că este un tip foarte bine informat.

Ea îi zâmbi la rândul său, debordând de fericire.

Continuă să se plimbe pe lângă câmpuri verzi care tocmai începuseră să-și schimbe culoarea în auriu și pe lângă tufișurile care separau loturile, pline de flori sălbatice ale căror miresme le umpleau nărilor. Domnișoarele pălăvrăgeau vesele despre balul care urma să aibă loc în curând.

Înainte ca subiectul să fie epuizat în totalitate ajunseră la o răspântie, iar John le întrerupse și, arătând cu bastonul spre drumul din dreapta, îi explică lui Peter că acesta avea să-i ducă înapoi în oraș pe altă cale decât cea pe care veniseră; în schimb, cel din stânga mergea la Barclay Court, unde încă nu se întorseseră contele și contesa de Edgecombe. Dar chiar în timp ce vorbea, domnișoara Calvert scoase o exclamație de plăcută surpriză, iar când surorile ei își întoarseră capetele să vadă despre ce era vorba, se grăbiră vesele să le întâmpine pe cele două femei care se îndreptau spre ele din direcția respectivă.

— Este contesa, explică domnișoara Calvert. S-au întors acasă, John. Ce bine îmi pare!

Peter o recunosc pe contesa de Edgecombe — contele era o cunoștință a lui. O admirase întotdeauna pe această doamnă înaltă, brunetă și de o frumusețe răpitoare, dar și pentru că avea cea mai frumoasă voce de soprană pe care o auzise vreodată. Își câștigase o binemeritată faimă în

---

* Totalitatea animalelor domestice crescute într-o gospodărie (n. red.).

lumea muzicală și călătorise în întreaga Europa, cântând în fața unui public numeros.

– Așa se pare, spuse John Raycroft plin de voieșie.

Dar privirea lui Peter se oprise asupra însoțitoarei conțesei. Era o femeie tânără, micuță, bine făcută. Sub boneta verde – într-o nuanță mai închisă decât rochia – se vedea părul strălucitor, cu o nuanță interesantă de roșcat. Avea o figură plăcută, zâmbitoare, care armoniza perfect cu părul.

De fapt, era înzestrată cu o frumusețe remarcabilă, iar el o privea cu o admirație nedisimulată.

Dar chiar în timp ce se uita la ea, în minte i se contură un gând care căpătă o claritate de cristal.

Iat-o, își zise el.

Nu încercă să descopere semnificația acestor cuvinte care sunau inocent, dar păreau cumva rău prevestitoare. Întotdeauna le admira pe tinerele femei care îi ieșeau în cale. Era de fiecare dată dornic să le cunoască, să flirteze cu ele. Dar inima lui rămăsese ferecată în fața sentimentelor profunde – și așa stăteau lucrurile de cinci ani.

Și totuși avusese un gând spontan.

Iat-o.

De parcă ea ar fi fost o părticică din sufletul lui, pierdută de mult și acum regăsită. Ar fi trebuit să se simtă un pic caraghios – și jenat – de reacția lui disproporțională la vederea frumoasei necunoscute care îi captase atenția.

Dar nu se simțea deloc așa.

Cele două grupuri se întâlneau la răspântie și schimbă saluturi pline de exuberanță. Se părea că toată lumea cunoștea pe toată lumea, în afară de Peter și de tânăra al cărei nume era, așa cum află el imediat, domnișoara Osbourne. Așteptă ca cineva să facă prezentările. Acum, că se găsea la doar câțiva pași de ea, văzu că avea ochii verzi

ca marea. Alcătuiau o combinație minunată cu părul. Își alesese foarte bine hainele, culoarea o prindea de minune.

Doamne, dar cât era de frumoasă! De ce n-o întâlnise până acum? Cine oare se ascundea dincolo de „domnișoara Osbourne“?

– Lord Whiteleaf, spuse contesa, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Osbourne. Este profesoară la școala de fete a domnișoarei Martin, din Bath, unde am predat și eu înainte de a mă mărita cu Lucius. Dumnealui este viconte Whiteleaf, Susanna.

Susanna Osbourne. Numele i se potrivea de minune. Avea ochii mari, cu gene lungi, aparent aceasta fiind cea mai frumoasă trăsătură a ei, deși adevărul era că nu putea găsi niciun cusur nici în privința celorlalte.

Ea se înclină. Cu brațele libere acum, după ce domnișoara Raycroft și domnișoara Calvert îi dăduseră drumul pentru a le saluta pe doamnele din Barclay Court, el făcu o plecăciune elegantă și o învăluie cu cel mai cald și mai fermecător zâmbet al său.

– Domnișoară Osbourne, i se adresă el. Ziua asta minunată de vară îmi pare acum și mai caldă, și mai strălucitoare.

Anturajul lui feminin râse amuzat de scandalosul compliment. Domnișoara Osbourne nu i se alătură. Și zâmbetul cald pe care-l avea pe buze în momentul în care întâlnise grupul lui pieri ca prin farmec în timp ce se uita la el... oare ce exprima privirea ei? Neplăcere? Dispreț? Una din ele.

– Domnule, murmură ea, încheind prezentarea, apoi își întoarse privirea și continuă să le zâmbească celorlalți.

– Îmi pare foarte bine că ne-am întâlnit prietenii la atât de puțină vreme după ce am plecat din Barclay Court,

spuse contesa. Lucius și cu mine am ajuns acasă ieri, am adus-o și pe Susanna cu noi de la Bath pentru a petrece aici două săptămâni înainte ca școala să-și înceapă cursurile de toamnă. Tocmai ne pregăteam să vizităm câțiva dintre vecini. De fapt ne îndreptam spre Hareford House, acesta fiind primul nostru obiectiv. Domnule Raycroft, speram să te putem convinge să te întorci cu noi, să-l vizitezi pe Lucius, care încă de dimineață discută cu administratorul domeniului. Stai și dumneata la Hareford House, lord Whitleaf? Dacă dorești, ne-ar face plăcere să vii și dumneata. Lucius va fi încântat.

— Lordul Whitleaf o să rămână la noi până după întâlnirea de săptămâna viitoare, anunță cu un aer triumfător domnișoara Mary Calvert. Va dansa cu noi toate, deși eu nici nu mai vreau să vorbesc cu Rosamond, pentru că se prevalează de faptul că locuiește la Hareford House, ca să danseze prima cu el, în timp ce eu va trebui să aștept până la al patrulea dans, deoarece Gertrude și Jane sunt mai mari decât mine. În ce-o privește pe Rosamond, ea este cu două săptămâni mai mică, ceea ce mi se pare de-a dreptul scandalos, lady Edgecombe.

Dar în timp ce vorbea, izbucni în râs pentru a demonstra că nu era cu adevărat supărată și, profitând de moment, se strecură lângă Peter și-l apucă de brațul drept. Îi zâmbi în timp ce domnișoara Jane Calvert se agăța de brațul lui stâng.

— O să veniți și dumneavoastră, cu lordul Edgecombe și domnișoara Osbourne? o întrebă domnișoara Calvert pe contesă.

— La bal? Acum aud prima dată de asta. Dar mai mult ca sigur că vom veni, o asigură contesa. Plăcerea va fi de partea noastră. Ah, îți mulțumesc, domnule Raycroft.

John îi oferise un braț contesei și pe celălalt domni-

soarei Osbourne, care-l luă cu un zâmbet cald.

Peter îi urmă pe alee, împreună cu celelalte patru femei, care erau și mai animate decât înainte datorită măririi grupului, și făceau comentarii pe un ton ridicat, asta când nu pălăvrăgeau între ele sau nu vorbeau cu el.

Deci domnișoara Susanna Osbourne era profesoară, da? În Bath. Așa se explică de ce n-o întâlnise până acum.

Ce regretabilă risipă de tinerețe și ieșită din comun frumusețe!

Probabil era și inteligentă și citită.

Cu siguranță nu părea genul de femeie sensibilă la farmecul masculin și la complimente – cel puțin nu la ale lui. Își reproșa că nu fusese mai atent la prezentarea conțesei, evitând complimentele de orice fel. Ar fi trebuit, în schimb, să încerce să le farmece pe amândouă cu inteligența și erudiția lui, enumerând denumirile tuturor florilor care creșteau în tufele de pe marginea drumului; eventual cu denumirea lor latinească.

Poate că asta ar fi impresionat-o.

Bineînțeles, nu cunoștea nicio denumire latinească de floare.

Scoala de fete a domnișoarei Martin. Avu o tresărire pe care și-o reprimă în timp ce râdea la auzul unei glume făcute de domnișoara Jane Calvert.

Suna formidabil. Și ea preda acolo.

Și, tipic pentru o profesoară, n-avea deloc umor.

Dar nu, o astfel de constatare era neîndreptățită. Ce naiba îi spusese? Ceva despre ziua de vară pe care prezența ei o făcea mai caldă și mai strălucitoare? Dumnezeu, ceva mai potrivit nu putuse să găsească? Și chiar se așteptase ca ea să fie încântată și să-l copleșească cu mulțumiri pentru un asemenea compliment?

Uneori se considera detestabil.

Își concentrează atenția asupra celor două femei pe care le ținea de braț și a celorlalte două care gravitau în jurul lor și flirtă dezinvolt cu ele tot restul drumului.

Raycroft și cele două femei de la Barclay Court păreau să poarte o conversație extrem de interesantă, observă el, cu excepția momentelor în care erau întrerupți de vreun comentariu sau de o întrebare adresată de cineva din spate.

Peter se simțea ușor invidios. El aproape că nu avuse-se niciodată o conversație serioasă cu o femeie. Se rezumase doar să flirteze cu ele, și flirtul devenise o obișnuință. Nu făcuse asta dintotdeauna, nu? Își amintea de vremea când purta discuții nesfârșite cu Bertha despre toate subiectele care-l fascinasera la universitate și despre religie și politică și filozofie – asta până când își dădea seama din privirea ei că se plictisea de moarte.

2

Susanna Osbourne crezuse că n-o să poată veni la Barclay Court și fusese foarte dezamăgită din cauza asta, deși își spusese în repetate rânduri că nu conta foarte mult.

Rămăsese toată vara la școala din Bath cu Claudia Martin, pentru a supraveghea elevele mai sărace, care nu

aveau unde să se ducă pe perioada vacanței. Anne Jewell, cealaltă profesoară, plecase în Țara Galilor pentru o lună, împreună cu fiul său, David, la invitația marchizei de Hallmere, o mai veche cunoștință a ei.

Dar în absența lui Anne, Frances Marshall, contesă de Edgecombe, care și ea fusese profesoară la școala respectivă, trecuse prin Bath cu contele, soțul ei. Se întorceau acasă, la Barclay Court, în Somerset. Fuseseră plecați timp de câteva luni în Austria și în alte țări din Europa, unde Frances susținuse câteva concerte. Veniseră să o invite pe Claudia sau pe Anne sau pe Susanna să le facă o vizită acasă pentru câteva săptămâni. Frances era în continuare prietenă cu cele trei, chiar dacă se căsătorise de doi ani.

Claudia o implorase pe Susanna să nu refuze invitația. Avea să se descurce foarte bine cu fetele și singură, spusese ea, și la nevoie ar fi putut să apeleze la profesori de la alte școli. Dar Susanna excela prin loialitate. Claudia Martin îi oferise slujba asta în urmă cu cinci ani, pe când era doar o elevă săracă la școala respectivă. Dincolo de recunoștința pe care i-o purta, se simțea obligată să pună datoria pe primul plan, înaintea plăcerilor personale.

Îi spusese fără ezitare lui Frances că n-avea să dea curs invitației de data aceasta. Și, bineînțeles, Frances nu insistase. Înțelesese. Dar apoi, chiar cu o zi înainte de plecarea lui Frances și a contelui, Anne se întorsese acasă și nu mai fusese nevoie să rămână Susanna la școală.

Și astfel ajunsese ea în Somerset, în acel august neobișnuit de călduros și de însorit. Nu venea pentru prima dată aici, dar știa că bucuria unei astfel de vizite n-avea să pălească niciodată. Barclay Court era impresionant prin grandoarea și frumusețea sa. Frances și contele o copleșeau de fiecare dată cu amabilitatea lor. Din

câte își amintea ea, vecinii erau foarte drăguți. Știa că Frances nu va precupeți niciun efort pentru a o distra cât mai bine, deși n-ar fi trebuit să-și facă probleme. Bucuria vacanței era o distracție suficientă, mai ales că și-o petrecea într-un loc atât de frumos.

Plecaseră împreună cu Frances în vizită la familia Raycroft. Susanna îi simpatizase pe toți membrii familiei încă de când îi întâlnise pentru prima oară. Deciseseră să meargă pe jos în loc să ia trăsura pentru că vremea era frumoasă, și oricum, călătoriseră suficient cu trăsura în ziua precedentă. Nu făcuseră nici câteva sute de metri pe drum când auziseră râsete și voci de tineri și îi văzuseră pe tinerii Raycroft și pe fetele Calvert, care ieșiseră și ei la plimbare.

Susanna își simțise inima tresăltându-i de bucurie. Viața i se părea nespus de frumoasă.

Dar senzația aceasta a fost de scurtă durată.

Frances și domnul Raycroft vorbeau despre Viena. Frances fusese recent acolo și logodnica domnului Raycroft, domnișoara Hickmore, tocmai plecase în aceeași direcție cu părinții, urmând să rămână în oraș pentru lunile de toamnă și de iarnă.

Domnul Raycroft, înalt, zvelt, cu părul blond-nisipiu, cu o figură mai degrabă simpatică decât frumoasă, fusese dintotdeauna foarte amabil. Frances îi sugerase odată, doar pe jumătate în glumă, să pună ochii pe el. Dar el nu părea să fie atras de ea, și nici ea n-avea vreun sentiment mai profund pentru el. Acum, când află că e logodit, nu simți nici urmă de regret, spera doar ca domnișoara Hickmore să fie potrivită pentru el.

Fu îndeajuns de manierat să o atragă și pe Susanna în discuție, explicându-i că el era un ignorant, că nu cunoștea Viena și nici alte locuri, pentru că nu părăsise

niciodată Insulele Britanice.

– Fără îndoială este un oraș atrăgător, spuse el, zâmbindu-i amabil, deși sunt sigur că nu poate depăși Londra în frumusețe. Cunoașteți Londra, domnișoară Osbourne?

Ea se strădui să se concentreze asupra discuției și să ignore celelalte gânduri care i se învălmășeau prin minte.

– Foarte puțin, spuse ea. Am stat acolo o scurtă perioadă de timp, pe când eram mai mică, și de atunci n-am mai fost acolo. O invidiez pe Frances pentru că ea a văzut Viena, și Parisul, și Roma.

– Lady Edgecombe, strigă una dintre tinerele fete din spate, credeți că la balul de săptămâna viitoare o să fie incluse în program și valsuri? În acest caz sunt sigură că mama ne va interzice să valsăm. E un dans chiar atât de șocant de rapid?

– Nu știu, Mary, zise Frances în timp ce Susanna întorcea capul să vadă cine vorbise. Nici nu auzisem de această reuniune, până când ai amintit tu de ea acum câteva minute. Dar sper că o să fie și un vals. Este un dans foarte frumos, romantic și chiar nu e deloc șocant. Cel puțin mie nu mi s-a părut.

Iar el era acolo, în mijlocul lor, văzu Susanna, simțind că i se strânge stomacul, cu câte o doamnă la fiecare braț, așa cum fusese și când îl văzuse prima oară, cu celelalte două învărtindu-se în jurul lui de parcă ar fi fost singurul bărbat important din lume – o opinie pe care fără îndoială o împărtășea și el.

Nu prea-l vedea cu ochi buni, deși recunoștea în sinea ei că nu-i putea purta pică pentru numele său.

Viconte Whiteleaf.

Simți că pielea i se răcește brusc când își amintește de acest nume – la fel cum se întâmplase și atunci când Frances le făcuse cunoștință.

Era, fără nicio îndoială, cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse în viața ei – și ajunsese la această concluzie înainte de a-l vedea mai de aproape, când observase că are niște ochi cu o extraordinară nuanță de violet. Haina din material fin, de un albastru-închis și pantalonii bufanți îi veneau ca turnați. Cizmele lui fine și înalte păreau moi și scumpe, chiar dacă acum, peste lustrul lor se așternuse un strat subțire de praf de pe drum, iar cămașa albă era confecționată din cel mai fin bumbac. Pălăria înaltă, așezată peste părul negru, era ușor înclinată, ceea ce-i dădea un aspect șmecheresc. Și avea și un corp care puna în valoare hainele respective. Era înalt, zvelt, cu umerii și pieptul largi și coapsele frumos conturate.

Dacă exista vreo imperfecțiune în privința aspectului lui fizic, cu siguranță ea nu reușise să o detecteze.

Simpla lui vedere, printre membrii familiei Raycroft și cei ai familiei Calvert o făcuse să înmărmurească de uimire.

Apoi Frances îi rostise numele.

Și el se înclinase în fața ei, cu o eleganță studiată – atât de nelalocul ei pe un drum de țară – și îi zâmbise fermecător, după care îi adresase complimentul acela, ridicol de elaborat, în timp ce-o privea atât de adânc în ochi încât nu fusese surprinsă să constate că i se zbârlise ușor părul de pe ceafă. Avea dinți albi, drepti și egali, care întregeau perfecțiunea imaginii lui.

Celelalte tinere doamne râseseră, plăcut impresionate, dar Susanna n-ar fi știut cum să reacționeze nici dacă n-ar fi împietrit la auzul numelui lui. Mintea îi paralizase pur și simplu, însă din fericire își păstră mobilitatea.

Chiar dacă el nu avea nicio vină pentru numele său, se gândi Susanna acum, amintindu-și că nu îi ura pe toți cei care purtau titlul de *viconte* și numele de Whitleaf,

simțea deja că-i este foarte antipatic. Un adevărat gentleman ar fi trebuit să încerce să facă o doamnă pe care nu o cunoștea să se simtă confortabil, nu să-i provoace o stare de confuzie. Nu știa prea multe despre bărbați, dar putea să recunoască un om superficial sau lăudăros atunci când îi ieșea în cale și își dădea seama când un bărbat era atât de conștient de frumusețea propriei persoane încât se aștepta ca toate femeile pe care le întâlnea să-i cadă la picioare.

Viconte Whiteleaf era un astfel de om. Nu-și dezmințea numele.

Acceptase recunoscătoare brațul oferit de către domnul Raycroft. Dar din momentul acela, cu fiecare pas pe care-l făcuse pe potecă, simțise prezența vicontelui Whiteleaf în spatele ei asemeni unei palme așezate pe șira spinării. Nu suporta sentimentul ăsta, și se detesta pentru că permisesese să fie pusă într-o asemenea situație.

Bineînțeles, numele Osbourne probabil că nu însemna nimic pentru el. Și nici pentru asta nu putea fi învinovățit. Era doar un băiețel pe vremea aceea... Dar *ar fi trebuit* să-și aducă aminte. Ar fi trebuit ca numele acela să i se fi întipărit în minte, așa cum se întâmplase cu ea.

Acum își dorea din tot sufletul ca Anne să nu se fi întors la timp în Bath și nici ca ea să fi venit la Barclay Court cu Frances și cu contele. Ar fi vrut să se întoarcă la școală, în siguranță, în siguranța ternă și tristă proprie acelei instituții.

Și totuși, de ce să-și dorească așa ceva? Și de ce să permită ca vacanța ei să fie stricată de un bărbat superficial, încrezut și nepăsător, care cu siguranță credea că era de ajuns să se uite la o femeie cu ochii aceia violeți pentru a o face să se îndrăgostească până peste cap de el?

Susanna se întoarce și privi înainte, îndreptându-și

inconștient umerii și ridicându-și bărbia, și-l întrebă pe domnul Raycroft unde s-ar duce dacă ar putea merge oriunde în lume. Ar alege oare Grecia ca destinație, așa cum ar face ea?

– Cred că și Grecia ar merita să fie vizitată, domnișoară Osbourne, răspunse el, deși mi s-a spus că acolo se călătorește în condiții foarte proaste. Iar eu, vedeți dumneavoastră, sunt un om căruia îi place confortul.

– Nu te condamni deloc, spuse Frances. Și pot să te asigur că încă nu am văzut vreo țară care să se compare cu Anglia în privința frumuseții. Mă bucur foarte mult că m-am întors acasă.

La scurtă vreme după aceea ajunseră în oraș și se opriă să stea de vorbă cu doamna Calvert, care le ieșise în întâmpinare. Refuzară însă invitația acestuia de a intra în casă. Apoi își continuă drumul fără surorile Calvert. Viconte Whiteleaf o luase înainte cu domnișoara Raycroft de braț, iar cei doi pălăvrăgiră vesel tot drumul până la Hareford House, evident încântați unul de compania celuilalt.

Cele două vizitatoare băură ceaiul cu familia Raycroft și făcură conversație timp de o jumătate de oră, apoi Frances se ridică în picioare și Susanna o urmă imediat.

– Presupun, zise Frances, că nu doriți să mai faceți o plimbare, domnule Raycroft, acum, după ce abia v-ați întors. Am putea spera că ne veți onora cu prezența la Barclay Court mâine?

– Din câte îmi aduc aminte, spuse viconte Whiteleaf, invitația inițială pe care ați făcut-o mă includea și pe mine, doamnă. Iar mie chiar mi-ar plăcea să mai fac o plimbare astăzi. Abia aștept să-l salut pe Edgcombe. Raycroft, vii și tu? Sau voi avea singur plăcerea de a mă plimba împreună cu două doamne până la Barclay Court?

Ochii Susannei se ațintiră asupra chipului domnului Raycroft. Ea respiră ușurată când acesta acceptă să fie supus unui efort fizic suplimentar.

Dar ușurarea ei fu de scurtă durată. Sperase din tot sufletul să poată aranja lucrurile în așa fel încât ea să meargă cu Frances sau cu domnul Raycroft, dar soarta îi fu potrivnică, pentru că acesta din urmă tocmai îi spunea ceva lui Frances în timp ce coborau pe drumul spre grădină, astfel că îi oferise automat brațul după ce ieșiseră pe poartă. Prin forța împrejurărilor Susanna rămăsese în urmă împreună cu viconte Whiteleaf.

Cu greu își putea imagina că putea fi atât de năpăstuită de soartă. Se uită spre el, profund dezamăgită și-și prinse ferm mâinile la spate înainte ca el să fie obligat să-i ofere brațul.

Despre ce-ar fi putut să discute?

Fu îngrozită să constate că percepea valul de căldură ce emana dinspre el, chiar dacă între umerii lor era o distanță de cel puțin treizeci de centimetri. Își simțea mușchii stomacului încordați – ca să nu mai vorbim de limbă.

Detesta faptul că nu putea să arboreze dezinvoltura pe care domnișoara Raycroft sau surorile Calvert o afișaseră în preajma lui cu puțină vreme în urmă. Până la urmă nu era decât un bărbat oarecare – și pe deasupra superficial. În niciun caz n-avea de gând să-l impresioneze. Tot ce trebuia să facă era să fie politicoasă.

Nu putea găsi nici măcar un singur subiect de conversație politicoasă, deși își scormonea mintea cu înfrigurare.

Împlinise douăzeci și trei de ani și nu avusese niciodată vreun iubit.

Nu fusese niciodată sărutată.

Dar astfel de gânduri dezolant de triste nu o ajutau deloc să se calmeze.

Era de parcă și-ar fi petrecut ultimii unsprezece ani într-o mănăstire, se gândi ea abătută. Nu știa nimic despre această lume a bărbaților, nu vedea cum să se simtă în largul ei aici.

Când ajunseseră la jumătatea drumului spre Barclay Court, după estimările lui Peter, nu îi adresase decât șase cuvinte domnișoarei Osbourne, iar aceasta nu îl gratulase decât cu unul singur.

– Ce frumoasă e ziua de astăzi! spusese el, în încercarea de a înjgheba o conversație, zâmbind amabil către ea – sau mai degrabă spre marginea bonetei ei, care era cam la nivelul umărului lui.

– Da.

Mergea cu spatele foarte drept. Își ținea mâinile împreunate strâns la spate, un semn clar că nu dorea sub niciun chip ca el să-i ofere brațul. Peter se întrebă dacă ea pur și simplu nu era în stare să susțină o conversație, sau dacă continua să fie indignată pentru că îndrăznise să o compare cu o zi de vară – dar până la urmă se gândi că se afla totuși într-o companie plăcută, nu-i așa? Nu făcuse și Shakespeare la fel la un moment dat? Presupunea că tăcerea ei izvora mai degrabă din indignare, pentru că în urmă cu mai puțin de o jumătate de oră vorbise cu domnișoara Raycroft, iar discuția nu se purtase doar în cuvinte monosilabice – iar el putea să jure că ochii ei nu se îndreptaseră nici măcar o dată în direcția lui. Și în mod sigur și-ar fi dat seama dacă l-ar fi privit pentru că nu-și prea luase ochii de la ea.

Se tot frământa – chiar și acum – din cauza acelui gând ciudat care-i trecuse prin în minte când o văzuse pentru prima dată.

lat-o.

lat-o pe *cine*, pentru numele lui Dumnezeu?

Pentru el era o experiență nouă să se afle în preajma unei doamne care în mod evident nu-și dorea compania lui. Bineînțeles, nu i se mai întâmplase să întâlnească vreo domnișoară profesoară din Bath. Acestea erau, probabil, diferite de femeile pe care le întâlnea de obicei. Poate că fuseseră plămădite dintr-un aluat mai tare.

– Ai avut dreptate, spuse el într-un târziu, mai mult pentru a-i observa reacția. Ziua asta de vară n-a devenit mai caldă și mai strălucitoare datorită prezenței dumitale. A fost o replică prostească din partea mea.

Ea îi aruncă o privire, iar înainte ca marginea bonetei să-i acopere chipul din nou, în fracțiunea aceea de secundă el fu din nou fermecat de combinația aceea de păr de un roșu aprins și ochi verzi ca marea – și de roșeața sănătoasă pe care tenul ei alb ca laptele o căpătase de la aerul curat.

– Da, fu ea de acord, dublându-și astfel contribuția pe care o adusese la conversație din momentul în care plecaseră de la Hareford House.

Deci n-avea de gând să-l contrazică, nu? Nu se putu abține și continuă:

– Era vorba despre inima mea, spuse el, bătându-se ușor peste piept cu mâna dreaptă. Inima mea a devenit mai caldă și mai strălucitoare.

De data asta ea nu-și mai întoarse capul spre el, dar bărbatul observă amuzat cum vârful bonetei ei înțepenește brusc.

– Inima, spuse ea, nu este decât un organ situat în partea stângă a toracelui.

Ah, lua cuvintele *ad litteram*. Zâmbi.

– Care îndeplinește funcția unei pompe, o aprobă el.

Dar ce abordare lipsită de romantism! Lași generații întregi de poeți fără obiectul muncii cu o astfel de declarație, domnișoară Osbourne. Ca să nu mai vorbim de îndrăgostiți.

– Nu sunt nicidecum o romantică.

– Chiar așa? Foarte trist! Înseamnă că, după părerea dumitale, nu există părți sensibile în organismul uman? Oare nicio parte din anatomia sau sufletul unui om nu poate fi încălzită la vederea unei frumuseți?

Crezu că ea n-avea să răspundă. Ajunseră la bifurcația unde se întâlнисeră cu două ore înainte și îi urmară pe Raycroft și pe doamna Edgecombe, pe drumul ce ducea spre Barclay Court.

– Luați în derâdere sensibilitățile, zise domnișoara Osbourne atât de încet încât el își înclină ușor capul spre ea, să audă continuarea.

Dar ea nu mai adăugă nimic altceva.

– Ah, așadar, mă crezi incapabil de a simți emoțiile cele mai delicate, de a împărtăși sentimentele cele mai tandre. Asta vrei de fapt să spui?

– N-aș îndrăzni să presupun așa ceva, zise ea.

– Dar ai făcut-o deja. Ai pornit de la premisa că sunt așa. Descoperi că se simțea destul de bine în compania acestei curioase făpturi, o femeie serioasă, bătoasă, cu o înfățișare de înger. Ai afirmat că îmi bat joc de sentimente.

– Îmi cer scuze, murmură ea. N-ar fi trebuit să spun așa ceva.

– Nu, n-ar fi trebuit, o aprobă el. M-ai rănit drept în inimă – în organul acela din partea stângă a toracelui, în acea banală pompă. Cât de diferite sunt viziunile noastre despre lume, domnișoară Osbourne! Dumneata mă ascuți făcându-ți un compliment deplasat și tragi concluzia

că nu știu nimic despre cele mai frumoase sentimente umane. De cealaltă parte, eu mă uit la dumneata, te văd așa serioasă și critică și simt – ah! – că am pășit pe un tărâm magic.

– Și acum, îți bați joc de mine.

Avea o voce joasă, plăcută, chiar și când era indignată. Era mică de statură și avea un trup foarte zvelt, cu rotunjimi delicate. Se întreba cât de bine reușea ea să controleze o clasă plină de fete dintre care majoritatea, mai mult ca sigur, își doreau să fie oriunde în altă parte decât la școală. Oare îi făceau zile fripte? Sau avea o duritate de oțel, pe măsura orgoliului ei?

Putea să pună mâna în foc că ultima variantă era cea corectă – și că bietele fete nu se bucurau de prea multă îngăduință din partea ei.

– Mă tem că, din cauza câtorva cuvinte prostești, sunt definitiv condamnat în ochii dumitale, domnișoară Osbourne. N-ai vrea să schimbăm subiectul? Ce-ai făcut până acum în această vacanță școlară?

– N-a fost chiar o vacanță. Aproape jumătate dintre elevele de la școala noastră sunt sărace. Așa că rămân la școală pe toată durata anului, iar câteva dintre noi stau împreună cu ele, pentru a le supraveghea și a le distra.

– Câteva dintre „noi“? Întrebă el.

– Suntem trei profesoare rezidente. Până acum doi ani, când Frances s-a măritat cu contele, eram patru. Acum am mai rămas trei – domnișoara Martin, domnișoara Jewell și cu mine.

– Și toate trei vă sacrificați vacanța pentru elevele sărace?

Se întoarse și se uită din nou la el – o privire neutră, lipsită de veselie, în care se putea ghici și o umbră de reproș.

– Am fost și eu una dintre ele, o elevă săracă, preciză ea. De la doisprezece ani și până când domnișoara Martin mi-a oferit funcția de profesoară stagiară, la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Ah!

Ei bine.

Extraordinar.

Vorbea și se plimba cu o fostă elevă săracă, ajunsă între timp profesoară. Nici nu era de mirare că nu reușeau să comunice decât cu mare dificultate. Două lumi complet străine, care se intersectaseră pe un drum de țară într-un moment nu prea fericit pentru niciuna dintre ele. Deși ultima parte nu corespundea întru totul realității – el unul se distra de minune.

– Nu se pune problema sacrificării vacanțelor pentru nicuna dintre noi, continuă ea. Școala este casa noastră, fetele fac parte din familie. Bineînțeles, câte o pauză, din când în când, e binevenită. Anne – domnișoara Jewell – abia s-a întors după ce a petrecut o lună în Țara Galilor, împreună cu fiul ei, iar eu am venit aici pentru două săptămâni. Din când în când, Claudia Martin mai lipsește și ea câteva zile de la școală. Dar, în general, eu sunt fericită – cu toate suntem fericite – că avem un program încărcat. O viață monotonă și inactivă nu mi s-ar potrivi deloc.

Era o domnișoară admirabilă. Nu făcuse niciun comentariu asupra vremii și nu îl gratulase decât cu câteva reproșuri scurte când el vorbise despre inimă, sentimente și sensibilități. Însă când venea vorba de școala ei, de marea familie compusă din profesori și din elevii săraci, turuia cu elocință minute în șir.

Dumnezeu să-l aibă în pază!

Dar era mai frumoasă decât aproape toate femeile pe care le întâlnise vreodată – și cuvântul „aproape“ putea fi

înlăturat din această propoziție fără să exagereze prea mult în aprecierea sa. Se gândise adesea la ironia sorții, dar acum avea o dovadă grăitoare în acest sens. Dar, din câte se părea, contrastul izbitor dintre înfățișarea și caracterul ei și modul în care se purta îl fascina mai mult decât îl subjugase o femeie întâlnită nu numai în ultima perioadă –, dar și pe parcursul întregii sale vieți.

– De fapt vrei să spui că inactivitatea mi se potrivește? Râse. Domnișoară Osbourne, dumneata vorbești foarte încet, dar ai o limbă extrem de ascuțită. Înclin să cred că elevelor dumitale le e frică de ea.

Nu greșise în totalitate, nu? Existența lui era adesea goală, monotonă, inactivă – sau cel puțin așa fusese în ultimii cinci ani. E adevărat că intenționa să-și schimbe radical modul de viață, să lase trândăvia deoparte în viitorul foarte apropiat, dar deocamdată nu întreprinsese nimic în sensul ăsta, nu? Una era să-și facă planuri și altceva să treacă la fapte..

Da, având în vedere situația lui actuală, domnișoara Osbourne nu se înșelase în aprecieri. Nu se putea apăra în niciun fel.

Se întrebă oare cum era să fii nevoit să muncești pentru a-ți câștiga existența.

– Am vorbit doar despre mine, domnul meu, și n-am făcut decât să-ți răspund la o întrebare. Nici nu mi-a trecut prin minte să mă refer la dumneata.

Avea picioarele mici și delicate, potrivite cu statura ei scundă, observă el. În timpul ceaiului îi remarcase de asemenea mâinile mici și delicate.

Domnișoara Susanna Osbourne nu era de acord cu el – probabil că nici nu-l prea simpatiza. În lumea ei oamenii munceau. Oare cum era, se întrebă el, să fii o elevă săracă, apoi să ajungi să predai în aceeași școală?

– Îți place să predai? o întrebă el.

– Foarte mult. Aș alege să fac asta chiar dacă viața mi-ar pune la dispoziției un miliard de alte opțiuni.

– Serios? Se întreba dacă spunea adevărul sau ceea ce considera că ar corespunde realității. Ai prefera să predai chiar dacă alternativa ar fi măritișul și copiii?

Răspunsul ei fu precedat de o tăcere destul de lungă, iar el regretă pe loc întrebarea. Fusese nepoliticoasă și poate că îi atinsese un punct sensibil. Dar acum nu mai putea să-și retragă cuvintele.

– Presupun că și dacă aș avea de ales dintr-un miliard de posibilități, acestea ar trebui să fie totuși niște opțiuni realiste.

Doamne Dumnezeule!

– Și căsătoria n-ar putea fi inclusă printre aceste opțiuni realiste? întrebă el surprins.

Doar în momentul în care se trezi uitându-se la ceafa ei delicată, își dădu seama că își plecase capul atât de tare încât probabil nu-și mai putea vedea decât vârfurile picioarelor. La naiba, chiar o făcuse să se simtă prost! De obicei nu se dovedea într-atât de insensibil.

– Nu, răspunse ea scurt.

Și, bineînțeles, dacă ar fi chibzuit mai bine, și-ar fi dat seama și singur de asta. Cât de des auzi de măritișul unei guvernante? Probabil că o profesoară are și mai puține ocazii de a cunoaște bărbați de însurat. Se întreabă brusc cum o întâlnise Edgecombe pe contesă. Până astăzi nu știuse că și ea fusese profesoară. Probabil că idila celor doi avea la bază o poveste interesantă.

În lumea lui, femeile nu se gândeau la nimic altceva în afară de măritiș. Surorile lui nu își consideraseră viețile împlinite decât după ce trecuseră toate pe la altar, alături de câte un bărbat, în ordine, începând cu cea mai în vârstă

și până la cea mai tânără, la vârste foarte potrivite – potrivite atât pentru ele, cât și pentru mama lui.

– Ei bine, nu se știe niciodată ce-ți rezervă viitorul, nu-i așa? Dar trebuie să-mi spui și mie de ce-ți place atât de mult să fii profesoară. Nu astăzi – văd că ne apropiem deja de Barclay Court. O să mai stăm de vorbă când ne vom mai întâlni în cursul următoarelor două săptămâni.

Ea îi aruncă o privire rapidă, făcându-l să izbucnească în râs.

– Aproape că pot vedea roțițele din mintea dumitale învârtindu-se, în speranța că o astfel de întâlnire ar putea fi cumva evitată, spuse el. Te asigur însă că așa ceva nu va fi posibil. La țară, vecinii trăiesc foarte aproape unii de ceilalți. Cum ar putea altfel să nu moară de plictiseală? Iar eu o să stau la Hareford House în următoarele două săptămâni, așa cum dumneata o să stai la Barclay Court. Acum sunt bucuros că am hotărât să nu mă întorc acasă mâine, așa cum plănuisem inițial.

Constată cu surprindere că spusese adevărul. Oare de ce își dorea el să se mai vadă cu o femeie ce provenea dintr-o lume străină, care nu-l agreea și nu era de acord cu modul lui de-a fi? Doar pentru că era de-o frumusețe răpitoare? Sau fiindcă nu putuse rezista provocării de a-i smulge un zâmbet sau o vorbă amabilă? Sau poate pentru că astfel ar fi avut ocazia să poarte o conversație serioasă, profundă despre viața ei de profesoară? Discuțiile în care se lăsa antrenat – ca și viața lui, de altfel – erau prea superficiale, și asta de multă vreme.

– Presupun, că vei fi foarte ocupat cu domnișoara Raycroft și cu domnișoarele Calvert.

– Bineînțeles, chicoti el. Sunt niște tinere domnișoare încântătoare, și cine ar putea rezista farmecului lor?

– Nu cred că aștepți ca eu să-ți răspund la această în-

trebare.

– Nu, într-adevăr, recunosc el. Era o întrebare retorică. Dar nu voi fi ocupat cu ele tot timpul, domnișoară Osbourne. Dacă aş fi, cineva ar putea interpreta greşit interesul pe care li-l acord. Şi, în afară de asta, ele nu mi-au prilejuit trăirea unui moment de magie pură.

Zâmbi în jos, spre boneta ei.

– Te-aş ruga, spuse ea în timp ce pietrişul terasei din faţa casei scrâşnea sub picioarele lor, cu vocea mai rece decât gheaţa Arcticii, să nu mai adopţi atitudinea asta frivolă faţă de mine. Nu ştiu ce răspuns să-ţi mai dau. Mai mult, nici nu vreau să-ţi răspund. Mi-aş dori să nu mi te mai adresezi direct cu nicio ocazie viitoare. Sper din tot sufletul să nu faci asta.

La naiba cu toate! Oare o ofensase mai mult decât îşi dădea seama?

– Ce trebuie să fac ori de câte ori ne vom întâlni pe parcursul următoarelor săptămâni? Să mă uit spre dumneata şi să mă prefac că nu văd nimic? o întrebă el. Mă tem că Edgcombe şi soţia lui m-ar considera revoltător de nepoliticos. Mă voi pleca de fiecare dată în faţa dumitale şi voi remarca frumuseţea sau urâtenia vremii – fără să mai fac nicio comparaţie cu persoana dumitale. Îmi dai voie? Vei tolera acest minimum de atenţie din partea mea?

Ea ezită.

– Da, confirmă ea într-un târziu, punând capăt conversaţiei cu un răspuns la fel de monosilabic ca la început.

Edgcombe îi văzuse probabil apropiindu-se pentru că tocmai ieşise pe uşile din faţă şi cobora treptele scării în formă de potcoavă pentru a le ieşi surâzător în întâmpinare.

– Până la urmă i-ai convins să vină, Frances, spuse el

cuprinzând-o pe contesă de mijloc și zâmbindu-i cu căldură. Raycroft, îmi pare bine să te revăd. Whitleaf stă și el la voi? Mă bucur foarte mult! Intrați! Ți-a priit plimbarea, Susanna? I-ați găsit acasă pe domnul și pe doamna Raycroft?

Îi zâmbi cu amabilitate profesoarei, îi oferi brațul și aceasta îl luă fără nicio ezitare.

– Ne-am întâlnit cu domnișoara Raycroft la răspântie, spuse ea. Se plimba cu fratele ei și cu surorile Calvert. Am mers împreună cu ei până înapoi în oraș, apoi la Hareford House, unde am luat ceaiul cu doamna Raycroft. A fost într-adevăr o plimbare plăcută. Nicăieri nu-i mai frumos decât la țară în Somerset.

Vocea îi era sprintenă și lipsită de griji. Peter zâmbi amar în sinea lui în timp ce îi urma pe scări și apoi în casă, cu contesa între el și Raycroft.

În momentul în care păși peste prag, domnișoara Osbourne o luase deja în direcția scărilor, fără să arunce nicio privire înapoi...

– Dacă vrei, poți discuta în liniște cu domnul Raycroft și cu lordul Whitleaf în bibliotecă, Lucius, spuse contesa. Noi n-o să vă deranjăm.

– Mulțumesc, zise el, luând-o din nou de mijloc. A sunat vicarul. Presupun că deja știi totul despre balul care va avea loc peste o săptămână?

– Bineînțeles.

– I-am spus că o să participăm și noi, cu condiția să se cânte cel puțin un vals. Vicarul mi-a promis că o să aibă grijă de asta.

Îi zâmbi și ea îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet luminos, apoi se întoarse și o luă spre scări, pe urmele domnișoarei Osbourne.

– Așa. Edgecombe își îndreptă atenția spre oaspeții săi,

frecându-și bucuroș mâinile. Mergem în bibliotecă? O să bem ceva și o să vă rog să-mi povestiți tot ce-am ratat sezonul ăsta, cât am fost la Londra. Am auzit că în sfârșit te-ai logodit cu domnișoara Hickmore, Raycroft. Felicitările mele. O alegere foarte bună, după părerea mea.

3

Îmi este foarte antipatic, răspunse Susanna sec când Frances o întreabă ce părere are despre vicontele Whitleaf.

— Chiar așa? Frances părea surprinsă. Dar e destul de chipeș, nu? Și întotdeauna l-am considerat fermecător.

Susanna nu comentă deloc înfățișarea vicontelui, deși ei i se părea că era mai mult decât „destul de chipeș“.

— *Calculat* fermecător, preciză ea în timp ce-și scotea boneta și-și aranja zuluful în fața oglinzii din dormitorul ei, iar Frances stătea în ușă, învărtindu-și boneta de șnururi. E întruchiparea falsității. Mă îndoiesc că vreunul din gândurile sale este sincer.

— Oh, draga mea! râse Frances. Chiar ți-a făcut o impresie proastă. Să presupun că a încercat să flirteze cu tine?

— Ai auzit ce-a spus când ne-am întâlnit prima dată, zise Susanna, întorcându-se de la oglindă și făcând un

gest către scaunul de lângă masa de toaletă.

Frances intră în încăpere, dar nu se așează pe scaunul indicat.

– Am considerat remarca lui destul de amuzantă, admise ea. Te asigur că n-a intenționat să te ofenseze în vreun fel. Presupun că majoritatea doamnelor adoră să fie astfel grate de el.

– E superficial și încrezut, decretă Susanna.

Frances își puse o mână în șold și își privi scrutător prietena.

– O astfel de concluzie mi se pare pripită, zise ea. N-am auzit să aibă vreun viciu. Nimeni n-a spus vreodată despre el că ar fi cartofor sau destrăbălat sau răufăcător ori pierde-vară, nimic de genul lucrurilor rele pe care te-ai aștepta să le auzi despre un tânăr gentleman orășean și necăsătorit. Lucius îl consideră un om agreabil. Și trebuie să-ți mărturisesc că și eu îl simpatizez, deși e adevărat că n-am fost niciodată ținta galanteriilor lui.

– Nu înțeleg cum fetele acelea pot fi atât de fascinate de el.

– Domnișoara Raycroft și fetele Calvert? Oh, te asigur că, de fapt, nu sunt chiar atât de fascinate. El e viconte Whitleaf, provine dintr-o familie bună, este extrem de bogat și nu face parte din cercurile pe care le frecventează ele și fetele înțeleg asta foarte bine. Dar sunt încântate de atenția pe care le-o acordă – și cine le-ar putea învinovăți pentru asta? Viața la țară poate fi extrem de plictisitoare, mai ales că de cele mai multe ori nu călătorești mai departe de șapte-opt kilometri de casă. Iar el e foarte priceput când vine vorba de flirtat, niciodată nu favorizează o anume domnișoară în detrimentul celorlalte, și astfel le împiedică să-și facă iluzii care ar putea mai târziu să se transforme în dezamăgiri crunte. Femeile

îl înțeleg foarte bine, îndrăznesc să spun, și își caută soții în altă parte. Așa funcționează în general societatea.

– Atunci sunt foarte bucuroasă că nu fac parte din societate, spuse Susanna cu acreală. Mie mi se pare totul foarte artificial.

În clipa următoare se uită la prietena ei și mai întâi zâmbi, apoi izbucni într-un râs spontan.

– Și auzi-mă și pe mine, zise ea când reuși să-și tragă răsuflarea, parc-aș fi o profesoară bătrână și înăcrită.

– Și nu arăți deloc așa, adaugă Frances, începând și ea să râdă. Bănuiesc că a flirtat cu tine tot drumul spre casă, ticălosul, și tu ai ripostat cu un aer sobru și cu un limbaj pe măsură? Bietul om! Cred că s-a rușinat teribil. Ce mi-ar fi plăcut să aud și eu ce-ați vorbit!

Începură din nou să râdă împreună. Poate că reacția ei fusese exagerată, își spuse Susanna. Poate că nu l-ar fi judecat cu atâta asprime dacă i-ar fi fost prezentat drept viconte Jones sau viconte Smith, sau sub oricare alt nume în afară de viconte Whitleaf.

– Oricum, întotdeauna am susținut că mă păstrez doar pentru un duce, pentru nimeni altcineva. Și cred că un biet viconte intră la categoria „nimeni“.

Chicotiră amândouă la auzul absurdității cuvintelor ce-i ieșiseră pe gură. Într-adevăr, un biet viconte!

– Hai cu mine în camera mea de zi, spuse Frances, o să comandăm câte un ceai și o să stăm liniștite până când pleacă vizitatorii. Plimbarea a fost cam lungă, mai ales pentru o zi atât de caldă ca asta, nu găsești? Iar mi s-a făcut sete. Dar mi-a plăcut tare mult să-mi pun sângele în mișcare. În ultimele luni am stat în trăsură cât să-mi ajungă pentru cel puțin un an de-acum încolo.

Susanna o urmă în micuța cameră de zi a apartamentului pe care-l împărțea cu ducele și se așeză pe un fo-

toliu tapisat cu brocart, în timp ce Frances trase de cordonul clopoțelului pentru a chema un servitor.

Dar contesa Frances încă nu terminase discuția despre viconte.

– Bineînțeles că ai dreptate să fii precaută în ceea ce-l privește pe viconte Whiteleaf, care este cunoscut ca un mare admirator al frumuseții feminine, dar care probabil că nu și-a dat seama din primul moment că ești prea inteligentă pentru a răspunde bucuroasă la un flirt de complezență și la câteva jocuri nevinovate. Bine faci că nu te lași amețită de el. Dar, Susanna, cu siguranță că există undeva un bărbat perfect pentru tine. Eu cred cu tărie chestia asta. Și, de asemenea, îmi doresc foarte mult să te văd și pe tine așezată la casa ta, cu o situație socială satisfăcătoare. Domnul Birney, vicarul nostru, abia venise aici chiar înainte de plecarea noastră în Europa, așa că nu știu foarte multe despre el. Dar e destul de plăcut la înfățișare și are maniere rafinate, pe deasupra este și singur – cel puțin era în urmă cu șase luni. Și nu cred să aibă mai mult de treizeci de ani, dacă i-o fi împlinit și pe aceștia. Apoi mai este și domnul Finn, un gentleman fermier, administratorul lui Lucius. E serios și o duce destul de bine, e un om generos și destul de arătos. Dar cred că l-ai întâlnit data trecută când ai fost aici.

– L-am cunoscut, spuse Susanna cu ochii strălucitori. Cred că i s-au aprins călcâiele după cea mai mare dintre domnișoarele Calvert.

– S-ar putea să ai dreptate, admise Frances. Dar încă nu sunt convinsă că și ea îl place. Ei bine, să-l lăsăm deoparte, poate că într-adevăr inima lui bate pentru altă femeie. Mai este și domnul Dannen. E proprietar și posesorul unei mici averi, din câte am auzit. Cu siguranță, judecând după felul cum arată, s-ar putea zice că-i merge

foarte bine. Încă nu l-ai cunoscut. Nu era prin zonă când ai fost tu ultima oară pe aici – cred că plecase în Scoția. E mic de statură – dar nici tu nu ești prea înaltă. Altfel, cred că arată destul de bine. Bineînțeles, este...

– Frances! o întrerupse Susanna râzând. Nu trebuie să-ți bați capul ca să-mi găsești pretendenți.

– Oh, ba da, cum să nu! Frances se așeză pe un divan, față în față cu prietena sa și o privi cu seriozitate. Tu, Claudia și Anne îmi sunteți cele mai dragi prietene și îmi doresc să vă văd la fel de fericite și la fel de bine situate ca și mine. Cu siguranță,

în zona asta există destui domni necăsătoriți pentru voi toate.

Susanna râse din nou, cu și mai multă veselie, și după câteva secunde Frances i se alătură.

– Mă rog, măcar pentru una dintre voi. Chiar nu mi-o pot imagina pe Claudia căsătorindu-se vreodată. Și Anne este atât de atașată de David, încât nu cred că vrea să riște să-i găsească un tată vitreg care să se poarte urât cu el.

David Jewell era un copil nelegitim, Anne nu fusese niciodată căsătorită.

– Deci eu sunt singura?

– Deci tu ești singura, confirmă Frances, luând-o de ambele mâinile și strângându-i-le. Ești nespuse de frumoasă, Susanna, și pe deasupra o persoană foarte drăguță. Mi se pare nedrept că soarta te-a aruncat într-o școală de fete pe când aveai doisprezece ani și te-a ținut acolo până acum, departe de lumea bărbaților și a flirturilor, departe de un eventual curtezan.

– Nu e deloc nedrept, spuse Susanna cu fermitate, eliberându-și mâinile dintre palmele prietenei sale. Poate doar față de sutele și miile de alte fete care nu sunt atât de norocoase ca mine. Și știi și tu cât de mult iubesc eu

școala, și pe fete, și pe Claudia, și pe Anne, și chiar și pe domnul Keeble și pe ceilalți profesori.

Domnul Keeble era bătrânul portar al școlii.

– Știu asta, zise Frances cu un oftat. La fel cum și mie mi plăcea să fiu profesoară până când Lucius m-a obligat să recunosc cât de mult îmi doream să cânt – și cât de în-
drăgostită eram de el. Ei bine, n-o să mai spun nimic pe marginea acestui subiect. Dar uite c-a venit și ceaiul.

Tăcură în momentul în care servitorul intră cu tava și o așază pe masă, Frances turnă ceaiul și-i întinse ceașca Susannei.

– Și în oraș o să fie un bal peste o săptămână, continuă Frances. Ne-am întors la țanc.

– Balul ăsta este extrem de interesant, zise Susanna. Chiar dacă mă sperie puțin. N-am mai participat niciodată la așa ceva.

– Oh! Frances se uită la ea, dându-și brusc seama de adevărul spuselor ei. Bineînțeles că n-ai mai fost niciodată. Dar ai dansat dintotdeauna la școală, învățându-le pe fete pașii. Acum vei avea în sfârșit ocazia să îți lovești talentul pe un ring de dans adevărat. Și nu trebuie deloc să te temi c-o să te faci de râs și că toată lumea o să te observe. Este un bal sătesc, iar cei care participă vin acolo să se distreze, nu să se scruteze unii pe alții cu un ochi critic. Și dacă această îngrijorare care ți se citește pe față are vreo legătură cu prezența vicontelui Whitleaf în eveniment, prostuțo, mă faci să-mi doresc ca el să fi plecat înapoi acasă, la Sidley Park înainte de acea noapte fatidică. Nu trebuie să te lași intimidată de el.

Sidley Park. Inima Susannei păru să se oprească din nou la auzul acestui nume. De ce vicontele Whitleaf trebuia să fie prieten cu domnul Raycroft? Și de ce chiar în această perioadă se hotărâse să-l viziteze? Timp de atâția

ani – unsprezece, mai exact – nu se întâmplase nimic care să-i amintească de copilăria ei și de sfârșitul ei brusc și îngrozitor. Reușise să se convingă că uitase deja acele vremuri.

– Oh, continuă Frances, și Lucius i-a smuls vicarului promisiunea ca la bal să se cânte măcar un vals. Ți-am povestit despre primul nostru vals – într-o sală mare, prăfuită, deasupra unui han abandonat, cu nimeni altcineva de față, fără căldură – deși era în mijlocul iernii – și fără muzică?

– Fără muzică? râse Susanna.

– Am fredonat eu melodia, spuse Frances. A fost cel mai frumos vals pe care l-am dansat vreodată, Susanna. Crede-mă, asta e adevărul.

Se așternu o tăcere prietenoasă, Frances avea o expresie visătoare pe față și obrajii ușor îmbujorați, semn că re trăia valsul acela, iar Susanna se întreba dacă avea să danseze cineva cu ea la bal. Oh, spera din tot sufletul să se întâmple asta! Nici măcar nu se gândea la vals. Își dorea cel puțin un dans, orice dans.

Cu toate acestea, cunoștea pașii de vals. Era unul dintre dansurile pe care domnul Huckerby, profesorul de dans, le predă întotdeauna fetelor de la școală. Lui nu-i era permis să-l danseze cu niciuna dintre ele, ci doar cu profesoarele dispuse să facă o demonstrație practică. Pe vremuri, aceea era Frances. Acum Susanna, Anne și uneori *mademoiselle Étienne* își ofereau pe rând serviciile.

Susannei îi plăcea valsul mai mult decât oricare alt dans. Într-adevăr, dansul în sine n-avea nimic romantic atunci când îl dansai cu domnul Huckerby, mai ales că acest lucru se întâmpla în fața unui public format în totalitate din fete, majoritatea abia stăpânindu-și chicotelile. Dar întotdeauna visase să valseze într-o sală de bal strălu-

citoare, plină de lumânări aprinse, în brațele unui gentleman înalt, chipeș, care să-i zâmbescă, privind-o în ochi de parcă n-ar mai fi existat nimeni pe lume în afară de ei.

Nu sunt o romantică, îi spusese mai devreme vicontelui Whitleaf. Ce minciună gogonată! Viața ei fusese plină, disciplinată, așa cum trebuia să fie viața unei profesoare. Și ea își iubea într-adevăr slujba – în această privință spusese adevărul. Dar visele ei erau pline de romantism, de povești de iubire, cu căsătorii și copii.

Și de niciunul dintre aceste lucruri n-o să aibă parte în lumea reală.

Simt că trăiesc un moment de magie pură.

Îi venise să plângă când îl auzise rostind aceste cuvinte, atât de goale, de lipsite de conținut pentru el, dar dureros de evocatoare pentru ea. Cât de mult își dorea ea prezența magică a unei persoane pe care să o iubească mai mult decât pe oricine altcineva din viața ei. Sau care să o iubească pe ea în felul ăsta.

Pentru un moment se închipui valsând cu vicontele Whitleaf, ai cărui ochi violeți și veseli erau îmblânziți de o umbră de tandrețe în timp ce priveau într-ai ei.

Se înfioră puțin în timp ce alunga imaginea aceea din capul ei și se întinse să ia un biscuit cu ghimbir. N-avea de gând să strice frumusețea visurilor ei strecurând și imaginea lui în ele. Apoi se gândi la o altă frază rostită de el.

Mi-ai rănit inima – știi, organul acela din partea stângă a toracelui, pompa aceea ordinară.

Chicotitul pe care nu și-l putu stăpâni aproape că o făcu să uite complet de aversiunea pe care o simțea pentru el.

Probabil că Frances o să-și închipuie că și-a pierdut mințile.

Apoi se gândi din nou la Sidley Park. Locuise până la vârsta de doisprezece ani la doar câțiva kilometri de locul acela, însă nu fusese niciodată acolo. Îl cunoștea sub numele de „casa vicontesei Whitleaf”, deși știa foarte bine că împreună cu ea mai locuiau tânărul viconte și cele cinci surori ale sale, care purtau numele de Edgeworth. Își aminti că atunci când o auzise prima oară pe Frances povestind de ducele de Edgcombe se strâmbase, întrebându-se în sinea sa dacă nu cumva era vorba despre aceeași familie – asta până când își dăduse seama că numele nu erau deloc identice.

Dar în afară de asta, reușise destul de bine să-și țină amintirile îngropate. Erau prea dureroase. Auzise de oameni care se pricepeau de minune să facă abstracție de amintirile lor neplăcute, astfel că până la urmă uitau complet de ele. Câteodată își dorea să se numere și ea printre ei.

Atunci îi veni în minte o amintire anume. Probabil că avea cinci sau șase ani pe vremea aceea și se juca lângă lac cu Edith Markham, când li se alăturase un băiat cu doar câțiva ani mai mare decât ei. Le întrebaseră cu mult umor și interes vădit ce făceau acolo și se așezaseră pe vine alături de Susanna, pe mal, să vadă dacă la capătul undiței ei improvizate era vreun pește.

– Oh, ce ghinion! exclamase el când văzuse că nu se prinsese nimic. Îndrăznesc să spun că peștii nu mușcă azi. Uneori așa se întâmplă, pur și simplu nu mușcă – cel puțin așa am auzit. Mama nu mă lasă să merg la pescuit. Îmi e teamă că mai degrabă o să mă tragă pe mine curentul decât să trag eu vreun pește din apă, ha-ha. Te-ai prins? Să mă tragă curentul în loc să trag eu pești din apă? Și mama ta stă cu gura pe tine tot timpul? Oh, ia te uită! Ai niște ochi foarte verzi, știai? N-am mai văzut până acum

ochi de culoarea asta. Sunt extrem de frumoși și se potrivesc de minune cu părul tău roșu. Îndrăznesc să spun că vei fi o frumusețe atunci când o să te faci mare. Nu că cum n-ai fi frumoasă. Îmi cer scuze, pentru un moment chiar am uitat de bunele maniere. Un gentleman nu trebuie niciodată să dea de înțeles că o doamnă n-ar fi frumoasă. Îmi dai voie să țin și eu undița? Poate că eu o să am mai mult noroc, chiar dacă tu ai mai multă experiență decât mine.

Dar imediat ce băiatul s-a așezat pe mal și a luat undița de la ea, cu un aer fericit, a apărut o fată mai mare decât el și i-a spus încet, scandalizată că n-ar trebui să se joace cu fetița *aceea*, apoi a mai venit încă o fată și mai mare, care s-a grăbit să-l apuce de mână cu fermitate și să-l tragă de pe mal, avertizându-l să nu se mai apropie niciodată, *dar niciodată* atât de tare de apă. Ar fi putut să sufocă și să se înece, și atunci ei toți ar fi rămas veșnic neconsolați?

Edith plecase cu ele și mai târziu Susanna aflase că se întâlniseră cu toții de la Sidley Park într-o vizită de după-amiază – vicontesa Whitleaf împreună cu tânărul viconte și cu fiicele sale.

Susanna nu se mai gândise la acea întâmplare de ani și ani de zile. De fapt era surprinsă că și-o mai amintea.

Înseamnă că băiețelul acela prietenos, vorbăreț și crescut în puf era una și aceeași persoană cu vicontele pe care-l întâlnise în această după-amiază? Așa s-ar părea. Atunci îl simpatizase și își dorise să se împrietenească cu el. Sperase că avea să vină din nou în vizită, dar probabil că nu se întâmplase lucrul acesta, căci nu-l mai văzuse niciodată.

Chiar și pe vremea aceea lumile lor erau foarte diferite și depărtate una de alta.

– Am fost invitați să ne petrecem seara împreună cu domnul Dannen și cu mama sa mâine, spuse Frances. Ar putea fi o ocazie deosebită pentru tine. Și vei avea șansa să îl vezi și să te decizi dacă îți place sau nu.

Chicoti când văzu expresia ce se întipărise pe fața Susannei, apoi izbucniră amândouă în râs.

Peter nu exagerase cu nimic când povestise despre comportamentul vecinilor la țară, care se întâlneau foarte des, plecau împreună în plimbări, pe jos, călare sau cu trăsura, își făceau vizite inopinate în timpul zilei și se invitau la tot soiul de evenimente, fie că era vorba de excursii cu caleașca ori de petreceri în grădină.

În seara zilei în care o întâlnise pentru prima dată pe Susanna Osbourne avea loc o astfel de întâlnire formală.

Mama lui Dannen venise de curând din Scoția, unde locuia împreună cu un frate rămas văduv, pentru a petrece câteva săptămâni împreună cu fiul său. Și el își invitasese vecinii să petreacă împreună o seară de jocuri de cărți și muzică, urmată de cină.

Cei din familia Raycroft ajunseră printre primii, dar când Peter își ridică privirea și observă că în salon intraseră contele și contesa Edgcombe, împreună cu domnișoara Osbourne, era deja așezat pe o canapea alături de domnișoara Krebs, iar domnișoarele Jane și Mary Calvert stăteau și ele în apropiere, una pe sofa, cealaltă pe un scaun, iar domnișoara Raycroft rămăsese în picioare, sprijinită de canapea – tocmai refuzase invitația lui de a lua loc.

Vorbeau – aproape inevitabil – despre bal. Domnișoara Krebs îl întrebase dacă era jenant să danseze vals față în față cu un partener și să se atingă reciproc în tot acest timp.

La auzul întrebării, celelalte doamne începură să

chicotească, apoi tăcură pentru a putea auzi răspunsul lui.

– Jenant? se miră el, privindu-le pe rând, amuzat. Să pot privi un chip agreabil, în timp ce una dintre mâinile mele e sprijinită de talia doamnei și cealaltă se afla într-una ei? Nu mă pot gândi la un mod mai plăcut în care să petrec o jumătate de oră. Dumneavoastră nu sunteți de aceeași părere?

– Oh, exclamase Mary Calvert, oftând adânc. Dar mama va susține că e un dans prea rapid pentru noi – și când spun asta nu mă refer aici la tempo.

– Farmecul valsului rezidă însă în faptul că se dansează în public, toate mamele putând să-și urmărească fiicele – și pe partenerii acestora, zise Peter. Niciun bărbat cu un elementar bun simț n-ar schița vreun gest îndrăzneț în astfel de circumstanțe, și asta în ciuda a ceea ce și-ar dori să facă.

Vorbele lui fură întâmpinate cu o cascadă de râsete vesele, ușor complice. În clipa următoare, Peter ridică ochii și întâlni privirea Susannei Osbourne, care se afla în cealaltă parte a încăperii.

Ah!

Dacă cineva i-ar fi spus că un fulger a străpuns tavanul încăperii, l-a lovit în creștetul capului și s-a scurs în podea prin tălpile picioarelor lui, nu l-ar fi contrazis.

Ceea ce era foarte ciudat, dacă te gândești că în fracțiunea aceea de secundă, înainte ca ea să se uite în altă parte, nu văzuse în ochii ei stelute sau vreo urmă de adorație pe fața ei. Ba dimpotrivă, privirea ei îl făcu să se simtă stingherit, fiindcă se înconjurase de atâtea tinere frumuseți și râdea în hohote împreună cu ele.

Un papagal superficial și gol pe dinăuntru.

Nu-i mai întâlnești privirea în următoarele două ceasuri, timp în care făcu conversație cu aproape toată lumea, jucă

mai multe partide de cărți, dădu paginile partiturilor la pian în timp ce câteva tinere domnișoare își demonstrau talentul la respectivul instrument sau ciripeau vesele făcând comentarii la adresa lui. Toți ceilalți bărbați, băgă el de seamă, se dădeau peste cap să evite o astfel de corvoadă, deși aplaudau cu amabilitate la sfârșitul fiecărei piese.

Părea totuși o impolitețe din partea lor să se țină la distanță, deși probabil purtau discuții foarte interesante despre recolte, despre vânătoare, despre cai și alte asemenea teme – de genul celor pe care le avusese și el ieri cu Edgcombe și Raycroft în biblioteca de la Barclay Court. Când cineva e invitat la o petrecere unde vin atât domni, cât și doamne, ar trebui totuși să le acorde ceva mai multă atenție acestora din urmă.

Dar domnișoara Osbourne, observă el plăcut impresionat, nu stătea într-un colț, uitându-se dezaprobat la frivolitatea și viciile celor din jur – la masa de joc chiar se juca pe bani, ce-i drept pe sume foarte mici. Se perindase împreună cu contesa de la un grup la celălalt până când Dannen însuși o abordase și începuse să converseze cu ea, iar contesa își continua turul. Vorbea mai mult el, remarcă Peter. Observase și cu alte ocazii că Dannen simțea nevoia să se înconjoare de auditori pentru a-și expune monologurile.

În seara asta arăta chiar mai bine decât în ziua precedentă, dacă așa ceva era posibil. Acum nu mai purta bonetă, bineînțeles, și el putu să observe că avea părul tuns scurt. Cărlionții de o nuanță mai caldă decât cea a aurului, mai puțin intensă decât purpura, parcă un amestec între cele două, îi învăluiau capul asemenea unei aure strălucitoare. Era îmbrăcată cu o rochie crem, care îi puneă în valoare culoarea părului.

Stătea intenționat departe de ea – chiar ea spusese

foarte clar ieri că își dorea acest lucru. Poate că n-ar fi vorbit deloc cu ea dacă după cină nu s-ar fi așezat lângă domnișoara Honeydew, pe care o văzuse stând singură. Domnișoara Honeydew era sora mai mare a fostului vicar, care murise. După părerea lui, domnișoara Honeydew nu fusese niciodată o frumusețe – dinții de sus îi depășeau buza inferioară și împreună cu nasul proeminent și fața lungă îi dădeau un vag aspect cabalin. Ca de obicei părul cu șuvițe cărunte și dezordonate îi scăpase de sub pălăria voluminoasă pe care o purta; din cauza miopiei, privea lumea cu ochii mijiți din spatele unei perechi de ochelari care-i cădeau veșnic de pe nas și erau în mod invariabil înclinați spre stânga; capul părea să se clatine mereu, poate din obișnuință, poate ca urmare a unei boli, nu se știa prea bine, și în general avea un aer vag și zâmbitor.

Vecinii, observase Peter în ultimele două săptămâni, erau întotdeauna amabili cu ea, iar în seara aceea o cooperaseră în mai multe grupuri. Dar bănuia că ducea o viață singuratică, fără copii, fără nepoți sau nepoate care s-o viziteze sau s-o bată la cap.

Așadar se așeză lângă ea și încercă să înfiripeze o conversație.

Tocmai îl întreba dacă auzise despre balul ce urma să aibă loc peste câteva zile când domnișoara Osbourne trecu pe lângă ei. Domnișoara Honeydew o prinse de încheietură și îi legănă ușor brațul înainte și înapoi, privind-o încântată.

– Domnișoară Osbourne, ce bine îmi pare să te văd. Mă bucur foarte mult că ai venit din nou la Barclay Court. Toată seara am vrut să stau de vorbă cu dumneata, dar abia acum mi s-a oferit ocazia.

Mai devreme, când contesa schimbase câteva cuvinte

cu domnișoara Honeydew, ea discutase cu Dannen – sau mai degrabă îl ascultase.

Domnișoara Osbourne îi zâmbi cu căldură domnișoarei Honeydew, fără să-i arunce nicio privire lui Peter.

– Ce mai faceți, doamnă? întrebă ea. Mă bucur să vă văd din nou.

– Această tânără domnișoară, spuse domnișoara Honeydew uitându-se la Peter, ținând-o în continuare de încheietură pe domnișoara Osbourne, a fost foarte amabilă cu mine data trecută când a fost aici. Când m-am lovit la picior și nu mă puteam mișca, m-a vizitat și mi-a citit mai bine de-o oră. Mie mi-e destul de greu să citesc, chiar dacă port ochelari. În ziua de azi cărțile au scrisul foarte mic, nu vi se pare? Stai jos, copilă și schimbă câteva cuvinte cu mine. L-ai cunoscut pe viconte Whitleaf?

N-avu de ales și îi aruncă o privire scurtă în timp ce se așeza pe un fotoliu, lângă canapeaua pe care stătea domnișoara Honeydew.

– Da, am avut această plăcere, doamnă.

– Domnișoară Osbourne, spuse el, ziua de astăzi a fost foarte frumoasă. Pe parcursul ei m-am uitat de mai multe ori pe cer, dar n-am observat nicio urmă de nor. Și seara e aproape la fel de plăcută ca ziua, sau cel puțin așa era când am plecat de la Hareford House.

Se uită din nou la el, cu ochii ei verzi, gravi. El îi zâmbi. Îi promisese că nu avea să discute decât despre vreme cu ea dacă aveau să fie forțați de împrejurări să vorbească unul cu celălalt. Observă un licăr de înțelegere în privirea ei. Aproape că zâmbise.

– Cred, spuse ea, că am văzut un nor pufos astăzi pe la prânz, domnul meu, când mă întorceam de la plimbare, cu Frances. Dar nu era decât un norișor, care a dispărut aproape imediat de pe cer.

Peter o privea fermecat. Până la urmă chiar era înzes-trată cu umor, fiind capabilă să dea o replică inteligentă. Dar ea se înroși repede la față și își aținti din nou privirea asupra domnișoarei Honeydew.

– O să trec pe la dumneavoastră pe acasă și o să vă mai citesc, doamnă, într-una din zilele astea, dacă doriți. Mi-ar face plăcere.

– M-aș bucura foarte mult, strigă domnișoara Honeydew, clătinându-și capul mai tare ca de obicei. Dar nu poți să mergi pe jos atâta drum, copila mea. Sunt aproape cinci kilometri de la mine până la Barclay Court.

– Atunci o să-l rog pe... începu domnișoara Osbourne. Dar Peter, uitând total de hotărârea lui de a sta departe de ea și de a vorbi doar despre vreme atunci când se aflau unul în fața celuilalt, acționează instinctiv.

– Pentru plăcerea dumneavoastră doamnă, îi spuse el domnișoarei Honeydew, sunt în stare de orice. V-ați bu-cura dacă domnișoara Osbourne ar veni la dumneavoas-tră să vă citească, așa că n-aș vrea să fiți dezamăgită. Dacă-mi dați voie, aș putea s-o aduc cu cabrioleta mea.

De parcă era nevoie de permisiunea domnișoarei Honeydew.

– Oh!... exclamă domnișoara Osbourne, oarecum in-dignată.

– Oh, zise și domnișoara Honeydew entuziasmată, îm-preunădu-și mâinile subțiri, artritice pe piept. Cât de amabil sunteți cu o femeie bătrână, domnul meu.

– Femeie bătrână? Se uită surprins prin încăpere. E vreo de femeie bătrână, pe aici? Arătați-mi-o și mie, doamnă, dacă sunteți atât de bună, și voi fi amabil și cu dumneaei.

Ea izbucni într-un hohot de râs, amuzată de gluma lui anemică, atrăgând mai multe priviri spre ei. Peter presu-

puse că nu râdea prea des cu atâta poftă.

– Ce bine știi să mânuiești cuvintele, remarcă ea. Ești un mare pișicher, domnul meu, dă-mi voie să-ți spun. Dar e foarte amabil din partea ta că te oferi să o aduci pe domnișoara Osbourne la mine acasă. Rămâneți amândoi la ceai când veniți? O s-o pun pe menajera mea să facă prăjiturile ei speciale.

– Compania dumneavoastră și o ceașcă de ceai sunt o răsplată suficientă pentru mine, spuse el. Ah, și prezența domnișoarei Osbourne.

De parcă la asta se gândise doar așa, în treacăt.

Domnișoara Honeydew îi zâmbi fericită.

– Atunci rămâne stabilit. Se uită la femeia mai tânără. În ce după-amiază vei veni, domnișoară Osbourne?

Ea îi întoarse privirea cu obrajii învăpăiați. Ochii ei aveau o expresie pe care el nu o înțelegea – sau poate că nu voia să o înțeleagă. Și aceștia nu priveau într-ai lui, observă el, ci undeva în zona bărbiei sale.

Atunci își dădu seama că, dincolo de faptul că nu-l simpatiza, ar fi putut fi și intimidată puțin de el – sau măcar de titlul lui. Poate că modul în care o salutase atunci când fuseseră prezentați unul altuia era atât de nou pentru ea încât o făcuse să se simtă prost. Mai rău, poate chiar o umilise. Ce-i spusese înainte să se despartă? „Te-aș ruga să nu-mi mai vorbești pe tonul acesta frivol, domnul meu. Nu știu cum să-ți răspund“.

Îl tulbura gândul că poate nu fusese îndeajuns de gentleman cu ea.

– Îmi dai voie să te conduc cu cabrioleta mea la domnișoara Honeydew? întrebă el. Mi-ar face plăcere.

– În cazul ăsta, îți mulțumesc, răspunse ea.

– Măine? întrebă entuziasmată domnișoara Honeydew.

Domnișoara Osbourne se uită la ea și expresia feței ei se îmblânzi. Zâmbi chiar.

– Dacă îi convine și domnului Whitleaf, n-am nimic împotriva.

– De acord, spuse el. Ah, după câte văd, domnișoara Moss a găsit partitura pe care o căuta mai devreme. Se uită spre mine, așteptând să mă apropii să-i întorc paginile. Vă puteți lipsi de prezența mea?

Domnișoara Honeydew încuviință, în vreme ce domnișoara Osbourne nu scoase un cuvânt.

– Arătai de parcă aveai nevoie să fii salvat, spuse domnișoara Moss chicotind împreună cu alte tinere domnișoare în clipa în care el se apropie de pianină.

– De fapt, mă simțeam foarte bine în compania domnișoarei Honeydew. Dar cum să rezist tentației de a fi din nou înconjurat de muzică – și de frumusețe?

Le complimentă pe tinerele domnișoare și flirtă cu natu-
rilete cu ele tot restul serii întrebându-se dacă domni-
șoara Osbourne avea să găsească o scuză pentru a nu
merge mâine cu el, cu cabrioleta.

Cumva, își dădu el seama, fusese toată seara conștient
de prezența ei, chiar și când se aflau în camere diferite, ori
se concentra asupra partiturii pentru a întoarce pagina la
momentul potrivit.

Nu i se mai întâmplase niciodată să fie atât de sensi-
bilizat de prezența vreunei femei.

La naiba cu toate, trecuse deja o zi din cele pai-
sprezece pe care le mai aveau de petrecut amândoi în
orașul ăsta. Avea să facă tot posibilul ca și celelalte trei-
sprezece zile să se scurgă la fel, fără măcar să facă un
efort pentru a învinge aversiunea pe care o simțea față de
el, pentru a și-o face prietenă?

Prietenă?

Ce perspectivă ciudată. Femeile și prietenia – prietenia adevărată, strânsă, trainică – nu erau niciodată asociate în gândurile lui. Ajunsesese să creadă că aceste două concepte se excludeau reciproc.

Atunci care era motivația lui? Trebuia oare să existe o astfel de motivație? Ea era o femeie extraordinar de frumoasă, iar el un bărbat tânăr, cu sângele fierbinte. Nu reprezenta acesta un motiv îndeajuns de bun? De obicei nu era atât de conștient de sine în ceea ce privește modul de abordare a femeilor, modul în care se raporta la ele. Dar până atunci nu întâlnise o domnișoară profesoară din Bath – cu excepția contesei de Edgcombe, dar nu-și dăduse seama de asta atunci.

Oricum, avea să vadă ce urma să aducă ziua de mâine. Cel puțin vor fi singuri pe parcursul celor cinci kilometri de drum până la casa domnișoarei Honeydew și înapoi – asta dacă domnișoara Osbourne nu găsea un pretext pentru a refuza compania lui.

Și dacă nu ploua.

Planurile lui Frances de a-mi găsi un soț sunt din păcate sortite eșecului, spre marea ei dezamăgire, se gândi Susanna în timp ce-și lega panglicile pălăriei de

parie sub bărbie în după-amiaza următoare. Panglicile erau verzi, ca să se asorteze cu rochia ei favorită de zi – ceea ce nu însemna că ar fi avut prea multe rochii dintre care să-și aleagă una preferată.

Reverendul Birney, chipeș, cu o prospețime caracteristică mai degrabă adolescenților, fusese politicos cu ea încă de la trecută. Făcuse chiar puțină conversație cu ea în timpul cinei, arătându-se interesat de o școală la care numărul elevelor sărace era aproape egal cu al acelora plătitore de taxe. Dar nu părea să fi făcut o pasiune pentru ea.

Domnul Dannen, scund – după cum o avertizase și Frances – și cu un început de chelie în creștet, dar cu o atitudine prevenitoare, o antrenase într-o conversație care tinuse aproape o oră, înainte de cină, chiar dacă el era gazdă și poate că ar fi trebuit să le acorde mai multă atenție oaspeților săi. Dar ea-l întrebase despre Scoția, țara de baștină a mamei lui, iar el părea să fie genul de om care avea nevoie doar de un strop de încurajare pentru a vorbi la nesfârșit despre un subiect care-l pasiona. Descrierile sale fuseseră interesante și n-o deranjase deloc să le asculte. Dar nu se simțise câtuși de puțin atrasă de el. Și sentimentul fusese reciproc, bănuia ea.

Domnișoara Calvert era într-adevăr interesată de domnul Finn – și el de ea.

– Ah, ești gata, spuse Frances din pragul ușii de la camera Susannei. A sosit viconte Whiteleaf. E jos, stă de vorbă cu Lucius.

Susanna făcu o grimasă și își luă mânușile. Simțea un fior în stomac și deodată genunchii nu-i mai erau atât de siguri.

– Mai bine mergeam pe jos până la casa domnișoarei Honeydew, zise ea.

– Nu te-am fi lăsat să faci așa ceva. Știi prea bine că ți-am fi comandat o trăsură.

– Dar el era de față când am fost de acord să-i citesc domnișoarei Honeydew, explică Susanna, și s-a simțit obligat să-și ofere serviciile. Bietul om! A fost o situație foarte jenantă!

Frances izbucni în râs și se dădu deoparte pentru a-i face loc Susannei să iasă din cameră.

– Nu cred că l-a deranjat câtuși de puțin, o asigură ea. Întotdeauna este galant cu domnișoarele. E foarte draguț din partea ta, Susanna, că renunți la o după-amiază pentru domnișoara Honeydew. Încerc și eu, ori de câte ori sunt acasă, să o vizitez. Nu mi-a trecut însă niciodată prin cap să mă ofer să-i citesc, în ciuda faptului că-mi amintesc foarte bine că tu i-ai citit data trecută când ai fost aici.

Ajunseseră deja jos și se apropiau de ușile principale. Acestea erau deschise, astfel că Susanna putu să-i vadă pe contele de Edgcombe și pe viconte Whiteleaf stând în fața lor, pe platforma de la capătul de sus al scărilor în formă de potcoavă. Auziră doamnele apropiindu-se și se întoarseră. Vicontele își scoase pălăria și se înclină.

– Este din nou o zi minunată, spuse el, privind-o pe Susanna cu ochii surâzători. Astăzi sunt cu siguranță foarte puțini nori pe cer –, am numărat doar doisprezece pe drum încoace – dar și aceștia sunt mici, albi și inofensivi și nu fac decât să scoată în evidență frumusețea cerului.

Susanna poate că ar fi râs cu poftă sau poate ar fi zâmbit măcar dacă n-ar fi ieșit afară și-ar fi văzut cu ce avea să călătorească. Frances și contele se întrebau probabil de ce se făcea atâta caz de vreme, un subiect mărunț, până la urmă. Însă ea văzuse vehiculul. Seara trecută Peter îi spusese că avea s-o ducă cu cabrioleta lui, dar ea fusese prea absorbită de faptul că el avea să o însoțească, pen-

tru a se gândi la faptul că nu mai mersese niciodată cu așa ceva. Și cabrioleta asta nu părea una obișnuită. Era, presupuse ea, o cabrioletă de curse pentru gentilemani, ușoară, elegantă, cu roți mari și cu un scaun care părea mic și fragil, fiind situat foarte sus, departe de pământ.

– Și umbra e bună din când în când, interveni Frances. Astăzi e foarte cald.

– Domnișoara Honeydew are de gând să ne trateze cu prăjituri și ceai după ce domnișoara Osbourne o să-i citească, spuse vicontele. S-ar putea să lipsim destul de mult, dar vă asigur că o voi aduce pe domnișoara Osbourne înapoi întreagă și nevătămată.

– Whitleaf este un vizitiu remarcabil, Susanna, zise contele râzând în timp ce coborau treptele spre terasă. N-ai de ce să te temi pentru siguranța ta.

– Nu mă tem, declară ea. Doar că n-am mai mers niciodată cu cabrioleta până acum.

Și de aici, de jos, scaunul părea situat și mai sus, iar cabrioleta îi lăsa impresia de fragilitate. Caii, care erau ținuti de unul dintre grăjdari, păreau alarmant de nervoși. Dar înainte să înceapă să-și facă griji în privința călătoriei în sine... cum Dumnezeu avea să se urce ea acolo, sus?

Din fericire, urcatul fu mai ușor decât se așteptase. Se câțără în scaun fără să-și piardă prea mult demnitatea, deși se agățase zdravăn de mâna vicontelui pentru a ajunge acolo. Se mișcă în scaun, așezându-se cât mai departe, dar chiar și așa...

Dar chiar și așa, când el i se alătură și luă hățurile în mâini, partea exterioară a coapsei și șoldul lui le atingeau pe ale ei – și nu putea face nimic în privința asta. Și acum două zile, când se întorseseră de la Hareford House la Barclay Court crezuse că trecuse prin cel mai penibil mo-

ment din viața ei. Habar n-avea atunci ce înseamnă cu adevărat disconfortul.

El trase de hățuri și cabrioleta porni cu o smucitură în vreme ce ea apucă strâns bara din dreapta sa. Pentru câteva momente nu se putu gândi decât la siguranța ei – sau mai degrabă la lipsa acesteia.

– N-o să te las să cazî, îi zise el în timp ce părăseau terasa și o luau pe alee. N-o să dau bice cailor – asta dacă nu-mi ceri tu.

Să-i cer să...

Râse și-și întoarse capul spre el. Se uită și el spre ea, și Susanna descoperi șocată că fețele lor erau despărțite de doar câțiva centimetri.

– Ce-i asta, domnișoară Osbourne, râzi? zise el, ridicând din sprâncene. Nu cumva îți place călătoria cu cabrioleta?

Era *îngrozită*. Avea degetele de la picioare chircite în interiorul pantofilor, strângea bara îndeajuns de tare pentru a o deforma – sau cel puțin așa simțea ea – și își simțea toți mușchii încordați. Tufișurile de pe marginea drumului rămăneau cu viteză undeva în urmă, ieșind din raza ei vizuală, câțiva nori mici treceau pe deasupra, caii tropăiau cu vioiciune pe alee, cu pielea castanie lucind în razele soarelui, în vreme ce cabrioleta se legăna ușor pe arcuri. Se simțea...

Izbucni din nou în râs.

– E *minunat*! țipă ea.

Apoi, bineînțeles, se simți foarte prost. Ce lipsă de maniere din partea ei. Se purta ca un copil care primea un cadou neașteptat. Și totuși, nu se simțea *chiar* ca un copil, își spuse ea, devenind din nou conștientă de atingerea coapsei lui și de umărul lui care se freca de al ei.

Râsul lui se amestecă cu al ei.

Azi-noapte nu prea dormise din cauza lui, își aminti Susanna. Era îngrozită de această după-amiază, de gândul că avea să fie din nou singură cu el. Despre ce avea să vorbească? N-avea niciun chef să facă conversație tocmai cu viconte Whiteleaf. Chiar fără să mai pună la soacoteală numele pe care îl purta, își dăduse seama încă de când îl văzuse prima dată că era un tip superficial și frivol. Și totuși, nu putea să uite că stătuse cu domnișoara Honeydew în timp ce ceilalți tineri o evitaseră toată seara – cel puțin ori de câte ori putuseră să se eschiveze fără să pară extrem de nepoliticoși. Și o făcuse să râdă cu acea apreciere – prostească, dar cu siguranță bine-intenționată – despre tinerețea domnișoarei Honeydew. Și cum se condamnase singur la supliciul unei după-amieze petrecute în casa aceleiași domnișoare. Nu fusese deloc pus în situația să facă asta, așa cum îi dăduse ea de înțeles lui Frances, nu era obligat în niciun fel s-o ducă acolo cu cabrioleta. S-ar fi putut eschiva foarte ușor.

– Te-ai distrat de minune aseară cu toate domnișoarele acelea, remarcă ea. Dacă toți ceilalți bărbați ar fi dispărut, niciuna dintre ele nu le-ar fi simțit lipsa.

– M-am distrat, într-adevăr, admise el conducând cabrioleta pe drumul ce ducea direct spre oraș. Părea să fie un vizitiu foarte priceput. Să știi că e o plăcere să le asculti pe tinerele domnișoare sporovăind și să le întorci paginile partiturilor, atâta vreme cât aceste lucruri le fac fericite. Dar văd că ai limba la fel de ascuțită ca data trecută. Chiar crezi că s-ar simți fericite dacă n-aș fi decât eu prezent la petrecere? Mă îndoiesc. Domnișoara Calvert n-ar fi fost deloc încântată să constate absența domnului Finn. Poate că n-ai observat, dar cei doi au petrecut destul de mult timp împreună. Și domnișoara Krebbs a fost foarte fericită când Moss a rugat-o să-i rezerve un dans la

bal – atât de fericită încât i-a permis acestuia s-o servească cu bunătați la cină și să stea lângă ea. Domnișoara Jane Calvert ar fi avut parte de o seară mult mai puțin plăcută dacă nu l-ar fi scăpat aproape nicio secundă din ochi pe reverendul Birney. Și tu ai fi stat singură aproape o oră dacă n-ar fi fost Dannen acolo.

– Domnul Dannen era *gazdă*, protestă ea. Și oricum, nu vorbeam despre mine.

– Și un ultim argument în apărarea mea ar fi acela că toți domnii prezenți ar fi putut să se adune lângă pianină și să întoarcă paginile partiturilor.

Susanna nu reuși să găsească niciun contraargument.

– Asta e o cabrioletă de curse? întrebă ea într-un târziu.

– Vezi tu, chestia e că niciun gentleman în vârstă de mai puțin de treizeci de ani nu și-ar cumpăra o cabrioletă care să nu fie de curse.

– Și presupun că și concurezi cu ea la curse?

– Păi care ar mai fi șpilul dacă ai folosi o astfel de cabrioletă doar ca să te târăști cu ea pe drumuri de țară, așa cum fac eu acum?

– Acum ne târâm? întrebă Susanna. Ei viteza i se părea enormă, iar curajul ei pe măsură.

– Bieții mei roibi n-or să mă ierte niciodată pentru rușinea acestei călătorii.

Ea râse.

El întoarse din nou capul spre ea și-i zâmbi.

– Ascultă, n-am chef să-mi mai facă cineva morală că îmi pun în pericol viața și caii gonind nebunește pe șoseaua regală doar pentru a câștiga o competiție. Apropos, ultima dată, a fost vorba de cursa dintre Londra și Brighton, și sinceritatea mă obligă să mărturisesc că am pierdut la o distanță măricică.

– De ce m-ar interesa pe mine dacă dumneata îți riști

vita?'

– Asta, domnișoară Osbourne, a fost o impolitețe din partea dumitale.

– Presupun, spuse ea visătoare, că e o senzație extraordinară să vezi că totul în jurul tău rămâne rapid în urmă, în galopul cailor.

Sau pur și simplu să zbori. Se visase de mai multe ori pasăre, capabilă să zboare în înaltul cerului și să plutească pe palele de vânt.

– Înclin să cred că prima impresie pe care mi-am făcut-o despre dumneata este foarte greșită, domnișoară Osbourne.

Cuvintele lui o făcură să-și dea seama brusc că vorbim cu el – și, în plus, se distra de minune. Între timp, ajunseseră în oraș. Parcurseseră deja jumătate din drumul pînă la casa domnișoarei Honeydew.

– Tăcerea dumitale e grăitoare și dincolo de ea se ghicește o atitudine acuzatoare, spuse el atingându-și marginea pălăriei cu biciul în timp ce ea îi făcea cu mâna liberă domnului Calvert, care mergea singur pe drumul din oraș, îndreptându-se spre casă. În mod evident, dumneata crezi că prima impresie pe care ți-am făcut-o este foarte corectă.

Oare așa credea? Lui îi plăcea să își petreacă timpul flirtând cu tinerele domnișoare. Avea o cabrioletă, cu care participase la cursa dintre Londra și Brighton. Ea nu reamurcase la el nimic care să sugereze că ar avea un caracter puternic – deși chiar îi ținuse companie domnișoarei Honeydew cu o seară înainte și fusese amabil cu ea.

– Încă mă găsești antipatic, spuse el oftând, deși ea părea mai degrabă amuzată decât supărată.

– Eu nu..., începu ea.

– Ah, dar eu cred că da. Nu le înveți pe elevele dumi-

tale că nu e frumos să minți? E ceva legat de înfățișarea mea?

– Știi foarte bine, spuse ea apăsător, că înfățișarea dumitale e perfectă.

Abia după ce rosti aceste cuvinte începu să-și dorească să le poată retracta. Doamne, Dumnezeule, probabil că lăsase impresia unei școlărițe îndrăgostite până peste cap.

– Oh, zău așa, spuse el râzând, vorbești serios? Culoarea ochilor mei nu ți se pare cam efeminată?

– Știi foarte bine că nu e așa, ripostă ea indignată. Cum luase conversația lor o turnură atât de personală și de jenantă?

– Am o verișoară care are ochii de aceeași culoare ca și mine. Întotdeauna mi s-a părut că ei i se potrivesc mult mai bine.

– N-am de unde să știu, de vreme ce n-o cunosc pe domnișoara în chestiune.

– Deci nu e vorba de înfățișarea mea, zise el, mă rog, asta dacă n-ai ceva împotriva perfecțiunii. N-ar fi ceva cu totul și cu totul illogic. Atunci trebuie să fie vorba de caracterul meu.

– Nu-mi ești antipatic, protestă ea. N-am ce să-ți reproșez în privința caracterului dumitale – cu excepția faptului că nu iei nimic în serios.

– Asta seamănă foarte mult cu atitudinea pe care o adoptă unii oameni înainte să spună ceva rău, de genul: „Nu vreau să te critic, bătrâne, dar...“. Ah, și câtă condamnare se ascunde în acel „dar“. Și în acel „cu excepția faptului că...“ al dumitale. Înseamnă că mă consideri superficial.

Cuvintele lui nu îmbrăcaseră forma unei întrebări, dar era evident că aștepta un răspuns. Ei bine, ea n-avea de gând să nege doar de dragul bunelor maniere.

– Da, domnul meu, confirmă ea, uitându-se la drum și întrebându-se când aveau să vadă casa domnișoarei Honcydew. Așa consider.

– Presupun, că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că din când în când îmi mai trece un gând serios prin minte – sau poate chiar două și că nu sunt un tip superficial, nu-i așa?

Ea ezită.

– N-aș îndrăzni să te fac mincinos.

– De ce? Își apropie din nou capul de ea, astfel că, pentru un moment, înainte ca el să-și îndrepte din nou privirea spre drum, îi putu simți respirația pe obraz.

– Pentru că nu te cunosc.

– Ah! exclamă el. Ce-ai zice, domnișoară Osbourne, dacă ți-aș spune că, în ciuda a ceea ce am afirmat mai devreme, încă mai cred că ești extraordinar de frumoasă, dar în același timp te grăbești să judeci oamenii și ești lipsită de sentimente și incapabilă de dragoste ori de o afecțiune profundă?

Ea își îndreptă spatele.

– Ți-aș spune că nu știi absolut nimic despre mine sau despre viața mea, zise ea, încercând în zadar să se îndepărteze cât mai mult de el.

– Exact, confirmă el, cu satisfacție în glas. Nu știm nimic unul despre celălalt, absolut nimic, nu-i așa? De ce crezi că nu merită să-ți bați capul încercând să afli mai multe despre mine? Și de ce n-aș încerca și eu, la rândul meu, să te cunosc mai bine?

Ea apucă și mai strâns bara de protecție.

– Dar cu siguranță, nu ne dorim să aflăm mai multe unul despre celălalt. Și astfel răspunsurile la întrebările dumitale nu mai contează.

– Dar pentru mine contează, o contrazise el. Eu aș vrea

să aflu cine este cu adevărat domnișoara Susanna Osbourne. Îmi doresc foarte mult asta, mai ales după ce am aflat cu surprindere că domnișoarei în chestiune i-ar plăcea la nebunie să participe la cursa de cabriolette dintre Londra și Brighton. Nu mi-aș fi imaginat asta despre dumneata nici într-o mie de ani.

– N-aș..., începu ea.

– Prea târziu. Ai recunoscut deja, cu alte cuvinte, bineînțeles. Am ciudata bănuială că ar fi foarte interesant să te cunosc mai bine. Și simt nevoia să mă las și eu descoperit, să mă justific cumva în fața unei persoane care consideră că nu-i nimic de capul meu.

– N-am spus asta! țipă ea. N-aș afirma așa ceva despre nimeni, niciodată. Dar te porți astfel cu toate domnișoarele pe care le întâlnești? Simți nevoia să cunoști și să te faci cunoscut și în fața domnișoarelor Calvert, a domnișoarei Krebbs și a domnișoarei Raycroft?

– Doamne, Dumnezeuule, nu! spuse el și începu să râdă.

– Atunci de ce o simți atunci când vine vorba de mine? întrebă ea întorcând capul și încruntându-se la el. Doar pentru că nu am răspuns complimentelor tale așa cum o fac celelalte femei?

– Presupun că ar putea fi vorba și despre asta, recunosc eu el. Dar cred că nu aceasta e principala cauză. Ai o anumită gravitate, doar dacă nu râzi din pricina pericolului și a surescitării provocate de mersul cu cabrioleta. Și suspectez că gravitatea asta este – oroarea ororilor – semnul unei inteligențe superioare. Ești o femeie inteligentă, domnișoară Osbourne?

– Ce răspuns aș putea să-ți dau? îl întrebă ea, cu o exasperare crescândă.

– Este unul dintre lucrurile pe care vreau să le descopăr în ceea ce te privește, zise el. Contesa de Edgcombe te-a invitat aici din amicitie, nu din obligație – sau cel puțin asta mi s-a dat de înțeles. Contesa este o femeie inteligentă. Îmi imaginez că și prietenele ei îi seamănă. Și, bineînțeles, dumneata ești profesoară, ceea ce înseamnă că posezi o cantitate impresionantă de cunoștințe. Dar trebuie să descopăr singur dacă am dreptate sau nu.

Ea rămăsese fără cuvinte. Și deveni brusc conștientă de realitatea situației în care se afla. În niciunul din visele studate și confuze pe care le avusese noaptea trecută nu apăruse un astfel de scenariu. Iat-o deci aici, vorbind nestingherită cu nimeni altul decât *vicontele Whitleaf* și distrându-se de minune.

– Domnișoară Osbourne, o întrebă el, crezi că am putea deveni prieteni dacă am încerca?

Se uită la profilul lui. Dar nu remarcă nicio urmă de condescendență pe fața lui.

– Așa ceva nu e posibil, chiar dacă vorbești serios. Aparținem unor lumi diferite – aproape că aș îndrăzni să spun universuri diferite. În afară de asta, bărbații și femeile nu se prea împrietenesc, nici chiar dacă aparțin aceleiași lumi.

– Să nu care cumva să le spui lui Edgcombe sau contesei chestia asta, zise el ridicând din sprâncene. Mă rog, până mai ieri probabil că ți-aș fi dat dreptate. Nu obișnuiesc să mă împrietenesc cu femeile pe care le cunosc. Dar, fiindcă nu mi-ai permis să flirtez cu dumneata, nu am altă soluție decât să-ți ofer prietenia mea.

– Sau să mă ignori, adăugă ea în grabă.

– Asta nu este o opțiune, îi spuse el, apoi îi zâmbi.

– Dar e absurd, protestă ea. Absolut absurd.

– Atunci fă-mi pe plac și spune-mi dacă ai vrea? Îmi dai voie să încerc să devin prietenul dumitale, chiar dacă relația va fi unilaterală? Mă îndoiesc că aş putea să sporovăiesc cu elocință numai despre vreme pentru încă douăsprezece zile de-acum încolo.

Ea izbucni pe neașteptate în râs. În aceeași clipă își dădu seama că vehiculul încetinise, iar când își ridică privirea constată cu surprindere că ajunseseră la casa domnișoarei Honeydew.

– Ah! Se întoarse și-o privi cercetător. Așa e mai bine. Râzi din nou. Aveam de gând să te mai întreb o dată de ce-ți place atât de mult să predai. Dar – din nou – faptul că am ajuns la destinație mă privează de această plăcere. O să te rog să-mi răspunzi, dacă n-ai nimic împotrivă, pe drumul de întoarcere.

– Lord Whitleaf, spuse ea în timp ce el sărea din scaunul cabrioletei și lega hăturile de unul din stâlpii gardului vopsit în alb ce înconjura grădina, în mod sigur nu te interesează cariera mea de profesoară.

Ridică brațele și o dădu jos înainte ca ea să se poată gândi de ce mâner să se prindă sau pe ce picior să se sprijine la coborârea din cabrioletă. O făcu să se simtă foarte ușoară, mai ușoară decât o pană. De asemenea, avu senzația că e cuprinsă de un acces de febră.

– Și dumneata, domnișoară Osbourne, spuse el continuând să-și țină mâinile de o parte și de alta a taliei ei, n-ai de unde să știi ce mă interesează pe mine și ce nu, nu-i așa?

Îi așteptă răspunsul.

– Nu, recunosc eu.

Îi zâmbi și-i dădu drumul.

Se întoarseră amândoi și o salutară pe domnișoara Honeydew, care ieșise pe ușa din față, să-i întâmpine.

Era îmbrăcată într-o rochie cochetă – evident cea mai bună rochie pe care o avea – și radia de fericire.

Pe Susanna o speria teribil gândul că Frances ar fi putut totuși să se înșele. Se temea că până la urmă era foarte posibil ca viconte Whiteleaf să fie un tip extrem de periculos.

5

După ce schimbul de salutări și politețuri se încheie – durase cu siguranță mai bine de cincisprezece minute, după estimările lui Peter –, se întoarse afară, să se îngrijească de cabrioletă și de cai. Apoi, observând câteva scânduri din gard care se slăbiseră și niciun meșter prin preajmă, plecă în căutarea unui ciocan și a câtorva rule, le găsi în grajdul care servea și de șopron, își lăsă cheia acolo și se apucă de reparații, în ciuda faptului că menajera se uita la el ca la un animal ciudat cu două capete când ieși în pragul ușii să vadă de unde se auzea zgomet.

După aceea, fiindcă un mic terrier jigărit îl lătrase fără încetare încă de când coborâse din cabrioletă, se tot învârtise în jurul lui, încercând chiar să-l apuce de glezne – asta până când fusese avertizat foarte serios că o face pe riscul său –, decise că animalul avea nevoie de mai multă

mişcare, nefiind suficientă doar o plimbare prin grădină. Găsi o lesă veche de piele în șopron, o curăță de pânzele de păianjen, o prinse la gâtul cățelului și îl luă la o plimbare pe câteva drumeaguri înguste din zonă, iar pe drumul de întoarcere îi scoase lesa și-l lăsă să zburde pe lângă el, fericit că descoperea atâtea spații noi și că avea libertatea să le exploreze.

Grajdul, care fusese construit pentru a adăposti trei cai și o trăsură mică, se dovedi suficient doar pentru cei doi cai ai săi, așa că lăsase cabrioleta afară. Apoi se apucă să mai strângă din lucruri pentru a face mai mult loc. Și fiindcă respectivul spațiu arăta de parcă nu mai văzuse mătura sau o găleată cu apă cam de mulțisor, dădu cu mătura și spălă pe jos, apoi așternu un strat de paie curate, pe care le găsisese în spatele grajdului.

Când intră în casă, pe ușa de la bucătărie, se simțea murdar și destul de mulțumit de viață. Nu-și amintea să fi petrecut o după-amiază mai plăcută de când venise la Hareford House.

Se spălă pe mâini și pe brațe până la cot cu apa turnată de menajera destul de nedumerită, își rulă mânecile la loc și se chinui să intre din nou în haină – o operațiune deloc ușoară atunci când era lipsit de ajutorul valetului său – și intră în camera de zi, unde domnișoara Osbourne citea cu voce tare, dar destul de încet în timp ce domnișoara Honeydew stătea într-un fotoliu situat nu foarte departe, cu capul sprijinit de perna din spate, cu ochii închiși, cu boneta strâmbă, cu gura deschisă larg, sforăind încetisor.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai domnișoarei Osbourne.

Se întoarse pe coridor, își dresе vocea cu zgomot, tropăi cu cizmele pe podeau de scânduri, îi mulțumi a doua oară, mai zgomotos, menajerei pentru apă și reapăru

în cadrul ușii.

Domnișoara Osbourne tocmai închidea cartea, iar domnișoara Honeydew stătea cu spatele drept, complet trează. Tocmai își îndrepta boneta, radiind de fericire.

– Ce voce plăcută ai când citești, domnișoară Osbourne, spuse ea. Te-aș putea asculta cât e ziua de lungă. Și cât de lăudabil e din partea voastră – două persoane tinere – să veniți să luați ceaiul cu mine. Sper că această după-amiază n-a fost prea plicticoasă pentru dumneata, Lord Whitleaf, deși s-ar putea să mă înșel. Nici nu vă dați seama cât de mult apreciez amabilitatea dumitale și a domnișoarei Osbourne. Sper că sunteți gata pentru ceai.

– N-a fost deloc o după-amiază plicticoasă, doamnă, spuse el, așezându-se. Chiar mă gândeam acum câteva clipe că după-amiaza asta mi-a plăcut cel mai mult dintre toate câte am petrecut de când am venit la Somerset.

– Oh, ce lingușitor ești! Domnișoara Honeydew bătu din palme cu bucurie și râse cu poftă.

Susanna Osbourne se uită la el cu reproș.

– Cu siguranță o să arzi pentru păcatele tale, îi spuse ea o oră mai târziu, după ce-și luaseră rămas bun de la domnișoara Honeydew care îi petrecea cu privirea din cadrul ușii și se îndreptau spre Barclay Court. Ce să spun, cea mai frumoasă după-amiază pe care ai petrecut-o aici! Te-am auzit bătând cuie în gard, iar menajera a venit și mi-a șoptit că te-ai apucat să faci curățenie în grajd, neștiind cum trebuia să reacționeze în acest caz.

– Am mers și cu potaia la plimbare, chicoti el. Mă gândeam că gălăgia pe care o făcea ar fi scos pe oricine din minți.

– De ce-ai făcut toate astea? întrebă ea, cu o undă de iritare în glas.

– Pentru că nu puteam să stau degeaba? Dar nu, dumneata nu crezi asta, nu-i așa? De bună seamă îți închipui că nu fac nimic niciodată. Poate că am vrut să te impresionez.

– Și ai flatat-o pe domnișoara Honeydew aproape o oră încheiată, spuse ea. Era încântată, chiar dacă nu credea nicio iotă din ce-i spuneai. Cu siguranță o să-și aducă aminte de după-amiaza asta multe zile, ba chiar săptămâni de-acum încolo.

– Și ce e rău în asta? o întrebă el. E singură, nu-i așa?

– Nu e nimic rău în asta, spuse ea, cu același glas ușor iritat. Ești amabil. Chiar foarte amabil.

Ah, era iritată pentru că își dăduse seama că se înșelase în privința lui, măcar parțial, nu-i așa?

– Dar și frivol și leneș în același timp, spuse el, devenind brusc conștient de faptul că parfumul delicat pe care încercase să-l identifice tot drumul era doar săpun. Chiar și așa, i se părea foarte incitant. La fel și căldura moale a coapsei și a brațului ei.

Ea nu-i răspunse, iar el izbucni în râs.

– Nu e corect din partea dumitale să nu mă contrazici, domnișoară Osbourne. Crezi c-ar trebui să profităm de drumul de întoarcere pentru a încerca să descoperim la noi lucruri care să facă posibilă o prietenie?

– Sau imposibilă, replică ea.

– După cum văd, faci parte mai degrabă dintre cei care văd întotdeauna jumătatea goală a paharului, domnișoară Osbourne, în timp ce eu mă număr printre aceia care văd jumătatea lui plină.

– În cazul acesta se poate spune că suntem incompatibili.

– Nu neapărat, protestă el. Unele diferențe de opinie ne asigură subiecte pe marginea cărora putem discuta.

Nimic nu-i mai plictisitor ca doi oameni care sunt întru totul de acord unul cu celălalt cu privire la toate subiectele din lume – în astfel de cazuri persoanele în chestiune chiar nu mai au nimic să-și spună.

Dar de ce naiba îi trecuse prin cap, mai devreme, ba chiar și cu o seară în urmă, că își dorește ca ea să devină prietena lui? Habar n-avea. Poate pentru că știa că șansele de a începe un flirt cu ea erau foarte slabe. Nu i-ar fi permis niciodată așa ceva – și nici el n-ar fi fost de acord. El flirta cu cele care se situau pe același plan social cu el, cu femeile care cunoșteau regulile jocului. N-ar fi putut flirta cu o profesoară săracă – fusese o elevă sărmană a școlii în care predă acum, pentru numele lui Dumnezeu –, pe care ar fi putut s-o rănească fără voia sa.

Dar nici n-o putuse ignora pur și simplu. Doamne, Dumnezeule, oare ce-i trecuse prin minte acum două zile, când dăduse pentru prima dată cu ochii de ea?

Iat-o.

Cuvintele acestea continuau să-l uimească și să-l tulbure în egală măsură.

Avea să facă o schimbare prin încercarea sa de a se împrieteni cu o tânără femeie – o domnișoară care nu-l prea plăcea și care considera că făceau parte nu din lumi, ci din universuri diferite.

Ei bine, schimbările sunt menite să mai alunge monotonia vieții.

Asta nu însemna că monotonia ar fi fost întotdeauna plictisitoare. Uneori tânjea după ea. Așa crescuse, așa spera să-și petreacă și restul vieții – într-o rutină liniștită, cu onorarea îndatoririlor mai degrabă autoimpuse decât stabilite de alții, așa cum se întâmplase de-a lungul copilăriei lui. Avea chiar foarte puține așteptări legate de viața lui – doar un soi de paradis al căminului și al inimii,

o mulțumire domestică. Prietenilor lui nici nu le-ar veni să creadă lucrul acesta. Chiar și Raycroft, cel mai bun prieten al lui, ar fi uimit.

– Spune-mi de ce-ți place atât de mult să predai, zise el într-un târziu.

Îi simți mai mult decât îi văzu zâmbetul.

– E ceva ce știu să fac foarte bine, deși îmi propun în permanență să-mi depășesc limitele. Este un lucru folositor, ceva ce merită efortul.

– Merită să educi fete? o întrebă el doar pentru a o incita să spună mai multe.

– Și fetele gândesc, așa cum fac și băieții, spuse ea cu fermitate, și sunt la fel de însetate de cunoaștere și tot atât de capabile să învețe și să înțeleagă. Este adevărat că în viața pe care o duc ulterior majoritatea nu au nevoie să știe prea multe, dar bănuiesc că lucrul ăsta e valabil și pentru cei mai mulți dintre bărbați.

– Bărbați ca mine?

– E o zicală care spune că dacă pantoful ți se potrivește, atunci trebuie să-l porți.

El răsă încet.

– Dar majoritatea bărbaților ar fi de părere că din cauza învățaturii, fetele pot face congestie cerebrală în cel mai rău caz sau riscă să-și piardă feminitatea în cel mai bun. Sau poate că am încurcat lucrurile.

– Îndrăznesc să spun că bărbații care sunt de această părere sunt nesiguri de masculinitatea lor și se tem că femeile i-ar putea eclipsa. Cât de îngrozitor ar fi pentru ei dacă s-ar afla în situația de a întreba o femeie cât este rădăcina pătrată din optzeci și unu!

Era o adevărată încântare. Observase deja mai multe fațete diferite ale caracterului ei, dar întotdeauna se putea aștepta să iasă la iveală profesoara formalistă și rigidă.

Da, radical din optzeci și unu, într-adevăr!

– Au! exclamă el, cu o grimasă nedisimulată. Dar oare ar exista o astfel de ocazie? Eu nu-mi pot închipui niciuna, oricât aş încerca. Și, mă rog, care e în fond rădăcina pătrată din optzeci și unu?

– Nouă, rostiră amândoi în același timp.

El izbucni în râs și după un scurt moment ea îi ținu tonul.

Se întrebă dacă ea își dădea seama ce combinație tulburătoare alcătuiau râsul și înfățișarea ei. Era curios să aude cât de des râdea. Poate că nu i se întâmpla atât de rar, după cum bănuise el cu doar două zile în urmă. Poate că umplea de lumină și de veselie școala aceea din Bath.

– Dar nu asta urmărești dumneata, zise el, devenind dintr-o dată serios, să îmi pui tot felul de întrebări obscure și pline de capcane. Masculinitatea mea e ceva prea fragil pentru a o supune la asemenea teste.

– Mă îndoiesc, spuse ea cu însuflețire, apoi izbucni din nou în râs când el o privi lung, dintr-o parte, cu un aer îndurerat.

Mai râse și el puțin, înainte de a intra pe poteca de la marginea orașelului care avea să-i ducă în cele din urmă la răspântia de unde pornea drumul spre Barclay Court.

– Și în cazul în care nu vrei să pui întrebarea de teama răspunsului, domnișoară Osbourne, să știi că nu am detectat la dumneata semne de congestie cerebrală și cu siguranță nu ești lipsită de feminitate. Ba dimpotrivă, aş putea spune.

– Aș prefera, zise ea după o scurtă tăcere, să nu mai încerci să mă flatezi și nici să flirtezi cu mine. Va trebui să-mi vorbești frumos și civilizat dacă vrei să fim prieteni.

– Asta înseamnă că vom fi prieteni? Foarte bine.

Dă-mi voie să fiu sincer. Ești total lipsită de feminitate. Un trup mic și zvelt, asociat cu cârlionți roșcați și strălucitori, cu niște ochi verzi ca marea și cu niște trăsături regulate – o combinație destul de respingătoare, după cum sunt sigur că știi deja.

Când întoarse puțin capul pentru a o privi pe furiș văzu că zâmbea larg, privind drept înainte.

– Prietenii nu trebuie să ignore atracția pe care o simt unul față de celălalt. Spune-mi, cu ce-ți ocupi timpul atunci când nu predai?

– Nu știi prea multe despre lumea celor care au un serviciu, Lord Whiteleaf, nu-i așa? Am destul de puțin timp liber. Când nu predau în clasă, supraveghez jocurile care au loc pe pajiștea din spatele școlii sau contribui la punerea în scenă a unor piese de teatru ori le urmăresc pe fete în timpul orelor de studiu sau corectez lucrări, scriu cursuri sau... Mă rog, aproape întotdeauna se găsește ceva de făcut. Dar când am puțin timp liber la dispoziție – de obicei asta se întâmplă seara târziu –, mi-l petrec împreună cu prietenele mele, celelalte profesoare de la școală. De obicei ne adunăm în camera de zi a Claudiei Martin. Alteori, dacă am o oră liberă în timpul zilei – ceea ce se întâmplă foarte rar –, ies la o plimbare. Bath este un orașel minunat. Sunt foarte multe lucruri de văzut acolo.

Ah, da, făceau parte din două universuri diferite. Dar îi admira pragmatismul și modul constructiv în care gândea.

– Acum este rândul dumitale. Trebuie să-mi spui ceva despre dumneata.

– Ești sigură că vrei să afli mai multe despre viața mea inactivă și searbădă? o întreabă el, clipind des.

– Dumneata ești cel care crezi că între noi se poate înfiripa o relație de prietenie, îi reaminti Susanna. Nu poate fi vorba despre prietenie dacă numai una dintre părți pune

întrebări. Povestește-mi despre copilăria dumitale.

– Hmmm. Reflectă câteva clipe asupra problemei. Copilăria mea a fost marcată de existența unui mare număr de femei – un lucru obișnuit pentru mine, domnișoară Osbourne. Tatăl meu a murit când eu aveam doar trei ani. Din păcate nu-mi mai aduc aminte nimic despre el. Cred că n-a fost corect din partea lui; ar fi trebuit să mai stea măcar vreo doi-trei ani. Am rămas cu mama și cu cinci surori mai mari. Din câte mi s-a spus, părinții mei își doreau cu ardoare un moștenitor și au fost foarte bucuroși când, în sfârșit, am apărut eu. Până la momentul acela, sunt sigur că surorile mele știau deja că o familie fără moștenitor se îndreaptă către un dezastru sigur. Și că eu am apărut exact la timp pentru evitarea unei catastrofe. Cât am crescut, am fost răsfățat de toate femeile. Am avut parte de mângâieri și de vorbe de alint. Niciun alt băiat nu a fost la fel de norocos ca mine.

Ea își întorsese capul și îl privea cu atenție.

– Deci n-a existat niciun bărbat în viața dumitale?

– Oh, ba da, mai mulți. Erau tutorii legali, care îmi administrau moșia și averea, îmi ghidau pașii și se ocupau de tot începând cu educația mea și terminând cu cititul scrisorilor ce-mi erau adresate și redactarea răspunsului la ele. Totul era făcut spre binele meu, bineînțeles. Am fost foarte norocos.

– Presupun că dacă ar fi trăit, tatăl tău ar fi procedat la fel.

– Da, cu excepția faptului că eu și tata am fi avut o relație. Poate că ne-am fi împărtășit diverse lucruri, inclusiv dragostea.

În timp ce vorbea, ajunseseră la răspântie și o luară pe drumul spre Barclay Court. Poate că n-ar fi sporovăit cu atâta dezinvoltură dacă n-ar fi fost ocupat și cu

manevrarea cabrioletei. Doamne, Dumnezeuule, de obicei nici măcar nu gândea astfel de lucruri. Se simțea destul de jenat.

– Ți-a cam lipsit tatăl tău, spuse ea încet.

Se uită în jos, spre ea.

– Nu poate să-ți lipsească ceva ce n-ai avut niciodată, domnișoară Osbourne. Nici măcar nu mi-l amintesc.

– Mie îmi lipsește mama, îi spuse ea. Chiar dacă a murit la nașterea mea.

Ah!

– Este foarte ciudat, nu-i așa? zise el. Să-ți lipsească persoane pe care nu le-ai cunoscut niciodată – sau au existat în viața ta într-o perioadă îndepărtată, astfel că nu ai mai păstrat nicio amintire conștientă despre el. Am fost copleșit de dragostea mamei mele și a surorilor mele și cu toate acestea am continuat să-mi doresc și dragostea unui tată. Tatăl tău te-a iubit?

– Oh, da, dar tânjeam după mama. Obişnuiam să țin vise despre ea. Mi-o închipuiam întotdeauna cu mâinile întinse spre mine, îi auzeam vocea și simțeam miros de trandafiri în apropierea ei. Dar n-am reușit niciodată să-i văd fața. Nu-i așa că-i ciudat? Uneori chiar și imaginația îți poate juca feste. Ce prostie!

Își îndreptă privirea în altă parte și se cufundă în tăcere, iar lui i se păru că povestirea ei despre copila care fusese odată o făcuse să se simtă jenată, la fel cum i se întâmplase și lui cu câteva minute în urmă.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic pe marginea acestui subiect – se apropiau de Barclay Court, iar Edgcombe și contesa traversau gazonul din fața casei, ieșindu-le în întâmpinare.

Dar el simțise că între ei se schimbase ceva.

Poate totul.

Își împărtășiseră unul altuia un lucru foarte personal, astfel că, după părerea lui, nu se mai puteau cantona într-o relație superficială. Cu alte cuvinte, făcuseră un pas înainte în direcția prieteniei, așa cum își dorise el. Și totuși, conștientizarea acestui fapt îi provoca un simțământ ciudat. O relație superficială ar fi fost mai sigură. La fel de sigură ca și flirtul.

– Domnișoară Osbourne, spuse el în timp ce oprea cabrioleta, înainte ca ceilalți să se fi apropiat prea mult de ei, crezi că e posibil ca noi doi să fim prieteni?

– Dar n-o să mai stăm aici decât douăsprezece zile.

– Văd că ai adus-o teafără, Whitleaf, spuse Edgecombe, ajungând lângă cabrioletă și întinzând o mână pentru a o ajuta să coboare. Felicitări. Frances s-ar fi supărat cumplit dacă s-ar fi întâmplat contrariul.

– Și tu nu arăți atât de înfricoșată, așa cum erai când ai plecat, Susanna, observă contesa. Ți-a plăcut călătoria? Și vizita?

Peter refuză să mai intre în casă pentru a bea ceva răcoritor. Era așteptat la Hareford House, le spuse el, și plecă după ce își luă la revedere de la toți.

De data asta, remarcă el, Susanna Osbourne nu se mai grăbi să se întoarcă în casă fără să se mai uite înapoi. Rămase alături de ceilalți doi și-l petrecu cu privirea.

Și mai observase că nu-i spusese că ar fi imposibil ca ei doi să fie prieteni.

Dar nici că ar fi posibil.

În timp ce se îndepărta, se gândi că poate ar fi fost mai bine dacă ea s-ar fi împotrivit. Nu știa cu certitudine dacă o relație de prietenie era îndeajuns de sigură.

Susanna fu surprinsă să constate că, de fapt, se simțise foarte bine în ziua aceea – și nu doar în perioada de timp

petrecută cu domnișoara Honeydew, ci pe parcursul întregii după-amieze.

Descoperi cu și mai mare surprindere că, în realitate, îi plăcea de vicontele Whitleaf. Poate că era un om superficial, căruia nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să flirteze cu toate femeile pe care le întâlnea, însă în același timp avea și un pronunțat simț al umorului. Și, ceea ce era și mai important, părea un om bun la suflet – și până la urmă nu foarte indolent. Îi reparase gardul domnișoarei Honeydew și îi curățase vechiul grajd. Fusese destul de atent să n-o pună într-o situație jenantă atunci când o surprinsese adormită în fotoliu, în timp ce Susanna continua să-i citească. Și după aceea, la rugămintea ei, mâncase trei dintre prăjiturile despre care ea spunea că sunt specialitatea menajerei, deși după prima înghițitură își dăduse seama că nu fuseseră coapte suficient, astfel că rămăseseră crude la mijloc.

Descoperise – după ce nu se putuse abține să nu-l întrebe despre copilăria lui, de parcă n-ar fi știut nimic despre ea – că fusese într-adevăr cocoloșit de mama și de surorile lui și ghidat de tutorii lui. Așadar, nu putea fi învinovățit în niciun fel de ceea ce se întâmplase cu tatăl ei. Și ea chiar n-avea de ce să-i poarte pică doar pentru simplul fapt că purta numele de Whitleaf.

Dar în ciuda acestei schimbări de atitudine față de el, Susanna nu vedea nicio posibilitate ca ei doi să devină prieteni. Era o absurditate. N-aveau absolut nimic în comun.

Și totuși ideea nu-i displăcea în totalitate. Nu avusese niciodată un prieten bărbat. Pe domnul Huckerby și domnul Upton, profesorul de arte și meserii, nu-i putea considera prieteni, deși erau colegi și-și purtau un profund respect reciproc. Iar domnul Keeble reprezenta doar o cunoștință, un soi de figură paternă – el păzea ușa școlii,

terind-o de orice pericol, imaginar sau imaginabil.

În zilele următoare, lordul Whitleaf îi furniză și mai multe dovezi ale amabilității și generozității sale. Într-o seară, la familia Raycroft, după cină, se oferise să ocupe locul rămas liber la o masă de joc, un loc pe care toți păreau să-l ocolească, chiar dacă știa că partenera sa avea să fie bătrâna doamnă Moss, care era surdă și nehotărâtă și întotdeauna juca o carte greșită – atunci când reușea să ia o decizie. Și deși pierduseră, împreună, toate cele cinci partide pe care le jucaseră, el izbutise să-i amuze pe toți prietenii de joc și să o convingă pe doamna Moss că el purta întreaga vină pentru situația creată.

Iar duminică după slujbă, când Susanna îl auzise pe vicar salutând-o pe domnișoara Honeydew și exprimându-și bucuria de a o vedea la biserică, în ciuda ploii care căzuse mai devreme, deslușise și răspunsul domnișoarei Honeydew care-i spunea că viconte Whitleaf venise la ea acasă cu o trăsură, îndeajuns de devreme pentru a-i oferi răgazul necesar să se pregătească.

După ce, într-o dimineață, îi invitasă pe domnul Raycroft și pe viconte să facă un tur al fermei, contele de Edgecombe le povestise – lui Frances și Susannei – că atunci când trecuseră pe lângă casele muncitorilor, iar el se oprise să-l întrebe de sănătate pe unul dintre oamenii lui, care se tăiasse destul de rău la o mână cu o săptămână în urmă, viconte se dusese să stea de vorbă cu câteva dintre nevestele oamenilor, care erau afară și spălau rufe – era luni, ziua rezervată acestei activități. O jumătate de oră mai târziu îl descoperise pe Whitleaf fără haină și fără pălărie, cocoțat pe o scară ținută de o femeie și doi copii, întinzând o sfoară care se lăsase prea mult sub greutatea rufelor ude. Toate femeile și toți copiii din zonă se adunaseră în jurul lui, dându-i tot soiul de sfaturi.

– Și bineînțeles, adăugase contele, se uitau toți cu admirație la el, asta când admirația nu era dublată și de o veselie provocată de glumele vicontelui.

Și nu uitase că voia să se împrietenească cu Susanna.

Îl vedea în fiecare zi. Nu petreceau niciodată împreună mai mult de o jumătate de oră singuri – el era prea discret pentru a-și asuma vreun risc și, oricum, și ea ar fi procedat la fel. N-avea de gând să le dea vecinilor vreun motiv de bârfă. Și nici n-ar fi vrut s-o compromită pe Frances. Dar aproape de fiecare dată când se întâlneau, el reușea să-i adreseze câteva cuvinte în particular sau să o despartă de grupul celorlalți, măcar pentru o scurtă bucată de vreme.

Ajunsese să aștepte cu nerăbdare aceste interludii, de parcă ar fi fost punctele culminante ale existenței ei.

De exemplu, după ce jucase cărți cu doamna Moss, după cină, la familia Raycroft, se apropiase de Susanna, o întrebase dacă nu vrea să-i aducă o ceașcă de ceai, iar când ea răspunsese afirmativ, îi spusese că poate ar trebui să meargă și ea cu el – dacă Dannen îi permitea – pentru a se asigura că nu greșește cantitățile de lapte și de zahăr.

Ea stătea așezată lângă domnul Dannen de mai bine de-o oră, ascultând povești despre strămoșii lui scoțieni, chiar dacă pe unele dintre ele le mai auzise și cu alte ocazii.

– Începuseși să privești cruciș din cauza plictiselii, îi spusese vicontele Whitleaf.

– Oh, nu-i adevărat! protestase ea cu indignare. Nu sunt atât de prost crescută.

– Dar este interesant de observat că nu ai negat nicio clipă că te plictiseai de moarte. Oricum, te-am salvat. La asta sunt buni prietenii, nu-i așa?

Ea râse, apoi stătuseră puțin de vorbă lângă tava cu

ceai, până când domnul Crossley și domnișoara Krebble li se alăturaseră.

Într-o după-amiază el veni la Barclay Court împreună cu domnișoara Raycroft și cu fratele ei, și rămăseseră toți trei la ceai. Dar când domnul Raycroft se ridicase să plece, sora lui protestase, spunându-i că ar fi vrut să vadă câteva din acuarelele despre Viena pe care contesa le adusese cu ea din Europa și pe care aceasta îi promisese că i le va arăta, pentru că Alice Hickmore urma să-și petreacă iarna la Viena. Domnul Raycroft se așezase la loc și-și continuase conversația cu contele, Frances o dusesse pe domnișoara Raycroft în camera ei, iar vicontele Whitleaf o invitase pe Susanna la o plimbare pe terasă, până când companionii lui aveau să fie gata de plecare. Îi povestise – la rugămintea ei – despre anii pe care-i petrecuse la Oxford, unde-i studiasse pe clasici. Din relatarea lui reieșea că, într-adevăr, învățase multe lucruri acolo, nu irosise anii aceia distrându-se și bucurându-se de viața pe care o ducea departe de casă.

Iar părerea ei despre el se mai îmbunătățise puțin.

A doua zi fusese rece și ploioasă, dar Susanna și Frances hotărâseră să meargă pe jos până în oraș, pentru a lua puțin aer și a face mișcare, dar și pentru ca Frances să-i ducă un coș cu mâncare unei foste menajere de la Barclay Court, care împlinise optzeci de ani cu o lună înainte, când Frances și contele erau încă în străinătate. Susanna vroia să-și cumpere o panglică nouă, ca să-și împodobească rochia cu care avea de gând să meargă la bal.

Îi spusese acest lucru vicontelui Whitleaf, cu care se întâlniseră pe drum, în oraș – vicontele mergea singur, după ce le condusese pe două dintre domnișoarele Calvert, care plecaseră de la Hareford House – și la sugestia lui, Frances plecase mai departe, să ducă coșul, în timp ce

el o însoțise pe Susanna până la magazinul orașului, unde ea își făcuse cumpărăturile, iar după aceea o invitase la hanul orașului, pentru a o trata cu un pahar de limonadă și o prăjitură.

Iar după aceea se oferise să le conducă pe amândouă înapoi la Barclay Court, susținând, atunci când Frances protestase, că nu s-ar putea lipsi de plăcerea de a avea câte o doamnă de fiecare braț și exprimându-și speranța că ea n-avea să i-o răpească.

– Departe de mine gândul să provoc o asemenea durere, spusese Frances râzând, și cele două femei îl luară fiecare de braț. Și mulțumesc.

Tot drumul vorbise despre muzică cu Frances, atrăgând-o cu abilitate și pe Susanna în discuție. Se pricepea de minune la arta conversației atunci când voia, desigur, observă ea. Și știa o grămadă de lucruri.

Singura dezamăgire a Susannei – una mică, ce-i drept – legată de această relație de prietenie era faptul că viconte Whiteleaf nu-i ceruse să-i rezerve niciun dans la bal, și până la evenimentul în chestiune nu mai rămăsese mult timp. Desigur, avea rezervate cel puțin primele patru dansuri – își amintea asta din ziua în care se cunoscuseră. Poate că le promisese deja și pe celelalte.

Sau poate prietenii nu simțeau nevoia să danseze unii cu ceilalți.

Nimeni nu-i ceruse să-i rezerve un dans. Era aproape sigură că, bineînțeles, contele o să-i ceară să danseze cu el, și probabil și domnul Raycroft. Poate chiar și domnul Dannen. Dar cât de plăcut ar fi fost – de-a dreptul spectaculos – să danseze cu viconte Whiteleaf. Ar fi reprezentat un moment deosebit pe care l-ar fi putut relata prietenelor, ceva de care și-ar aminti tot restul vieții. Și dacă s-ar fi întâmplat să fie și un vals...

Dar n-avea să lase această mică dezamăgire să-i strice buna dispoziție. Această vacanță va fi suficientă pentru a-i menține entuziasmul și voioșia în perioada cursurilor de toamnă, la școală. Nu trebuia să fie prea lacomă.

Poate că o să-i solicite un dans în seara următoare.

Sau poate, dacă avea toate dansurile rezervate, o să-și facă timp pentru a sta puțin și cu ea de vorbă, ca să nu se simtă ca o piesă de mobilier toată seara.

Nu conta. Avea un *prieten bărbat*. Ce povestiri extraordinare o să le istorisească lui Anne și Claudiei când se va întoarce la Bath!

Deocamdată, se bucura la gândul că mai rămăsese destul din vacanță.

Toții vecinii fuseseră invitați la un picnic după-amiază la Barclay Court și din fericire vremea se îmbunătățise simțitor, după cele câteva zile înnorate, cu vânt și reci.

Peter era foarte bine dispus, în ciuda faptului că gândul îi zbura din când în când la scrisoarea plină de afecțiune, combinată și cu o subtilă undă de reproș pe care o primise de dimineață de la mama sa, a cărei petrecere se desfășura fără el. Dacă ar fi fost acolo, la Sidley Park, își

spuse el, era foarte probabil să fi participat la un eveniment similar cu cel de aici. Cu deosebirea că acolo ar fi știut că una dintre tinerele domnișoare prezente era aleasă ca o potențială mireasă pentru el – domnișoara Rose Larchwell. La aceasta se adăuga faptul că ochii afectuoși și neliniștiți ai mamei lui l-ar fi urmărit peste tot unde s-ar fi dus. Astfel ar fi simțit toată povara iubirii pe care i-o purta o persoană ale cărei fapte le iertase, dar nu le uitase.

Poate că ar fi fost mai bine să nu ierte, sau cel puțin să ierte condiționat. Poate c-ar fi trebuit să le spună foarte clar tuturor că nu avea să mai accepte niciun fel de amestec în viața lui privată, mai cu seamă când venea vorba de alegerea unei soții. Pe de altă parte, ar fi fost timpul să-i pună în vedere faptul că Sidley nu mai putea fi casa ei. Dar ar fi suferit atât de mult – pentru el, în și pentru ea. Și pe vremea aceea nu avea decât douăzeci și unu de ani. Și în afară de asta chiar o iubise, și o mai iubea și acum. Era mama lui.

De bună seamă, ea se simțea obligată să-l căpătuiască, să-i găsească o altă mireasă în locul aceleia pe care o pierduse din cauza ei.

Încercă să nu se mai gândească la ceea ce s-ar fi putut petrece la Sidley și se concentrează asupra evenimentelor de la Barclay Court. Aici se putea relaxa și distra așa cum voia – și cu cine dorea el.

Locul de desfășurare a picnicului era un tăpșan larg, plin de iarbă, aproape de capătul mai îngust al unui lac mare, aflat la o distanță destul de mare de casă. În apropiere se găsea un pod pitoresc, de piatră, în trei arce. Pe sub el, apele unui râu se vărsau cu repeziciune în lac. Din mijlocul podului, unde stătuse puțin mai devreme în după-amiaza aceasta împreună cu domnișoarele Raycroft,

Mary Calvert și Krebs, văzuse că rapiditatea apelor râului se datora unei cascade situate în amonte, printre copaci. El se mulțumise să admire peisajul în timp ce domnișoarele sporovăiau despre balul care urma să aibă loc în curând.

La jumătatea malului cel mai îndepărtat al lacului se afla un pavilion de lemn octogonal. Ceva mai târziu o luase pe jos spre locul acela împreună cu Finn, surorile Calvert, domnișoara Moss și fratele acesteia. O vreme stătuseră cu toții în pavilion, admirând priveliștea, sporovăind vesel și râzând cu poftă.

Și conversația de acolo se învărtise în principal în jurul balului, pe care toți îl așteptau cu nerăbdare. Se părea că acesta era primul bal de la Crăciunul trecut.

După ce se întorseseră în locul amenajat pentru picnic, Peter stătuse așezat o vreme pe una dintre păturile care fuseseră așternute pentru oaspeți și făcuse conversație cu contesa de Edgcombe și cu alți câțiva vecini. La rugămintile lor, ea le povestise câte ceva despre cel mai recent turneu de spectacole pe care-l făcuse în Europa.

Cerul era albastru și fără urmă de nori, iar soarele împrăstia o căldură moderată. Adia o briză slabă, plăcută. Într-un cuvânt, era o zi perfectă de vară.

Bărcile reprezentau principala atracție. Erau patru, fiecare dintre ele putând adăposti două persoane, un vâslăș și un pasager, deși Peter se trezea cu două domnișoare înghesuite pe scaunul din fața lui de fiecare dată când se așeza la vâsle. Dar nu se plângea. De ce-ar fi făcut-o, doar de fiecare dată putea să admire două domnișoare în loc de una. Îmbrăcate cu hainele lor de vară, subțiri, cu bonetele pe cap, i se păreau foarte drăguțe. Și se bucurau și ele de această zi frumoasă de vară care, printr-o întâmplare excepțională, coincidea cu

un eveniment organizat în aer liber.

— Ultima dată când am fost invitate la un picnic, spuse domnișoara Mary Calvert, lăsându-și o mână în apă, a plouat cu găleata toată ziua și toată noaptea. Ții minte, Rosamond? A fost organizat cu ocazia ieșirii la pensie a fostului vicar. A trebuit să ne înghesuim cu toții în casa parohială și să pretindem că ne distrăm de minune.

Peter nu apucă să stea de vorbă cu Susanna Osbourne de la prima oră. Din ziua în care o vizitaseră pe domnișoara Honeydew se trezise că abia aștepta să petreacă câteva minute în compania ei, dar de fiecare dată simțise nevoia să reducă durata întâlnirilor lor pentru că nu putea s-o includă și pe ea în grupul tinerelor femei cu care se întreținea adesea mai multe ore la rând — oricum ea n-ar fi apreciat frivolitatea unor conversații în grup. Reprezenta o noutate pentru el să aibă o prietenă femeie, dar în același timp era foarte conștient că interesul pe care i-l arăta putea fi interpretat greșit de cei din jur, dacă nu se dovedea suficient de atent. Astfel, avea grijă să n-o izoleze imediat ori de câte ori participau amândoi la o întrunire publică, și chiar și atunci când rămânea singur cu ea, nu depășea niciodată o jumătate de oră.

În după-amiaza aceasta, mai devreme, o salutase înclinându-se pe terasă când ajunsese, făcuse câteva remarci neutre despre vreme doar ca să vadă o licărire de amuzament în ochii ei, apoi își îndreptase atenția în altă parte. După aceea, începuse să se distreze — și ea la fel.

Reverendul Birney, tânărul vicar cu părul scurt și chipul proaspăt, o invită să facă o tură cu barca pe lac și conversă cu ea tot timpul, după cum observă Peter.

Plicticosul de Dannen o luă apoi la o plimbare pe malul lacului, împreună cu Raycroft și cu contesa. Apoi o ținuse în picioare în apropierea apei vreo cincisprezece

minute, după ce ceilalți doi se întorseseră la picnic. Peter știa cu exactitate cât anume stătuseră acolo, pentru că îi cronometrase monologul.

Crossley, un văduv trecut de patruzeci de ani, îi adusese apoi un pahar de limonadă, când se întorsese și ea la picnic, și stătuse o vreme împreună cu ea, prezentându-i împrejurimile cu mișcări largi ale brațelor. Peter știa, pentru că îi urmărise cu atenție.

Brusc, își dădu seama că ea fusese foarte pesimistă în privința șanselor de a-și găsi un soț aici. Chiar dacă n-avea zestre, reușise să le stârnească interesul tuturor burlacilor din zonă. Dar cu siguranță era prea sensibilă pentru a se mărita cu Dannen și prea plină de viață pentru a se gândi măcar la Birney. Iar Crossley ar fi fost mult prea bătrân pentru ea – putea să-i fie tată, pentru numele lui Dumnezeu.

De fapt, simplul gând că ea s-ar fi putut mărita cu vreunul dintre bărbații de la picnic îl irita destul de tare pe Peter, deși își dădea seama că n-avea rost să reacționeze astfel. Chiar era mai mult decât exagerat. Până și o căsătorie de conveniență ar fi fost preferabilă unei vieți de profesoară rămasă fată bătrână. Intuia că asta i-ar fi spus oricare dintre surorile lui.

Dar chiar în timp ce era absorbit de asemenea gânduri, neglijându-le pe domnișoarele care vorbeau despre el, cineva sugeră să se organizeze câteva jocuri înainte de ceai. Imediat se auziră nenumărate voci entuziaste, se făcură foarte multe sugestii, de la cricket la v-ați ascunde-lea. Cricket însă nu se putea juca, poate doar dacă ar fi dat cineva o fugă până în casă pentru a aduce aparatura necesară – care oricum era prea voluminoasă. În afară de asta, domnișoara Moss obiectă, susținând, la unison cu celelalte doamne și domnișoare, că în fond, cricketul era

un joc bărbătesc. Iar de-a v-ați ascunselea nu părea o opțiune prea inspirată, pentru că pe malul acesta al lacului copacii nu erau îndeajuns de deși și existau prea puține locuri în care participanții s-ar fi putut ascunde. Până la urmă toate celelalte sugestii fură respinse, dintr-un motiv sau altul.

Se părea că n-o să se poată desfășura niciun joc până când avea să fie servit ceaiul, dar domnișoara Osbourne preluă inițiativa.

– Ce-ați spune de o întrecere cu barca? sugeră ea.

Urmă un murmur aprobator – apoi, bineînțeles, se făcu auzită și vocea unei contestatoare:

– Dar sunt prea puțini bărbați pentru a ne duce pe toate, spuse domnișoara Jane Calvert. Unele dintre noi ar rămâne pe margine, pe post de spectatoare.

Celelalte domnișoare o priviră dezamăgite, de parcă toate s-ar fi văzut în această ipostază.

– Dar cine spune că doar bărbații trebuie să se distreze, întrebă domnișoara Osbourne? Eu mă gândeam la o întrecere în care toți să vâslim, pe rând, fără ca nimeni să fie pasager.

– Oh, Doamne! exclamă Moss și izbucni în râs.

– Este cea mai bună idee pe care am auzit-o până acum, Susanna, o lăudă contesa.

Peter își încrucișă brațele și strânse din buze.

– Dar eu n-am vâslit niciodată, protestă domnișoara Raycroft.

– Nici eu, se văită domnișoara Krebbs. N-aș putea niciodată să...

– Asta e, va trebui să ne gândim la altceva, interveni domnișoara Mary Calvert.

Dar domnișoara Osbourne își ridică din nou glasul cu și mai multă fermitate.

– Cum? Se uită împrejur, la cercul celor care se adunaseră pentru a alege un joc, iar Peter observă amuzat că intrase, fără să-și dea seama, într-un rol care îi era foarte familiar, cel de profesoară care încerca să își însușească elevele lipsite de entuziasm. Să ratăm ocazia de a pune mâna pe vâsle și de a demonstra că nu suntem doar niște elemente de decor, niște ornamente, că nu trebuie să fim întotdeauna doar pasagere? N-o să ne străduim să-i învingem pe bărbați?

– Oh, Doamne! repetă Moss, în timp ce Peter zâmbea, observând că și Edgecombe părea la fel de amuzat.

– Să-i învingem pe bărbați? se minună domnișoara Krebs al cărei ton devenise pițigăiat. Lăsa impresia că era pe punctul de a leșina.

Alte câteva tinere începuseră să chicotească, dar păreau foarte interesate.

– Nu avem decât patru bărci, spuse domnișoara Osbourne. Va trebui să facem mai întâi câteva curse eliminatorii – eu zic să limităm lungimea unei curse până pe partea cealaltă a lacului, la pavilion și înapoi. Doamnele și domnii vor concura separat. La sfârșit, vom organiza o cursă între cel mai bun bărbat și cea mai bună femeie. Și atunci vom vedea cât de competitivă se va dovedi reprezentanta doamnelor.

Era îmbujorată și avea ochii strălucitori, debordând energie și entuziasm – un lider înăscut, concluzionă Peter uitându-se la ea, intrigat și fermecat în același timp. Și, pentru numele lui Dumnezeu, chiar avea să-i convingă pe toți să facă ce voia ea. În ciuda obiecțiilor cu care aproape toate femeile întâmpinaseră sugestia inițială – mai ales atunci când aflaseră că nu aveau să fie simpli pasageri în bărci – acum aproape că țopăiau de nerăbdare, așteptând să înceapă întrecerea.

– O să fie cel mai frumos picnic la care-am fost până acum, declară domnișoara Mary Calvert cu entuziasmul specific tinereții, învăluindu-l pe Peter într-un zâmbet strălucitor.

Oare îi spusese domnișoara Osbourne că la școala unde era profesoară se ocupa și de jocuri? Parcă îi povestise ceva de genul ăsta, dar el nu dăduse prea multă atenție acestui aspect la momentul respectiv. O profesoară de jocuri? Exista un astfel de post la o școală de fete?

În următoarea oră pe mal se țopăi mult, se strigă, se râse, se țipă, se auziră destule înțepături și ironii lipsite de răutate, iar în apă concurenții dădură dovadă de multă îndemânare. Câteva curse se terminară destul de strâns – domnișoara Calvert o învinse la limită pe contesă. În aceeași cursă domnișoara Moss și domnișoara Mary Calvert rămăseseră mult în urmă, nu numai din cauza faptului că mergeau mai degrabă în cerc decât în linie dreaptă, dar și a chicotelilor pe care niciuna dintre ele nu și le putea stăpâni. Raycroft îl întrecu la mustață pe Dannen, o victorie venită în urma unui finiş energic, impresionant, iar Finn și Moss încheiară cursa la doar o lungime de barcă în spate. Câteva curse fuseseră câștigate detașat – de exemplu domnișoara Osbourne își lăsase adversarele mult în spate, la fel și Peter. Ea reuși să o învingă pe domnișoara Calvert în finala feminină, iar el câștigă finala masculină în fața lui Edgecombe, ce-i drept, la o distanță de doar jumătate de barcă.

Astfel se ajunse și la marea finală. Toată lumea, fără excepție, se adună pe mal, deși contesa se împotrivi susținând că probabil erau morți de foame și că pe viitor cu siguranță aveau să-i refuze eventualele invitații la astfel de evenimente. Le promise în cele din urmă că se va servi ceaiul imediat ce se va stabili un câștigător.

– Pariez că nu va fi vorba despre domnișoara Osbourne, remarcă Raycroft cu un aer jovial, dând dovadă de o lamentabilă lipsă de tact și de curtoazie.

Domnișoara Raycroft îl lovi cu pumnul în braț în timp ce celelalte domnișoare protestau indignate. Peter și Susanna Osbourne izbucniră în râs. El se strâmbă la ea, iar Susanna se uită în spate, cu ochii strălucitori și foarte hotărâtă.

Arăta absurd de mică și de fragilă, absolut nepotrivită pentru o astfel de întrecere. Și, de asemenea, irezistibil de frumoasă, pe toți zeii! Femeile atletice erau foarte atrăgătoare, se gândi el, destul de surprins de această descoperire.

Tinerele domnișoare păreau cam nehotărâte în privința favoritului lor. Rezolvară această problemă mulțumindu-se să aplaude, să țopăie entuziasmate și să-i încurajeze pe amândoi. Cei mai în vârstă se îmbulzeau să-i ofere sfaturi domnișoarei Osbourne, care se urca într-una dintre bărci, ajutată de Edgecombe. Majoritatea celorlalți bărbați își aleseseră deja favoritul.

– Ai face bine să câștigi, Whitleaf, strigă Moss. Altfel o să suferim cu toții o umilință teribilă.

– Onoarea tagmei noastre e în mâinile tale, Whitleaf, îl aprobă Crossley.

– Cred că s-ar cuveni să cedezi partida, domnul meu, îl sfătui reverendul Birney. E vorba de curtoazie masculină în cazul de față.

Dar sugestia lui fu întâmpinată cu un cor de proteste indignate din partea doamnelor.

Susanna Osbourne apucă vâslele și-și strânse degetele în jurul lor.

Toți se dădură un pas înapoi. Edgecombe le ceru să se așeze la locul de start, se auziră câteva sâsâituri ale celor

care cereau liniște, apoi cursa începu.

Imediat după ce se desprinseseră de mal, Peter zâmbi spre cealaltă barcă, însă domnișoara Osbourne era concentrată asupra ritmului de vâslit. Învățase multe pe parcursul ultimei ore, observă Peter. Astfel, nu-și cufunda prea adânc vâslele în apă, pentru că viteza i-ar fi scăzut în loc să crească. Acum se deplasa cu destul de multă rapiditate și cu un minimum de efort. Era de-a dreptul uimitor cât de multă forță avea în brațele acelea mici și subțirele. Marginea pălăriei ei de paie flutura în bătaia brizei.

Nu spusese nimănui – și Raycroft nu-i divulgase secretul – că fusese membru al echipei de canotaj de la Oxford. Nu depusese mult efort nici în cursele contra bărbaților. Acum își menținea barca puțin în fața celei conduse de domnișoara Osbourne pe măsură ce se apropiau de pavilion, locul care marca jumătatea cursei. Ea reuși să-și întoarcă ambarcațiunea fără prea multe stângăcii.

Pe malul celălalt domnea o gălăgie de nedescris.

Susanna Osbourne râdea. Se uită spre el în timp ce-și îndrepta barca pe drumul de întoarcere, iar el îi întoarse zâmbetul, oprindu-se pentru o clipă.

– Dacă îndrăznești să mă jignești lăsându-mă să câștig, n-o să te iert niciodată, îi strigă ea.

– Să te las să câștigi? Ridică din sprâncene, ofuscat. Cum aș mai putea să trăiesc după aceea cu rușinea de a fi fost învins de o femeie?

Continuă să vâslească un pic în fața ei în timp ce strigătele de pe mal creșteau în intensitate. Întoarse capul pentru a-i zâmbi din nou când se apropiaseră deja foarte mult de finis, intenționând să se lanseze într-un sprint și să o lase în urmă la cel puțin o lungime de barcă. Dar ale-

sese cel mai prost moment pentru a se întoarce spre ea. O rafală neașteptată a brizei îi împinse pălăria într-o parte. Ridică instinctiv mâna pentru a o prinde – altfel ar fi căzut cu siguranță în apă – dar scăpă, în schimb, vâsla.

Oh, nu o scăpă de tot în apă, dar rămase prinsă în furca bărcii într-o poziție ciudată și trebui să tragă serios de ea pentru a o pune la loc. Între timp, barca lui deviasse ușor de la curs.

Susanna Osbourne plănuise și ea un sprint final, observă el, și erau prea aproape de mal pentru a o mai putea întrece.

Susanna câștigă la mustață.

Râdeau amândoi fără să se poată opri când ea se întorsese triumfătoare spre el – arăta atât de plină de viață încât ar mai fi lăsat-o să câștige de încă o mie de ori, dacă i-ar fi cerut-o. Deși de data asta nu se putea spune că îi facilitase victoria, nu-i așa? Câștigase cinstit, deși, bineînțeles, el ar fi putut întoarce rezultatul în favoarea sa dacă ar fi rânjit mai puțin și ar fi vâslit mai mult.

Toate femeile, observă el, îl abandonară în favoarea campioanei lor. Doamnele o purtară aproape pe brațe până la pături, unde îi așteptau coșurile de picnic.

– Pot să mor de rușine acum? întrebă Peter, rânjind la Edgecombe, care-i ținu barca, ajutându-l să coboare. Sau să mănânc mai întâi?

– Cred c-ar fi mai bine să mori acum, Whitleaf, spuse Raycroft. Noi, bărbații din zona asta, nu ne împăcăm în niptul capului cu rușinea, bătrâne. N-aș fi surprins dacă toată tărașenia asta ar ajunge și în paginile ziarelor din Londra, așa că n-o să-ți mai poți arăta mutra nici pe acolo.

– Însă în același timp le-ai făcut fericite pe doamne, zise Edgecombe, bătându-l pe umăr, și ce-și poate dori un bărbat mai mult în viață? Ar fi bine să vii să mănânci,

altfel Frances se va simți jignită.

– Trebuie să recunosc, spuse Crossley, că în ciuda staturii sale scunde, domnișoara Osbourne s-a descurcat excelent la vâslit.

Tinerele femei veniră să-l consoleze pe Peter după ce acesta se așeză să-și bea ceaiul. Un grup de domnișoare stătu împreună cu el, asigurându-l că ar fi câștigat fără îndoială cursa dacă n-ar fi avut ghinionul acela cu pălăria care era cât pe ce să-i cadă în apă. Însă doar menționarea respectivului incident le făcu să izbucnească în hohote de râs. Fiecare dintre ele se chinuia să-i imite figura pe care o făcuse în momentul acela.

Râse și el împreună cu ele.

Susanna Osbourne ședea pe o altă pătură. Peter nu auzea ce vorbea, dar îi putea vedea toate mișcărilor. În cele din urmă nu mai putu rezista. Cursa de ambarcațiuni nu se putea contabiliza ca timp petrecut împreună. Și imediat după ceai oaspeții s-ar fi putut pregăti de plecare. N-ar fi vrut să irosească ocazia de a sta puțin de vorbă cu ea între patru ochi.

Se ridică în picioare și le zâmbi doamnelor înainte ca vreuna dintre ele să apuce să se ridice după el.

– Cred c-ar trebui să mă duc să mă umilesc în fața domnișoarei Osbourne, spuse el.

Ea ridică privirea, îl văzu apropiindu-se de grupul ei și îi zâmbi.

– Domnișoară Osbourne, dă-mi voie să te invit la o plimbare și permite-mi în același timp să te felicit pentru victoria repurtată. Am fost învins fără drept de apel.

Îi întinse o mână și o ajută să se ridice.

– Mulțumesc, spuse ea, netezindu-și rochia. Într-adevăr, ai pierdut.

Râse și luă brațul pe care i-l oferea el.

Și, dintr-o dată, el avu o senzație de plenitudine indusă de acea după-amiază. Cerul părea mai albastru, soarele mai strălucitor, aerul mai cald.

Era păcat – mare păcat chiar – că prietenia dintre un bărbat și o femeie nu putea fi întreținută de la distanță. După ce vor părăsi acest loc nu vor mai putea corespunde sau comunica în vreun fel. Și nu mai rămăseseră decât cinci zile din cele două săptămâni. Era foarte puțin probabil ca după aceea să se mai revadă vreodată.

La naiba, până la urmă va fi obligat să-și ia rămas bun de la ea!

Totuși, cinci zile erau cinci zile și nu patru – oare nu-i mărturisise el că făcea parte din categoria celor care vedeau mereu partea plină a paharului? Și mai avea și restul după-amiezei de astăzi la dispoziție. Nu credea că ar fi putut cineva să considere deplasat faptul că își petrecea o jumătate de oră singur cu femeia care-l învinsese într-o cursă de ambarcațiuni.

Da, astăzi avea să-și permită luxul unei ore întregi!

O conduse în direcția podului.

Susanna se distrase de minune la picnic, în special în timpul cursei. Își dădea, bineînțeles, seama că

dacă ar fi vrut, vicontele Whitleaf ar fi putut să ajungă la finiş cu mult înainte ca ea să întoarcă la pavilion, dar în acelaşi timp ştia că n-avusese de gând s-o lase să câştige. Astfel, satisfacţia pe care o simţea pentru că până la urmă îl învinsese era imensă.

Savurase fiecare clipă a acestei după-amieze dar, în timp ce se îndrepta spre pod, la braţul vicontelui, se văzu nevoită să recunoască faptul că acum plăcerea ei era completă. În sfârşit, avea să petreacă puţin timp singură împreună cu noul ei prieten.

Şi chiar ajunsese să-l simpatizeze. În jurul lui era întotdeauna râs şi veselie, oriunde s-ar fi aflat. Cu toate acestea, atunci când rămâneau doar ei doi, atmosfera devenea şi mai plăcută. Simţea că începe să-l cunoască mai bine ca persoană şi descoperise că nu era atât de superficial sau de egocentrist pe cât crezuse ea în momentul în care îl văzuse pentru prima dată. Şi mai intuia interesul lui faţă de persoana ei, un interes mult mai profund decât cel pe care-l manifesta pentru o femeie oarecare, cu o figură simpatică.

Înfiriparea unei prietenii într-un loc atât de neaşteptat avea ceva magic, se gândi ea.

– Presupun că în după-amiaza asta nu ai pus pentru prima dată mâna pe vâsle.

– Într-adevăr, am mai vâslit, admise el.

– Cu toate acestea, cred că nu ți s-a permis asta pe vremea când erai doar un băieţel.

– Cum ai ghicit? zâmbi el. Cel puţin nu când eram acasă. La şcoală şi apoi la universitate am făcut tot felul de lucruri care acasă îmi erau interzise, gândindu-mă că, dacă nu mă văd, surorile mele sau mama n-au cum să se supere.

Ea îşi aminti scena în care una dintre surorile lui îl trăsesese de pe malul lacului în timp ce el încerca să pes-

cuiască cu undița ei, speriată de moarte la gândul că ar fi putut să cadă în apă și să se înece. Un băiețel vioi și entuziast, căruia nu i se dădea voie să stea pe malul lacului cu o undiță în mână.

– Nici nu pot să-mi aduc aminte când am mai fost învins într-o cursă de canotaj, spuse el în timp ce urcau pe pod. Te rog să-mi accepți cele mai sincere felicitări!

Ea râse.

– Trebuia să te pună cineva la punct.

– Ești răutăcioasă, remarcă el. Dacă îmi amitesc eu bine, am recunoscut că am pierdut o cursă de cabriolete.

– La distanță de un nas mai lung, preciză ea. Mă întreb cât de lung a fost de fapt nasul acela. Poate era o trompă de elefant întinsă la maximum?

– Uneori, am impresia că limba ta e îndeajuns de ascuțită pentru a tăia o bucată de carne de vită.

Ea izbucni din nou în râs.

– Dar dumneata ai mai vâslit și înainte? o întrebă el. Te rog, spune că da. Umilirea mea ar fi completă dacă răspunsul ar fi negativ.

– Am mai vâslit de câteva ori, demult, pe vremea când eram copil. Dar de atunci n-am mai practicat sportul acesta.

– Și unde anume ai mai vâslit?

– Oh, în locul unde am copilărit, răspunse ea vag.

Se opriră amândoi când ajunseră la jumătatea podului. Ea îl mai traversase o dată, la ultima sa vizită la Barclay Court. Soarele strălucea pe cerul albastru, fără nori. Se auzea susurul râului ce trecea pe sub pod. Dacă și-ar fi întors capul ar fi văzut razele soarelui reflectându-se în apa lacului din spatele lor.

Toate simțurile i se ascuțiseră la maximum. Era pe deplin conștientă de căldura corpului, de apa de colonie

pe care o folosise. Toate acestea îi accentuau senzația de mulțumire.

– Când stăteam în pavilion, ceva mai devreme, spuse el, am observat că lacul încadrează perfect reflexia în oglindă a casei. E clar că locul respectiv a fost ales cu foarte multă grijă de cel care a construit pavilionul. Probabil că era un arhitect foarte priceput.

– Oh, da, îl aprobă ea. Nu încape nicio îndoială în privința asta.

– Crezi că și cascada aceea a fost poziționată acolo cu aceeași grijă ca și pavilionul? Întrebă el. Nu ți se pare că de aici, de pe pod, ai vizibilitate maximă spre ea?

– Poate că podul a fost plasat în mod deliberat aici, sugeră ea.

– S-ar putea ca ambele variante să fie valabile. Înclin să cred că amândouă au fost proiectate anume așa.

– Dar oare natura poate fi proiectată și aranjată?

– Sigur că da. Oare nu plantăm flori și legume în rânduri aranjate cu grijă și în straturi ordonate pentru plăcerea noastră și pentru a înlesni accesul la ele? Avem posibilitatea să amenajăm o cascadă acolo unde dorim. Manipulăm natura tot timpul. De fapt, adesea facem greșeala de a ne închipui că noi suntem creatorii ei. Apoi, din senin, se stârnește o furtună și ne smulge acoperișurile caselor, ne inundă căminele și ne aduce aminte cât de puțin putem controla forțele naturii și cât de neajutorați suntem în realitate. Ai observat că, imediat după ce abandonăm structuri care altădată păreau extrem de solide, acestea sunt acaparate imediat de natură? În crăpăturile zidurilor altădată inexpugnabile cresc flori sălbatice, pe podeaua palatelor, acolo unde odinioară regii etalau măreția imperiilor, a răsărit iarba.

– Mie chestia asta mi se pare mai degrabă liniștitoare

decât înspăimântătoare, spuse ea. Am auzit cât de urâte au devenit anumite părți ale ținutului ăsta sub acțiunea haldelor de steril extras din minele de cărbune și a altor deșeuri industriale. Nu cred că se va pune prea curând capăt acestui gen de activități. Dar atunci când vor înceta – dacă se va întâmpla vreodată lucrul acesta – poate că natura va recuceri pământul, va înlătura urâtenia făcută de mâna omului și va crea din nou frumusețe.

– Am sentimentul că dacă vom continua să stăm aici, nu va dura prea mult până când ni se va alătura cineva. Și chiar n-am chef acum de prezența unui intrus. Tu ce zici?

– Nici eu. Se uită în sus, la el, cu obrajii îmbujorați din cauza acestei mărturisiri.

– Și dacă ne-am plimba în direcția pavilionului, ni s-ar întâmpla același lucru. Văd că pe lângă râu, de cealaltă parte a lacului, e o potecă. Presupun că duce la cascadă.

– Într-adevăr. Merge chiar până dincolo de ea. Face parte din traseul care pleacă de la casă și înconjoară lacul, prin sălbăticie. Am parcurs și eu, împreună cu Frances, mai multe porțiuni din acest traseu, dar n-am fost niciodată până la cascadă. Drumul e destul de dificil în zona aceea, iar în ziua dinaintea plimbării noastre plouase. Contele ne-a atras atenția asupra pericolelor care ne-ar putea pândi.

El își coborî privirea spre pantofii ei ușori.

– Să fie oare prea dificil pentru cineva care a câștigat trei curse consecutive de ambarcațiuni, inclusiv finala – spre rușinea mea eternă? întrebă el.

– Întotdeauna mi-am spus că cea mai sălbatică și mai frumoasă porțiune a potecii trebuie să fie cea din zona cascadei.

– Atunci să mergem până acolo și înapoi și să sperăm

că nimeni nu se va aventura să ne urmărească.

Îl luă din nou de braț și porniră la drum.

În timp ce mergeau, Susanna își dorea să poată pune fiecare minut al acestei după-amieze într-un recipient, pentru a se putea bucura și mai târziu de ele. Era în culmea fericirii atunci când pășiră pe poteca de lângă râu. Știa că aveau să rămână singuri pentru cel puțin o jumătate de oră.

Nu se putea gândi la nimeni altcineva cu care ar fi putut să împartă frumusețea acestei clipe.

– Ah, magnific! exclamă vicontele Whitleaf oprindu-se pe potecă, în umbra copacilor înalți și privind înapoi spre locul unde apele râului, bolborosind înspumate, se uneau cu undele mai calme ale lacului, care scânteia sub razele soarelui.

Îi plăcea cu adevărat peisajul. În urmă cu o săptămână nici nu i-ar fi trecut prin minte așa ceva. Credea că el nu putea fi fericit decât atunci când se înconjura de doamne și domnișoare stăpânite de un sentiment de adorație.

– Am impresia că Barclay Court este unul dintre cele mai frumoase domenii din Anglia, ceea ce nu înseamnă că aș fi văzut multe altele, zise ea.

– De fapt, n-ai mai văzut niciunul, nu-i așa? Își întoarse capul spre ea și îi zâmbi cu căldură.

– Am mai văzut unul singur, spuse ea, înțepată. Locul unde am copilărit.

El ridică din sprâncene.

– Și unde e domeniul ăsta? Nu mi-ai povestit nimic despre copilăria dumitale. Ai spus doar că îți era dor de mama ta.

– Nu contează.

Se întrebă ce-ar fi spus el dacă și-ar fi dat seama că odinioară fuseseră într-un fel vecini. Nu știa dacă el își mai amintea de acea zi petrecută pe malul lacului, atunci

când venise într-o scurtă vizită la mama și la surorile sale, iar ei doi se întâlniseră prima oară. Era curioasă dacă mai ținea minte ce se întâmplase după aceea.

Un spasm dureros al stomacului o avertiză să nu spună mai multe despre acest subiect.

– Vedeți dumneavoastră, domnișoară Osbourne, zise el cu o severitate prefăcută, una dintre cele mai importante reguli ale prieteniei este aceea că prietenii nu trebuie să aibă secrete unul față de celălalt.

– Nu e deloc așa, îl contrazise ea. Chiar și prietenii au nevoie de o oarecare intimitate, măcar în adâncul sufletului lor, unde nimeni altcineva n-ar trebui să pătrundă.

El o privi cu atenție, încercând să aprecieze cantitatea de adevăr din vorbele sale.

– Cred că în trecutul duminicilor există secrete în-tunecate, adânc îngropate, pe care n-ai vrea să le scoți niciodată la iveală, nu-i așa? spuse el, ridicând din sprâncene. Foarte bine! Dar ai copilărit pe un domeniu asemănător, nu-i așa? Erai fiica stăpânilor?

– Mai degrabă fiica unui fel de servitor. Era un gentleman, însă nu avea niciun fel de proprietăți, astfel că a trebuit să muncească pentru a-și câștiga existența. Și presupun că și eu am ceva sânge nobil în vene, fie și datorită faptului că m-am născut în familia unui gentleman. Ești mulțumit?

El zâmbi ușor, iar ea observă încrețiturile care-i apăruseră la colțurile ochilor. Își dădu seama că acele riduri se vor permanentiza pe măsura înaintării în vârstă. Aveau să-i confere un farmec suplimentar.

– Că nu m-am împrietenit cu odrasla unui coșar? o întrebă el. Dacă ar fi fost așa, probabil că aș fi dat bir cu fugiții, nu? Văd că drumul devine mai abrupt aici, dar sunt câteva pietre mari care ar putea fi folosite drept trepte. Ești sigură că faci față unei astfel de ascensiuni?

– Dumneata te simți în stare? zise ea, izbucnind în râs.

– Mai devreme am avut impresia că aud ecoul unor cuvinte pe care mi le-ai spus cu câteva zile în urmă, deși la fel de bine s-ar putea să mi se fi părut. Nu cumva ești profesoară de educație fizică, domnișoară Osbourne? Într-o școală de fete?

– Ba da, spuse ea. Predau educația fizică și jocurile de echipă, și câteodată nu mă pot abține și mă amestec și eu printre participanți. Mă pricepeam foarte bine la asta pe vremea când eram elevă. Și să știi că există școli de fete în care nu se învață doar broderia și bunele maniere.

– Dumnezeu să ne aibă în pază, spuse el, cu o grimasă. Eram gata să fac pe galantul și să îți ofer mâna pentru a te ajuta să urci, nu doar brațul. De fapt, sunt pregătit să trec la fapte. Dacă nu va fi nevoie să te trag în sus, o să mă traktezi dumneata pe mine.

Îi prinse mâna cu fermitate, iar ea avu pentru o clipă senzația absurdă că e pe punctul să izbucnească în plâns. I se părea că nimeni n-o mai ținuse de mână niciodată până acum, deși cu siguranță tatăl ei trebuie să fi făcut asta pe vremea când era doar o copilă. Gestul lui, atât de intim, implica o relație bazată pe încredere.

Avea mâna fină, suplă, cu degete lungi. Era în același timp puternică și caldă și cumva foarte masculină. Simți o strângere de inimă și coapsele începură să o doară, deși încă nu începuseră să urce.

Îl îndrăgise foarte tare, deși se cunoșteau doar de câteva zile, recunoscua ea. Apoi se gândi că poate nu fusese o idee prea bună ca ea să-i devină prietenă. Săptămâna viitoare, după ce se va întoarce în Bath, avea să-i simtă lipsa, și știa că dorul de el o să-i provoace durere, chiar suferință.

Dar deocamdată nu avea rost să se gândească la asta. Era prea târziu să se răzgândească și să păstreze distanța

fiță de el. Și nu era sigură că ar fi procedat altfel chiar dacă ar fi știut atunci ce aflase între timp. Până atunci dusese o viață austeră, ferită de contactul cu lumea. Nu trebuia să regrete că a ieșit în bătaia razelor soarelui, măcar pentru o vreme.

Și el chiar părea o persoană care făcea soarele să strălucească.

Urcară mână în mână poteca abruptă, chiar dacă drumul nu era excesiv de dificil, astfel că s-ar fi putut lipsi ușor de sprijinul lui – și el de-al ei. Se opriră la jumătatea urcușului, ținându-se de mână, cu respirația întretăiată, și se uitară la malul abrupt al râului care curgea cu repeziciune către lacul de dedesubt. Suprafața neregulată a râului, luminile și umbrele aruncate pe întreaga vegetație de nizele soarelui care se strecurau printre crengile copacilor creau un contrast puternic cu lacul liniștit și strălucitor care încă se vedea în toată splendoarea sa, în stânga lor.

Magia priveliștii o fermecă și de astă dată – frumusețea neasemuită a naturii și pe deasupra compania unui prieten nou.

Nu schimbă niciun cuvânt. Nici nu aveau nevoie. Gândurile le erau într-o armonie perfectă – Susanna își dădea seama de asta. După câteva minute își reluară ascensiunea. Sunetul asurzitor al cascadei acoperise toate celelalte zgomote – cu excepția trilului unei păsări, după cum observă Susanna.

Parcurseră și ultimii metri ce-i despărteau de creasta dealului, care se afla la același nivel cu cascada. Priveliștea era încântătoare. Susanna simți stropi de apă rece pe față. Deși încă se mai vedea lacul – și câțiva dintre invitați –, aici se simțeau izolați în sălbăticie. Poate că senzația asta se datora cumva zgomotului făcut de apă.

Stătură așa, mână în mână, admirând cascada până

când vicontele Whitleaf se uită în spatele său.

– Ia te uită, o groță construită artificial în coasta dealului, făcută să semene cu o peșteră naturală. Aproape că mă așteptam să o văd acolo. Și, bineînțeles, are vedere chiar în direcția potrivită. Capability Brown* și discipolii obișnuiau să construiască astfel de facilități pe potecile mai sălbatice de pe domeniile amenajate de ei. Ce-ai zise să stăm și noi câteva minute acolo?

– Să sperăm că înăuntru e mai răcoare, spuse ea. Efortul ascensiunii o încălzise, deși copacii o protejaseră în mare măsură de razele soarelui.

Pe peretele interior al grotei fusese amplasată o banchetă circulară. Era un adăpost perfect pentru drumeții care voiau să se ferească de vânt sau de soare, ori doar să se odihnească, un loc unde se putea sta confortabil pentru a admira frumusețile naturii – chiar dacă și omul își adusesese contribuția la punerea lor în valoare. Gura grotei era încadrată pe trei laturi de iederă verde și bogată.

Cascada se afla chiar în centrul câmpului lor vizual, așa cum reflexia casei în apele lacului se vedea perfect din pavilion. Malurile abrupte erau acoperite cu vegetație abundentă, iar copacii își întindeau ramurile pe deasupra. Mirosea a apă, a verdeață și a pământ. Și, bineînțeles, se auzea zgomotul apei repezi – și trilurile acelei păsări singuratice.

– Îmi place prietenia, spuse el încet, după ce stătură așezați în liniște pentru câteva minute. Poți să *nu* vorbești, dacă asta îți dorești. Râse. Au sens vorbele mele?

– Da, confirmă ea. Tăcerea este dezagreabilă și penibilă atunci când ai de-a face cu străini sau cu simple cunoștințe.

– Cum s-a întâmplat cu noi, în ziua în care ne-am întâlnit, remarcă el. Te simțeai stingherită?

---

* Lancelot Brown (1716 –1783), mai cunoscut sub numele Capability Brown, a fost un foarte cunoscut peisagist englez.

– Foarte, recunosc eu ea.

– De ce?

Când se așezaseră, ea își retrăsese mâna dintr-a lui, pentru a-și aranja poalele rochiei. Acum însă mâinile lor împreunate se odihneau pe banca dintre ei fără ca ea să fi conștientizat momentul când se petrecuse acest lucru.

– Erai *vicontele Whitleaf*, chipeș, fercheș, evident bogat, sigur pe dumneata, un adevărat om de lume.

– Și superficial, adăugă el, și îngâmfat, și neserios.

– Te-am judecat prea pripit, recunosc eu ea.

Urmără câteva momente de liniște, timp în care el o privi lung.

– Și mai era un motiv, adăugă ea repede. Erai *vicontele Whitleaf*. Și eu am copilărit nu departe de *Sidley Park*.

– Doamne, Dumnezeu! exclamă el după o clipă sau două de tăcere. *Osbourne!* A fost mulți ani secretarul lui *Sir Charles Markham*, pe vremea când acesta era membru al guvernului. M-am gândit la el atunci când mi-ai fost prezentată, dar *Osbourne* este un nume destul de răspândit. Nici prin cap nu mi-a trecut că... Și, dacă stau bine să mă gândesc, chiar îmi amintesc că avea o fiică. Tu ești aceea?

– Da, spuse ea, zguduită. Chiar nu intenționase să-i dezvăluie adevărata ei identitate.

– Ne-am întâlnit vreodată? întrebă el.

– O singură dată. Ai venit la lac, unde eu mă jucam cu *Edith*, dar două dintre surorile tale s-au apropiat în grabă și te-au luat de acolo. Uneia dintre ele nu i-a convenit că te jucai cu mine, cealaltă se temea că ai fi putut să cazi în apă și să te îneci.

– Nu-mi amintesc. Ia stai puțin! Era cumva vorba și despre o undiță?

– Da. Ai vrut să pescuiești cu undița. Te-ai gândit că ai

fi putut avea mai mult noroc decât mine, deși eu cred că în lacul acela nu erau deloc pești. Niciodată n-am auzit de cineva care să fi prins vreun peștișor acolo.

– Așadar, tu erai. Îmi amintesc acum. Mă rog, vag.

Și totul ar fi rămas la fel, se gândi ea, dacă amintirile ar fi rămas în continuare, vagi și neclare.

– Tatăl tău a murit, spuse el.

Ea își întoarse capul și îl țintui cu privirea.

– Da.

– Îmi pare foarte rău, zise el, deși e cam târziu să-ți prezint condoleanțe. S-a petrecut brusc, nu-i așa? Un atac de cord?

Așadar, nu știa. Numeroșii lui tutori și rude nu-i dezvăluiseră acest adevăr din dorința de a-l proteja.

– Da, spuse ea. A suferit un stop cardiac.

Chiar nu era o minciună.

– Îmi pare rău, zise el din nou. Dar spune-mi cum ai ajuns să te numeri printre elevele sărace de la școala domnișoarei Martin, în Bath?

Nu vorbise niciodată despre trecutul ei. Oricât de multă încredere avea în prietenele sale apropiate, nu le dezvăluisese niciodată povestea ei în întregime – după cum nici ele nu-i împărtășiseră trecutul lor. Prietenii chiar aveau nevoie de câte un loc tainic în adâncul sufletului lor. Dar el știa deja mai multe decât le spusese prietenelor sale.

Închise ochii pentru câteva secunde.

– Te rog să mă ierți, zise el, strângând-o mai tare de mână. N-am vrut să-ți reîmprospătez amintiri atât de dureroase.

Ea învățase cum să facă față singurătății ei, căci trăia cu ea de mult timp. Și acum avea un serviciu, câțiva prieteni care-i erau la fel de apropiați ca o familie. Dar existase o perioadă în viața ei când se simțise ca un

copilaș fără apărare, singur, abandonat într-un univers vast și ostil. I se păruse că aceea reprezentase cea mai grea încercare din întreaga ei existență. Însăși supraviețuirea îi fusese periclitată.

— Domnul Hatchard m-a trimis la școală. Este avocatul și agentul Claudiei Martin la Londra. L-am cunoscut pe vremea când îmi căutam de lucru prin intermediul unei agenții de plasare. La început, când m-a întrebat dacă am mai fost vreodată la Bath, m-am gândit că vrea să-mi ofere o slujbă acolo. Dar el mi-a explicat că dacă voiam, puteam să frecventez școala, ca internistă. Mi-a spus că un client al său, o persoană pe care o reprezenta, se oferise să acopere toate cheltuielile cu taxele și cazarea și că de fapt aveam să fiu doar una dintre elevele care învață acolo cu burse oferite de oamenii înstăriți.

Își amintea acum amestecul de ușurare și umilință pe care-l simțise la auzul neașteptatei lui oferte.

— Și ai acceptat, spuse viconteles Whitleaf.

— Nu prea aveam încotro. În caz contrar riscam să mor de foame. Fusesem admisă doar la un interviu promițător pentru poziția de cameristă a unei doamne. Celor de la agenție le spuseseam că am cincisprezece ani, deși abia împlinisem doisprezece. Dar doamna care m-a intervievat nu m-a crezut și m-a concediat fără să stea prea mult pe gânduri. Nu era menajera doamnei, așa cum preasupusesem eu, ci chiar potențiala mea angajatoare. Mi-a spus că de vreme ce o să aibă de-a face în fiecare zi cu camerista ce urma să-i fie angajată, prefera să o aleagă personal. Eram îngrozită de ea, deși nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât mine. Și totuși, am strania convingere că ea a avut ceva de-a face cu faptul că până la urmă am fost găsită de domnul Hatchard.

— Zău?

– Cum altfel ar fi putut să-mi ia urma și să-și dea seama cine sunt cu adevărat? întrebă ea. Londra e plină de fete sărace. Și, în mod curios, numele respectivei doamne tot apare în legătură cu școala la care am fost trimisă. Claudia Martin a lucrat la un moment dat pentru ea ca guvernanta, dar a plecat de acolo îngrozită de comportamentul ei agresiv și necontrolat și de atitudinea sa arogantă. După aceea, a apărut chiar la școală, la doar o zi după ce am ajuns în Bath și a întrebat-o pe Claudia dacă avea nevoie de ceva. Biata Claudia clocotea de furie. Vezi dumneata, școala are un protector secret. Claudiei nu i-a trecut probabil niciodată prin minte că ar fi posibil ca protectorul respectiv să fie însăși doamna Hallmere, dar eu mă întreb dacă lucrurile nu stau de fapt chiar așa.

– Doamna Hallmere?

– Înainte să se căsătorească se numea Freyja Bedwyn, îi explică ea. Era sora ducelui de Bewcastle. Apoi s-a măritat cu marchizul de Hallmere, a cărui moșie se afla chiar în Cornwall, exact în același ținut unde locuia și Anne Jewell înainte de a fi recomandată școlii ca posibilă profesoară.

– Cunosce familia Bedwyn. Bewcastle e un vecin apropiat al verișoarei mele Lauren, vicontesa Ravensberg. Zâmbi. Îmi închipui că nu era deloc o slujbă ușoară să fii guvernanta doamnei Hallmere. Și presupun că și dumneata ai avut mare noroc că nu te-ai angajat pe postul de cameristă a ei. Este o doamnă formidabilă. Și dumneata crezi că ea te-a trimis la Bath? Interesant.

– S-ar putea să mă înșel.

Și, dacă mai era nevoie de vreo dovadă că el aparținea unei alte lumi decât cea din care făcea ea parte, aceasta tocmai îi fusese oferită. El o cunoștea atât pe doamna Hallmere, cât și familia Bedwyn. Verișoara lui era vicon-

tesă.

Dar astfel de lucruri n-o mai puteau intimida. Ea și vi-contele Whitleaf erau prieteni buni, credea ea, deși de puțină vreme. În curând avea să se întoarcă fiecare în lumea sa.

Își eliberă mâna dintr-a lui, își netezi rochia fără să-l privească, apoi se ridică și ieși afară din grotă. Se opri pe poteca ce dădea spre cascadă. El o urmă imediat.

– Am fost foarte norocoasă, de-a lungul întregii mele vieți, îi mărturisi. După ce m-am stabilit la școală, m-am simțit excelent acolo. Și de când am devenit profesoară sunt și mai fericită.

– Într-un fel te invidiez, zise el.

Își ridică privirea și-l privi atent, să vadă dacă nu cumva glumea. Ce lucru ciudat îi spusese! Dar el privea cu ochii mijiți spre cascadă, lăsând impresia că vorbise mai mult pentru sine decât cu ea. Cu siguranță nu glumise. Când își întoarse din nou privirea spre ea, zâmbea din nou.

– Ești pregătită să dansezi toată noaptea la balul de mâine? o întrebă el.

– Este un eveniment care are loc la țară, lord Whitleaf. Îndrăznesc să spun că se va încheia cu mult înainte de miezul nopții.

– Unul dintre primele lucruri pe care le-am observat la dumneata îl reprezintă faptul că ești foarte cerebrală și iei cuvintele ad litteram – de exemplu, inima o asimilezi unui organ situat în cavitatea toracică. Suflul meu de poet încă mai tresare la amintirea acelei discuții. Atunci, dă-mi voie să reformulez întrebarea. Ești pregătită să dansezi toată seara?

– Sunt pregătită să mă distrez, spuse ea. N-am fost niciodată la vreun bal, nici măcar la unul rural ca acesta.

– Niciodată? Părea foarte uimit. Înseamnă că nu știi

să dansezi?

– Învăţarea dansurilor este una dintre principalele etape din educaţia unei doamne, chiar dacă nu e vorba decât de o elevă care a beneficiat de o bursă acordată în scopuri caritabile. La şcoală avem şi un profesor de dans – domnul Huckerby, care m-a iniţiat în domeniu. Şi acum fac împreună cu el demonstraţii de dans pentru ca elevele să poată învăţa mai uşor.

– Dar n-ai dansat niciodată la un bal, spuse el încet.

În momentul acela se simţi îngrozitor de jenată. Era o informaţie pe care ar fi preferat să o păstreze pentru ea.

– E timpul să ne întoarcem, zise ea brusc. Toată lumea se pregăteşte probabil de plecare şi absenţa noastră, destul de îndelungată, ar putea fi remarcată.

– Domnişoară Osbourne, spuse el abrupt, îmi acorzi primul vals la bal?

Oh!

Se uită la el atât de entuziasmată, încât pentru o clipă nici nu putu să vorbească.

– Oh, zise ea într-un târziu, n-are niciun rost să-mi ceri aşa ceva doar pentru că ţi-am spus că va fi primul bal din viaţa mea şi fiindcă sunt, într-un fel, prietena dumitale.

El îi luă din nou mâna, dar nu numai pentru a o ţine într-a lui. O duse la buze şi o ţinu acolo pentru câteva clipe, privind-o în acelaşi timp în ochi, pe deasupra ei.

– Ce înseamnă „într-un fel“? Cum pot doi oameni să fie prieteni „într-un fel“? Fie sunt prieteni, fie nu. Ți-am cerut să-mi acorzi primul vals pentru că îmi doresc să valsez cu tine şi cu nimeni altcineva. Uneori, motivele sunt atât de simple.

Ea îşi privise mâna lipită de buzele lui şi o simţise acolo – cu toate celulele din corpul ei. Niciun bărbat nu mai făcuse un asemenea de gest. Nimeni nu se mai com-

portase astfel cu ea. Și se simțea foarte bine. Era în culmea fericirii.

Apoi văzu chipul lui ca prin ceață și își dădu seama cu groază că ochii i se umpluseră de lacrimi.

Încercă să-și tragă mâna, dar el o ținu acolo, atrângând-o și mai tare.

– Susanna, te-am supărat cumva? Îmi cer scuze. Nu vrei să...

– Da, spuse ea cu vocea tremurândă, acoperindu-și ochii cu mâna liberă. Vreau. Îmi va face o deosebită plăcere să dansez cu dumneata, domnul meu. Mulțumesc.

Dar simțea un nod în gât. Îi spusese *Susanna*. Cât de prostesc din partea ei să fie atât de impresionată de această neînsemnată renunțare la maniere – un minunat semn de prietenie.

El se înclină cu eleganță în fața ei și-i zâmbi.

– Seara va fi cu siguranță plicticoasă în așteptarea aceluia vals, îi spuse el, cu mâna liberă lipită de piept, în dreptul inimii.

Ah, el observase cât de tulburată și stingherită era, remarcă ea. Astfel că încerca acum s-o liniștească făcându-i complimente, chiar flirtând cu ea. Oh, chiar era un om bun.

– Prostii, lord Whitleaf, spuse ea cu un hohot de râs ce-și făcu loc cu greu prin gâtul ei încordat. N-am uitat că ai cel puțin primele patru dansuri promise deja altor partenere. Nu poți pretinde că o asemenea perspectivă ar putea fi plicticoasă.

El chicoti.

– Dar le-am promis dansurile înainte să te cunosc. După aceea, am devenit insensibil la orice altfel de farmec feminin.

– Lingușitorule! Scoase un sunet dezaprobat, apoi răsă din nou, de data aceasta amuzată cu adevărat, și își

retrase mâna dintr-a lui.

– Să știi că ăsta e purul adevăr, adăugă el. Am descoperit că prietenia este mult mai interesantă decât flirtul.

– Populația feminină a Angliei ar intra în stare de șoc dacă te-ar auzi rostind aceste cuvinte. Trebuie să ne întoarcem.

– Chiar trebuie? zise el. Sau poate c-ar fi mai bine să fugim în lume și să uităm definitiv de tot și de toate? Ți-ai dorit vreodată să faci asta?

– Nu. Dar se uită la el cu un aer melancolic. Uneori chiar își dorea asta. Odată chiar fugise. Dar în visele ei uneori putea zbura...

– Mi-ai spus la un moment dat că nu ești romantică. Nici aventuroasă nu ești?

– Nu. Am picioarele bine înfipite în pământ.

– Și inima îți pompează cu putere în piept, spuse el, întinzând o mână și atingând-o ușor cu buricele degetelor sub bărbie. Nu prea te cred, domnișoară Osbourne, în niciuna dintre privințe. Dar cred că ai dreptate. Dacă nu fugim în lume, atunci va trebui să ne întoarcem.

Își potrive pasul după al ei și porniră la drum în tăcere, o tăcere care le deveni în scurt timp un companion plăcut.

Însă în ea prindea contur o dorință puternică în vreme ce coborau pe potecă – poate dorința de a lăsa la o parte toate precauțiile și de a păși în necunoscut...

În ce necunoscut?

Într-o aventură?

Într-o relație intimă?

Nu primise o ofertă serioasă nici pentru una, nici pentru cealaltă, și chiar dacă ar primi, ar refuza-o. Visele erau bune și frumoase atâta vreme cât nu le confundai cu realitatea.

Realitatea e că acum mergea alături de viconte Whiteleaf, pe poteca din pădurea de pe domeniul Barclay

Court, într-o minunată după-amiază de vară. Realitatea e că avea să valseze cu el mâine seară, la primul ei bal. Și după aceea mai avea încă trei zile de vacanță.

Nu era nimic în neregulă cu realitatea. Dimpotrivă, părea aproape perfectă.

Și chiar și după ce acele trei zile se vor fi sfârșit, le avea pe Anne și pe Claudia, care o așteptau în Bath, dar și siguranța postului ei de profesoară. Acolo mai existau și celelalte profesoare, și fetele, inclusiv câteva eleve noi. Și o să aibă parte de toate acele schimbări premergătoare începutului de nou an școlar. Și la toate acestea se adăugau amintirile unei vacanțe frumoase.

– Aș da un bănuț pentru gândurile tale, spuse el după ce terminară de coborât partea mai abruptă a potecii și se apropiau de lac.

– Treceam în revistă lucrurile pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare.

– Așa? O privi mai atent. Din câte știu eu, oamenii se gândesc la asta doar atunci când sunt triști. Ești tristă?

– Nu. Ce motiv ai să aveai?

El scoase un oftat adânc pe care întârzie să-l justifice pe moment.

– Nu știu, spuse el după o scurtă tăcere. Dar și eu mă simt ușor melancolic.

Domnii Dannen și Raycroft traversau podul pentru a se întâlni cu domnișoarele Moss, Krebbs și Jane Calvert. Curând, cele două grupuri se intersectară și râsetele și pălăvrăgeala umplură atmosfera.

Când ajunseră la capătul podului, pe partea lacului unde avusese loc picnicul, domnul Dannen o luase de braț pe Susanna, iar viconte Whiteleaf îi oferise, la rândul său, un braț domnișoarei Krebbs și pe celălalt domnișoarei Jane Calvert. Domnul Raycroft mergea alături de ei.

Vicontele le relatează că avusese impresia că razele apusului îl orbeau, reflectate în apa de sub pod, pentru ca ulterior să-și dea seama că, de fapt, era orbit de prezența acelor minunate domnișoare în mijlocul podului.

Banditul!

Dar bineînțeles că domnișoarele nu luară în serios complimentul lui. Susanna își dădu seama de acest lucru din felul în care izbucniseră în râs.

Era amabil cu ele, le făcea ziua mai veselă și mai plăcută.

Și el, la rândul său, purta masca frivolității. Sau poate că nu era câtuși de puțin o mască. S-ar putea ca acesta să fie harul lui – să răspândească bucurie și veselie. Și totuși, cu doar câteva clipe în urmă, spusese că se simțea cuprins de melancolie. Oare era posibilă coexistența celor două stări de spirit?

Da, poate că da. Și ea simțea același lucru. Trăia una dintre cele mai fericite după-amieze din viața ei. Și totuși...

Și totuși, în curând avea să plece fiecare pe drumul său, fiecare către propriul univers.

Acea melancolie ușoară care o învăluise pe Susanna după picnic dispăruse fără urmă când ea ajunsese împreună cu Frances și cu contele de Edge-

combe în încăperile unde urma să aibă loc balul, deasupra
unului din oraș, în seara următoare.

Nu-și amintea să mai fi fost atât de emoționată nicio-
dată în viața ei, deși încerca din răspuțeri să ascundă acest
fapt – însă, din câte se părea, efortul ei era zadarnic.

– Ei bine, Susanna, spuse contele în timp ce-i întindea
mâna pentru a o ajuta să coboare din trăsură, trebuie să
recunosc că pur și simplu strălucești. Bijuteriile ar fi ab-
solut inutile.

Nu purta nicio bijuterie, bineînțeles. Dar nici Frances
nu se împodobise cu vreuna, deși Susanna bănuia că pri-
etena ei încerca în mod deliberat să n-o eclipseze, nici pe
ea și nici pe ceilalți vecini mai puțin avuți – chiar dacă
Frances purta o rochie superbă, din satin albastru regal, în
mod evident scumpă și cusută de cele mai pricepute
croitorese.

Frances o luă de braț în timp ce intrau în han, lăsân-
du-l pe conte un pic în urmă.

– Știu cum te simți, spuse ea. Îmi amintesc ce senza-
le am avut și eu în seara aceea la Bath, când bunicul și
sora lui Lucius m-au invitat la bal în Sala din Upper.
Eram speriată de moarte și în același timp tremuram de
emoție. Mai ții minte?

– Claudia, Anne și cu mine am observat în ultima clipă
când ți se desfăcuse o porțiune din tiv, spuse Susanna, și ne-am
repezit toate să-l coasem, în timp ce tu te aflai în holul școlii,
iar domnul Keeble îl poftise pe contele de Edgcombe
înăuntru – pe vremea aceea era viconte Sinclair.

Râseră amândouă când evocară acel episod, iar din
apate se auzi un chicotit ușor, semn că și contele le îm-
părtășea starea de spirit.

Sala unde urma să aibă loc dansul ar fi părut probabil
mică și sărăcăcios ornamentată în comparație cu orice

sală de bal din Londra, presupuse Susanna în timp ce intra în încăpere. Era cu siguranță mai modestă decât sala de bal Upper din Bath, unde fusese în vizită cu un grup de eleve într-o după-amiază. În schimb, aceasta era plină de lume, fiind înțesată de oameni pe care-i cunoștea și alături de care se simțea bine, și cu toții purtau haine de sărbătoare. În rumoarea sălii desluși vocile entuziasmate ale doamnelor și domnișoarelor și glasurile puternice și grave ale domnilor, încercând să le acopere. De peste tot se auzeau râsete. Și membrii orchestrei își aduceau și ei contribuția la creșterea nivelului de zgomot – își acordau instrumentele pe o mică estradă situată la unul dintre capetele sălii.

Susannei i se părea totul amețitor în splendoarea sa.

Participa la primul ei bal – în mintea ei insista să-i spună bal, deși de fapt era doar o reuniune rurală. Și avea să danseze!

Contele o rugase să-i rezerve măcar un dans, deși nu insistase să-i promită unul anume. Domnul Dannen, la sfârșitul picnicului de ieri, îi ceruse permisiunea de a-i acorda primul dans, cel mai important.

Și viconte Whiteleaf îi solicitase primul vals.

Abia aștepta dansul acela – n-avea să fie decât un singur vals. Încercă însă să-și reprime nerăbdarea. Avea să fie cu siguranță cea mai interesantă seară din viața ei. Nu voia ca prima jumătate să treacă prea repede. Își propusese să se bucure de fiecare moment, de la prima și până la ultima clipă.

Doamna Raycroft și fiica ei veniră să le întâmpine imediat ce apărură în cadrul ușii și domnișoara Raycroft îi admiră rochia lui Frances și părul Susannei – Frances insistase ca Susanna s-o lase pe camerista ei să i-l aranjeze special pentru seara aceea.

— Asta e panglica pe care ai cumpărat-o de la magazin? întrebă ea, urmărind tivul rochiei de un verde pal a Susannei, pe care panglica de un verde-închis fusese cusută pe două rânduri. Strălucește în lumina lumânărilor, nu vi se pare? Arată foarte bine. Viconteles Whitleaf ne-a spus că ai cumpărat-o.

— Voiam ca rochia mea să capete un aspect mai festiv pentru ocazia asta, explică Susanna. N-am mai purtat-o până acum la niciun bal.

După aceea urmă un iureș de nedescris; vecinii se alutau între ei, domnii își căutau partenerele pentru dansul de deschidere.

Susanna se văzu nevoită să recunoască în adâncul sufletului său că domnul Dannen i se părea destul de plicicos. Petrecuseră mai multe ore unul în compania celuilalt pe parcursul ultimelor două săptămâni, dar se îndoia că el știa ceva despre ea, în afară de faptul că era o profesoară din Bath. Ea, pe de altă parte, aflase totul despre strămoșii lui scoțieni și despre moștenirea lăsată de aceștia.

Dar faptul că n-o interesa deloc ca bărbat nu mai conta acum, când el o conduse de-a curmezișul sălii și o plasa alături de celelalte doamne, apoi își ocupă locul în fața ei, printre domni, în poziția impusă de primul dans al serii. Nu trăise niciodată o clipă mai fericită. În stânga ei stătea cea mai în vârstă dintre domnișoarele Calvert, cu domnul Raycroft în fața ei, iar lângă ea era Rosamond Raycroft. Viconteles Whitleaf aflat în fața ei, avea chipul zămbitor și tocmai îi spunea ceva ce o făcu să râdă cu poftă. Pentru o fracțiune de secundă prinse privirea Susannei, însă era mult prea plicicos pentru a-și muta atenția de la partenera lui mai mult de o secundă sau două.

Susanna simți că debordează de fericire doar pentru că îl știa aproape.

În scurtă vreme nu se mai gândi decât la dans; în momentul în care orchestra începu să cânte, rândul de domni făcu o plecăciune, iar cel de doamne răspunse cu o reverență.

Muzica umplu încăperea, podeaua începu să vibreze ritmic sub pașii dansatorilor, care se roteau, se plecau și se învârtteau unul în jurul celuilalt. Aerul deveni înăbușitor, un amestec de parfumuri, apă de colonie și mirosmuri de flori. Chiar și lumânările din candelabre și din aplicile de pe pereți păreau că se mișcă în ritmul muzicii.

Și ea făcea parte din *toate* astea!

Ah, era o parte din *toate* astea!

Simți o ușoară dezamăgire când dansul se termină, dar nu pentru multă vreme, căci domnul Raycroft se grăbi să-i solicite următorul dans. Conteale, la rândul său, i-l ceru pe cel de-al treilea.

La sfârșitul celui de-al treilea dans simțea că se înroșise la față, i se făcuse cald și respira greu, însă își dorea ca seara să continue la nesfârșit. Domnul Finn se apropie și o invită la cel de-al patrulea dans, dar când ajunse lângă ea, Susanna se așezase deja lângă domnișoara Honeydew, care își făcea vânt cu evantaiul și părea cam slăbită. Recunosc, la întrebarea Susannei, că nu mâncase nimic de la prânz. Susanna îi mulțumi domnului Finn și îi ceru s-o scuze, apoi o luă pe domnișoara Honeydew și o conduse în încăperea alăturată, unde erau pregătite gustări și răcoritoare, îi aduse o ceașcă de ceai și o farfurie cu mâncare și stătu lângă ea cât timp aceasta mănca, bătând cu piciorul în ritmul muzicii ce se auzea de alături.

N-o deranja câtuși de puțin că pierduse un dans. Dom-

nul Crossley o invitase deja la următorul, iar după acesta fusese anunțat valsul.

Viconteles Whitleaf părea extraordinar de chipeș în seara asta, fiind îmbrăcat într-o jachetă de seară cafenie, cu croială lungă la spate, cu o pereche de pantaloni albi de satin, o vestă cu broderii de aur și o cămașă albă, scrobită. Era, de asemenea, un dansator plin de grație, care chiar părea că se simte foarte bine pe ringul de dans, observă Susanna. De câte ori îl privea îl vedea zâmbind, cu ochii ațintiți asupra partenerelor sale. Iar acestea, erau bineînțelese, extaziate.

Domnul Crossley o conduse pe Susanna spre locul unde se afla doamna Raycroft la terminarea următorului dans și rămase și el acolo, pentru a schimba câteva cuvinte cu ele. Viconteles Whitleaf și Frances, care dansaseră împreună, se apropiară și ei, traversând sala. Susanna își făcea vânt cu evantaiul, încercând să-și răcorească obraji încinși în timp ce-l privea apropiindu-se. Îl îndrăgise atât de tare...

– Dumnezeule! exclamă Frances, am dansat nu glumă! Abia îmi mai trag sufletul. Mulțumesc, lord Whitleaf.

– Doamnă! Se înclină respectuos. Plăcerea a fost de partea mea.

– Trebuie să-mi recapăt repede suflul, zise ea. Urmează valsul, un dans pe care-l aștept de mai bine de o săptămână. La fel și Lucius.

Contele de Edgecombe se apropia din cealaltă parte a sălii, cu ochii țintă la Frances.

Viconteles Whitleaf se înclină ușor în fața Susannei.

– Cred că urmează dansul pe care mi l-ați promis, domnișoară Osbourne, spuse el.

– Într-adevăr, domnul meu. Făcu o reverență și des-

coperi că seara aceea putea deveni și mai frumoasă decât fusese până atunci.

– Valsați, domnișoară Osbourne? o întrebă domnul Crossley, părând cumva neplăcut surprins.

– Cunosce pașii, domnule. I-am învățat la școală – de la un profesor de dans extrem de sever, care insistă foarte mult asupra corectitudinii mișcărilor.

– Da, așa este, încuviință Frances.

– Până și eu i-am dat voie lui Rosamond să valseze cu domnul Moss, spuse doamna Raycroft, pentru că cei doi fii ai mei și viconteale Whitleaf m-au asigurat că acest dans s-a răspândit și la Almack's. Și dacă și dumneata, doamnă Edgecombe, îl dansezi, înseamnă că nu e nimic neobișnuit în asta.

– Noi am îndrăgit valsul încă din prima seară când l-am dansat împreună, spuse contele de Edgecombe. Întâmplarea a făcut să fie o sală de bal nu cu mult diferită de asta, nu-i așa, Frances?

Domnul Crossley rămase fără replică.

Viconteale Whitleaf îi întinse o mână, iar Susanna și-o așeză pe-a ei deasupra. O conduse pe ringul de dans, acum gol. Ajunseseră primii acolo. Ar fi putut probabil să mai aștepte încă vreo cinci minute, dar era nespuse de bucuroasă că el se grăbise! Aștepta cu ardoare această clipă încă din momentul când el îi ceruse permisiunea să danseze cu ea. Avea să valseze! Cu el! Simțea că nu-și mai încapă în piele de fericire.

– Ei bine, zise el când în sfârșit rămaseră singuri – înconjurați însă de ceilalți oaspeți, bineînțeles. Ce părere ai de primul tău bal? Asta nu înseamnă că nu mi-aș fi putut da seama foarte bine după figura ta.

– E chiar atât de evident? spuse ea făcând o grimasă. Dar e nemaipomenit și, până la urmă, nu-mi pasă dacă o

să mă consideri naivă și impresionabilă. E primul meu bal – la vârsta de douăzeci și trei de ani – și n-am să pretind deloc că mă lasă rece.

– Ah, dar chiar *este* splendid, zise el, privind-o în ochi – așa cum făcuse cu toate partenerele sale din seara aceea. Cu mult mai frumos decât oricare alt bal sau reuniune la care am participat în cei douăzeci și șase de ani ai mei.

Ceea ce era, bineînțeles, o minciună sfruntată, după cum își dădea seama chiar și ea. Izbucni din nou în râs.

– Oh, dar cred c-ai lăsat fraza neterminată, spuse ea. Nu trebuia cumva să adaugi că balul ăsta e mai frumos și mai minunat pentru că sunt și *eu* aici?

– Mi-ai luat vorba din gură, dar m-am gândit c-ai putea să mă acuzi că flirtez cu dumneata, că te fletez gratuit.

– Ai dreptate. Dar ia spune-mi, te simți bine, te distrezi? Știu că toate celelalte tinere domnișoare sunt absolut încântate că te afli aici.

– Toate *celelalte* domnișoare, zise el, ducându-și o mână la inimă. Dumneata nu?

Ea izbucni în râs și-și făcu vânt cu evantaiul. Discuțiile astea nevinovate, ba chiar și un pic de flirt se puteau dovedi în fond destul de distractive, se gândi ea, mai ales atunci când niciuna din părți nu lua în serios lucrurile.

– O să țin minte asta toată viața mea, spuse ea.

– Balul ăsta? întrebă el. Sau valsul ăsta?

Un zâmbet fugar îi apărură brusc pe față.

– Amândouă, sper. Asta dacă n-o să cad cumva în timpul dansului. Dar presupun că dacă s-ar întâmpla așa, ar avea un motiv în plus să nu uit un asemenea episod.

Lângă ei apărură și alte cupluri. Membrii orchestrei își acordau din nou instrumentele.

– Dacă o să cazi, cumva, asta se va întâmpla din cauza

stângăciei mele de neiertat, așa că mă voi întoarce acasă și-mi voi pune pe foc pantofii de dans. Nu, rectific – o să îmi ard pantofii de dans și după aceea o să mă duc pe jos acasă.

Ea izbucni din nou în râs.

Apoi deveni brusc serioasă.

El îi cuprinsese talia cu mâna dreaptă și cu stânga o luase de mână. Ea își ridică mâna stângă și o așeză pe umărul lui. Îi simțea mirosul apei de colonie. Îi simțea fierbințeala trupului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Ochii lui violeți erau pironiți într-ai ei – păreau ușor surâzători.

Ah, se gândi ea, cât de magic era acest moment.

Apoi începu muzica.

Ceva mai târziu, ea își aminti că pe ringul de dans mai erau și alte cupluri. Astfel, îl văzuse pe contele de Edgcombe învârtind-o pe Frances într-un colț al sălii și ținând-o mai strâns decât ar fi recomandat domnul Huckerby. De asemenea, remarcase în treacăt rochiile foșnitoare ale doamnelor, învârtindu-se într-un vârtej de culori, în strălucirea caldă a lumânărilor, precum și chipurile vesele ale oamenilor care stăteau pe margine și-i priveau pe dansatori.

Dar în timpul dansului nu văzuse nimic din toate astea. Era conștientă doar de muzică, de dans și de prezența bărbatului care o ținea în brațe. Executa pașii de dans fără greșală, deși cu o oarecare stângăcie în primele minute, și își ținea trupul încordat și la o distanță destul de mare de al lui, atât cât îi permitea poziția brațelor. Apoi veni clipa când ea își ridică ochii de la nodul complicat al cravatei lui și-l privi în ochi – iar el îi zâmbi și ea se relaxă.

– Oh, spuse ea cu râsuflarea ușor întretăiată, chiar îmi amintesc pașii.

– La fel și eu, spuse el. Sper că mă ridic la înălțimea standardelor atât de stricte ale domnului Huckerby al dumatile.

Râse.

– Da, trebuie să recunosc că da.

După aceea nu mai vorbiră, dar ei avea să i se pară mai târziu că se priviseră în ochi pe toată durata dansului. În mod normal ar fi trebuit să fie destul de incomod. Când privea pe cineva în ochi de la o distanță atât de mică, chiar și pe parcursul unei discuții, simțea la un moment dat nevoia să facă un pas înapoi ori să-și îndrepte privirea în altă parte. Dar nu la fel stăteau lucrurile cu viconte Whiteleaf. Dansau, i se păru ei, de parcă alcătuiau un tot unitar.

Își aminti imaginea pe care o vizualizase mental în urmă cu aproape două săptămâni și pe care încercase să o uite – aceea în care ea valsa în brațele lui. Un vis care până la urmă devenise realitate.

Și – ah! – era atât de minunat că depășea orice închipuire.

Dar, bineînțeles, nu putea să dureze la infinit. Într-un târziu simți că muzica se apropia de sfârșit.

– Oh, murmură ea, s-a terminat.

Nici nu-și dăduse seama cum trecuse timpul.

– Dar a fost foarte frumos, adăugă ea după ce muzica se opri complet. Îți mulțumesc, domnul meu. Mă duci până la Frances?

Nu trebuia să întindă coarda prea mult, își spuse ea. S-ar fi putut număra printre cei condamnați să privească de pe margine, pretinzând că se distrează de minune doar uitându-se la ceilalți dansatori. Așa avea să rămână cel puțin cu amintirea primului – și probabil ultimului – ei vals.

– Știi, se obișnuiește ca bărbatul să-și conducă partenera de dans în sala destinată gustărilor, spuse el, apropiindu-și capul de al ei. Vrei să cinezi cu mine?

– E deja ora cinei? întrebă Susanna, uitându-se în același timp în jur și observând că, într-adevăr, sala se golea cu repeziciune. Oh, îmi pare atât de bine! Da, sigur că vreau. Mulțumesc.

Și astfel, se gândi ea fericită în timp ce el o conducea spre încăperea alăturată, jumătatea de oră pe care o petrecea de obicei în compania lui avea să se prelungească, chiar dacă în preajma lor vor mai fi și alți oameni.

Ce seară minunată! Urma să mai stea doar trei zile la Barclay Court, astfel că seara asta ar fi putut reprezenta un final magnific al vacanței ei.

Deși îi mai rămăseseră, totuși, trei zile de stat aici.

9

Peter găsi două scaune libere, înghesuite între ceainic și fereastră, apoi se duse la masa pe care era așezată mâncarea. La o reuniune de genul ăsta, organizată la țară, se găsea întotdeauna o grămadă de mâncare bună, își spuse el încântat în timp ce umplea două farfurii, câte una pentru fiecare.

– Unde te duci când vei pleca de aici? îl întrebă

domnișoara Osbourne după ce el venise cu farfuriile, adusesese și niște ceai și se așezase în fața ei, de cealaltă parte a mesei micuțe. O să mergi acasă?

– La Sidley Park? Nu imediat. N-aș vrea ca întoarcerea mea să coincidă cu sfârșitul ultimei petreceri organizate de mama mea acolo.

– La dumneata acasă are loc o petrecere și dumneata nu ești acolo, să faci pe gazda? Ridică din sprâncene în timp ce își luă un sandviș cu castravete și mușcă din el.

– Problema e că mama încearcă cu disperare să mă însoare. Acolo, la mine acasă, este acum o persoană pe care mama ar vrea să o curtez – iar dacă m-aș fi dus, toată lumea și-ar fi dat seama de acest aranjament.

– Și dumneata nu vrei să te căsătorești?

– Sigur că nu. Sau cel puțin nu vreau să fiu obligat să mă însor cu o femeie aleasă de altcineva pentru mine.

În ochii lor licărea voioșia.

– Sub nicio formă nu vreau ca mama să-mi aleagă mireasa, spuse el.

– Am impresia că te iubește foarte mult.

– Într-adevăr, așa e, admise el. Dar, știi, uneori, dragostea devine o povară. Prima oară a încercat să mă însoare când aveam doar douăzeci și unu de ani, și încă nu mi se uscaseră cașul de la gură.

– N-ai iubit-o pe fata respectivă?

– Ba da. Se strâmbă. Eram îndrăgostit până peste cap de ea – pentru că asta așteptau cu toții de la mine, bineînțeles. Am fost un băiat foarte mândru, domnișoară Osbourne, și absolut convins că eram stăpân pe propria soartă. Dar în realitate am făcut tot ce se aștepta de la mine. Credeam că o iubesc.

– Dar de fapt n-o iubeai? Puse un cot pe masă, împotriva tuturor regulilor etichetei, și-și sprijini bărbia în

palma. Se uita fix la el. Ce s-a întâmplat?

Oh, Doamne, Dumnezeuule, nu era pregătit să aibă discuția asta cu ea. Zâmbi, deși expresia feței îi trăda încordarea.

– S-ar putea spune că m-am dezmeticit brusc. A fost foarte spectaculos. M-am trezit într-o dimineață – copil inocent și vesel, cu capul în nori și stele în ochi – și la sfârșitul aceleiași zile, când m-am culcat, eram un bărbat cinic și bătrân, conștient de toate mizeriile vieții. Cea mai mare victimă a zilei a fost așa-zisa mea logodnică. Femeia pe care o iubisem cu atâta devotament, dar care acum îmi devenise indiferentă, a plecat în dimineața următoare împreună cu familia ei, și de-atunci nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei. Din fericire locuiesc departe, în nordul Angliei și, din câte am aflat, nu vin niciodată la Londra. Am auzit că fata s-ar fi căsătorit în urmă cu mai puțin de șase luni.

Pierderea Berthei nu fusese totuși cea mai mare pagubă, nu-i așa? De fapt, mai importantă se dovedise deteriorarea relației pe care o avea cu mama sa. Nu fusese niciodată dependent de ea, însă o iubise necondiționat. O considera perfectă. Cu toate acestea, după ce își spusese tot ce aveau de zis, după ce totul se sfârșise, descoperise și el că, în fond, mama lui era și ea un om ca toți ceilalți.

Și, la naiba, îi povestea despre episodul acela, chiar și în linii mari, tocmai Susannei Osbourne? Nu i se mai întâmplase niciodată să evoce incidentul acela. Foarte rar se gândea la el. Îi zâmbi un pic jenat.

– Mi-am câștigat o reputație destul de proastă, aceea de bărbat care face femeile să sufere, spuse el. O reputație pe care nu o merit deloc. Femeia respectivă era complet lipsită de inimă.

Ea continuă să se uite la el.

– Așadar, preocuparea mamei mele... în ceea ce privește statutul meu de bărbat necăsătorit a devenit pentru mine o povară greu de suportat, deși știu că-mi vrea binele.

– Da, familia poate reprezenta uneori o povară pentru o persoană, zise ea încet, chiar dacă mama acesteia a murit la naștere, iar tatăl ei când ea avea doar doisprezece ani.

O privi în ochi, dar ea parcă se uita prin el.

– Alte rude nu ai mai avut? o întrebă. Nici din partea tatălui tău, nici a mamei?

După picnic, când se gândise la toată povestea ei, i se păruse ciudat că familia Markham nu descoperise nicio rubedenie de-a ei, la care s-o poată trimite și că – admitând totuși că nu găsise pe nimeni – nu făcuse nimic pentru ea. Era o fetiță de doar doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Iar membrii familiei Markham nu-i lăsaseră niciodată impresia că ar fi niște oameni lipsiți de suflet. Cum era posibil ca ea să plece singură la Londra, în căutarea unui serviciu, la numai doisprezece ani?

– Chiar nu știu, spuse ea, ațintindu-și din nou privirea asupra lui. Tatăl meu se certase cu familia sa și nu mai voia să vorbească despre ei. Dar nici despre mama și familia ei. Poate chiar nu-i plăcea să-și amintească despre trecut, și în privința asta îi semăna.

Și cui i-ar fi plăcut, atâta vreme cât amintirile despre acel trecut erau atât de dureroase? Și totuși părea ciudat, o dovadă de cruzime chiar, că Osbourne nu-i spusese nimic fiicei sale despre neamurile ei. Poate că nu-și închipuise că o să moară atât de tânăr. Nimeni nu se așteaptă la așa ceva, nu? E posibil să nu fi existat semne prevestitoare ale atacului de cord pe care-l suferise. Astfel că Susanna Osbourne nu avea nicio rudă. Mama sa murise la naștere, iar

Osbourne nu îi povestise nimic despre ea sau rudele ei. În visele copilăriei sale nu reuşise niciodată să reconstituie chipul mamei, nici măcar unul imaginar.

Data viitoare când să se plângă de numărul mare de zile de naștere pe care trebuia să le țină minte – surori, nepoate, nepoți și așa mai departe – avea să își amintească de Susanna Osbourne.

– Ai de gând să te întorci acasă după ce se termină petrecerea?

– Plănuisem să plec spre casă în ziua în care te-am cunoscut pe dumneata. După cinci ani în care am stat departe cât de mult am putut, m-am decis să mă întorc în locurile natale. Dar cu două ore înainte de a ne întâlni am primit o scrisoare de la mama, prin care mă anunța că intenționa să dea o petrecere în onoarea sosirii mele – bineînțeles, o petrecere la care urmau să participe și câteva potențiale mirese pentru mine.

– Și până la urmă nu te mai duci deloc?

Ridică din umeri. Avea să se întoarcă, oare? Nu știa cu certitudine. Sidley era în egală măsură casa mamei lui și a sa; așa stăteau lucrurile de pe vremea când fusese căsătorită cu tatăl lui. Și ea conducea tot domeniul cu eficiență și cu o mână fermă, așa cum o făcuse dintotdeauna. Nu era sigur că ar mai fi putut locui amândoi acolo – acum încetase să mai fie băiețelul ei ascultător. În același timp se îndoia că era în stare să-i ceară să plece sau măcar să se mute într-o casă mai mică, tot în Sidley.

Era mama lui, în fond. Și niciodată nu-i plăcuse să dea dovadă de cruzime în relație cu ceilalți.

– Cea mai frumoasă trăsătură de caracter, dar și cea mai mare problemă a ta, o reprezintă amabilitatea excesivă.

Fu surprinsă să constate că gândise cu voce tare.

– Sună mai mult a slăbiciune, spuse el jenat, și își concentră atenția asupra mâncării din farfurie.

– Amabilitatea nu este o slăbiciune, îl contrazise ea cu fermitate.

– A fost amabil din partea mea să nu particip la petrecerea ei?

Se uită la el, sprijinindu-și din nou bărbia în palmă. Abia se atinsese de mâncare, observă el. Susanna oftă.

– Tu ai nevoie de un dragon pe care să-l învingi, zise ea.

El râse.

– Și de o domniță lipsită de apărare pe care să o salvez?

– Povestește-mi despre visurile dumitale, îl îndemnă ea.

– Despre chestiile acelea bizare, care mi se învâlmășesc prin minte atunci când dorm? o întreabă el zâmbitor.

Dar ea nu-i surâse. N-o să-i permită să ia lucrurile în derâdere.

– Despre visurile tale, repetă ea.

Peter dădu deoparte farfuria din fața sa și rămase câteva clipe pe gânduri.

– E vorba de lucruri mărunte, zise el. Visez să mă plimb pe domeniul meu cu un baston gros în mână și cu câinii după mine. Visez să știu totul despre pământul meu, să-l lucrez, să-i simt atingerea, să trăiesc emoția momentului când grânele plantate de mine încolțesc și ies firave la suprafață. Visez să-mi cunosc lucrătorii, să știu cât mai multe despre familiile și visele lor și să muncesc cu ei, alături de ei, în armonie, o armonie care să-și pună pecetea pe viețile și aspirațiile noastre. Visez să fiu stăpân peste casa mea și peste viața mea. Visez să-mi cunosc

vecinii atât de bine încât să pot trece oricând pe la ei, ziua, seara, noaptea, iar ei să poată, de asemenea, să mă viziteze ori de câte ori au chef fără teama de a deranja. Visez să apuc timpurile când statutul meu de viconte Whitleaf nu mă va face să par în vreun fel diferit de ceilalți muritori care trăiesc în vecinătatea casei mele. Cam atât – ți se pare deajuns?

– Da, spuse ea zâmbind. Mă bucur că m-ai convins să devenim prieteni. Îmi pare bine că te-am cunoscut. Îmi placi foarte mult.

El se simți mișcat de cuvintele ei, care avură un efect bizar asupra lui.

– Ei bine... Râse încet. Țasta este într-adevăr un compliment. Domnișoarei Susanna Osbourne îi place de mine.

Ea se lăsă pe spate în scaunul ei și își așeză mâinile în poală.

– N-am fost deloc sarcastic, o asigură el. Întotdeauna am presupus că majoritatea oamenilor care mă cunosc mă și plac – nu cred că sunt un tip dificil. Dar nu-mi amintesc ca vreo persoană să-mi fi spus asta până acum. Cuvintele acestea, venind de la dumneata, mi-au încălzit inima – știi, organul acela situat în partea stângă a toracelui, asemănător cu o pompă?

De data asta zâmbetul ei fu cu adevărat amuzat.

– Acum spune-mi dumneata ce visuri ai, zise el.

Pe fața ei apărură aproape instantaneu o expresie melancolică.

– Oh, eu nu am visuri, zău așa. Eu sunt mulțumită cu ceea ce am.

– Dacă e adevărat, ăsta e cel mai trist lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Cu toții visăm. Dar nu cred că dumneata nu ai vise. Văd în ochii dumitale că ai destul de

multe.

– În ochii mei? Păru dintr-o dată îngrijorată. Nu poți citi în ochii nimănui.

– Aici greșești, domnișoară „Ia-totul-ad litteram“. Ochii pot fi foarte elocvenți, și ai dumitale sunt mai grăitori ca ai multora. Povestește-mi despre visele dumitale. Eu ți-am vorbit despre ale mele, și pe deasupra mai suntem și prieteni, nu-i așa? N-am să te persiflez, n-o să mă ridic în picioare pe scaun și să strig în gura mare, dezvăluindu-le celor din jur care e cea mai mare dorință a ta.

– Sunt vise la fel de simple ca și ale dumitale, spuse ea zâmbind din nou. Aș vrea să am o casă a mea. Primii doisprezece ani din viață mi i-am petrecut într-o casă care nu-mi aparținea, iar de atunci stau la școală, în Bath. Visez la o casă a mea, într-un loc ca ăsta, unde să am vecini, prieteni. Nu trebuie să fie prea mare. Mi-ar ajunge și o căsuță. Cu o grădină mică, în care să pot sădi flori și legume, pentru a crea frumusețe și belșug în jurul meu. Și... oh, și cel mai mare vis al meu.

Se opri și-și mușcă buza de jos. Dar continuă, văzând că el nu spune nimic.

– Un soț și câțiva copii, o familie a mea pe care să o iubesc și care să-mi răspundă cu aceeași afecțiune. Nu visez la bogății și la măririi – doar la dragoste. Ți-am mărturisit toate acestea, pentru că ai insistat. Astea sunt visurile mele.

Și într-adevăr erau niște visuri modeste. Nicio femeie, se gândi el, n-ar trebui împiedicată să aibă casa și familia ei, dacă și le dorește, și totuși iată că ei i se păreau irealizabile asemenea năzuințe. Oare chiar așa stăteau lucrurile? Era extraordinar de frumoasă și avea o personalitate pe măsură. Și cu toate acestea, unde altun-

deva – în afară de astfel de locuri – ar putea ea să-și caute un bărbat potrivit? Dacă ar fi putut...

Dar nu. N-ar fi putut. Cu siguranță n-ar fi putut. N-avea niciun rost să pună la cale vreun plan. În afară de asta... Ei bine, în afară de asta, nimic.

Observă brusc că peste ceaiul din ceștile lor se așternuse o pojghiță subțire, semn că se răcise. Amândoi aveau farfuriile aproape pline.

– Dă-mi voie să-ți aduc o ceașcă de ceai proaspăt, sugerează el.

Dar pe fața ei se citea surprinderea când își ridică ochii și se uită dincolo de el. Îi urmări privirea și constată că rămăseseră singuri. Din încăperea alăturată se auzea muzică și veselie. Începuse ultimul dans al serii.

– Doamne, Dumnezeu! exclamă el. Ai promis cuiva dansul ăsta?

– Nu.

– Nici eu, spuse el ușurat. E foarte cald aici, nu ți se pare?

– Da.

– Ce-ar fi să facem o plimbare pe afară, sugerează el, înainte ca toți ceilalți să fie gata de plecare?

Ea ezită doar un moment.

– Mi-ar face plăcere.

Astfel că după cinci minute se plimbau pe strada principală. Depășiră grupul de trăsură și de valeți care își așteptau onorabilii pasagerii, trecură și de magazin, de curtea bisericii și de casa parohială, apoi și de biserică. Ea îl luase de braț și, după câteva minute, își împleti degetele cu ale lui și-i lipi brațul de talie.

– Aceste ultime două săptămâni pe care le-am petrecut aici mi-au amintit cât de mult îmi place viața la țară, pe care o prefer celei din Londra, din Brighton sau din ori-

care alt oraș mai mare, spuse el. Cred că ar trebui să mă duc acasă imediat după încheierea petrecerii organizate de mama. Poate că voi ajunge la timp pentru a asista la momentul final al strângerii recoltei. Și poate... Mă rog, nu contează.

– Poate că visurile tale vor deveni realitate într-o bună zi, curând. Sper din toată inima. Locul tău este printre astfel de oameni.

– Nu m-aș fi simțit nici pe departe atât de bine în aceste două săptămâni dacă nu te-aș fi întâlnit pe dumneata, îi spuse el, surprins el însuși de sinceritatea vorbelor sale. Reprezentau genul acela de cuvinte de complezență pe care le rostea atunci când flirta.

– Cele două săptămâni nu s-au sfârșit încă. Au mai rămas trei zile. Oh, Doamne, doar trei zile!

Tonul ei era un pic melancolic. Bineînțeles, după cele trei zile, ea trebuia să se întoarcă la școală pentru a-și relua activitatea – deși, din câte îi spusese ea cu alte ocazii, el înțelesese că ei chiar îi plăcea să predea. Însă el mai știa – tot de la ea, căci abia recunoscuse acest lucru – că perspectiva de a rămâne profesoară pentru tot restul vieții nu era cel mai drag vis al ei.

Se opriă în fața bisericii, la umbra unui ulm.

– Să înțeleg că ți-ai dori să mai stai câteva zile? o întrebă el.

– Oh, nu, protestă ea. Toate lucrurile bune trebuie să se termine într-un fel sau altul, iar eu sunt așteptată să mă întorc la Bath. Doar că asta a fost cea mai frumoasă vacanță din viața mea, și mă întristează întrucâtva gândul că aproape s-a terminat.

– Vacanța asta a devenit cumva mai frumoasă pentru că am fost și eu pe-aici?

Și asta era o întrebare pe care ar fi pus-o atunci când

flirta cu o femeie – și amândoi ar fi zâmbit, știind că niciunul nu vorbea serios. Dar Susanna Osbourne cântărea cu gravitate întrebarea lui, iar el îi aștepta răspunsul ca pe un lucru extrem de important.

– Da, spuse ea încet. M-am bucurat foarte mult că am devenit prieteni.

El observă că deja se referea la acest lucru folosind timpul trecut. În curând, totul avea să fie la timpul trecut – era foarte puțin probabil să se mai întâlnească după ce plecau de aici. El nu mergea niciodată la Bath, iar ea pleca rareori de acolo.

– Prieteni, repetă el încet, aplecându-și ușor capul spre al ei. Nu pare a fi cuvântul cel mai potrivit, nu-i așa? Oare nu cumva noi suntem un pic mai mult decât simpli prieteni?

Ce naiba voise să spună cu asta? Dar din nefericire abia după ce rostise cuvintele respective, își pusese această întrebare. Acum trăia un moment de sinceritate și de seriozitate, ceea ce nu era deloc caracteristic pentru felul său de a fi.

– Oh, nu spune asta, strigă ea, iar el îi simți durerea din voce. Nu strica tot ce-a fost între noi. Nu flirta cu mine.

Oh, Doamne, Dumnezeu!

– N-am vrut nicidecum să flirtez cu dumneata, o asigură el.

Și totuși, dacă nu era flirt, ce altceva putea fi? Se simțea copleșit de un sentiment ciudat, amețitor, de parcă ar fi plonjat în ape necunoscute.

Și apoi, pentru că el își înclinase capul și ea nu se mișcase, frunțile li se atinseră. Închise ochi și rămase nemișcat. La fel și ea.

Se simți cuprins din nou de o melancolie adâncă, mai

grea decât cea care pusese stăpânire pe el ieri, după plimbarea pe care o făcuseră până la cascadă.

Deschise ochii și-și mișcă puțin capul, apoi îi atinse ușor buzele cu ale sale.

Totul dură doar o clipă, o clipă de nebunie, după care el își înălță capul și își îndreptă privirea spre biserică. Își dădu seama că mâinile le rămăseseră încleștate.

Îi simți respirația accelerându-i-se pentru câteva secunde și prin minte îi trecu un gând fugar. Probabil – nu, sigur – acesta fusese primul ei sărut. Și totuși, cu greu putea fi considerat un sărut. Dar n-ar fi putut să-l facă mai memorabil, lipindu-și din nou buzele de ale ei și acționând cu mai multă pricepere și meticulozitate.

Ar fi fost cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face.

N-ar fi trebuit să o sărute deloc.

Pur și simplu nu puteai să te joci astfel cu sensibilitatea unei tinere și inocente profesoare. Și nici cu a lui, dacă tot venise vorba despre asta.

Doamne, Dumnezeu! erau doar prieteni. Doar prieteni!

– Cred, spuse ea încet, c-ar trebui să ne întoarcem la han, Lord Whitleaf. Văd că lumea a început să iasă, iar muzica nu se mai aude deloc.

S-ar fi convenit să-și ceară scuze, pentru numele lui Dumnezeu! Dar asta ar fi atras atenția asupra a ceea ce nu fusese nicidecum un sărut.

Încă mai putea simți șocul buzelor ei moi și calde, lipite de ale lui.

La naiba, de ce nu a ascultat-o atunci când îi spusese, cu mai bine de o săptămână în urmă, că prietenia între un bărbat și o femeie era imposibilă? El invocase exemplul lui Edgecombe și al contesei, pentru a-i demonstra că greșește. Dar omisese faptul că respectivii, în afară de

prieteni, mai erau și amanți.

Un bărbat singur și o femeie singură nu puteau fi prieteni și amanți.

Și, după câte se părea, nu puteau fi doar prieteni. Chestiunea era că el o dorea ca femeie. Astfel că simpla prietenie se dovedea inefficientă.

– Te conduc, spuse el, respirând ușurat că balul se terminase la timp, înainte să comită alte indiscreții.

Edgecombe și contesa așteptau lângă trăsură. Pe lângă ei treceau grupuri de oameni și trăsură, într-o dezordine plină de voieșie.

Peter zâmbi, arborând o mină veselă.

– Domnișoara Osbourne și cu mine am fost mai inspirați decât voi toți, strigă el în timp ce se apropiau de ceilalți. Ne-am plimbat un pic pe aici, în liniște, bucurându-ne de aerul proaspăt.

Își coborî privirea și văzu că și pe buzele ei flutura un zâmbet strălucitor.

– Frances, spuse ea, a fost o seară minunată. Îți mulțumesc foarte mult că m-ai adus aici.

Edgecombe îi zâmbi amabil și îi oferă mâna pentru a o ajuta să urce în trăsură, contesa îi ură lui Peter noapte bună și se urcă după ea, urmată apoi și de conte. După doar câteva secunde, vizitiul încerca să-și croiască drum prin mulțime.

Peter oftă ușurat în timp ce le făcea semne cu mâna, apoi își concentrează atenția asupra domnișoarei Raycroft, care-l luase deja de braț și începuse să sporovăiască despre minunățiile acelei seri.

Dar el nu o asculta decât pe jumătate.

Tu ai nevoie de un dragon pe care să-l învingi, spusese ea în timp ce se aflau în sala de mese.

Tu ai nevoie de un dragon pe care să-l învingi.

Când Frances bătu la ușa dormitorului Susannei, aceasta murmură ceva, cu siguranță nu „intră“, dar poate că nu se exprimase suficient de clar. Frances apăsă clanța, deschise puțin ușa și aruncă o privire înăuntru.

– Oh, încă nu ai adormit, spuse ea deschizând ușa mai larg când văzu că pe masa de toaletă ardea o lumânare, iar Susanna stătea în fața ferestrei. M-am gândit c-ai vrea să stai de vorbă cu cineva pentru a-i împărtăși impresiile pe care ți le-a făcut primul bal din viața ta. Ai păstrat o tăcere deplină pe drumul de întoarcere, după ce ne-ai spus c-a fost o seară minunată. *O seară minunată*, Susanna? Doar atât? Lucius mi-a spus că probabil timiditatea te-a împiedicat să vorbești foarte mult. Dar acum l-am lăsat pe Lucius în dormitorul nostru, așa că putem vorbi între patru ochi.

Păși în cameră și închise ușa în urma sa.

– Oh, zise Susanna cu vioiciune în timp ce se grăbea să tragă perdelele, dându-și seama că nu mai putea evita discuția cu gazda sa, a fost o seară foarte plăcută, nu-i așa?

– Acum am ajuns doar la „plăcută“? De ce nu și *drăguță*? Nu cumva ne batem joc de seara asta dacă vorbim în termeniiăștia despre ea? Frances râse încet. Apoi rămase tăcută în timp ce prietena ei răsucea în mână șnurul perdelelor. Susanna? Nu cumva plângi?

– Nu, bineînțeles că nu plâng, protestă Susanna. Dar scurta ei frază se încheie cu un nenorocit de suspin.

– Ba plângi. Oh, biata de tine! exclamă Frances, traversând camera aproape în fugă spre prietena sa. Ce s-a întâmplat?

Susanna râse ușor și își căută batista în buzunarul halatului, apoi se întoarse. Văzu că și Frances se dezbră-

case, pregătindu-se de culcare. Purta o cămașă de noapte lungă și largă, de un albastru-închis. Își lăsase părul negru să atârne liber pe spate.

— Mă simt foarte prost că m-ai surprins dând apă la șoareci, spuse Susanna după ce-și suflă nasul. Mai ales într-o astfel de ocazie. Să știi că nu sunt lacrimi de durere, te rog să mă crezi. Ba dimpotrivă. Chiar a fost o seară minunată, oh, nespuse de minunată, nu-i așa? O s-o țin minte toată viața. Am dansat toate dansurile, în afară de două. Nici în visurile mele cele mai îndrăznețe nu-mi închipuiam așa ceva. Și le-aș fi putut dansa și pe acelea două, cel puțin pe unul dintre ele. Domnul Finn m-a invitat, dar domnișoara Honeydew nu se simțea prea bine, așa că l-am refuzat pentru a o însoți în sala de mese. Și în timpul ultimului dans, viconteles Whitleaf și cu mine ne-am plimbat puțin pe afară, unde era mai răcoare decât în sala de bal.

Merse și se așeză pe pat, iar când Frances ocupă scaunul de lângă masa de toaletă, își trase picioarele, își încolăci brațele în jurul genunchilor și se înfășură strâns în halat.

— Ah, e ca odinioară, spuse Frances cu un zâmbet vag. Încă îmi mai e dor de tine și de celelalte fete, știi, și de viața la școală și de vremurile în care stăteam de vorbă — două sau mai multe — până târziu în noapte. Nu spun că așa da viața mea de acum pe trecut, dar... Ei bine, chiar și cele mai fericite alegeri implică niște sacrificii. Și cred că majoritatea dintre noi ar vrea să aibă și prăjitura întreagă și s-o și mănânce, dacă ar fi posibil.

— Ție ți-a plăcut seara asta? întrebă Susanna.

— Bineînțeles că da. Întotdeauna mi-au plăcut balurile rurale mai mult decât cele simandicoase. Și cel din seara asta a avut un farmec deosebit pentru că te-ai aflat și tu

aici și că ai dansat cu mai mulți parteneri agreabili. Și a existat și un vals, iar eu am putut dansa cu Lucius, și am văzut că și tu l-ai dansat. Da, totul a fost aproape de perfecțiune.

– Voi avea o mulțime de impresii de împărtășit când mă voi întoarce la Bath, spuse Susanna. Printre alte lucruri uimitoare pe care le voi povesti Claudiei și lui Anne – și domnului Huckerby – le voi putea spune că am valsat la un bal adevărat, chiar dacă a fost un bal rural. Și am avut ca partener de dans un viconte, nici mai mult, nici mai puțin. Poate că nu se ridică la nivelul unui duce, dar nici prea departe nu e.

Întotdeauna glumise cu prietenele ei pe seama ducelui pe care era hotărâtă să pună mâna într-o bună zi. Zâmbi, apoi își sprijini fruntea de genunchi.

– Este mai frumos decât oricare alt dans, spuse Frances oftând. Este atât de... oh, atât de romantic!

– Da. Susanna închise ochii și se gândi la frumusețea tulburătoare a acelui dans. I se păruse că aproape plutea pe deasupra scândurilor podelei, fără s-o atingă deloc. Avusese impresia că valsul se împletise cu visul ei din totdeauna, cel în care zbura liberă, și astfel cele două – visul și dansul – deveniseră un tot unitar. Singura diferență era că nu valsase singură, ci cu un bărbat care o înălțase cu brațele lui și care mirosea a parfum de mosc, degajând o virilitate amețitoare. În timpul acelui dans, visul și realitatea se împletiseră și ea cunoscuse fericirea completă – unul dintre acele momente extrem de rare într-o viață de om.

Fusese magie pură.

Avea să-și amintească întotdeauna – pe jumătate fericită, pe jumătate străbătută de un fel de durere. Cel puțin pentru o vreme, se temea ea, durerea avea să prevaleze

asupra fericirii.

Apoi, pe neașteptate, lacrimile reîncepură să-i curgă, udându-i halatul, în vreme ce ea încerca să le oprească, cu un sughiț abia auzit.

– Oh, Doamne! exclamă ea căutându-și batista prin buzunare, și reuși să schițeze un zâmbet firav, cât de idioată o să mă crezi!

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Susanna, spuse apoi Frances, te-ai îndrăgostit de vicontele Whitleaf, nu-i așa?

Susanna își ridică repede capul și se uită îngrozită la prietena ei, cu obraji uzi și ochii roșii.

– Nu! exclamă ea. Oh, nu, Frances, bineînțeles că nu. Ce te-a făcut să te gândești la un lucru atât de stupid?

Dar problema era că lacrimile păreau incontrolabile în seara aceea. Ochii i se umplură din nou și simți două lacrimi croindu-și drum în jos pe obraji. Le șterse repede și apoi duse aceeași batistă la ochi.

– Oh, biata de tine! spuse Frances încet.

– Dar să știi că te înșeli. Oh, mi se pare o prostie, suspină Susanna. Nu m-am îndrăgostit de el, Frances. Zău că nu. Dar îmi place foarte mult de el, vezi tu, poate prea mult. În aceste două săptămâni am devenit buni prieteni. Și în seara asta am valsat cu el. Dar acum că s-a terminat balul, nu îmi pot reprima gândul că și vacanța se va termina și peste doar câteva zile o să revin la Bath. Nu mă înțelege greșit, ard de nerăbdare să mă întorc. Acolo este casa mea și toți ceilalți prieteni ai mei mă așteaptă la școală. Iar perspectiva unui nou an în care am să predau unui alt lot de fete noi și în care am să le revăd pe elevele mele este întotdeauna îmbucurătoare. Dar în clipa de față mă gândesc cu tristețe la momentul în care va trebui să-mi iau rămas bun de la tine și de la lordul Edgcombe

și de la toți ceilalți de aici.

– Printre care se numără și vicontele Whitleaf, spune Frances încet.

– Da. Susanna zâmbi slab în timp ce-și băga din nou batista în buzunar. Inclusiv el.

– Dar el nu e decât un prieten pentru tine? întrebă Frances, încruntându-se. Privirea ei exprima neliniștea, chiar și în lumina slabă a lumânărilor.

– Da, o asigură Susanna, cu un zâmbet ceva mai larg. Bineînțeles că îmi este doar prieten, prostuțo.

Prietenii nu se sărută.

O sărutase sub ulmul de lângă curtea bisericii. Sau era patetică pretenția ei de a considera sărut acea scurtă atingere a buzelor? Știa, cu toate astea, că avea să și-l amintească tot restul vieții ca pe un sărut – primul ei sărut și fără îndoială și ultimul.

Prietenii nu se sărută.

Dar ei erau prieteni.

De fapt între ei nu exista nimic altceva în afara unei relații de prietenie.

Nu voia ca între ei să mai fie și altceva.

Nu avea cum să fie altceva între ei.

Își rezemă din nou fruntea de genunchi.

– Susanna. Frances se ridicase de pe scaunul ei și se așezase pe cealaltă parte a patului. Își puse palma între omoplații prietenei sale și o bătu ușor pe spate. Îmi pare nepus de rău.

Susanna încercă să se concentreze asupra respirației, inspirând adânc pentru a se liniști și a-și stăvili lacrimile care-i umpleau ochii. Nu fusese niciodată o plângăcioasă. Cu atât mai surprinzătoare erau lacrimile din seara asta.

– Îmi e doar prieten, spuse ea când fu sigură că avea o voce îndeajuns de calmă. Dar prietenii ne sunt foarte

dragi uneori, Frances. Mi s-ar frânge inima dacă ar trebui să-mi iau rămas-bun de la tine, de la Anne sau de la Claudia, știind că n-am să vă mai văd niciodată.

– Să înțeleg că ai inima frântă? o întrebă Frances.

– Oh, nu, bineînțeles că nu, protestă Susanna. E doar o figură de stil. O să fiu foarte tristă când se vor încheia aceste două săptămâni. Foarte tristă. Și în același timp voi fi recunoscătoare pentru amintiri atât de frumoase cu care voi rămâne. Dar încă nu s-au încheiat, nu-i așa? Mai am trei zile pe care le voi savura din plin.

– Mă simt atât de neajutorată, zise Frances după un minut sau două de tăcere. Îmi pare foarte rău pentru tine, Susanna. Dar nu știu ce-aș putea să spun sau să fac pentru a-ți îmbunătăți starea de spirit.

Era evident că Frances nu crezuse o iotă din ce-i îndrugase ea despre vicontele Whitleaf. Și pentru că într-adevăr Susannei îi părea foarte rău că trebuia să-și ia rămas-bun de la el – deși nu erau, de fapt, decât prieteni –, își plecă privirea și rămase tăcută încă un minut sau două.

– M-ai făcut să mă simt mai bine prin simpla ta prezență aici, spuse ea în sfârșit cu o voce fermă. Se dădu jos din pat și rămase în picioare, lângă masa de toaletă. Prin dovezile de prietenie pe care mi le-ai dat. A fost cu adevărat o seară minunată, Frances – cea mai frumoasă seară din viața mea, și o vacanță extraordinară. Te rog să mă ierți c-am vărsat câteva lacrimi de emoție pentru că totul se apropie de sfârșit. Acum întoarce-te, te rog, la lordul Edgcombe. Eu, spre deosebire de tine, chiar am nevoie de somnul de frumusețe.

Frances îi luă mâinile și i le strânse, sărutând-o în același timp pe obraz.

– Așa, fetițo, spuse ea. Asta e Susanna mea cea cura-

joasă. Îți urez noapte bună. Somn ușor.

Imediat după ce rămase singură, Susanna dădu așternuturile la o parte, suflă în lumânare și se urcă în pat. Își trase pătura până sub bărbie și închise ochii.

Se făcea că valsa din nou cu el.

După aceea își împărtășea visurile cu el în sala de mese, apoi se plimba alături de el în aerul rece de afară, cu brațul petrecut pe după al lui, mână în mână, cu degetele împletite.

Apoi retrăia acel sărut scurt.

Peste trei zile avea să-și ia rămas-bun de la el.

De la prietenul ei foarte, foarte drag.

De fapt, era o prostie fără seamăn să se gândească astfel la el, când îl cunoștea de mai puțin de două săptămâni și nu petrecuse mai mult de jumătate de oră cu el în fiecare din aceste zile. Și mai era vorba și de vicontele *Whitleaf*, pentru numele lui Dumnezeu!

Prietenia. Nu pare a fi cuvântul potrivit, nu-i așa? Oare nu suntem ceva mai mult decât niște simpli prieteni?

Aproape că-l putea auzi pronunțând aceste cuvinte – chiar înainte ca el să-și lipească fruntea de a ei și s-o sărute.

Dar nu-și dorea să-și amintească acele cuvinte – și nici sărutul acela. Nu voia cu niciun chip să creadă că erau mai mult decât prieteni. Ar fi trebuit să suporte o durere prea mare dacă...

Se întoarse pe o parte și băgă o mână sub pernă. Se ghemui cu genunchii la piept și strânse așternutul sub bărbie.

Și din nou se făcea că se învârte pe podeaua sălii de bal, înlănțuită de brațele lui, într-o atmosferă magică.

Și îi simțea buzele atingându-le ușor pe ale ei.

Peter nu se putea gândi deloc cu plăcere la ultima oră din acea seară a balului.

De fapt, și-o amintea cu o oarecare jenă.

Încălcase nu una, ci mai multe din regulile pe care și le impusese cu atâta strictețe.

Valsase cu Susanna Osbourne și apoi cinase cu ea – doar ei doi, când ar fi putut să se alăture unuia din grupurile așezate la mesele mari – și apoi ieșise la plimbare cu ea, de asemenea, doar ei doi. Petrecuse cel puțin o oră numai cu ea – de două ori mai mult decât cu oricare altă femeie – care nu-i era soră.

Nu se mulțumise să îi ofere brațul în timpul plimbării. O mai ținuse și de mână – ba chiar își împletise degetele cu ale ei. Ajunsese la limita îndrăzelii. Nu, de fapt trecuse dincolo de această limită. Mult dincolo.

Și apoi – dovada supremă a comportamentului absolut atipic pentru el – o sărutase. Sinceritatea îl obliga să admită că acea atingere fugară a buzelor fusese nici mai mult nici mai puțin decât un sărut.

Era suficient pentru a se simți năpădit de un nou val de sudoare rece – pentru că pur și simplu nu putea da uitării

asemenea amintiri. Ba dimpotrivă. Acestea continuau să-i apese conștiința.

Își bătuse joc de sentimentele ei. I-ar fi fost foarte ușor să-și spună că toată întâmplarea nu avea niciun fel de importanță, că avea să uite acel episod în mai puțin de o săptămână. Dar știa foarte bine – pentru numele lui Dumnezeu, doar avea cinci surori – că femeile țin minte astfel de lucruri incomparabil mai mult timp decât bărbații și că sunt în mai mare măsură marcate de ele.

Întotdeauna ținuse seama de lucrurile astea, și de fiecare dată respectase sensibilitatea specific feminină – cu excepția celei împrejurări memorabile, probabil. Și cu excepția serii balului.

Avea senzația ciudată că Susanna Osbourne o să sufere mai mult atunci când aveau să-și ia, în mod inevitabil, rămas-bun, decât dacă nu s-ar fi petrecut acele lucruri în seara balului.

Era, poate, o presupunere nefondată, admitea asta, dar chiar și așa, ea era ultima persoană din lume pe care ar fi vrut să o rănească.

Și cel mai rău lucru – cea mai penibilă parte a întregii povești – era că acel simulacru mizerabil de sărut fusese cu siguranță primul sărut din viața ei.

La naiba, nu era deloc mândru de el! Adevărul e că îi venea să intre în pământ de rușine.

Și, bineînțeles, nu putea să-i facă curte, nici dacă ar fi vrut – ceea ce nu dorea, o plăcea doar, atâta tot. În privința poziției sociale, exista o prăpastie insurmontabilă între ei.

Astfel de diferențe n-ar fi trebuit să aibă nicio importanță, dar contau, bineînțeles. El trăia într-o societate în care domnii cu titluri de noblețe trebuiau să își aleagă miresele din cercurile înalte în care se învârtteau. Și exis-

tau motive întemeiate pentru perpetuarea acestui obicei, în afară de simplul snobism. Soțiile bărbaților cu titluri de noblețe aveau de îndeplinit anumite îndatoriri, pentru care erau pregătite încă din copilărie, în scopul de a deveni experte în domeniu.

Suna ca o scuză destul de neîntemeiată atunci când o invoca în mintea lui, dar de fapt nu era deloc așa. În realitate, reprezenta unul din principiile pe baza cărora era construită societatea, o societate în care el crescuse și se formase ca adult.

Nu mai era decât un singur lucru de făcut, decisese el în noaptea de după bal, o noapte în care abia dacă închisese un ochi. Trebuia s-o evite pe domnișoara Susanna Osbourne în cele trei zile în care aceasta avea să mai stea în Somerset – el o să plece la o zi după ea. Își impuse să se abțină să spună sau să facă lucruri pe care mai târziu le-ar fi putut regreta. Și, oricum, nimic altceva.

Era o soluție rezonabilă, iar în următoarele două zile nu se abătu de la interdicțiile stabilite. În prima din aceste zile fusese invitat împreună cu familia Raycroft și cu alți câțiva vecini la cină la Barclay Court, iar după cină se jucase mima și cărți. Nu o ignorase nicidecum pe Susanna Osbourne – cum ar fi putut să facă așa ceva? La mimă făcuse parte din echipa adversă și se implicase în joc cu aceeași energie și același entuziasm pe care le demonstrase și în cursa de ambarcațiuni. Aproape că strălucea, veselă și exuberantă, făcându-l să creadă – spre ușurarea sa – că nu putea să fie prea supărată pentru ceea ce se întâmplase în seara balului. Evident, n-o ignoră și nici n-o evită. Vorbi cu ea, râse cu ea, jucă împotriva ei. Dar făcură toate acestea în interiorul unui grup mai mare de oameni și nu petrecură nici măcar un singur minut singuri.

În ziua următoare, la sugestia făcută de domnișoara Moss la cina organizată la Barclay Court, un grup mai mare de tineri merseă până la Taunton cu patru trăsură pentru a da o raită prin magazine și a încheia seara cu un picnic pe malul râului Thone. Peter se urcă în mod deliberat într-o altă trăsură decât în cea cu care mergea Susanna Osbourne și deși de-a lungul celor câteva ore petrecute în Taunton se aflaseră în mai multe ocazii îndeajuns de aproape pentru a schimba câteva cuvinte și câteva zâmbete, nu rămaseră singuri nicio clipă.

Și apoi, în cea de-a treia zi, se trezise cu cel puțin un ceas mai devreme decât de obicei și aproape că intrase în panică la gândul că asta era ultima ei zi la Barclay Court și că pierduseră două zile întregi, când cu puțină inventivitate ar fi putut să pună la punct un plan care să le permită să-și petreacă aceste zile doar ei doi, fără nimeni altcineva în preajmă.

La naiba, cât își dorea să n-o fi sărutat! Și n-ar fi trebuit nici să se plimbe cu ea pe străzile orașelului, mâna în mâna, cu degetele împletite.

Ar fi mai înțelept din partea lui, decisese el ceva mai târziu, când cobora la micul dejun, să evite încă o zi să rămână singur cu ea. Mâine ea se va întoarce la Bath, iar el se va pregăti, la rândul său, de plecare.

Raycroft și sora lui, descoperi el la micul dejun, aveau de gând să facă o plimbare până la Barclay Court în dimineața asta, pentru a-și lua rămas-bun de la domnișoara Osbourne. Pe drum urmau să le ia cu ei și pe surorile Calvert.

— Trebuie să vii și dumneata cu noi, lord Whitleaf, spuse domnișoara Raycroft. Nu regreti că domnișoara Osbourne ne părăsește atât de curând?

Dacă ar fi mers cu ei, ar fi avut ocazia perfectă de a

face cel mai politicos lucru cu putință – să-și ia la revedere de la ea în contextul siguranței oferite de un grup mai mare de oameni prezenți. Da, ar fi fost foarte frumos din partea lui. Și ar fi făcut plimbarea până la Barclay Court în compania a patru tinere domnișoare, ceea ce i-ar fi sporit plăcerea.

Dar când deschise gura pentru a răspunde, rosti cu totul alte cuvinte decât cele pe care intenționase să le articuleze.

– I-am promis domnișoarei Honeydew că trec pe la ea în dimineața asta, spuse el, deși nu promisesese niciodată așa ceva. Măine plec și eu, și în timpul șederii mele aici am îndrăgit-o foarte mult. O să încerc să trec pe la Barclay Court după-amiază.

Domnișoarei Raycroft nu-i prea convenea – se vedea după figura ei, însă nu sugeră – așa cum se temuse el că s-ar fi putut s-o facă – ca plimbarea până la Barclay Court să fie amânată până după-amiază, pentru a putea merge cu toții.

Astfel că ea și Raycroft plecară fără el, iar Peter își petrecu dimineața spărgând lemne pentru domnișoara Honeydew, în ciuda protestelor ei vehemente, apoi fu răsplătit cu mulțumiri călduroase, aseasonate cu câteva lacrimi și cu rugămintea insistentă de a mânca o jumătate de duzină din prăjiturile speciale preparate de menajera ei, prăjituri care erau dubios de negre la bază și tari ca piatra în centru. Înainte de a se întoarce la Hareford House cu cabrioleta, scoase și câinele la plimbare.

Dimineața fusese cam înnorată – era una din acele zile în care ar fi putut oricând să înceapă să plouă, după cum ar fi fost posibil să iasă și soarele. Dacă ar fi plouat, ar fi avut un pretext să rămână acasă și să joace șah cu tatăl lui Raycroft, care era întotdeauna dornic să facă o partidă cu

oricine se pricepea îndeajuns de bine pentru a-i pune probleme reale.

Dar cerul se limpezi și soarele începu să strălucească. Părea mai îmbietoare o plimbare în aer liber.

Peter merse călare până la Barclay Court. Își lăsă calul în grija unui îngrijitor, la grajduri, și traversă terasa, apoi urcă scările în formă de potcoavă. Majordomul care ieșise deja în cadrul ușii îl informă că domnul și doamnele terminaseră de luat masa și că se vor bucura să-l primească în sala de desen.

În timp ce-l urma pe majordom pe scări, Peter decise că avea să stea cincisprezece sau douăzeci de minute, cel mult, apoi va pleca. O să-i ureze Susannei Osbourne călătorie plăcută și o toamnă frumoasă la școală. Poate că o să-i sărute mâna – sau poate avea doar să se aplece spre mâna ei.

Doamne, nu-i stătea deloc în fire să își plănuiască atât de amănunțit fiecare mișcare și gest, își spuse el în treacăt. Bunele maniere erau punctul lui forte, așa că nu trebuise niciodată să se gândească dinainte ce avea să facă într-o împrejurare anume.

Majordomul deschise ușile duble ale sălii de desen cu un gest maiestuos, de parcă ar fi urmat să-l anunțe pe însuși Prințul de Wales, apoi se opri.

Susanna Osbourne se ridică dintr-un fotoliu așezat lângă fereastră. În rest, în încăperea imensă nu mai era nimeni.

– Oh, domnule Smothers, spuse ea, contele și contesa au coborât în bibliotecă. Nu i-ați văzut?

Majordomul se întoarse cu un aer dezolat spre oaspetele său, însă Peter nu-i lăsă răgazul necesar să scoată vreun cuvânt.

– Chiar pe domnișoara Osbourne voiam s-o văd,

Smothers, spuse el. Asta dacă și dumneaei va binevoi să mă primească.

Majordomul își îndreptă privirea spre singurul ocupant al încăperii.

– Bineînțeles, îl asigură ea. Începu să traverseze camera și se opri la jumătate. Nu e nicio problemă, domnule Smothers. Ce mai faceți, domnul meu?

Avusese și momente mai bune. Fusese din nou cuprins de panica aceea stupidă pe care o simțise în zorii zilei, imediat după ce se trezise. Acum o vedea pentru ultima oară. Măine dimineață va fi plecată. În ziua următoare avea să plece și el. În clipa de față n-avea niciun rost să-și spună că peste o săptămână poate că o va fi și uitat.

Îi zâmbi și intră în cameră, iar majordomul închise ușile în spatele lui.

– Frances a primit în dimineața asta invitația de a cânta în cadrul mai multor concerte organizate la toamnă în Londra, îi explică ea. Așa că a coborât împreună cu contele în bibliotecă să vadă despre ce anume este vorba și să pună la punct un plan. Dar nu cred c-or să întârzie prea mult.

N-or să întârzie prea mult. Brusc, percepse absența lor ca pe un dar pe care voise să-l refuze, însă, de fapt, tânjise după el.

Ea părea cam palidă, își spuse el, dar asta până când o văzu mai de aproape și își dădu seama că avea chipul bronzat. Dar era ceva.... Parcă deslușise ceva în ochii ei, vizibil, chiar și în momentele în care zâmbea. Nu, numai restul feței îi zâmbea. Ochii cu siguranță nu. Și ea, se gândi el, știa că asta era ultima dată când rămăseseră singuri, ultima dată când aveau să se vadă.

Bineînțeles că știa și ea. De-a lungul celor zece zile se înfiripase între ei o relație de prietenie extrem de strânsă.

Și mai și irosiseră două zile din cauza nehibzuintei lui.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, i se adresă el.

– Da. Vorbea încet.

– A fost o plăcere să te cunosc, zise el, deși simțea că mai rămăseseră multe lucruri în legătură cu ea pe care ar fi vrut să le știe – dac-ar fi avut mai mult timp...

– Da, spuse ea. A fost. O plăcere.

– Excursia de ieri s-a dovedit foarte distractivă.

– Da, îl aprobă ea. Nu mai fusesem niciodată în Taunton.

– Nici eu.

O văzu înghițind în sec, apoi întorcându-și capul doar o clipă înainte de a-și aținti din nou privirea asupra lui.

– Ți doresc călătorie plăcută pentru poimăine, spuse ea.

– Da. Mulțumesc. Își împreună mâinile la spate.

– Să...

– Ai vrea să...

Vorbiseră amândoi în același timp și se opriseră instantaneu, apoi ea îi făcu semn să continue.

– Ai vrea să ieși cu mine la o plimbare? o întrebă el, abandonând într-o clipită toate planurile pe care și le făcuse – o vizită formală, scurtă, de maximum cinci-sprezece minute. Vremea a devenit foarte frumoasă.

– Așteaptă să-mi iau boneta.

Îl lăsă la baza scărilor în timp ce urcă în fugă la etaj. Panica puse din nou stăpânire pe el. Dacă nu reușeau să iasă din casă și să ajungă îndeajuns de departe înainte ca Edgcombe și contesa să părăsească biblioteca? Nu le mai rămăsese decât o singură după-amiază. Asta era – ultima lui șansă. Măine pe vremea asta...

În ce sens ultima șansă, pentru numele lui Dumnezeu?

În clipa în care traversară arcada de la capătul scărilor

și intrară în hol, Edgecombe și contesa ieșiră și ei din bibliotecă. Chipurile celor doi se luminară de un zâmbet când îl văzură.

– Ah, iată-te, Whitleaf, exclamă Edgecombe. Smothers a venit și ne-a spus că ești aici – îmi pare rău pentru neînțelegere, bătrâne. Tocmai ne întorceam și noi în sala de desen. Sper că nu pleci deja.

– Te rog, mai rămâi, interveni și contesa.

– Domnișoara Osbourne și cu mine o să facem o mică plimbare, zise Peter. Soarele strălucește prea frumos, ar fi păcat să nu ne bucurăm de el.

– Ar trebui să mergeți să vedeți și capătul celălalt al potecii care înconjoară domeniul. Peisajul este foarte pitoresc – bineînțeles, așa a fost conceput. De fapt, cred că o să venim și noi cu voi, nu-i așa, Frances?

Ea își puse mâna pe brațul lui.

– Ieri erai foarte îngrijorat că am stat prea mult la soare în timpul picnicului. Îți amintești?

– Eh? Se uită la ea un pic încruntat.

– Cred c-ar fi mai înțelept să nu ies din casă astăzi, decise ea.

Peter observă din privirea lui Edgecombe că acesta înțelesese ce se întâmpla, exact în același moment în care și în mintea lui se făcea lumină.

– Oh, bineînțeles, draga mea. O să rămân și eu cu tine. Te superi, Susanna?

– Nu, bineînțeles că nu, îl asigură ea.

– Insolția poate fi o chestie foarte serioasă, adăugă Peter.

Și astfel ieșiră din casă singuri, el și Susanna Osbourne – cu binecuvântarea contesei de Edgecombe, după câte se părea.

Binecuvântare pentru ce?

Nu cumva înțelesese greșit? Oare se aștepta să...?

Dar n-avea de gând să-și mai tortureze mintea nicio secundă în plus, n-o să mai piardă nicio clipă, o să profite din plin de această șansă extraordinară de a fi încă o dată singur cu Susanna Osbourne, prietena lui.

Îi oferi brațul, fără nicio vorbă, iar ea îl acceptă, cu un gest firesc, deși nu se uită la el.

Și brusc se simți cuprins de o senzație ciudată – și parcă tulburătoare – de împlinire.

Susanna aproape că terminase de împachetat. Se ocupase chiar ea de asta, după micul dejun, deși Frances îi spusese că avea să trimită menajera sus, să-i facă ea bagajele. Până la urmă venise și ea să se uite și recunoscă, în timp ce stăteau de vorbă, că și ea prefera să ducă ea însăși la bun sfârșit o sumedenie de lucruri decât să se bazeze pe servitori pe care oricum ar fi trebuit să-i supravegheze.

Susanna părea destul de veselă. Era nerăbdătoare să se întoarcă acasă – asta reprezenta pentru ea școala din Bath. Acolo era acasă. Iar doamnele și elevele care o așteptau acolo alcătuiau familia ei.

Își impusese să-și reprime depresia care o cuprinsese

în noaptea balului. Petrecuse două săptămâni minunate, relaxante într-un loc frumos și pitoresc, în compania uneia dintre cele mai bune prietene ale sale și cunoscuse niște oameni foarte agreabili. Și, ca și cum n-ar fi fost de ajuns, călătorise pentru prima dată în cabrioleta unui domn, participase la o cursă de ambarcațiuni – și câștigase – fusese la primul ei bal – întrunirea aceea chiar putea fi numită bal, decisese ea, și dansase toate dansurile în afară de două, fiecare cu un partener diferit. Valsase chiar și fusese sărutată pentru prima oară – acea atingere fugitivă a buzelor putea fi numită sărut. Se decisese și cu privire la acest aspect. Prietenii de sexe diferite se puteau săruta din când în când, chiar dacă acest gest exprima mai degrabă afecțiunea decât dragostea.

Se hotărâse – așa era mai bine – că avea să-și aducă aminte absolut tot ce se petrecuse în aceste două săptămâni, în cel mai mic detaliu și că o să se bucure de aceste amintiri în loc să sufere din cauza lor.

O ajutase și faptul că viconteale Whitleaf nu-i acordase o atenție specială în ultimele două zile. Putuseră să-și zâmbească cu amabilitate și chiar stătuseră de vorbă unul cu celălalt, ca membri ai unui grup de amici.

Din fericire, el nu venise în acea dimineață împreună cu domnul Raycroft, cu sora lui și cu surorile Calvert. Cele patru tinere o îmbrățișaseră la plecare, iar domnișoara Raycroft și domnișoara Mary Calvert vărsaseră chiar câteva lacrimi. Domnul Raycroft îi luase mâna între palmele lui și i-o bătuse ușor în timp ce-i ura drum bun și o toamnă frumoasă la școală.

Ah, da, se bucura că el nu venise, că evitase să-și ia rămas-bun de la ea.

Și totuși, în timpul prânzului îi fusese foarte greu să poarte o conversație veselă cu Frances și cu contele.

Avusese unele dificultăți să înghită mâncarea, s-o facă să treacă de nodul pe care-l simțea în gât.

Nu putea să nu recunoască faptul că o durea – atât absența lui de dimineață, cât și grija lui continuă de a nu rămâne singur cu ea în ultimele două zile. Știa că făcuse asta în mod deliberat.

Dar acum în sfârșit venise.

Neînsoțit de nimeni.

Și o găsisese singură. Și totuși, când contele sugerase ca el și Frances să li se alăture în plimbarea pe care aveau de gând să o facă vicontele Whitleaf, nu profitase de șansa de a avea și pe altcineva alături. Pur și simplu nu spusese nimic. Și Frances păruse să creadă că Susanna chiar își dorea să petreacă o parte din ultima ei după-amiază aici doar împreună cu el.

Dar oare asta voia?

Plănuise împreună cu Frances să facă în după-amiaza aceea o plimbare în jurul lacului. Doar ele două. Contele spusese la prânz că n-o să le stingherească cu prezența sa, dacă tot aveau să nu se mai vadă o bună bucată de vreme.

Susanna observă că brațul vicontelui Whitleaf nu era prea relaxat sub mână ei. Îi simțea mușchii încordați. O vreme el rămase tăcut, cât timp o conduse mai întâi pe terasă, apoi de-a curmezișul gazonului, spre pădure, unde începea poteca.

Ea nu putu să nu se gândească la tăcerea în care străbătuseră mai mult de jumătate din drumul de întoarcere de la Hareford House și până la Barclay Court în ziua când s-au cunoscut – cu mai puțin de două săptămâni în urmă.

Dar de data asta era un alt fel de tăcere.

I se părea aproape de necrezut că doar cu două săptămâni în urmă nici măcar nu-l cunoștea pe bărbatul care

pășea acum alături de ea – mă rog, cu excepția acelei scurte întâlniri din copilărie.

– Acolo este, spuse ea rupând tăcerea, arătând în același timp spre locul unde o potecă largă și clar trasată se pierdea printre copaci. Șerpuiește printre arbori și traversează un deal, apoi și un mic pod peste râu, după aceea coboară pe lângă râu, de la cascadă și până la lac, pe care îl înconjoară înainte de a ajunge la casă pe partea cealaltă.

– Un traseu destul de lung, remarcă el.

– Da.

– Te simți în stare să-l străbați?

– Întotdeauna mi-a plăcut să merg pe jos.

– Și mie, zise el. Am parcurs pe jos toate traseele din Munții Scoției și din Districtul Lacurilor. Intenționez să ajung și în nordul Țării Galilor într-o zi nu foarte îndepărtată.

– Am auzit că muntele Snowdon oferă o priveliște care-ți taie răsuflare, și toată zona aceea sălbatică este extrem de frumoasă.

– Da, confirmă el, și mie mi s-a spus același lucru.

Cărarea era bine întreținută și le permitea să meargă unul lângă celălalt. Coroanele copacilor umbreau poteca și trunchiurile lor îi înconjurau asemenea coloanelor unei catedrale, dându-le o senzație de izolare de restul lumii. Câteva păsări ciripeau vesele pe crengile de deasupra capetelor lor.

– Mi-ar face plăcere să-mi povestești câte ceva despre drumețiile dumitale.

El rămase tăcut pentru o vreme, iar Susanna observă că își întorsese capul spre ea. Însă ea continuă să privească înainte.

– N-am nimic împotrivă, dacă asta vrei, spuse el încet într-un târziu. Putem găsi o sumedenie de subiecte de dis-

cuție când vom ajunge la capătul drumului și când ne vom întoarce acasă, ne vom felicita pentru că între noi n-a existat niciun moment de tăcere, cu excepția celor câteva minute stânjenitoare de la început. Apoi ne vom lua voioși rămas bun unul de la celălalt și cu asta basta. Sfârșitul poveștii.

Nu știa ce-ar fi trebuit să spună. Totuși, el nu-i pusese nicio întrebare.

– Da, încuviință ea.

– Asta îți dorești? Își aplecă fruntea mai mult spre ea, iar Susanna întoarse capul și-l privi în ochi – ochi care păreau să fi căpătat culoarea copacilor, care se aflau la doar câțiva centimetri de ai ei.

Era sfârșitul ei.

– Nu, zise ea, fără să știe exact ce voia să spună, dar destul de sigură că nu-și dorea să pălăvrăgească politicos cu el despre chestiuni lipsite de importanță, mai ales că acum era ultima dată când se aflau împreună.

Ultima dată.

– Nu, repetă ea, de data asta cu mai multă fermitate, apoi zâmbi scurt și întoarse capul, îndreptându-și din nou privirea înainte, spre potecă. Dar ce ar trebui să facem?

– Hai mai bine să ne bucurăm de după-amiaza asta și de compania pe care ne-o oferim unul celuilalt. Să și râdem puțin. Dar să fie râs adevărat, din inimă, bucurie autentică. Hai să fim prieteni. Vrei?

Era într-adevăr o prostie să se lase copleșită de tragismul situației. Săptămâna viitoare sau poate la anul avea să își amintească momentele astea și o să se întrebe de ce oare nu profitase la maximum de toate clipele petrecute împreună cu el în loc să trăiască cu spaima de viitorul searbăd care o aștepta. De unde știa ea că viitorul avea într-adevăr să fie searbăd? Și că un astfel de viitor exista?

– Ce idee bună! spuse ea și izbucni în râs.

– Cred că e chiar o idee excelentă.

Râse și el, dar, deși n-aveau niciun motiv – comentariul ei și răspunsul lui nu puteau nici cu indulgență să fie considerate amuzante –, se simțeau foarte bine. Și dintr-o dată ea fu copleșită de o senzație de fericire. N-o să mai încerce să prevadă viitorul.

– Ai observat, îl întrebă ea, că ne trăim o mare parte din viață în trecut și aproape tot restul în viitor? N-ai constatat că adesea nici măcar nu suntem conștienți de momentele petrecute în prezent?

– Nu le observăm decât atunci când sunt de domeniul trecutului. Abia atunci ne captează atenția. Da, ai foarte mare dreptate. Câte astfel de momente ancorate în prezent crezi că vom petrece pe drumul de întoarcere acasă? Cât durează de fapt un astfel de moment? S-ar putea spune că asemenea clipe sunt eterne.

– Sau mai scurte decât o fracțiune de secundă, remarcă ea.

– Cred că din nou avem de-a face cu o înfruntare între o atitudine optimistă, de om care vede jumătatea plină a paharului și una pesimistă, proprie unei persoane obsedate de jumătatea goală. Nu cumva purtăm o discuție filozofică? E o perspectivă alarmantă. Dacă nu suntem atenți, o să ajungem să ne contrazicem cu privire la numărul de îngeri care pot să danseze pe un vârf de ac.

– Niciunul sau o infinitate, spuse ea. Niciodată n-am știut cu certitudine care e răspunsul la această întrebare. Asta dacă există un răspuns corect.

– Ei bine, zise el râzând, suntem de acord să trăim acest moment etern doar în prezent? Sau, mă rog, această infinitate de „momente prezente“?

– Da, încuviință ea, râzând din nou împreună cu el.

Continuară să se plimbe. Susanna se uită în sus, bucurându-se de amestecul de lumini și umbre, de răcoare și căldură. Percepea ciripitul păsărelelor, zumzetul insectelor, forfota nevăzutelor viețuitoare ale pădurii, mirosul de pământ, de verdeață și parfumul lui aparte. Simțea fiecare ridicătură, fiecare pietricică a potecii de sub picioarele ei, îi simțea mușchii fermi, dar relaxați ai brațului și căldura corpului prin materialul hainei.

Întoarse din nou capul spre el și îi surâse, iar el îi răspunse cu un zâmbet sincer și fericit.

– E o bancă ceva mai în față. Bănuiesc că priveliștea de acolo e foarte frumoasă.

– Așa este, încuviință ea. Poteca asta a fost amenajată cu multă grijă, fiind construită special pentru a fi pe placul celor ce urmau să se plimbe pe ea, după cum ai observat și dumneata când am mers până la cascadă.

Se opriră o vreme în spatele băncii, privind prin ceea ce părea o deschidere naturală între copaci, ce dădea spre niște câmpuri largi. În depărtare se vedeau casa și grajdurile. Un stejar bătrân, așezat exact în mijlocul câmpului, completa priveliștea.

Și ea era *acum și aici*, admirând acea priveliște, se gândi Susanna, pipăind fără să-și miște mâna materialul din care era confecționată mâneca hainei lui.

– Cărarea merge spre dealul acela, spuse ea, indicând un punct aflat înaintea lor. Sunt câteva peisaje admirabile și acolo. Totuși cred că cel mai frumos dintre toate este cel care se vede de pe micul pod, mai jos, pe râu.

Se opriră de mai multe ori până când ajunseră acolo, admirând alternativ frumusețea elaborată a parcului și pacea rurală asociată cu belșugul fermelor dimprejur.

– Mi-aș dori să poți vedea Sidley-ul, zise el mijind ochii și privind în depărtare, spre câteva petice de câmp

separate de câte un rând de tufe pitice. Spuneai că n-ai fost niciodată acolo, nu-i așa? Locul acela mi s-a părut întotdeauna de o frumusețe remarcabilă, incomparabilă cu cea a altor domenii. Probabil că sunt subiectiv. De fapt, în mod sigur sunt subiectiv. O simt aici. Se bătu ușor în piept, în zona inimii, apoi se întoarse brusc spre ea și-i zâmbi. Îmi atinge organul acesta din stânga toracelui, pompa asta.

– Inima, locul unde sunt concentrate toate sensibilitățile noastre, spuse ea. Fie și pentru simplul motiv că noi simțim că sentimentele și emoțiile noastre trebuie să fie centrate undeva. Într-adevăr, trebuie să fie minunat să ai o casă numai a ta. Pot să-mi închipui de ce întotdeauna te vei gândi cu emoție la respectiva casă și o vei vedea în mai mică măsură prin prisma rațiunii.

– Sper ca într-o bună zi să ai și tu o casă numai a ta, spuse el bătând-o ușor pe mână pe care o ținea pe brațul lui.

Continuă să se plimbe, urmând cărarea care coborâ spre poalele dealului, acoperite de copaci. După aceea urcară din nou și ajunseră într-o zonă descoperită, de unde se putea vedea râul, mai mic și mai îngust aici decât în zona din apropierea lacului. Râul era traversat de un mic pod de lemn, atât de arcuit încât fuseseră săpate trepte la ambele capete ale acestuia. Apa care curgea dedesubt era de un verde închis din cauza frunzișului copacilor care creșteau de-o parte și de alta a albiei.

– Ah, da, spuse el când se opriră, ai avut dreptate. Aici e cea mai spectaculoasă priveliște. Peisajul e chiar mai frumos decât sus la cascadă. Și acela era impresionant, dar ca în cazul majorității amenajărilor de pe poteca asta, în el se amesteca sălbăticia naturii cu frumusețea creată de mâna omului. Aici nu există decât sălbăticie.

Susanna își eliberă mâna de sub brațul lui și se întoarse. Avea impresia că în spatele lor dealul se înălța până la cer. În celelalte trei părți nu se vedeau decât copaci. Iar dedesubt se zăreau tot copaci, tufișuri și ferigi, râul și podul.

– Nu mi-am dat seama până acum, dar e adevărat. Poate tocmai de aceea îmi place atât de mult locul ăsta. Îmi dă senzația..

– ...unei evadări totale?

Ea se încruntă și clătină din cap.

– Un refugiu, mai degrabă. Cred că e un cuvânt mai potrivit.

– Ne așezăm și noi puțin? sugeră el. Nu e nicio băncuță pe aici, dar nu cred că iarba e udă. N-a mai plouat de câteva zile, nu-i așa?

Se lăsă pe vine și își trecu palma peste iarbă. Apoi ridică mâna, cu palma în sus, pentru a-i dovedi că era uscată.

Ea se așeză și își înlănțui genunchii cu brațele. El se întinse alături, pe o parte, cu capul într-un cot, iar cu cealaltă mână începu să mângâie ușor iarbă.

Soarele strălucea în toată splendoarea sa deasupra capetelor lor.

– Oh, ascultă, spuse ea după câteva secunde.

El rămase nemișcat.

– Cascada?

– Da.

Ascultară amândoi atenți o vreme, apoi el își ridică mâna din iarbă și o puse peste a ei, lângă genunchi.

– Susanna, o să-mi fie dor de tine.

– N-ar trebui să ne gândim la viitor, zise ea, dar simțise nevoia să tragă adânc aer în piept pentru a se liniști înainte de a începe să vorbească.

– Nu, într-adevăr, fu el de acord. Mâna lui alunecă de pe a ei. Își puse pălăria alături și se întinse pe iarbă, cu un picior îndoit, cu carâmbul cizmei lipit de pământ și cu o mână așezată peste ochi, pentru a se feri de razele soarelui.

Nu era ușor să alunge gândurile la viitor. Intuia iminența suferinței. Se concentrează din nou asupra vuietului îndepărtat al cascadei.

– Ți-ai dorit vreodată, o întrebă el după câteva minute, să fii cu totul și cu totul liberă?

– Tot timpul visez la asta.

– Și eu la fel.

În urmă cu două săptămâni – sau chiar cu mai puțin – și-ar fi închipuit că un bărbat asemenea lui avea toată libertatea pe care și-ar fi putut-o dori. Ei i se părea că, în principiu, majoritatea bărbaților erau liberi.

– Ce ticăloși nerecunoscători mai suntem și noi, zise el și chicoti ușor.

– Dar nu tânjesc după o libertate care să mă scape de școală sau de sărăcie, sau de altceva de genul ăsta. Este ceva... Oh, odată am auzit pe cineva asociind senzația asta cu dorul de Dumnezeu, deși eu am unele rezerve în această privință. Este ca și cum... mmmm....

– E ca și cum ai tânji după ceva aflat dincolo de tine, dincolo de tot ce-ai cunoscut și ai visat vreodată? sugeră el.

– Da, spusese ea cu un oftat.

– Iar facem filozofie? întrebă el și își luă mâna de la ochi, apoi se întoarse spre ea și-i zâmbi. De două ori în aceeași după-amiază? Cred că m-am îmbolnăvit grav.

Râse și se uită din nou la el.

Și se întâmplă ceva.

Brusc, simțiră că trăiesc cu adevărat clipa, de parcă trecutul și viitorul s-ar fi pierdut în neant ori s-ar fi

prăbușit în prezent. Iar momentul acela era pur și simplu magic.

Și insuportabil de tensionat.

Se priviră în ochi și niciunul dintre ei nu scoase nicio vorbă. Zâmbetele li se stinseră, apoi el își ridică mâna și-și lipi degetele de obrazul ei.

– Susanna, șopti el încet.

Ea ar fi putut să spună sau să facă ceva pentru a pune din nou timpul în mișcare. Dar nu făcu nimic – nici măcar nu se gândi la o asemenea acțiune. Era vrăjită de minunăția momentului.

Își întoarse capul, astfel că buzele ei ajunseră lângă degetele lui. Și se uită în ochii lui violeți și adânci ca oceanul.

Mâna lui alunecă și îi desfăcu panglica bonetei. Apoi o împinse pe spate și aceasta căzu pe iarbă. Susanna simțea aerul fierbinte pe față, dar răcoros în părul un pic umed. El îi cuprinse fața în palme și o trase spre el. Susanna își eliberă brațele și se întoarse, îngenunchind lângă el.

Apoi buzele lor se întâlniră – din nou.

Fu un sărut la fel de scurt – și la fel de răvășitor – ca și primul. El îi depărtă fața de a lui și o privi în ochi, în timp ce degetele îi descriau cercuri pe obraji.

– Dă-mi voie să te sărut, spuse el.

Era o solicitare absurdă, într-un fel, având în vedere faptul că el chiar asta făcuse, fără să-i ceară permisiunea. Dar în ciuda lipsei sale de experiență în privința săruturilor, avea suficientă intuiție feminină pentru a ști exact ceea ce voia el să spună.

– Da, șopti ea.

Rămase în aceeași poziție, îngenuncheată lângă el, cu o mână pe pieptul lui și cu cealaltă în iarbă, de cealaltă parte a lui, în timp ce el o sărută din nou.

Dar, de data asta, sărutul nu dură doar o secundă. Nu se sfârși decât după multă, multă vreme. Și acum nu mai era vorba numai de o atingere ușoară a buzelor.

De data aceasta îi despărți buzele, fierbinți și umede, își trecu vârful limbii peste ele, dintr-un colț al gurii în celălalt, apoi se încolăci în spatele buzei ei superioare, dezmiardându-i carnea moale și sensibilă de dedesubt. După aceea urmară câteva săruturi mai mici în jurul gurii și pe bărbie, apoi gura lui reveni cu mai multă fermitate peste a ei. Limba lui îi dădu buzele la o parte, trecu și de dinți și se afundă în gura ei. În final, sărutul deveni mai lent, mai ușor, iar el îi ridică din nou capul, depărtându-i-l de al lui.

Ochii lui scânteiau, ațintiți într-ai ei.

– Întinde-te lângă mine, îi propuse el. Nu pari să stai prea confortabil.

Era încă ghemuită lângă el, strângând în mâini un rever al hainei lui și un smoc de iarbă.

Se întinse lângă el, pe o parte, cu brațul lui sub cap. Își lipi palma de pieptul lui, în dreptul inimii, și închise ochii. Nu voia să-l audă vorbind. Nu dorea să se gândească la nimic. Era prea ocupată să simtă.

Oare oamenii – bărbații și femeile – chiar se sărutau așa? Habar nu avea. Își imaginase cum ar fi fost să fie sărutată, iar în imaginația ei momentul în care buzele se întâlneau era prin excelență romantic. În naivitatea ei nu se gândise la posibilitatea ca un sărut – un preludiu al actului sexual – să aibă efecte atât de puternice asupra altor părți ale corpului ei în afară de buze. Sărutul o făcuse să-și simtă tot trupul, chiar și organe a căror existență aproape că doar o bănuia. Simțea dureri dulci și furnică-turi în tot felul de locuri cu care nu era deloc familiarizată.

Și nici nu-i trecuse prin minte că într-un sărut ar putea

îi implicată și gura, nu doar buzele.

Îi simțea inima bătând cu putere sub palma ei.

Și apoi, înainte ca ea să aibă timp să-și vină în fire, el se întoarse pe o parte, cu fața spre ea. Mâna lui liberă îi atinse din nou obrazul, degetele lui se jucară din nou prin părul ei, îndepărtându-i câteva șuvițe rebele de pe față.

Îl văzu și îl auzi înghițind în sec.

– Problema cu săruturile, spuse el încet, e că întotdeauna te fac să-ți dorești și mai mult.

– Da.

Mai mult?

Săruturile reprezintă un preludiu pentru...

O sărută din nou, încet, fără grabă. Stăteau întinși, unul lângă celălalt, înlănțuiți. Ea îi răspunse la sărut. Își mișcă buzele peste ale lui, le atinse cu limba, îi dezmierdă limba cu a ei atunci când el pătrunse din nou în gura ei, o supse. Când el scoase un mic geamăt înfundat, își desprinsе palma de pe ceafa lui și-și trecu degetele prin părul lui încălzit de soare.

Atunci el o strânse la piept, îi lipi și restul trupului de al lui, iar ea simți un fior necunoscut străbătându-o; era prima oară când se contopea astfel cu corpul musculos al unui bărbat. Una dintre cizmele lui trecu peste picioarele ei, trăgând-o și mai aproape.

– Susanna, îi șopti el.

– Da.

– Spune-mi pe nume.

– Peter.

Era mult mai personal și în același timp mai intim decât titlul pe care-l purta. Până acum nu se gândise niciodată la el ca la Peter. Dar acesta era numele lui, cea mai personală caracteristică a lui. Așa avea să și-l amintească și ea.

Durerea provocată de... de *dorință* deveni aproape insuportabilă.

El își puse o mână pe sânul ei, explorându-l ușor, mângâindu-l, cuprinzându-l în palmă și ridicându-l. Îi dezmiarda cu degetele sfârcul întărit și sensibil. Își strecură același deget pe sub marginea rochiei ei, în zona umărului și trase ușor de el în jos, până când sânul ieși la iveală. Mâna lui îl acoperi din nou, pielea lui caldă și închisă la culoare contrastând cu albul imaculat al sânelui. Apoi își coborî capul și, înainte ca ea să-i ghicească intențiile, îi luă sfârcul în gură și i-l supse.

Simți valuri ascuțite de plăcere străbătând-o, le simți în gât, la baza nasului, în pântec și pe coapse.

Fu momentul în care renunță să se mai păcălească.

Aceasta nu era o simplă relație de prietenie.

Nu fusese niciodată.

Gândul la ziua de mâine i se părea insuportabil. Nu doar pentru că avea să piardă un prieten. O să lase în urmă un bărbat de care se îndrăgostise definitiv și fără speranță.

Fără speranță erau cuvintele cheie aici.

Fără speranță. Fără niciun fel de viitor.

Nu exista decât prezentul.

El îi ridică din nou capul și își apropie gura de a ei. Dar, în loc să o sărute, o privi adânc în ochi. În privirea lui desluși de o dorință sălbatică, de aceeași intensitate cu a ei. Nu era deloc greu să descifrezi expresia aceea, deși ea nu o mai văzuse niciodată pe chipul unui bărbat.

– Oprește-mă acum, murmură el, căci în caz contrar, Dumnezeu să ne aibă în pază.

Să se oprească?

Nu! Oh, nu! Dacă nu se întrevedea niciun viitor, dacă acum exista doar clipa de față, n-o să lase pe nimeni să-i

smulgă acest prezent. Avea să-l savureze până la capăt.

Bineînțeles, nu făcuse apel la rațiune la auzul cuvintelor lui. Trecuse de mult de stadiul în care ar fi putut analiza rațional situația – dar nu avea niciun alt reper. Prin mintea ei nu trecu niciun gând legat de virtute sau de morală. Cu atât mai puțin se gândea la consecințele sau la pericolele reale la care se expunea dacă *nu* l-ar fi oprit.

Nu exista decât *acum*.

Acum, el era aici cu ea.

Mâine ea avea să plece, iar după încă o zi o să părăsească și el acest loc.

– Susanna? șopti el din nou.

– Nu te opri, îl îndemnă ea. Te rog, nu te opri.

Asta aștepta. O întoarse pe spate, sărutând-o, îi dezveli și celălalt sân, o dezmiardă cu mâinile și cu buzele sale experte, în timp ce ea, sub el, se lăsa coplesită de amestecul de uimire, dorință și senzații ametoitoare care îi străbătea fiecare venă, fiecare oscior și fiecare terminație nervoasă din trup.

Apoi el îi ridică poalele rochiei, dezvelindu-i coapsele, și îi scoase lenjeria, până când ea simți pe piele atingerea ierbii de dedesubt. Se descheie la pantaloni și se așeză deasupra ei, între picioarele ei pe care le desfăcu cu ale lui, strecurându-și în același timp cu fermitate mâinile pe sub ea, pentru a o proteja de contactul cu solul dur.

Susanna știa ce se întâmplă. În mintea ei putea vizualiza procesul respectiv – cel puțin o parte din el. Știa câte ceva despre penetrare și despre spermă. Întotdeauna crezuse că era un act dureros și jenant, deși își dorea să-l experimenteze – chiar și în aceste condiții.

Era destul de dureros. El o penetră încet, dar ferm, trecând de bariera virginității ei, până când ajunse adânc înlăuntrul ei.

Dar jenant nu i se părea deloc.

Simțea durere, plăcere, șoc și satisfacție, toate amestecate într-o singură senzație. Durere când el se retrăgea și apoi o pătrundea din nou, trecând de fiecare dată peste rana deschisă a feminității ei. Plăcere pentru că era ceva mai profund decât orice altă senzație trăită vreodată. Șoc fiindcă nu se așteptase la o intruziune atât de adâncă, vi-guroasă și prelungită în corpul ei. Satisfacție pentru că acum, înainte de a fi prea târziu, era iubitul ei. Pentru că ea avea să și-l poată aminti întotdeauna ca pe iubitul ei.

În ciuda durerii și a șocului, voia ca totul să dureze la nesfârșit. Își înfipse picioarele în pământ, simțind cu gambele pielea suplă a cizmelor lui, își încolăci brațele în jurul lui, închise ochii și conștientiză fiecare plonjon dureros și puternic pe care trupul lui îl făcea într-al ei, fiecare respirație, mirosul degajat de esența masculinității lui, înțelegând că, în sfârșit, pentru prima dată în viață, își celebra sexualitatea cu un bărbat pe care-l iubea.

Și după aceea n-avea să-i pară rău.

Fără îndoială.

Nu voia nici măcar să se gândească la momentul „după aceea“.

Dar până la urmă veni și clipa aceea.

El accelera ritmul, începu să o pătrundă din ce în ce mai adânc, apoi rămase nemișcat înăuntrul ei, cu toții mușchii încordați, după care oftă și se relaxă chiar în momentul în care ea simți o fierbințeală adâncă în pântecul ei.

Înghiți în sec, ca să scape de nodul din gât provocat de dezamăgire – dezamăgirea că momentul se terminase.

Pentru totdeauna.

Nu mai conta. Nu avea de ce să conteze. Ea o să și-l amintească mereu.

Se desprinse din îmbrățișare și se rostogoli într-o

parte, apoi îi acoperi cu grijă picioarele cu poalele rochiei și sânii cu partea de sus a furoului. După ce-și aranjă și el hainele, rămase lungit pe spate lângă ea, cu un braț peste ochi, cu palma celuiilalt lipită de spatele ei și cu antebrațul odihnindu-se pe iarba dintre ei.

Părea să fi adormit fiindcă rămase nemișcat câteva minute.

Cum putea cineva să doarmă după tot ce se întâmplase? Dar, bineînțeles, făcuse o mare risipă de energie.

Își împlântase sămânța adânc în pânțele ei.

Începutul unui gând rațional începu să-i dea târcoale.

— Susanna, spuse el cu glasul adormit. Ea stătea pe spate, cu ochii închiși, retrăind fiecare secundă din ceea ce tocmai se întâmplase.

Întoarse capul spre el. Era ciufulit, un pic roșu la față, extraordinar de chipeș.

— Hai să fugim împreună.

— Cum? Pentru moment se simți cuprinsă de un val irațional de speranță.

— Hai să fugim departe. De ce să ne luăm rămas-bun când niciunul dintre noi nu vrea să plece de lângă celălalt? Hai să mergem în nordul Țării Galilor. O să vedem împreună muntele Snowdon, o să ne plimbăm pe dealuri și pe plaje. Hai să fugim.

Și cel mai groaznic era că vorbea serios, se gândi ea în timp ce se holba la el. Și că ea fusese pe punctul să renunțe la orice precauție, la orice urmă de bun simț și să fie de acord cu el.

— Și după aceea?

— După aceea? Râse încet. La naiba cu după aceea. O să ne gândim la asta la momentul respectiv. N-o să te las baltă niciodată, îți promit. Vino cu mine. Hai s-o facem.

Rațiunea reveni în forță din locul în care se ascunsese

până atunci și preluă controlul asupra situației.

Avea să-i fie amantă.

Urmau să aibă o relație pasională, apoi el o s-o răsplătească. Pentru că era un om bun și prevenitor ulterior, după ce s-ar fi despărțit de ea, o să aibă grijă să nu moară de foame.

Ar fi putut să devină amanta lui.

Târfa lui.

– Îmi place viața pe care o duc acum, spuse ea. Îmi iubesc școala și ce fac acolo, m-am atașat de elevele și de colegele mele. Trebuie să mă întorc mâine.

– Nu *trebuie* să faci nimic, spuse el.

– Ai dreptate. Se ridică și își îndrepta rochia cu mâini tremurânde. Nu trebuie să fug cu tine.

Se ridică și el.

– Nu pot suporta să te văd plecând, spuse el în timp ce-i așeza boneta peste zuluful rebeli. Ție îți vine ușor să mă lași să plec?

– Nu, recunosc ea, făcând o pauză în timp ce-și lega panglicile bonetei. Dar nu există alternativă, nu am ce să fac.

– Susanna..., începu el.

Dar ea se ridicase deja în picioare și îl privea de sus. Reușise chiar să-și compună un zâmbet aproape vesel.

– Voi prețui amintirea acestor două săptămâni, spuse ea. Chiar și amintirea acestor momente. Dar asta e sfârșitul. Trebuie să fie. Altfel s-ar transforma în ceva sordid.

– *Sordid*. Se încruntă la ea, apoi își luă pălăria și se ridică încet în picioare, lângă ea. Crezi?

– Da, încuviință ea. Sunt profesoară, nu curtezană. Voi rămâne o profesoară.

El o privi câteva momente lungi, cu o expresie de nepătruns, apoi dădu din cap.

– Îmi cer scuze, spuse el. Te rog să mă ierți pentru această insultă.

– N-a fost o insultă, zise ea încet. Nu m-ai insultat atunci când mi-ai dat de înțeles că, dacă ai putea, ai sta mai mult cu mine. Crezi c-ar trebui să ne întoarcem, sau să mergem înainte? Lipsim de ceva vreme, iar Frances se va întreba...

– Se va întreba ce facem? sugeră el.

Își zâmbiră trist, cu regret.

El îi oferi brațul, ea îl luă și își reluară plimbarea, în direcția opusă. Jumătatea de oră care trecuse i se părea ireală.

Însă lucrurile nu stăteau deloc așa.

Simțea între coapse un tremur, un fior, urmele a ceea ce făcuseră împreună.

Și în forul ei lăuntric resimțea o durere inconfundabilă.

Adânc, înăuntrul ei, îi adăpostea sămânța.

Începu să se gândească la consecințe, deși era prea târziu.

12

Peter se întoarce acasă, la Sildey Park în septembrie, după ce fu sigur că toți oaspeții mamei ei plecaseră deja. În vreme ce trăsura se apropia de casă, se

întreba cu o oarecare neliniște dacă o să-i fie ușor – sau dacă pur și simplu va putea – să împartă casa cu mama lui, acum că luase decizia să se stabilească aici. O iubea foarte mult, dar ea condusesese dintotdeauna Sildeyul ca pe propria ei moșie și pe toți cei care lucrau sau trăiau acolo, asemenea unei zeități supreme, care știa ce e mai bine pentru ei. Aprecia faptul că-și crescuse copiii cu dragoste, dar și cu o mână fermă – deși exact acesta era motivul pentru care acum îi venea mai greu să-și impună voința în fața ei.

Dar de ce să anticipeze problemele atâta timp cât nu apăruseră?

Când trăsura se opri în fața casei și vizitiul deschise ușa, Peter nu așteptă ca acesta să-i tragă scara, ci sări puri și simplu pe terasa proaspăt reparată, asemeni unui băiețel nerăbdător să se întoarcă acasă după un an de școală obositor.

În scurtă vreme descoperi că existau într-adevăr probleme.

Mama lui își alungase plictiseala zilelor care trecuseră de la plecarea oaspeților ei ocupându-se de redecorarea salonului pentru desen, în care acum abundau dantelăriile. Mai mult, culoarea predominantă era rozul. Peste tot se vedeau pernute roz, dantelate, mai acceptabile totuși decât draperiile roz care erau atât de pline de broderii, panglici, zorzoane, falduri și dantele, încât aproape că-ți provocau greață.

– Încăperea asta a fost dintotdeauna plictisitoare, întunecată și rece, îi explică ea, cu brațul încolăcit pe după cel al fiului său în timp ce-l conducea prin casă, să-i arate ce făcuse. Acum e mult mai luminoasă și mai veselă, nu-i așa, iubitul? Va arăta și mai bine când portretele acelea vor fi înlocuite cu câteva peisaje frumoase.

— Și portretele unde le vei pune? o întrebă el, mascându-și dezaprobarea cu o politete nu lipsită de înțele. Era vorba de portretele strămoșilor lui, cu care se mândrise întotdeauna și de care se simțea foarte atașat. Reprezentau o legătură cu tatăl lui, pe care nu și-l mai amintea, și cu familia din partea lui, de care nimeni nu mai părea să fie interesat.

— În pod, spuse ea. Întotdeauna le-am detestat. Nimeni n-are nevoie de asemenea relicve întunecate, care să-i aducă aminte de trecut, nu crezi, dragostea mea?

El scoase un mormăit neutru.

Salonul de desen, remarcă el — fără a-și exprima părerea cu voce tare — arăta ca un budoar de dimensiuni mai mari. Și avea să aducă și mai mult cu un budoar după înlocuirea tablourilor.

— Ei bine, ce părere ai? îl întrebă ea, fără să-și ascundă mândria.

Poate că venise timpul să joace rolul stăpânului dur. Dar ea părea atât de fericită și atât de sigură că o să-i placă și lui schimbările pe care le făcuse. Și, în fond, era o simplă o cameră. Putea să accepte și o cameră roz — atâta vreme cât nu era vorba de bibliotecă sau de dormitorul lui.

— Este foarte... te reprezintă foarte bine, mamă, spuse el. Era într-adevăr o cameră care i se potrivea de minune. Fusesse întotdeauna o femeie foarte frumoasă — și încă mai era — delicată și extrem de feminină. Rozul reprezenta și acum culoarea ei preferată.

— Știam eu c-ai s-o adori, zise ea, strângându-l de braț. Îmi pare atât de bine că te-ai întors acasă. Dar, dragul meu, le reproșez membrilor familiei Raycroft că au insistat să mai rămâi în Somerset, când știau că îți dorești să fii aici. Oaspeții noștri au fost foarte dezamăgiți, mai ales

lady Larchwell, care spera, îndrăznesc să spun, că fiica ei o să-ți capteze atenția. Domnișoara Larchwell este o tânără frumoasă și modestă, mai ales dacă ținem seama de faptul că străbunicul ei a fost duce. Ți-ar fi plăcut de ea. Ar fi trebuit să refuzi invitația familiei Raycroft, să știi. Câteodată ești prea amabil.

– Trebuie să-ți mărturisesc, mamă, că mi-a făcut o plăcere deosebită șederea la Hareford House.

– Ei, bineînțeles că ți-a plăcut, încuviință ea, așezându-se pe un fotoliu, aproape scufundându-se cu totul în grămada de perne. Deși îndrăznesc să spun că nu te-ai aflat într-o companie prea distinsă. Nu ca aici, chiar dacă acum musafirii au plecat. Mă bucură foarte mult prezența ta, dragul meu.

– Mă rog, mai sunt și cei din familia Markham, spuse el. Abia aștept să-l revăd pe Theo. Ca să nu mai vorbim de familiile Harris, Mummert și Pole.

Dar mama lui făcu o grimasă în loc de răspuns.

Întotdeauna își tratase vecinii cu amabilitate, însă din atitudine ei nu lipsise o oarecare condescendență, menită să sublinieze distanța care îi despărțea în plan social. Familia Markham era una destul de distinsă, într-adevăr, prezentă mereu în cele mai înalte cercuri politice – tatăl lui Theo fusese chiar ministru în guvern vreme de câțiva ani. Dar, deși odinioară mama lui făcea vizite destul de dese la conacul Fincham și uneori îi lua cu ea și pe el și pe surorile lui, între timp relațiile se răciseră destul de mult. Spre regretul lui. Mama lui Theo încă mai locuia la Fincham pe perioada iernii, și era de aceeași vârstă cu mama lui. Ar fi putut fi prietene.

– Și fiindcă veni vorba de familia Markham, îți aduci aminte de domnul Osbourne?

Degetele, care se jucau cu ciucurii uneia dintre perne,

ii înțepeniră. Își ridică ochii spre el și-l privi fix.

– N-aș putea spune cu certitudine.

– A fost secretarul răposatului sir Charles Markham timp de mai mulți ani.

– Așa? Se gândi puțin, apoi ridică din umeri și clătină din cap. Înseamnă că n-aveam cum să-l cunosc, nu-i așa?

– M-ai certat odată, când el ne învăța, pe mine și pe Theo, să scriem cu niște litere mai ciudate, în biroul lui. Ai venit cu o falcă în cer și una în pământ, foarte supărată fiindcă îți închipuisei că eram în camera lui Theo, și de fapt noi stăteam în miros de cerneală, care ne-ar fi putut provoca dureri de cap.

– Erai foarte sensibil și bolnăvicios, dragul meu. Mereu mă temeam să nu ți se întâmple ceva, mai ales atunci când nu te găseam unde trebuia să fii. Dar incidentul ăsta nu mi-l amintesc.

– Și a mai fost o dată, când m-am întors de la școală – aveam o vacanță de o săptămână. Am plecat împreună la familia Fincham – fără fete. Odată ajunși acolo, am descoperit că Theo era încă la școală – el nu avea vacanță – și că Edith fusese invitată la ziua de naștere a cuiva. Am călărit cu domnul Osbourne – cred că i-am spus că tu îmi dăduseși voie, sau poate el s-a gândit că la vârsta mea nu mai aveam nevoie de permisiunea ta. Ai făcut o criză de nervi, mi se pare că ai căzut la pat de supărare după ce ne-am întors acasă. Atunci l-am văzut ultima oară.

– Oh?! exclamă ea. A fost concediat? Cred că așa trebuie să se fi întâmplat.

– A murit, zise el. De inimă.

– Îmi pare rău. Dar ce ți-a venit să întrebi de secretarul acela după atâția ani? Fii drăguț și sună să ne aducă ceaiul.

Făcu ceea ce-i ceruse, fără să-i răspundă la întrebare.

I se părea perfect normal ca ea să nu-și aducă aminte de un om care nu fusese mai mult decât un servitor. Era cu atât mai puțin probabil s-o țină minte pe Susanna Osbourne – nu că ar fi pomenit de ea în fața mamei lui.

Încerca din răspuțeri să uite el însuși acel nume – sau măcar sentimentul de vinovăție pe care i-l provoca.

În săptămânile care urmau își vizită toți vecinii. Cei din familia Harris îi povestiră despre vizita pe care tocmai o făcuseră la Tunbridge Wells, familia Mummert vru să știe totul despre ultima modă la Londra, pentru că plănuiau să petreacă vreo câteva săptămâni acolo, în primăvară, iar cei din familia Pole îl amuzară cu povești despre năzdrăvăniile făcute de numeroșii lor nepoți. Erau cu toți foarte amabili și prietenoși, dar niciunul nu-l invită la cină sau la un joc de cărți sau la vreo altă distracție. Nu făcuseră niciodată asta – era viconteles Whitleaf, situat la mare distanță de ei pe scara socială. Atitudinea lor în cursul vizitelor lui vădea un respect desăvârșit. Toți îl asiguraseră că se simțiseră foarte onorați de vizita lui. Dar el nu le adresă nicio invitație – mamei lui i-ar fi displicut să-și vadă casa invadată de oaspeți cu un statut social inferior ei.

Casa ei!

Era casa lui!

La naiba, îi venea mai greu decât crezuse să-și schimbe modul de a gândi. Sidley fusese domeniul mamei lui încă de când aceasta se căsătorise. Și deși de douăzeci și trei de ani era proprietatea lui, timp de optsprezece ani fusese minor, iar mama preluase în mod firesc conducerea.

De ce naiba nu le spusese unchilor lui și mamei sale, atunci când împlinise douăzeci și unu de ani, că era mult prea tânăr pentru a se căsători, dar avea vârsta potrivită pentru a prelua controlul propriei vieți, inclusiv al casei

și averii sale? Atunci ar fi fost mai ușor. Ar fi fost un lucru firesc. Cu siguranță, toată lumea era pregătită pentru asemenea momente.

Sau de ce, după ce luase decizia de a nu se căsători, nu îi spusese cu fermitate mamei sale că trebuia să-și găsească o altă locuință, să plece din conacul de la Sidley?

Dar bineînțeles că fusese prea tânăr să facă toate acestea. Practic, alții îi controlaseră viața până când ajunsese la douăzeci și unu de ani. Cum ar fi putut el să devină atât de înțelept peste noapte, cum ar fi putut să facă atunci ceea ce s-ar fi cuvenit?

Trecu într-o zi pe la familia Fincham și fu bucuros să-l găsească pe Theo acasă. Edith nu mai locuia acolo, bineînțeles. Se măritase cu Lawrence Morley în urmă cu doi ani și se mutase în Gloucestershire, împreună cu soțul ei. Doamna Markham era acum în vizită la ea, pentru a-i da o mână de ajutor – Edith tocmai născuse primul ei copil.

Peter mai trecu pe acolo de câteva ori după această primă vizită. Uneori călărea împreună cu prietenul său. Într-una din aceste împrejurări îi puse și lui aceeași întrebare ca și mamei lui.

– Îl mai ții minte pe Osbourne?

– Pe William Osbourne? Te referi la secretarul tatălui meu?

– Îmi plăcea de el, spuse Peter. Întotdeauna își făcea timp pentru noi, mai ții minte? Îmi pare rău că a murit.

Theo se aplecă în față și deschise o poartă pentru a putea călări amândoi peste câmpuri, departe de drumul plin de praf.

– A fost o adevărată tragedie, fu el de acord. Și totul putea fi evitat, așa cum se întâmplă în cele mai multe

cazuri în care e vorba de astfel de decese. Deși bănuiesc că bietul om nu se gândise la o altă soluție.

– Ar fi putut să-și evite moartea?

– Foarte simplu, spuse Theo sec în timp ce închidea poarta în urma lor. Pur și simplu renunțând la ideea de a-și trage un glonț în cap.

– S-a sinucis? Peter strânse hăturile atât de brusc încât calul se ridică în două picioare, așa că fu nevoit să facă efortul de a rămâne în șa și a-și recăpăta controlul.

– Chiar nu știai? Când Peter reuși să-și ridice ochii spre el, văzu că Theo îl privea încruntat. Nu ți-a zis nimeni?

– Mi s-a spus doar că a murit.

– Hmmm. Theo își continuă drumul. Da, înțeleg. Întotdeauna ai fost protejat, nu ți se spuneau veștile neplăcute, nu-i așa? Mă rog, ce-ți veni să pomenești acum de el?

– Am întâlnit-o pe fiica lui vara asta.

– Pe Susanna? Credeam că a dispărut de pe fața pământului, biata fată – deși presupun că acum e o femeie în toată firea. Edith a fost foarte supărată atunci când a fugit, iar mama nu-și mai găsea locul. Din fericire, eu eram la școală, așa că n-am participat la tragedie. Oricum, mi-a părut rău de Osbourne. Era un tip cumsecade.

– De ce s-a sinucis? întrebă Peter.

– Pe vremea aceea, când am întrebat și eu același lucru, mi s-au sugerat tot felul de posibilități, niciuna prea credibilă. Fie nimeni nu cunoștea adevăratul motiv, fie toți se fereau să vorbească despre asta. N-a putut fi îngropat în pământ sfânt – probabil că pentru el nu mai avea importanță, dar presupun că Susannei i-ar fi fost destul de greu dacă ar fi rămas la înmormântare. După câte se pare a fugit înainte de asta. Mă rog, ce-ai zice să schim-

băm subiectul?

Nu mai aduseră vorba despre asta, nici în după-amiaza aceea și nici în următoarele vizite. Dar Peter se întreba ce naiba fusese atât de grav în viața lui Osbourne de ajunsese să renunțe la ea, în ciuda faptului că avea o fată pe care trebuia să o crească. Acum începea să înțeleagă de ce fugise ea. Tatăl ei se sinucisese – un păcat de neiertat în viziunea bisericii. Biata copilă – fugise la Londra și încercase să-și găsească de lucru acolo. Dacă doamna Hallmere aranjase într-adevăr ca ea să ajungă la școala domnișoarei Martin din Bath, atunci avea să-i rămână pe veci recunoscător.

Se străduia însă din răputeri să nu se gândească la Susanna Osbourne – și nici la ceea ce se întâmplase între ei în preziua plecării acesteia de la Barclay Court.

Petrecea câteva ore la ferma de pe lângă casă, deși nu atât de mult timp cât și-ar fi dorit. Recolta era aproape în întregime în hambare și ar fi părut ridicol să se apuce acum să dea și el o mână de ajutor, cu energie și entuziasm, când mai rămăseseră atât de puține lucruri de făcut.

Trecu în revistă împreună cu vătaful lui, actele și registrele, în ciuda faptului că examina cu luare aminte rapoartele lunare pe care acesta le întocmea și i le trimitea. Dar Millingsworth fusese angajat de tutorii lui Peter încă de când el era copil. Bărbatul se dovedea extrem de organizat, eficient, competent și experimentat și probabil că se uita la Peter – cel puțin așa i se părea lui – de parcă ar fi fost un băiețel a cărui prezență pe domeniul lui o considera destul de sâcâitoare, dar suporta acest neajuns pentru că oficial era angajatul lui.

În casă, mama lui stătea tot timpul pe capul lui, îngrijorată că nu mănâncă îndeajuns, că nu s-a îmbrăcat destul de bine pentru vremea de afară sau că nu se gândește su-

ficient de serios la viitorul lui – adică să se căsătorească și să facă și câțiva copii. Avea grijă ca toți servitorii să-i satisfacă cu promptitudine orice dorință sau ordin. La masă se asigura că i se servește ce era mai bun, chiar dacă bucata respectivă ajungea în farfuria ei. Aproape că izbucnea în plâns când el se hotăra să facă o plimbare pe afară, unde ploua cu găleata sau era doar umezeală, ori bătea vântul – indiferent de viteză, atâta vreme cât depășea puterea unei brize. Merse până într-acolo încât într-o noapte, cu mult după ora douăsprezece, apăru în ușa bibliotecii unde el citea și îl întrebă dacă nu credea că e timpul să meargă la culcare, pentru că știa doar cât de ușor putea să se aleagă cu o durere de cap a doua zi dacă se culca târziu.

Totul era îngrozitor de enervant. Poate că ar fi făcut față și ar fi înfruntat-o pe mama sa dacă n-ar fi fost cuprins de o depresie teribilă. Dar, în ciuda entuziasmului care pusese stăpânire pe el când sărise din trăsură în prima zi, nu reușise să scape de tristețea care nu-l mai părăsise după întoarcerea de la Hareford House.

Totul i se părea cumva terminat, ruinat, stricat.

Într-un târziu, după câteva săptămâni, își spuse – și raționamentul lui i se păru fără cusur – că ar fi putut să plece până după Anul Nou, când le-ar fi prezentat tuturor un plan pentru primăvara următoare. Începutul unui nou an ar fi reprezentat un moment bun – perfect, chiar – pentru a inaugura acea viață nouă pe care avusese de gând s-o ducă. S-ar fi putut întoarce chiar de Crăciun. O parte dintre surorile lui ar fi fost și ele prezente atunci, iar el ținea mult la ele – și la numeroșii lui nepoți și nepoate.

Astfel ajunse din nou la Londra, sub pretextul că trebuia să treacă pe la croitorul lui și pe la contabil. Acolo se ocupă o vreme de o sumedenie de nimicuri, inventând

tot soiul de distracții. Era surprinzător cât de multe lucruri își găsea de făcut într-o lună atât de plictisitoare ca octombrie.

Genul acesta de viață îi oferea confortul cu care se familiarizase în decursul timpului.

Numai că distracțiile nu au întotdeauna efectul scontat.

Activitățile care până atunci îl amuzaseră păreau acum să-și fi pierdut capacitatea de a-i comuta atenția de la starea generală de insatisfacție provocată chiar de traiectoria vieții sale.

Din scrisorile mamei sale află că îi fuseseră expediate picturi pentru salonul de desen. Acum acea încăpere arăta mai bine decât oricare altă cameră din casă. Află, de asemenea, că mama lui avea să se ocupe și de sufragerie în viitorul apropiat.

Doamne, Dumnezeu, trebuia să facă ceva s-o oprească!

Barbara, sora lui mai mare, care își petrecea împreună cu soțul ei câteva zile la Londra, îi aduse aminte de sărbătoarea Crăciunului.

– Sper că vei fi și tu la Sidley, spuse ea. Clarence și cu mine vom merge acolo cu copiii, și-ar fi mare păcat să nu vii și tu, Peter. În afară de asta, mama a invitat și alte persoane, așa că s-ar cuveni să fii și tu acolo, în calitate de gazdă.

– Alte persoane? se strâmbă el. Despre cine e vorba, de data asta?

Barbara plescăi din limbă când Clarence îi făcu semn cu sprâncenele cumnatului său, abținându-se să-i spună ceva.

– Habar nu am. Dar va fi cineva, cu siguranță. Mama e îngrijorată din cauza ta, Peter. Vrea să te vadă așezat la casa

ta. E o prostie din partea ta să te împotrivești doar pentru că nu ți-a plăcut de Bertha Grantham acum cinci ani și nu ai recunoscut lucrul ăsta decât în ultimul moment.

Niciuna dintre surorile lui nu știa ce se întâmplase atunci, dar nici el nu voia să le lămurească.

Peter întâlni din nou privirea cumnatului său, care îi făcu discret cu ochiul.

– O să-mi aleg singur mireasa, la momentul potrivit, Barb, spuse el. În ceea ce privește Crăciunul, o să mă mai gândesc.

Însă doar ideea unei mirese îl făcu să se simtă mai deprimat ca oricând. În cele aproape două luni de când plecase din Somerset nu reușise să-și reprime sentimentului cumplit de vinovăție.

Pentru numele lui Dumnezeu, sedusese o fată inocentă!

Nu avea nicio scuză. Absolut niciuna.

Aproape că i se făcea rău ori de câte ori își amintea de după-amiaza aceea pe care o petrecuseră împreună în pădure. Și era aproape imposibil să nu se gândească la asta de cel puțin douăsprezece ori pe zi.

Îi părea parcă și mai rău de când aflase că tatăl ei se sinucisese. Asta nu însemna că acel eveniment trist s-ar fi petrecut din vina lui sau că ar fi avut vreo legătură cu ceea ce se întâmplase în vara asta, dar oricum... Îl simpatizase pe Osbourne. Îi plăcea și de fiica lui.

Ori de câte ori îi treceau prin minte astfel de gânduri, care aproape îi făceau capul să explodeze, ieșea în oraș, în căutarea unei distracții care să-i capteze întreaga atenție.

Într-un târziu, spre sfârșitul lui octombrie, decise că o schimbare de decor i-ar face bine, așa că plecă să petreacă o săptămână sau două la verișoara sa, Lauren, vicontesa

de Ravensberg, la Alvesley Park, în Wiltshire, unde ea locuia împreună cu Kit, soțul ei, cu copiii lor și cu părinții lui Kit, contele și contesa de Redfield. Era tot timpul bine-venit acolo și de câte ori îi vizitase se simțise foarte bine.

Țineau mult unul la celălalt, el și Lauren, poate pentru că fuseseră ținuți la distanță până la vârsta majoratului lui când descoperise invitația la nunta ei în mormanul de corespondență ce-l aștepta la întoarcerea dintr-una din călătoriile sale. Nu primise direct corespondența adresată lui decât după ce împlinise douăzeci și unu de ani și nu o întâlnise niciodată pe Lauren – auzise despre ea că era fiica, probabil nelegitimă, a unei mame cu o moralitate discutabilă, văduva fratelui mai mare al tatălui său, un fost viconte de Whitleaf. Ajunsese la nuntă în ultimul moment și descoperise că Lauren era o femeie frumoasă și fermecătoare și cu siguranță nu era fiica nelegitimă a mătușii lui – ochii ei aveau aceeași culoare neobișnuită ca și ai lui.

Merse deci la Alvesley și rămase o vreme acolo. Se simți într-adevăr foarte bine – petrecu ore în șir în compania lui Lauren și a contesei de Redfield, distrându-i pe cei trei copii, călărind, discutând despre politică și agricultură cu Kit și cu contele, făcând vizite vecinilor, printre care se numărau ducele și ducesa de Bewcastle, jucându-se și cu copilul acestora, spre amuzamentul ducesei și al surorii acesteia, domnișoara Thompson, care remarcase râzând că respectivul copil era de obicei prea mofturos și arțagos pentru a fi agreat și de alte persoane în afara părinților săi. Și a bunicii lui, adăugase doamna Thompson, cu reproș în glas.

Cu toate acestea, *distracția* era bineînțeles un termen destul de relativ. Nu reușise să se elibereze de acea senzație de neliniște și de nemulțumire de sine care devenise permanentă.

Apoi hazardul îi influență în mod straniu și neașteptat destinul.

Poate că nu ar fi trebuit să fie atât de surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Descoperise deja, la scurtă vreme după ce ajunsese aici, că ratase la mustață o întâlnire cu Sydnam Butler, cumnatul lui Lauren, care trecuse pe acasă în urmă cu o săptămână împreună cu proaspăta lui soție, fosta domnișoară Anne Jewell, profesoară la școala de fete a domnișoarei Martin din Bath – și una dintre cele mai apropiate prietene ale Susannei, din câte reținuse Peter. Și își mai adusese aminte, în timp ce vizita Bewcastle, că Susanna bănuia existența unei anumite legături între școala din Bath și domna Hallmere, sora ducelui de Bewcastle.

Însă ulterior, la aproape o săptămână după venirea lui, află că Lauren și ducesa aveau de gând să dea o petrecere de nuntă în cinstea tinerilor însurăței, care se căsătoriseră discret și cu o permisiune specială în Bath. Lauren se implicase în organizarea acestei petreceri pentru că Sydnam era cumnatul ei, iar ducesa pentru că el fusese administratorul moșiei Bewcastle din Țara Galilor.

Plănuiseră să adune în Bath cât mai multe rude și prieteni ai celor doi, să-i atragă pe mire și pe mireasă acolo sub un pretext oarecare și apoi să-i surprindă cu o petrecere fastuoasă în cinstea nunții lor, la Upper Assembly Rooms.

– Noi mergem cu toții, îi spuse Lauren într-o zi, la ceai. Ne-am bucura foarte mult să ne însoțești și tu, Peter, nu-i așa, Kit? Dar presupun că un drum până la Bath și o petrecere de nuntă ar fi o bătaie de cap prea mare pentru tine. Poate că preferi să te întorci acasă, deși dacă te duci acasă o să mă simt de parcă te-aș fi dat afară. Izbucni în râs. Oh, vrei să vii? Să-mi faci plăcerea asta?

N-avea să știe niciodată ce furtună iscase în sufletul lui această rugămintă.

Era invitat – chiar rugat – să meargă la Bath. Dar nu numai asta îl tulbura. Părea foarte probabil s-o întâlnească pe Susanna acolo, dacă s-ar fi dus. Cu siguranță avea să fie și ea invitată la petrecere, doar era o fostă prietenă și colegă cu mireasa.

Ar fi putut s-o revadă.

Însă cu siguranță ea nu-și dorea să-l mai vadă, își reaminti el. Probabil că acum îl ura, și cum ar fi putut el s-o învinovățească pentru asta? La naiba, mai întâi o pângărise, apoi îi făcuse o ofertă foarte nepotrivită, după care o condusesse la Barclay Court, îi urase vesel rămas-bun în compania soților Edgecombe și în clipa următoare plecase călare, fără să se mai uite înapoi.

În momentul acela își spusese că îi respectase dorința.

Dar mai bănuia ceva în legătură cu tinerii căsătoriți, deși nici Lauren și nici ducesa nu pomeniseră nimic despre asta. Proaspăta doamnă Butler era probabil însărcinată – fapt ce ar fi explicat atât graba, cât și discreția cu care se căsătoriseră cei doi. Ea petrecuse o lună în Țara Galilor, parcă așa își amintea că-i spusese Susanna – fără îndoială la aceeași moșie unde era Sydnam administrator. Doar se dusesse acolo împreună cu soții Hallmere, nu-i așa?

Și această suspiciune îl făcu să se întrebe brusc dacă nu cumva și Susanna...

Numai la gândul acela i se întoarse stomacul pe dos și fu cuprins de o senzație de greață.

Dar cu siguranță dacă s-ar fi întâmplat asta, l-ar fi anunțat într-un fel sau altul. I-ar fi scris.

Oare?

Știa foarte bine că nu ar fi făcut așa ceva.

Doamne, Dumnezeu! La dracu'! Ar fi trebuit să se

gândească la asta mai devreme și să încerce să descopere adevărul. Așa s-ar fi convenit să se comporte un domn – dacă un domn se putea implica într-o astfel de situație. Sau se gândise la asta și alungase oripilat o asemenea posibilitate? Până la urmă nu era un ignorant, nu-i așa? Știa ce poate să rezulte din împreunarea dintre un bărbat și o femeie.

Poate presupusese că, dacă nu se mai gândea la el, acest spectru îngrozitor avea să dispară pur și simplu.

Toate aceste argumente și contraargumente i se învâlmășeau prin minte în cele maximum două secunde în care îi zâmbi lui Lauren înainte să-i răspundă.

– N-am nimic mai bun de făcut și mi-ar face plăcere să-l revăd pe Sydnam și să-i urez mult noroc. Da, m-aș bucura să merg și eu.

Crezuse că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Susanna Osbourne.

Își închipuise chiar că peste o săptămână sau două avea să uite cât de urât se purtase cu ea. Poate că era mai bine că nu se întâmplase așa, deși nu își atribuia prea multe merite pentru asta.

Dar acum avea să meargă la Bath. Și aproape sigur o s-o revadă.

Trebuia să facă asta, își spuse el. Nu intenționa să facă mai mult. Dar simțea nevoia să afle adevărul – oricum, ar fi trebuit să facă mai devreme chestia asta.

Oh, la naiba! Dacă...?

Da, într-adevăr.

Dacă?

13

Susanna se întorsese în Bath cu trăsura confortabilă a contelui de Edgcombe. Când trăsura oprise lângă școală, pe strada Daniel, ea reușise deja să-și reprime tristețea și durerea și fusese chiar în stare să zâmbească atunci când ușa școlii se deschisese și domnul Keeble apăruse în prag. Aproape imediat Claudia, apoi Anne se strecurară pe lângă el, repezindu-se s-o îmbrățișeze.

După aceea, pentru o scurtă perioadă de timp, fusese fericită – cât timp le povestise prietenelor ei și fetelor care tocmai își luau ceaiul că era *foarte* bucuroasă că se întorsese, chiar dacă se distrase *de minune* în Somerset. Și toate păreau încântate s-o revadă. Se simțea înconjurată de dragoste în acest mediu familiar.

Ajunsesese acasă.

Și din momentul acela avusese cu ce să-și ocupe mintea. Trebuiau să planifice activitatea pe un întreg semestru, care se anunța foarte încărcat.

Călătoria, în pofida confortului oferit de trăsura contelui, fusese îngrozitoare. Rămăsese singură, așa că nu putuse să stăvilească noianul de amintiri din cele două săptămâni – în special, amintirea acelei ultime după-

amieze. Aproape că nu-i venea să creadă că se întâmplase aievea – că permisesse acest lucru. Dar faptul era consumat. Simțise că fiecare rotație completă a roților trăsurii o ducea tot mai departe de el – un gând prostesc, într-adevăr, de vreme ce făceau parte din lumi diferite.

Chiar și pe vremea când erau copii, sora lui fusese oripilată în momentul în care îi văzuse jucându-se împreună și-l luase aproape pe sus de acolo.

Avusese parte de o aventură grozavă, de idila vieții ei, decise Susanna cu mult bun simț odată întoarsă acasă. Acum era timpul să coboare cu picioarele pe pământ.

Și totuși, hotărârea ei de a-și păstra buna dispoziție fu pusă la încercare chiar în prima seară după întoarcerea ei la Bath. Claudia ieșise la cină împreună cu părinții uneia dintre elevele noi, iar Anne o invitase pe Susanna în camera ei pentru a sta puțin de vorbă după ce fetele se duseseră la culcare.

Susanna se așezase pe pat, în poziția ei favorită, cu brațele înlănțuite în jurul genunchilor ridicați aproape la piept, iar Anne stătea pe scaun, lângă birou. Vorbiră despre Frances o vreme, apoi Anne rupse scurta tăcere ce se așternuse între ele cu o întrebare.

– Dar tu ce-ai mai făcut? întrebă ea. Chiar te-ai distrat de minune? Ai cunoscut vreo persoană interesantă?

În primul moment, Susanna fu pe punctul să își descarce sufletul, să-i istorisească prietenei ei întreaga poveste. Dar era totuși atât de personală – mai ales partea finală. Poate mai târziu, când amintirile n-aveau să mai fie atât de dureroase, o să-i destănuie totul lui Anne, dar nu acum. Nu încă.

– Mă întrebi dacă nu cumva am întâlnit un duce fermecător care să mă poarte în brațe până la castelul lui, unde să mă ia de nevastă? Râse de gluma aceea veche.

Nu, nu chiar, din păcate. Dar Frances și lordul Edgcombe au fost foarte amabili, Anne, și au avut grijă să-mi facă un program distractiv aproape în fiecare zi, deși sunt sigură că ar fi fost fericiți să se relaxeze în liniște, doar ei doi, mai ales după o absență atât de îndelungată de acasă. Am întâlnit câțiva oameni interesanți și amabili, dintre care pe unii îi cunoșteam dinainte.

— Și n-ai făcut cunoștință cu nimeni în mod special? întrebă Anne.

Susanna își simțea inima ca pe o bucată de plumb în piept.

— Nu, spuse ea. Nu chiar.

Anne ridică o sprânceană.

— Doar un domn, zise Susanna cu oarecare reținere, care și-a manifestat destul de clar intențiile, din păcate prea puțin onorabile. Vechea poveste, Anne. Totuși, era un tip foarte chipeș și deosebit de amabil. Mă rog, nu contează. Tu? Ne-ai povestit o grămadă de lucruri despre vacanța pe care ai petrecut-o în Țara Galilor în seara dinaintea plecării mele, dar nimic despre tine. Tu ai întâlnit vreo persoană interesantă?

Anne plecase împreună cu fiul ei, David, în Țara Galilor, unde petrecuse o lună împreună cu familia Bedwyn, pe moșia ducelui de Bewcastle.

— Cei din familia Bedwyn sunt absolut fascinanți, Susanna, și, crede-mă, asta e puțin spus. Ducele de Bewcastle este exact așa cum îl caracterizează toată lumea — formidabil. Are niște ochi reci de culoarea argintului și degete lungi, întotdeauna îndoite pe mânerul monoclului. Este absolut înspăimântător. Și totuși cu mine a fost deosebit de curtenitor. Ducesa este o dulceață și nu umblă cu nasul pe sus. Se vede de la o poștă că el o adoră, deși în public nu schițează niciun gest de afecțiune. Și pe fiul lor

îl iubește – un copil răsfățat și capricios, care tot timpul vrea câte ceva, dar care se liniștește ca prin farmec atunci când îl ia în brațe tatăl său. Și asta se întâmpla destul de des. E un tip foarte ciudat, misterios și fascinant.

Susanna își sprijini bărbia de genunchi. Se gândea cum cuvintele pot fi adevărate, exprimând în același timp o mare minciună. *Vechea poveste, Anne. Totuși era un tip foarte chipeș și deosebit de amabil. Mă rog, nu contează.* De parcă toată relația ei cu viconte Whitleaf ar fi fost ceva trivial, lipsit de importanță.

– Toată discuția asta despre duci căsătoriți mă deprimă, spuse ea cu un zâmbet, mimând dezamăgirea. Nu era niciunul necăsătorit?

– Niciun duce. Anne zâmbea și ea.

Ceva din tonul prietenei ei îi atrase atenția Susannei.

– Oh, Anne. *Cine?*

– Nimeni, nimeni, spuse repede Anne, foindu-se în scaun. Oh, ce urât e să vorbești așa despre o ființă umană. Cu siguranță e vorba de cineva. Este administratorul domeniului Glandwr, care aparține ducelui. Amândoi eram singuri, așa că ne plimbam uneori împreună sau stăteam de vorbă între patru ochi când el era invitat la cină. Atâta tot.

– Tot, repetă Susanna. Și era cumva înalt, brunet și chipeș, Anne?

– Da, confirmă Anne. Toate trei.

Susanna continuă s-o fixeze cu privirea.

– Am fost simpli prieteni, spuse Anne.

– Așa? Susanna vorbea încet.

– Am fost. Am fost... prieteni foarte apropiați, adăugă Anne.

Dar Susanna știa bine cum stau lucrurile, de parcă și-ar fi destăinuit una alteia absolut totul. Amândouă întâlniseră pe cineva în vara care trecuse, în vacanță. Și

amândouă se întorseseră la școală cu inimile frânte.

– Dar el nu te-a cerut de nevastă, spuse ea. Anne, îmi pare foarte rău.

Urmă o tăcere lungă. Anne n-o contrazise în niciun fel.

– Crezi, o întrebă Susanna într-un târziu, că viața ar fi mai ușoară dacă am avea părinți și familii care să ne pregătească pentru viață asigurându-se că întâlnim oameni potriviți pentru noi? Oare am duce-o mai bine decât acum, când locuim la o școală de fete, unde suntem și profesoare?

Părea absurd, se gândi ea, să-i fie atât de dor de mama ei, chiar și acum, când avea douăzeci și trei de ani – mama ei, pe care nu o cunoscuse niciodată.

– Nu știu în ce măsură viața este simplă, spuse Anne, trăgând din nou perdeaua. Foarte adesea fetele și femeile fac mariaje dezastruoase, chiar și atunci când au alături o familie care le ajută să aleagă sau care decide pentru ele. Cred că dacă aș avea de ales între un mariaj nereușit și traiul aici, n-aș sta pe gânduri nicio clipă și aș opta să rămân la școală. De fapt, sunt sigură că aș alege asta.

– Cât de nerecunoscătoare am putut fi când am pus întrebară asta spuse Susanna. Am avut un noroc extraordinar încă de când am fost trimisă la școală aici, nemaivorbind de șansa nesperată pe care mi-a oferit-o Claudia atunci când mi-a propus să devin profesoară. Și aici mi-am făcut câteva prietene foarte bune. Ce-aș fi putut cere mai mult de la viață?

– Ah, dar noi suntem și femei, nu numai profesoare, Susanna, spuse Anne, așezându-se din nou pe scaun. Avem și noi nevoi, cu care natura ne-a blagoslovit pentru a asigura perpetuarea speciei.

Ah, asta era adevărata problemă. Fără aceste nevoi, gândi Susanna, nu s-ar fi întâmplat nimic în vacanța de vară. Și-ar fi putut petrece tot restul vieții încercând să se

convingă că vicontele Whiteleaf era doar un prieten ocazional de care-i era dor.

– Și câteodată e foarte greu să faci abstracție de aceste nevoi. Vara asta am fost extrem de tentată să fiu amanta unui bărbat. O parte din mine nu este încă pe deplin convinsă că am făcut alegerea corectă. Și oare voi putea să iau decizia potrivită și data viitoare? Și după aceea?

De parcă ar mai fi putut exista o astfel de dată viitoare.

Și fusese tentată în mult mai multe feluri, nu-i așa? Și cu siguranță nu rezistase uneia dintre aceste tentații.

– Nu știu, spuse Anne.

– Suntem doar niște biete fete bătrâne, zise Susanna râzând și se ridică în picioare. Mă duc în patul meu rece. Călătoria asta m-a obosit teribil. Noapte bună, Anne.

Trei zile mai târziu, toate elevele interne se întoarseră la școală; mai veniră și câteva noi, inclusiv două eleve sărace care aveau nevoie de multă grijă și atenție. A doua zi sosiră și celelalte fete și începu școala.

Fu o ușurare să aibă din nou ceva de făcut.

Fu o ușurare și mai mare să descopere, două săptămâni mai târziu, că nu era gravidă, că marea ei aventură rămăsese fără urmări. Cel puțin fără urmări care să poată fi observate și de către cei din jur.

Și totuși, într-un mod pervers, ciudat, această descoperire o întristă.

Acum, totul se terminase, definitiv și irevocabil.

Inima ei, viața ei nu fuseseră niciodată mai înspăimântător de pustii.

*

Dar pentru Anne nu se terminase.

Într-o dimineață de duminică, spre sfârșitul lui septembrie, o rafală de ploaie o sili pe Susanna să se refugieze în interiorul școlii împreună cu fetele din clasa

pe care o supraveghea. Ploaia le surprinsese pe pajiștea din spatele străzii Daniel, unde-și țineau întotdeauna orele de jocuri. Susanna le trimise pe fete la dormitoare pentru a se usca, urmând ca după ce și ea își va lăsa în cameră pelerina și boneta – ude learcă, să se reîntâlnească în sala mare de jocuri. Domnul Keeble o informă că era așteptată în cancelarie și că îi ceruse deja domnișoarei Walton să le supravegheze pe eleve.

În cancelarie le găsi pe Anne și pe Claudia. Focul ardea vesel în cămin. Afară era destul de răcoare.

– O să rămânem fără Anne, Susanna, spuse Claudia sec, fără altă introducere. Urmează să se mărite cu domnul Sydnam Butler, fiul contelui de Redfield și administratorul moșiei galeze a *ducelui de Bewcastle*.

Biata Claudia nu putea să rostească acel nume fără venin în voce. Fusesse guvernanta domnișoarei Freyja Bedwyn, angajată de ducele de Bewcastle, și de atunci data marea ei antipatie pentru amândoi. Îi disprețuia din suflet, deși recunoștea că, fără acea experiență mai mult decât neplăcută, nu ar fi reușit niciodată să-și adune curajul necesar pentru a-și deschide propria școală.

Dar Susanna nu se gândi deloc la Claudia. Se uită la fața cenușie a lui Anne și își dădu imediat seama ce se întâmplase.

– Oh, Anne, exclamă ea apropiindu-se și îmbrățișându-și strâns prietena.

– Eu i-am spus că nu trebuie să faci pasul ăsta, interveni Claudia. I-am zis că putem găsi o soluție. Dar ea insistă.

– Bineînțeles că insist. Anne se eliberă din îmbrățișarea Susannei și le zâmbi amândurora cu o veselie forțată. *Vreau* să mă mărit cu domnul Butler. Chiar țin la el. Nu mă căsătoresc cu el doar pentru că sunt însărcinată. Sunt însărcinată, Susanna.

– O să bem împreună o ceașcă de ceai, spuse Claudia cu un calm imperturbabil. Și o să ne așezăm pe scaun. Nu neapărat în ordinea asta.

Susanna fu fericită să se așeze. Putea să ghicească exact cum stăteau lucrurile în realitate. Anne nu doar ținea la domnul Butler, se îndrăgostise de el, însă domnul Butler era fiul unui conte. El o lăsase pe Anne să se întoarcă la Bath fără să o ceară în căsătorie. Și totuși acum făcea ceea ce se cuvenea și o lua de nevastă până la urmă – dar numai pentru că n-avea încotro.

Biata Anne! Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru ea – urma să se mărite cu un bărbat pe care îl iubea, dar care aproape sigur nu-i împărtășea sentimentele.

I s-ar fi putut întâmpla și ei același lucru, și încă foarte ușor, se gândi Susanna, simțind un fior rece prin tot corpul, chiar dacă focul îi încălzea picioarele și fața.

Numai că ea nu l-ar fi anunțat niciodată pe viconte Whiteleaf dacă i s-ar fi întâmplat același lucru. Și, oricum, se îndoia că el ar fi cerut-o de nevastă, chiar dacă l-ar fi anunțat.

Oh, dar n-avea de unde să știe, nu-i așa, ce-ar fi făcut în cazul acesta. Sau cum ar fi reacționat el dacă ar fi aflat. Simți că i se înmoaie picioarele la gândul că fusese atât de aproape de un dezastru.

Anne nu avusese norocul ăsta.

Susanna nu-l cunoscuse pe domnul Butler decât în ziua nunții, două săptămâni mai târziu. Se căsătoriră cu dispensă specială în sufrageria Claudiei. El fusese mutilat destul de rău în Războaiele peninsulare* – pierduse un

---

* Confruntarea dintre Franța și coaliția formată din Spania, Regatul Unit și Portugalia pentru controlul Peninsulei Iberice. Războiul a început odată cu invadarea, de către armata franceză, a Portugaliei în 1807 și a Spaniei în 1808 și a durat până când Coaliția celor Șase l-a înfrânt pe Napoleon în 1814. (n. tr.)

braț, un ochi și avea partea dreaptă a feței arsă. Era într-adevăr, așa cum îi spusese Anne Susannei în seara de după întoarcerea ei din Somerset, înalt, brunet și chipeș. Susanna îi spuse toate astea cu o sclipire de veselie în ochi după ceremonie, când Anne îi devenise deja soție – dar o făcu doar pentru că i se păruse un tip cu umor, care până la urmă chiar ținea la Anne.

Cel puțin așa spera ea. Oh, spera din toată inima!

Și încercase din răputeri să nu fie invidioasă – dar era o prostie din partea ei numai să se *gândească* la așa ceva, de vreme ce o compătimise atât de mult pe Anne în ultimele două săptămâni. Uneori, sentimentele n-au absolut nicio noimă.

Totuși, îndrăzni să spere că Anne își găsisse fericirea, în pofida celor întâmplate. Avea impresia că domnul Butler o să se poarte frumos cu David, deși nu era la fel de evident că David avea să accepte ușor existența unui nou tată vitreg în viața lui.

După mica recepție pe care o organizaseră în cinstea proaspeților însurăței, Susanna și Claudia ieșiră în curte și-și luară rămas bun de la ei. Plecau toți trei înapoi în Țara Galilor.

– Susanna, spuse Claudia după ce trăsura coti pe strada Sutton și dispăru din câmpul lor vizual. Credeam că astăzi o să mi se frângă inima. Dar poate că nu am niciun motiv să fiu tristă. Tu ce crezi?

– După părerea mea, dacă există dragoste pe de-o parte și onoare de partea cealaltă, până la urmă se prefigurează un viitor. Dar în cazul ăsta cred că e vorba de puțină dragoste de fiecare parte.

– Oh! oftă Claudia, și eu am aceeași impresie. Să sperăm că nu ne înșelăm, că nu suntem doar două romantice incurabile. Ah, Anne! Cred că n-o s-o mai vedem

multă vreme de-acum încolo. Nu-mi place deloc să-mi pierd prietenele, ca să nu mai vorbesc despre profesoare. Acum va trebui să mă apuc să-i gădesc o înlocuitoare, deși am văzut că Lila se descurcă destul de bine, nu-i așa?

Lila Walton era o tânără profesoară, promovată la sfârșitul anului trecut din ultima clasă de fete. Ca și Susanna, provenea din rândul elevelor sărace.

– Promite foarte mult, o aprobă Susanna, în timp ce Claudia își strecură un braț pe după al ei. Intrară împreună înapoi în școală.

Dar aveau s-o revadă pe Anne mult mai repede decât anticipase Claudia. În loc să se ducă direct acasă, în Țara Galilor, ea împreună cu domnul Butler făcură o vizită la Alvesley Park, în Wiltshire, unde era casa familiei domnului Butler, apoi trecură și prin Gloucester, unde locuia familia lui Anne. Anne le trimisese o scrisoare de la casa tatălui ei, apoi, a doua zi, mai primiră una, de la vicontesa Ravensberg, din Alvesley Park. Claudia o chemă în biroul ei pe Susanna la sfârșitul unei ore de compunere – Susanna preluase și această materie de la Frances, cu doi ani în urmă – și-i arată scrisoarea.

– Urmează să aibă loc o petrecere de nuntă-surpriză pentru Anne și pentru domnul Butler la Upper Assembly Rooms, săptămâna viitoare, o informă Claudia. Vicontesa Ravensberg și ducesa de Bewcastle au organizat totul, ba chiar au pus la cale un plan prin care să-i aducă înapoi aici pe tinerii însurăței. Suntem și noi invitate, inclusiv domnul Huckerby și domnul Upton.

Se uitară una la cealaltă. Strania coincidență – domnul Butler era cumnatul vicontesei Ravensberg, verișoară cu vicontele Whitleaf – nu-i scăpase Susannei. Își dăduse seama de această legătură încă de la nunta lui Anne. Acum ar fi avut ocazia neașteptată de a o cunoaște pe res-

pectiva doamnă – chiar verișoara despre care se spunea că are ochii de aceeași culoare ca ai lui.

Exista riscul ca unele răni, vindecate destul de frumos, dar încă dureroase la atingere, să fie redeschise, se gândi ea. Trebuia să se asigure că n-avea să se întâmple acest lucru.

Claudia o privea cu buzele strânse.

– Știi ce înseamnă asta, Susanna, nu-i așa? spuse ea, împăturind scrisoarea și bătându-se cu ea pe picior. Dacă ducesa de Bewcastle e amestecată în organizarea acestei petreceri, în mod sigur printre participanți se va număra și ducele. Și cum doamna Potford de pe strada Great Pulteney este prietenă cu Anne și bunica marchizei de Hallmere, este foarte posibil ca marchiza să vină împreună cu femeia aceea în Bath și să ia și ele parte la petrecere. Mai degrabă aș suporta să-mi fie smulse unghiile de la ambele mâini decât să mă aflu în același loc cu aceste două persoane. Dar unele lucruri nu pot fi evitate. Petrecerea e organizată pentru Anne. Vii și tu?

Stătea dreaptă, țeapănă și vorbea de parcă ar fi invitat-o pe Susanna la o înmormântare.

– O să vin și eu, să te țin de mână, promise Susanna.

Claudia pufni supărată, apoi izbucni în râs.

– Presupun că niciuna dintre ele nu mă va recunoaște, spuse ea, și chiar dacă ar fi așa, nu cred că le-ar păsa prea mult. Deși doamna Hallmere a venit aici în urmă cu câțiva ani, s-a uitat cu dispreț la mine și la școala mea și m-a întrebat dacă am nevoie de ceva. Cât tupeu are femeia asta! Dar, Susanna, o vom revedea pe scumpa noastră Anne – și pe drăgălașul de David. Îmi e foarte dor de amândoi.

– Da. Susanna zâmbi. O să-i revedem.

Și pe vicontesa de Ravensberg.

I se părea o absurditate să creadă că, văzând-o pe ea,

avea să-l simtă cumva mai aproape pe vicontele Whitleaf. Și chiar dacă ar fi fost așa, era la fel de absurd să se gândească la asta ca la un lucru bun.

Da, rănilor vechi, chiar vindecate, se puteau dovedi foarte dureroase la atingere.

14

Ducesa de Bewcastle rezervase atât sala de bal, cât și salonașul pentru ceai de la Upper Assembly Rooms din Bath pentru a le oferi copiilor un loc unde să poată alerga și face gălăgie, lăsând adulții să converseze în tihnă la ceai și să asculte câteva discursuri. Dar în același timp comandase și o orchestră, după cum descoperi Peter când ajunse – mai devreme – în după-amiaza stabilită, împreună cu Lauren și Kit. Până la urmă, îi explicase ea râzând în timp ce ducele o privea cu un aer superior, ce nu se potrivea deloc cu ochii lui argintii, din care iradia afecțiunea, ar fi tragic dacă, odată ajunși în sala de bal, unii invitați ar avea chef de dans și n-ar avea niciun fel de muzică.

– Christine, vrei să spui că ești decisă să dansezi, doar că va trebui să-i convingi pe Sydnam și pe doamna Butler să deschidă balul, zise Bewcastle, încolăcindu-și degetele sale lungi pe mânerul monoclului și ridicându-l

până la jumătatea drumului spre ochi.

— Mă cunoști mult prea bine, Wulfric, spuse ducesa cu un surâs.

Peter aștepta petrecerea cu o neliniște neobișnuită pentru el. Poate că n-ar fi trebuit să vină. Dacă după câteva luni de tăcere ar fi simțit brusc nevoia să se intereseze de sănătatea Susannei — ce eufemism reușise să găsească! — ar fi fost de-ajuns să-i scrie, sau să-i facă o vizită la școală. Ar fi putut măcar s-o anunțe prin intermediul unei terțe persoane că el urma să vină astăzi aici. Era aproape sigur că ea nu va lipsi de la petrecere. Lauren îi spusese că vor fi prezente patru colege profesoare și încă o fostă profesoară, care acum era măritată cu contele de Edgcombe.

Și totuși, se gândi Peter în timp ce întorcea pe toate fețele aceste idei, ocazia de a se întâlni din nou cu Susanna ar fi trebuit să reprezinte un motiv de bucurie pentru amândoi. Fuseseră cu adevărat prieteni, la urma urmei. Ah, cât își mai reproșa acum că nu rămăsese cu ea în salonul de desen în acea ultimă după-amiază sau că nu acceptase sugestia lui Edgcombe ca el și contesa să-i însoțească în plimbarea lor. Astfel s-ar fi putut întâlni bucuroși, ca doi prieteni care nu se așteptaseră să se revadă atât de curând.

Începură să sosească și alți oaspeți. Lui Peter îi fură prezentați părinții doamnei Butler, frații și surorile ei și soții și soțiile lor din Gloucestershire, lordul Aidan Bedwyn și soția lui, mai mulți veri de-ai lui Kit și Sydnam, pe care-i cunoscuse la Alvesley în diverse ocazii.

În mod normal s-ar fi simțit în elementul lui.

Dar neliniștea îi creștea cu fiecare minut, astfel că se trezi uitându-se spre ușă la interval de câteva secunde în loc să se străduiască să fie cât mai agreabil cu partenerii

de discuție. De vreo zece ori se gândi să fugă înainte de a fi prea târziu – ar fi fost însă imposibil să scape, își dădu el seama în cele din urmă. Chiar și dacă ar fi fugit în momentul acela, trebuia să traverseze o sală lungă, apoi să treacă printr-o curte mare și abia după aceea ar fi putut spera să evite întâlnirea cu o persoană care urma să apară din clipă în clipă.

O luă spre sala de bal și uită pentru o vreme de griji, după ce Andrew și Sophia, doi dintre copiii lui Lauren îl luară fiecare de câte o mână și-l traseră triumfători în sala aceea mare, cerându-i pe un ton imperativ să se joace cu ei. Fu înconjurat pe dată de o ceată de copii și la rugămințile lor începură o partidă de baba-oarba, într-o gălăgie infernală, marcată de veselie și risipă de energie.

Abia când auzi o explozie de aplauze și urale venind dinspre salonul de ceai, își dădu seama că sosiseră și oaspeții de onoare și că prin urmare se adunaseră deja acolo toți invitații.

Chiar și în acel moment se simți tentat să fugă, sperând că nimeni nu-i va remarca absența.

Dar n-avea de gând să adauge și lașitatea pe lista defectelor sale, care și așa erau destule. Părăsi jocul copiilor și se opri în penumbră, la jumătatea coridorului care dădea în salonul de ceai, de unde putea să cerceteze încăperea fără să fie văzut.

Ca un hoț în toiul nopții, se gândi el cumva dezgustat.

Sydnam Butler și o doamnă îmbrăcată în roz trandafiriu – probabil soția lui – stăteau în mijlocul unei mulțimi de petale roșii de trandafir, în cadrul ușii de la celălalt capăt al salonului și priveau uimiți în jurul lor. Ducea de Bewcastle bătu din palme, cerând să se facă liniște.

– Ei bine, domnule și doamnă Butler, spuse ea, cu voioșie, poate v-ați crezut foarte isteți când ați decis să vă

căsătoriți în mare taină acum câteva săptămâni. Dar rudele și prietenii voștri v-au dat de urmă. Bine ați venit la petrecerea voastră de nuntă.

Cum în salonul de dans nu se mai juca niciun adult cu ei, copiii trecură în viteză pe lângă Peter, curioși să vadă și ei ce se întâmplă în salonul de ceai. Nu mult după aceea își aduseseră și ei contribuția la vacarmul vesel ce cuprinsese încăperea în următoarele câteva minute, în timp ce oaspeții se înghesuiau să ajungă cât mai aproape de mire și de mireasă, să-i strângă mâna primului și să o sărute pe obraz pe a doua.

Dar Peter, tăcut și nemișcat, aflat încă în hol, nu participa la veselia generală.

O văzuse.

Era îmbrăcată frumos, într-o rochie de un albastru pal, care contrasta puternic cu zulfii ei roșcați. Se aplecase să îmbrățișeze un băiețel – probabil, fiul doamnei Butler, presupuse el, apoi se îndreptă către doamna Butler și o sărută pe obraz. Râdea, cu ochii strălucitori, plini de lacrimi, fermecătoare.

Pentru câteva momente se uită pur și simplu la ea, iar reținerea pe care o simțise înainte, la gândul că o va revedea, se topi ca prin farmec. Pe toți zeii, chiar îi fuse-se dor de ea! Se îmbătă cu frumusețea ei – era mai drăguță și mai plină de viață decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Se dădu într-o parte pentru ca doamnele de lângă ea – contesa de Edgecombe și o altă femeie, cu părul șaten și cu o înfățișare severă, deși nu neapărat dezagreabilă, probabil domnișoara Martin – să o îmbrățișeze și ele pe mireasă. Susanna aștepta să îl felicite și pe Butler, uitându-se în același timp în jur, la ceilalți oaspeți, cu ochi strălucitori și veseli.

Atunci, ochii aceia îi întâlniră pe ai lui – și zâmbetul îi îngheță, apoi i se șterse de pe buze.

Peter deveni imediat conștient de neplăcuta realitate că o distrusese, îi făcuse o ofertă dezonorantă și o părăsese fără măcar să se uite înapoi, toate într-o singură după-amiază. Și că acum reapărea în viața ei fără niciun avertisment prealabil, chiar în momentul în care ea celebra căsătoria prietenei sale.

Chiar ar fi fost mai bine să nu vină, își spuse el din nou.

Dar, la naiba, se afla aici și era prea târziu să mai plece.

Traversă țațoș încăperea, intenționând să-i vorbească. Dar Lauren, roșie la față și agitată, îl prinse de braț când trecu pe lângă ea, și-l conduse spre proaspeții miri, prezentându-l doamnei Butler care, descoperi el, era foarte drăguță. Făcu o plecăciune în fața ei și îi duse mâna la buze. Îi strânse mâna stângă lui Sydnam și-i ură casă de piatră. Apoi îi strânse mâna și băiețelului – era David Jewell –, îi făcu cu ochiul și îi zâmbi.

– Dacă vrei să scapi de-aici, îi spuse el, vezi că în salonul de dans găsești o grămadă de tineri ca tine – asta dacă s-au întors între timp acolo.

Băiețelul îi zâmbi la rândul său.

– Vino să stai la masa noastră, îl invită Lauren în timp ce vacarmul plin de veselie care durase câteva minute bune începea să cedeze locul ordinii și copiii se întorceau în sala de bal, încercând să scape de plictiseala specifică unei petreceri pentru adulți.

– Mulțumesc, Lauren, așa am să fac, zise el, dar mai întâi trebuie să salut pe cineva.

Ca să nu mai amâne momentul, pentru ca stânjeneala pe care o simțea să nu crească și mai mult, se duse direct

la masa unde Susanna stătea împreună cu Edgecombe și cu contesa, cu domnul și doamna Aidan Bedwyn, cu doamna aceea necunoscută cu chip sever și cu sora duce-sei, domnișoara Thompson.

– Whitleaf, spuse Edgecombe, ridicându-se și strângându-i mâna. Ce bine-mi pare să te revăd.

– Da, sigur că da, zise și contesa, zâmbindu-i, ești rudă cu doamna Ravensberg, nu-i așa? Mă bucur să te reîntâlnesc, domnule Whitleaf.

Și totuși în tonul ei se ghicea o anumită nuanță, ceva care-i spunea că nu era chiar fericită că-l revedea. Sau poate conștiința îi juca din nou feste.

Făcu o plecăciune spre ea și spre domnișoara Thompson, care probabil că venise împreună cu mama ei după ce el intrase în sala de dans, apoi își întoarse privirea spre Susanna.

– Domnișoară Osbourne, se adresă el. Ce mai faceți?

– Bine, mulțumesc, spuse ea, păstrându-și calmul și ținuta, cu un zâmbet politicos pe buze – de parcă nu stătuseră amândoi pe iarbă pe un deal, lângă un râu, la Barclay Court. Și dumneata, domnul meu?

– Binișor, mulțumesc.

Doamne Dumnezeule, unde dispăruse celebrul lui arsenal de subiecte de conversație, acum când avea cea mai mare nevoie de el? Dar poate că era mai bine că nu-i venise nimic în gând, altfel, cine știe, s-ar fi putut trezi spunând vreo prostie de genul „cred că frumusețea este o condiție obligatorie pentru ocuparea unui post de profesoară la Școala de fete a domnișoarei Martin“. Avea vaga senzație că persoanele de față n-ar fi gustat deloc un astfel de compliment.

– Domnul meu, spuse Susanna înainte ca el să se poată retrage politicos spre masa lui, dă-mi voie să ți-o prezint

pe domnișoara Martin, deținătoarea școlii la care predau. Dumnealui este viconteles Whitleaf, Claudia. Astă-vară, cât am fost la Barclay Court, a locuit și dumnealui o vreme în zonă, la mică distanță.

Străina cu o expresie severă, a cărei identitate el o ghicise mai înainte, își înclină capul spre el, iar Peter, la rândul său, făcu o reverență și o gratulă cu cel mai fermecător zâmbet al său.

– Doamnă, spuse el. Așteptam mai de mult această plăcere.

Nu i se părea că replica lui fusese prea extravagantă, dar privind-o în ochii aceia care nu zâmbeau, se simți brusc jenat, de parcă ar fi stat în fața ei complet dezbrăcat. Nu neapărat în sens fizic, bineînțeles, însă avea senzația că vedea prin el, că își dăduse seama cât de superficial și fals era. Se întrebă dacă Susanna îi povestise ceva despre el.

– Îmi pare bine să vă cunosc, lord Whitleaf, spuse ea.

După aceea, el se retrase și se așeză cu spatele la masa lor, bău ceai și conversă cu toți cei din jurul său, apoi ascultă câteva discursuri și toasturi. Dacă n-ar fi fost acele câteva momente de stângăcie care-i stăteau parcă pe creier, s-ar fi distrat de minune în după-amiaza asta. Și ar fi putut să se convingă până la urmă că avea un rost venirea lui aici.

Știa că nu se bucura să-l revadă.

– Vă puteți aștepta cu toții, spuse Sydnam Butler întregii adunări după ce făcu câteva comentarii cu privire la surpriza produsă de prezența unui număr atât de mare de oameni la acea petrecere organizată adhoc, ca Anne și cu mine să ne punem mintea la contribuție iarna asta, când n-avem nimic altceva de făcut, și să ne gândim la cea mai potrivită răzbunare.

Peter se alătură și el veseliei generale.

Și apoi, la scurtă vreme după discursuri și toasturi, prinse un fragment de conversație de la masa vecină. Hallmere spunea:

– Chiar aici am valsat pentru prima oară, Freyja. Mai ții minte?

Peter se întreba cum se simțea oare Susanna, acum că se afla în aceeași încăpere cu lady Hallmere, care refuzase la un moment dat să o angajeze ca menajeră și care era poate răspunzătoare pentru trimiterea ei la Bath și înscrierea ei la Școala de fete a domnișoarei Martin. Și se mai întreba dacă lady Hallmere își mai amintea de ea.

Dar doamna tocmai începuse să vorbească.

– Cum aş putea să uit? spuse ea. În timp ce valsam m-ai implorat să mă prefac că sunt logodită cu tine, și nu după multă vreme eram deja căsătoriți.

Râseră amândoi împreună cu toți cei de la masa lor și câțiva comeseni aflați în vecinătatea lui Peter.

Kit auzise cu siguranță schimbul de replici.

– Ar fi păcat, tună el, ridicându-se în picioare, să avem la dispoziție o orchestră și una dintre cele mai faimoase săli de bal din țară și să nu dansăm. O să-i rog pe membrii orchestrei să cânte un vals. Dar trebuie să ținem seama de faptul că aceasta este o petrecere de nuntă. Mireasa trebuie să danseze prima. Vrei să valsezi cu mine, Anne?

Sydnam se ridică și el în picioare.

– Mulțumesc, Kit, spuse el cu fermitate, dar dacă nu există obiceiul ca mireasa să danseze primul dans cu mirele, atunci în mod sigur ar trebui statornicit. Anne, valsezi cu mine?

Era un act de curaj, se gândi Peter, în timp ce în jurul lui lumea începuse să murmure entuziasmată, scaunele

erau împinse în spate, oaspeții se ridicau în picioare și se îndreptau spre sala de bal, de unde în timpul mesei se auzise muzică. Cum putea cineva să valseze fără o mână și un ochi?

– Bineînțeles, spuse doamna Butler și Peter își dădu seama în momentul acela că mirii se iubeau.

Îi urmări valsând singuri câteva minute mai târziu, un pic stângaci la început, apoi mai încrezători, mai grațioși. După aceea, Hallmere o conduse pe marchiză pe ringul de dans. Le urmară exemplul Kit și Lauren, Edgecombe și contesa, Bewcastle și ducesa, apoi și alții. Tot mai mulți domni își invitau partenerile la dans.

Era un *vals*.

Peter nu scăpa prilejul de a dansa la niciunul dintre balurile la care participa. Acum însă își amintea ultima ocazie cu care valsase. Îi plăcuse la nebunie, deși nu fusese decât un bal mic, de țară. Dansul acela fusese în același timp preludiul nenorocirilor sale – cel puțin al celor mai importante. Fără el, probabil că n-ar fi existat nici sărutul acela, iar în absența lui e de presupus că nu s-ar fi întâmplat...

Ei bine.

Faptul c-o salutase la masă nu era suficient, nu-i așa? Nu însemna absolut nimic. Dacă tot hotărâse să vină aici, trebuia măcar să facă efortul de a încerca să afle ce voia să știe. Și ce alt moment putea fi mai potrivit decât ăsta?

Merse până în locul de unde ea privea dansatorii, încadrată de domnișoara Martin și de domnișoara Thompson, care păreau doi neîndurători îngeri păzitori, numai că domnișoara Martin îi urmărea pe cei doi miri cu lacrimi în ochi, în vreme ce domnișoara Thompson părea amuzată.

Făcu o plecăciune în fața lor și arboră un zâmbet dezarmant.

– Domnișoară Osbourne, spuse el, îmi faci onoarea de a-mi acorda acest vals?

Simți ochii directoarei școlii îndreptându-se brusc spre el, ageri și neîndurători în ciuda lacrimilor care îi umpleau. În schimb, el nu-și luă privirea de la Susanna, ai cărei ochi verzi erau de nepătruns.

Crezu c-avea să-l refuze. La naiba, ce umilință neașteptată ar fi fost – dar una pe care o merita, fără îndoială.

– Da, spuse ea și-și umezi buzele. Da, mulțumesc, domnul meu.

El întinse mâna, cu palma în sus, iar ea i-o dădu pe-a ei.

În clipa aceea auzi clar în minte aceleași cuvinte familiare de-acum – deși parcă sunau altfel decât de obicei.

Iat-o, spuse vocea.

Și era greu de contrazis, nu-i așa? *Iat-o*, într-adevăr, cu mâna într-a lui, pe cale să valseze cu el.

În ultimele două luni și jumătate Susanna încercase din răputeri să se convingă că nu avea de ce să sufere.

Și acum, în sfârșit, reușise.

Viconte Whiteleaf nu era demn de lacrimile pe care le vărsase pentru el, de visurile pe care și le făurise în legătură cu el, de amintirile vinovate ale clipelor petrecute împreună, amintiri cu care se delecta uneori.

N-ar fi trebuit să vină așa, fără să o anunțe. În mod sigur știuse că o să fie și ea aici. Cum l-ar fi putut Anne interesa pe el? Sau chiar soțul ei, deși domnul Butler era cumnatul vicontesei Ravesberg?

Când își aruncase privirea împrejur, în salonul de ceai, după ce o îmbrățișase pe Anne, reapărând ușurată – pen-

tru că văzuse imediat că domnul Butler ținea într-adevăr la Anne și că Anne și micul David erau fericiți – când se uitase în jurul ei și-l văzuse pe viconte Whiteleaf în penumbra holului, în capătul îndepărtat al încăperii simțise că...

Ah, dar era imposibil de transpus în cuvinte ceea ce fusese o reacție pur fizică. Genunchii i se muiaseră, începuse să simtă bătaile ca de ciocan ale inimii în gât și în urechi, mâinile i se umeziseră, respirația i se tăiasă. Creierul avusese nevoie de o secundă sau două pentru a-și reveni la normal.

Apoi el intrase încrezător în încăpere, zâmbind, de parcă n-avea nicio grijă pe lume – și mai mult ca sigur nu avea. Se apropiase cu verișoara lui de braț, îi zâmbise lui Anne și domnului Butler. Îl băgase și pe David în seamă, asta pentru ca toată lumea din sală să-l admire. Când venise s-o salute și să petreacă doar câteva minute, din politețe, la masa ei, încercase să fie cât mai fermecător cu putință, mai ales cu Claudia – apoi plecase și stătuse cu spatele la ele pe tot parcursul dineului.

Într-adevăr, un bărbat complet lipsit de griji. Probabil că nici nu și-o mai amintea prea bine.

Claudia nu fusese prea impresionată de farmecul lui.

– E un gentleman cam încrezut, spusese ea după ce el plecase de la masă.

– Ah, dar să știți că politețea lui nu e deloc prefăcută, interveni contele de Edgecombe.

– Mie întotdeauna mi s-a părut un tânăr vesel și amabil, adăugase domnișoara Eleonor Thompson, sora ducesei.

Susanna nu spusese nimic – deși simțise o recunoștință inexplicabilă față de contele și domnișoara Thompson.

Nici Frances nu scosese un cuvânt.

Dineul, pe care Susanna îl așteptase cu nerăbdare întreaga săptămână, era un fiasco. Nu putuse să înghită mai mult de câteva îmbucături, nu fusese în stare să se relaxeze și să se bucure că se afla din nou în aceeași încăpere cu cele mai bune trei prietene ale sale – Frances și Claudia stăteau la aceeași masă cu ea, iar Anne foarte aproape, împreună cu soțul său, îmbujorată și fericită. Nu reușise să savureze bucuria de a se afla în aceeași încăpere și de a participa la același eveniment cu marchiza de Hallmere, pe care o recunoscuse imediat ca fiind cea la care sperase cu multă vreme în urmă să se angajeze.

Pur și simplu nu era corect.

Și acum – ah, *acum* el o invitase la vals și ea acceptase.

Intrase în sala de bal împreună cu Claudia și cu domnișoara Thompson, zâmbind larg și știind că avea să stea și s-o privească pe Anne valsând cu domnul Butler și pe Frances cu contele. Se simțea mai tristă decât fusese de la sfârșitul lui august încoace, mai ales fiindcă știa că și *el* se afla în aceeași sală și că probabil dansa cu una dintre celelalte doamne.

Și acum?

Acum, când se întoarse cu fața la lordul Whitleaf, pe ringul de dans, când își fixă privirea la nivelul bărbiei lui, cu zâmbetul pe buze, nu simțea nimic – se bucura doar să constate că inima ei nu era frântă, până la urmă.

El își puse o mână pe talia ei, ea ridică mâna pe umărul lui. Cealaltă mână a lui o cuprinse pe-a ei.

Observă că el folosisese același parfum.

Valsul era deja în plină desfășurare. Începură să se miște fără să stea prea mult pe gânduri.

În ciuda celor întâmplare, valsul pe care-l dansase cu el era una dintre cele mai frumoase amintiri ale ei. Nu

voia s-o înlocuiască cu cea prilejuită de acest dans. Dar probabil că așa avea să se întâmple, până la urmă, își spuse ea.

Nu era corect. N-ar fi trebuit ca el să vină. Și acum avea să și-l amintească într-un fel dezagreabil, tocmai pentru că venise, fără să-i pese de sentimentele ei – probabil că uitase de orice eveniment care ar fi putut să-i stârnească ei vreun sentiment.

Și totuși, se gândi ea, dacă în acea ultimă după-amiază de la Barclay Court lucrurile s-ar fi petrecut altfel – dacă Frances și contele i-ar fi însoțit în acea plimbare, dacă ar fi continuat să traverseze podul spre cascadă în loc să se oprească pe dealul acela, dacă ea i-ar fi spus să se oprească și nu să continue – dacă s-ar fi întâmplat unul dintre aceste lucruri, ar fi fost foarte fericită să-l revadă în această după-amiază. Nu l-ar fi învinovățit pentru venirea lui aici. L-ar fi considerat doar un prieten drag.

Își ridică privirea spre ochii lui în momentul în care el o învârtea într-un colț al sălii și văzu că și el se uita la ea, cu un zâmbet pe buze. Dar cum ar fi putut vreunul dintre ei să nu zâmbească? Erau înconjurați de nuntași.

– Susanna, spuse el încet, ești la fel de frumoasă ca în-totdeauna.

– A devenit cumva ziua mai caldă și mai senină datorită prezenței mele? îl întreabă ea, pe un ton amar.

El își înclină puțin capul într-o parte și o privi în ochi.

– Nu te bucuri deloc că mă vezi, spuse el.

– Ar trebui?

– Mi-am închipuit eu că probabil n-o să te bucuri, recunosc eu. Dar e totuși o petrecere de nuntă, înțelegi, în care sunt implicați o seamă de oameni pe care-i știu și la care țin. Cum aș fi putut să nu vin?

Ăsta era necazul cu el, gândi ea. Nu putea rezista ten-

tațiilor și nici rugămintilor care i se adresau. Îi spusese la un moment dat că e un tip amabil. Dar oare era politicos din partea lui să vină astăzi aici doar pentru a participa la o petrecere și pentru a se distra?

— Deci știai că voi fi și eu aici? întrebă ea în vreme ce făceau o nouă piruetă.

— Da. De aceea am și venit.

Acum se contrazicea singur. Oare avea vreun pic de tărie de caracter?

— Susanna, întrebă el și mai încet decât până atunci, ești însărcinată?

Dacă ar fi fost, în mod sigur copilul s-ar fi răsucit în pântecul ei. Toate măruntaiele păreau să i se întoarcă pe dos; își trase răsuflarea și se împiedică puțin. El o trase mai aproape de el până când ea își recăpătă echilibrul și-și potrivea din nou pașii după ai lui.

— Nu, spuse ea.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei și-i scrutară atent. Zâmbetul îi dispăruse de pe față, la fel și al ei. Încercă din nou să zâmbească.

— Mă bucur, spuse el.

— Nici nu mă îndoiesc.

Își coborî din nou privirea și încercă să retrăiască magia primului lor vals. Își comută în mod deliberat atenția asupra celorlalți dansatori și observă că Anne și domnul Butler dansau cu o grație surprinzătoare, în ciuda faptului că lui îi lipsea brațul drept. Anne părea mai puțin suplă ca de obicei, mai ales în zona de sub talia înaltă a rochiei pe care o purta. Ducea râdea, în pofida chipului auster al ducelui, pe care Claudia îl detesta atât de tare. Ochii lui argintii erau ațintiți într-ai ei, exprimând o pasiune arzătoare dincolo de fațada severă. Frances se învârtea în brațele contelui, cei doi neavând ochi decât unul

pentru celălalt.

Se părea că lumea era plină de cupluri fericite; numai că rămăsese singură.

Ce gând ridicol! Ce rost avea să-și plângă de milă?

– Ești supărată, spuse viconteles Whitleaf.

Era, oare? N-avea niciun motiv să fie, nu-i așa? N-o sedusese el. Îi oferise posibilitatea să-l oprească. După aceea îi ceruse să fugă cu el și-i promisese că o să aibă grijă de ea chiar și după ce n-aveau să mai fie împreună. Ea refuzase. Se despărțiseră ca prieteni. Ah, momentul acela – amintirea cu el traversând călare terasa, apoi îndepărtându-se pe drum, până când dispăruse complet din vedere. Era o amintire care o marca mai profund decât durerea, pentru că ea crezuse că n-o să-l mai vadă niciodată.

Și acum valsa din nou cu el în Upper Assembly Rooms, în Bath. Simțea că încă nu era conștientă de realitatea acestui fapt.

– Tăcerea ta e cât se poate de grăitoare. Și nu te pot învinovăți. Aș cădea în derizoriu dacă mi-aș exprima regretul. Dar nu știu ce altceva să spun.

– Nu trebuie să spui nimic. Îl privi din nou în ochi. Și nu trebuie să-ți pară rău – nu mai rău decât mie. S-a întâmplat. Prietenia noastră s-ar fi sfârșit, oricum. De ce nu așa?

– Chiar s-a sfârșit?

Ea îl privi și dădu aprobator din cap. Bineînțeles că se sfârșise. Cum ar fi putut să pretindă că acum erau prieteni?

– Atunci chiar îmi pare rău, spuse el. Eu te plăceam, Susanna – te plac. Și credeam că și tu simțeai același lucru față de mine.

Ea înghiți în sec.

– Simțeam, într-adevăr.

– Vorbești la trecut? spuse el, apoi adăugă, după o scurtă tăcere. Ah, da, timpul trecut.

Se opriră pentru câteva secunde; orchestra încheiase valsul respectiv și se pregătea pentru următorul.

Însemna că acum nu-l mai plăcea? Pentru că venise astăzi aici, să-i tulbure din nou liniștea? Venise pentru a o întâlni pe ea ca s-o întrebe dacă nu cumva era însărcinată.

Ce-ar fi făcut dacă i-ar fi răspuns afirmativ? Ar fi fugit de unde venise? Știa că n-ar fi făcut așa ceva.

Își ridică din nou privirea spre el când reîncepură să danseze.

– Nu îmi ești antipatic.

– Nu?

Zâmbea – fără îndoială pentru a păstra aparențele. Zâmbi și ea. Și apoi, pentru că se uitau încă unul în ochii celuilalt, zâmbetele le deveniră mai melancolice, apoi mai sincere.

– Mi-am spus la un moment dat că ar fi fost mult mai bine pentru mine – dar mai ales pentru tine – dacă aș fi plecat de la Hareford House la două zile după ce tu ai ajuns la Barclay Court, cum voiam să fac inițial. Te-aș fi ținut minte ca pe o profesoară complet lipsită de umor, bătoasă și înțepată, asta dacă mi-aș mai fi amintit de tine.

– Așa ți se pare că sunt?

– Și ca pe o persoană capabilă să facă o zi frumoasă de vară încă și mai caldă și mai strălucitoare. O învârti de două ori, făcând-o să râdă. Dar o parte din mine îmi spune că dacă aș fi procedat așa, n-aș fi ajuns să te cunosc mai bine.

Râsul îi îngheță cumva pe buze. Domnul Huckerby, observă ea, îi urmărea picioarele – fără îndoială pentru a vedea dacă face corect pașii. Prinse privirea Claudiei când trecu pe lângă ea și-i zâmbi.

– Ți-ai fi dorit, o întrebă lordul Whitleaf, să fi plecat atunci când plănuisem?

Oare și-ar fi dorit? Dacă s-ar fi întâmplat, în felul acesta ar fi fost scutită de multă suferință, dar n-ar mai fi trăit câteva momente foarte fericite.

– Nu, spuse ea.

– De ce nu? Își aplecă un pic mai aproape capul.

– Mi-ai spus cândva că în copilărie ai fost înconjurat de femei. Același lucru mi s-a întâmplat și mie de la vârsta de doisprezece ani. N-am avut aproape niciun contact social cu reprezentanții sexului opus. Eram timidă în prezența bărbaților, nu știam cum să le vorbesc, cum să mă port cu ei. M-am simțit îngrozită atunci când te-am cunoscut pentru că dumneata erai chipeș și sigur pe tine, și nobil pe deasupra. Apoi am descoperit că ești politicos și sociabil. După aceea, am ajuns să te plac cu adevărat și abia așteptam să te văd și să vorbesc cu dumneata, măcar pentru scurtă vreme, în fiecare zi. Faptul că te-am cunoscut mi-a înșeninat viața pentru o perioadă de timp și mi-a oferit amintiri la care mă voi gândi cu plăcere în anii ce vor urma – plimbarea pe care am făcut-o cu cabrioleta ta, cursa de ambarcațiuni, drumul până la cascadă, valsul pe care l-am dansat cu tine.

Când m-am sărutat cu tine.

Când am făcut dragoste cu tine.

– Nu îmi pare rău că ai rămas, conchise ea.

– Deci suntem din nou prieteni?

Îi zâmbi, apoi râse ușor.

– Oh, da, presupun că da, cel puțin pentru restul acestei după-amieze.

Deși se gândi atunci că petrecerea n-o să mai țină mult, iar după aceea se va întoarce la școală, iar el avea să plece cu cei din familia Ravensberg și că așa se va sfârși totul

– de data asta se va sfârși cu adevărat.

Și o să aibă parte din nou de suferință și durere.

Dar viața era întotdeauna însoțită de durere. Dacă nu exista durere, atunci nici nu se putea spune că trăiești cu adevărat, deci nu aveai cum să fii fericit. Ea fusese fericită – cu adevărat fericită, extrem de fericită – de câteva ori în viața ei, și aproape toate aceste momente se consumaseră în prezența vicontelui Whitleaf. Trebuia să țină minte lucrul acesta. *Trebuia*. Erau mai cu seamă două momente atât de fericite, încât nicio suferință nu putea să i le șteargă din minte. Unul se petrecuse în mica sală de bal unde valsase pentru prima dată cu el. Al doilea avuse-se loc pe deal, lângă râu și lângă podețul de lemn, atunci când făcuseră dragoste.

Ar fi fost foarte ușor să considere acele momente în care făcuseră dragoste drept cel mai rău lucru care i se întâmplase – pentru că-i cauzase mai multă suferință decât dacă și-ar fi luat pur și simplu rămas-bun de la el. Dar în realitate reprezenta cel mai frumos lucru.

Așa era. Fusese cea mai fericită jumătate de oră din viața ei.

Acum valsa din nou cu el – cu bărbatul cu care valsase atunci, cu bărbatul cu care făcuse dragoste pe dealul acela. Și singurul motiv pentru care nu se simțea fericită în clipa de față era că lăsa viitoarea durere și viitoarea suferință să altereze magia momentului.

Era într-adevăr un moment magic.

– Hai să valsăm doar, murmură ea.

Zâmbetul din ochii lui deveni și mai învăluitoare.

– Da, încuviință el. Să valsăm.

Și nu-și mai vorbiră pe parcursul dansului, mulțumindu-se să valseze, să-și zâmbească și să se privească în ochi.

Era tare bucuroasă că venise, recunoscuse în sine a sa Su-

sanna. Prezența lui aici avea cumva darul de a o alina – nu o scosese din mintea și din viața lui, nu uitase nici momentele petrecute împreună pe deal în ultima după-amiază. Se gândi că după ziua de astăzi avea să fie mult mai puțin nefericită. Sau poate că doar se mințea singură. Mâine, viața ei va fi din nou pustie fără el.

Dar nu voia să se gândească la ziua de mâine.

Dansă, conștientă de splendoarea locului în care se afla, de frumusețea muzicii și a oamenilor care o înconjurau, cu simțurile ascuțite la maximum. Era de asemenea conștientă că bărbatul în brațele căruia dansa era cel care o sărutase, o mângâiasse și pătrunsese adânc în trupul ei.

N-o să regrete niciodată că avusese o astfel de experiență o dată în viață.

Dar o dată era destul.

Trebuia să fie.

El râse tare și o răsuci într-o piruetă în fața podiumului pe care era așezată orchestra, iar ea savură surâzătoare momentul.

15

Si cu asta basta, zise Claudia cu un oftat în timp ce se întorcea la școală cu Susanna. Ușa se închise în spatele lor. Prea multe saluturi de rămas-bun. Nu se poate

spune că te înveselește prea mult chestia asta, nu-i așa?

Tocmai se despărțiseră de Frances și de contele de Edgecombe, care insistaseră să le conducă de la Upper Assembly Rooms și până înapoi la școală cu trăsura lor, deși Claudia protestase, spunând că ea și Susanna puteau să meargă foarte bine și pe jos. Familia Edgecombe pleca din Bath spre Londra a doua zi, dis-de-dimineată. Și înainte de a părăsi Upper Rooms își luaseră rămas-bun de la Anne și de la David, care urmau să plece a doua zi de dimineată împreună cu domnul Butler spre noua lor casă din Wales.

– M-am bucurat tare mult s-o văd pe Anne atât de fericită – și pe David la fel, zise Susanna. Cred că domnul Butler ține foarte mult la el, zise Susanna.

– Ei bine, acum să revenim la treburile noastre, spuse Claudia brusc, scoțându-și pelerina și împăturindu-și-o peste braț. Avem o școală de condus, Susanna. I-am zis ca din întâmplare domnișoarei Thompson după ceai că sunt în căutarea unei profesoare noi și am fost foarte surprinsă când am auzit-o manifestându-și interesul pentru un asemenea post.

– Chiar așa? se miră Susanna.

– Ducesa a convins-o pe doamna Thompson să se mute într-o casă situată mai aproape de Linsdey Hall, zise Claudia. Bineînțeles că domnișoara Thompson ar fi trebuit s-o însoțească, dar spunea că simte cumva că-și pierde independența lăsându-și în urmă casa și orașul. Nu voia să fie considerată ruda săracă a ducelui de Bewcastle. Îi înțeleg foarte bine sentimentele. Dar chiar este lăudabil faptul că ea ar prefera să predea la noi. I-am zis să treacă pe aici, mâine sau poimâine. Recunosc că mi-a făcut o impresie bună. Știe să poarte o conversație interesantă și e foarte citită. Are și un bun simț remarcabil,

dar și o ironie fină.

– A mai predat până acum? întrebă Susanna privind înapoi în timp ce urca scările spre camera sa.

Dar Claudia n-apucă să-i răspundă pentru că domnul Keeble își dresese glasul atât de ostentativ, încât era evident că avea ceva de spus.

Agnes Ryde, una dintre noile eleve sărace, făcuse o criză și din cauza ei, Lila Walton izbucnise în plâns, ceea ce stârnise mânia supraveghetoarei, care o trimisese la culcare în mijlocul după-amiezei și îi promisese o pedeapsă exemplară imediat după întoarcerea domnișoarei Martin.

– Mulțumesc, domnule Keeble, spuse Claudia cu un oftat. Revenirea la crunta realitate, nu-i așa? Unde e Anne când am cea mai mare nevoie de ea? Se pricepea de minune să le potolească pe elevele cu probleme.

– Într-adevăr, o aprobă Susanna în timp ce-și scotea boneta. Dar eu înțeleg foarte bine cum se simte o elevă săracă, Claudia, doar am fost și eu în aceeași situație. Parcă mă regăsesc într-un fel în biata Agnes, mărturisesc. Lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu ea.

– Da, biata Agnes! spuse Claudia, ridicând privirea în tavan. Dar dacă vrei, du-te, Susanna. Supraveghetoarea m-a pus într-o situație dificilă. Dacă urc eu, s-ar putea să fiu obligată să fac ceva îngrozitor, eventual s-o pedepsesc pe biata fată, să-i interzic să mai iasă din dormitor și s-o țin cu pâine și cu apă cel puțin o săptămână.

Susanna chicoti, știind că așa ceva era imposibil. Își îndreptă umerii și își continuă drumul spre etaj, pregătită de bătaie. Lila, în calitate de profesoară stagiară, avea ingrata sarcină de a le preda dicția și elocința fetelor care erau deficitare la acest capitol. Și Agnes Ryde ar fi avut nevoie mai mult decât oricine să fie învățată să vorbească.

Când ajunsese la școală, la sfârșitul lui august, avea un accent Cockney atât de pronunțat, încât nimeni nu înțelegea nici măcar jumătate din ceea ce spunea. Și cum nu prea voia să-și schimbe accentul și să vorbească „de parcă ar fi avut două prune în gură, ca scorțoșii“ – după cum obișnuia ea să spună –, Lila nu era profesoara ei favorită.

Susanna se bucura într-un fel că apăruse o astfel de criză minoră la școală. I se oferea posibilitatea să nu se mai gândească pentru cel puțin o oră la problemele ei. Se duse într-unul din dormitoare și se așeză lângă patul lui Agnes. La început discuția se purtă sub formă de monolog – fata stătea întoarsă cu fața spre perete și întreaga ei atitudine exprima ostilitate – apoi se transformă încet-încet într-o conversație, după ce Agnes se întoarse cu fața la ea, privind-o cu o suspiciune nedisimulată.

– Și dumneavoastră ai fost elevă săracă, domnișoară? întrebă ea.

– Da, confirmă Susanna, ignorând cu înțelepciune greșelile de exprimare ale fetei. La fel a fost și domnișoara Walton și sunt convinsă că nu-i e rușine să recunoască. Amândouă ne-am confruntat cu aceleași probleme ca și tine. Nu e cea mai ușoară perioadă din viața ta, nu-i așa? Îmi amintesc că la un moment dat, în copilărie, credeam că am fost adusă aici doar pentru ca fetele celelalte să aibă de cine să râdă.

– Toată lumea râde de mine, se dezlănțui Agnes. Data viitoare o să le trag una să mă țină minte, o să...

– Toată lumea? Susanna ridică sprâncenele. Ești sigură că e vorba de *toată* lumea? Nu cumva sunt doar două sau trei fete care n-au altceva mai bun de făcut decât să le necăjească pe colegile lor? Îmi amintesc că domnișoara Martin mi-a dat odată un sfat. Data viitoare, când una din-

tre fetele bogate mă ia peste picior spunându-mi că, de bună seamă, e plăcut ca altcineva să-mi plătească școlarizarea, ar trebui să zâmbesc frumos, să mă fac că n-am înțeles sarcasmul ei și să-i răspund cu amabilitate că da, chiar e foarte plăcut. După aceea ce-ar mai avea de zis? m-a întrebat ea atunci. Și avea dreptate. A funcționat perfect. Mult mai bine decât dacă aș fi ripostat cu violență. Vezi tu, fetele acelea se așteptau să le lovesc. Sperau să fac asta, pentru ca ele să poată fugi plângând la una dintre profesoare și să mă părăscă, să-mi facă necazuri.

Când se întoarse din nou jos, Susanna se simțea epuizată, dar satisfăcută pentru că reușise să rezolve încă o problemă. Dar trebui să-i dea asigurări Lilei Warton, care se refugiase cu ochii în lacrimi, în sufrageria Claudiei, că nu era deloc o ratată, că a fi profesoară însemna să te ocupi în trei sferturi din timp de predat efectiv și în celălalt sfert să rezolvi astfel de crize, care apăreau inevitabil când ființe umane atât de diferite ajungeau să trăiască laolaltă. Și că, bineînțeles, o profesoară nu se bucura întotdeauna de popularitate în rândul elevelor sale.

– Asta i-am spus și eu, zise Claudia. Acum să bem împreună o ceașcă de ceai, apoi, tu, Lila, te poți duce la culcare. Iar mâine seară o să supraveghez eu sala de studiu în locul tău, pentru ca tu să te poți relaxa. N-ar fi rău s-o aduc și pe Cecile Pierre astăzi aici, să-ți dea o mână de ajutor, chiar dacă nu s-au ținut ore – pentru că eu și Susanna, împreună cu domnii Huckerby și Upton am mers la recepție. Poți să consideri ziua de astăzi ca o lecție de înot – e ca și cum te-am fi aruncat în partea adâncă a lacului și te-am fi lăsat să te descurci singură. Ai făcut față situației cu excepția nefericitului incident cu Agnes. Școala e încă în picioare, nu-i așa? N-a ars, nu s-a dărâ-

mat, n-a fost doborâtă de o lovitură de tun. Și toate fetele trăiesc – cel puțin așa am auzit.

Lila râse și acceptă ceașca de ceai oferită de Claudia. Cincisprezece minute mai târziu se îndrepta spre camera ei, evident ușurată că ziua se terminase.

– Din punct de vedere profesional, Lila se descurcă de minune, spuse Claudia după plecarea ei. În alte privințe e încă fragilă. Ar putea descoperi peste o vreme că nu i se potrivește deloc meseria de profesoară, deși eu încă sper că se va obișnui. Sper din tot sufletul că domnișoara Thompson o să ni se alăture. E mai în vârstă și mai matură. Ție îți place, Susanna?

– Da, spuse Susanna, ridicându-se în picioare și umplând din nou ceștile de ceai. Deși n-am stat prea mult de vorbă cu ea. Are o anumită sclipire în ochi. Întotdeauna mi-au plăcut astfel de persoane.

Claudia râse.

– Simțul umorului îi va fi pus serios la încercare dacă se hotărăște să vină aici, zise ea, deși se va dovedi un atu important. Crezi c-ar fi posibil să fii o profesoară bună fără să ai un pronunțat simț al ridicolului? Mă îndoiesc foarte mult.

Sorbiră din ceai și rămaseră tăcute, iar gândurile Susannei alunecară inevitabil spre după-amiaza ce tocmai trecuse și spre viconteale Whitleaf, spre valsul pe care-l dansaseră împreună. Își aminti și de voioșia lor în momentul despărțirii. Atunci refuzase să se lase cuprinsă de tristețe și tragism.

Până la urmă se bucurase să-l revadă și să afle că se gândise la ea – și la eventuala lui responsabilitate în ceea ce-o privea –, să știe că venise acolo special pentru ea.

Dar acum simțea inevitabila durere a deșertăciunii, a golului lăuntric, o durere foarte greu de ignorat.

– Sunt foarte sensibilă la nuanțe, spuse Claudia. Sunt absolut convinsă că e o altă calitate necesară unui profesor. Câteodată pot simți lucruri care stau ascunse și fermentează multă vreme înainte de a ieși la suprafață și de a cauza probleme, ba chiar dezastre.

Susanna sorbi din ceai. Nu știa prea bine ce voia să insinueze Claudia când făcea această observație.

– L-ai cunoscut pe viconte Whiteleaf în vara asta, cât ai stat la Barclay Court? o întrebă Claudia.

– Da, spuse Susanna precaută. El stătea la Hareford House. Tânărul domn Raycroft îi este prieten bun. Cred că l-ai cunoscut și pe el, și pe cei din familia lui.

Claudia dădu aprobator din cap. Petrecuse și ea câteva zile la Barclay Court pe la începutul anului, înainte ca Frances să plece în Europa.

– Prima impresie pe care mi-a făcut-o viconte Whiteleaf, spuse Claudia, a fost aceea a unui om ascuns – și în același timp foarte chipeș, bineînțeles. Atât contele de Edgcombe, cât și domnișoara Thompson m-au asigurat că greșesc. Cu toate acestea, nici tu și nici Frances n-ați spus nimic. După aceea tu ai mâncat un sandviș cu castravete și poate o treime dintr-o prăjitură cu stafide, apoi ai rămas neobișnuit de tăcută pe tot parcursul ceaiului. Și nici Frances n-a avut o atitudine mult diferită de a ta. Te-a urmărit tot timpul cu o privire îngrijorată. Într-adevăr, nu sunt foarte sigură dacă am remarcat doar niște nuanțe. Cred că a fost vorba de ceva mult mai evident.

N-avea niciun rost, decise Susanna, să pretindă că nu știa ce vrea să insinueze Claudia. Se cunoșteau de multă vreme. Erau prietene de câțiva ani buni, de când ea ajunsese la majorat. Deveniseră și mai apropiate acum, după plecarea lui Anne.

– Nu e chiar ceea ce crezi, spuse ea.

– Și ce cred eu? întrebă Claudia, privind-o atent.

– Vicontele Whitleaf și cu mine am devenit prieteni, explică Susanna. Nu-mi fac iluzii c-am fi fost mai mult decât prieteni și chiar nu mi-aș fi dorit asta. Este amabil și prietenos, Claudia, chiar este – mi-a furnizat multe dovezi în acest sens. Am fost un pic tristă atunci când ne-am luat rămas bun, la sfârșitul vacanței. Frances se temea că m-aș fi îndrăgostit de el. Poate că încă mai crede acest lucru. Dar greșește. M-am bucurat să-l revăd astăzi, să dansez cu el din nou, dar... Ei bine, nimic. N-am să-l mai văd niciodată și nu mă deranjează asta. În niciun caz n-o să-mi pierd nopțile din cauza lui.

Zâmbi și vărsă un pic de ceai în farfurioară. Puse repede ceașca de ceai jos, așteptând ca tremurul mâinilor să i se oprească.

Doamne Dumnezeule! Oh, Dumnezeule milostiv! Avea să izbucnească imediat în plâns – așa cum se întâmplase în seara de după bal, când Frances venise în camera ei.

– Nu-i așa că-i păcat, spuse Claudia cu un oftat, după câteva clipa de tăcere, că noi femeile nu putem să stăvilim nevoia noastră de a iubi și de a îngriji și de a fi iubite la rândul nostru? Ar trebui măcar să putem să ne direcționăm aceste instincte către elevele sau prietenele noastre. N-ar trebui să tânjim după un bărbat care să ne satisfacă nevoile fizice și spirituale, atâta vreme cât șansele de a găsi un partener potrivit și de a face un mariaj reușit sunt mici, aproape nule.

Susanna nu o mai auzise până acum pe Claudia vorbind despre nevoia unui bărbat – despre nevoile fizice care ar fi putut fi satisfăcute de acesta. I-ar fi fost foarte ușor să presupună că ei îi erau străine aceste lucruri. Tre-cuse demult de treizeci de ani. Era o femeie adultă când

Susanna ajunsese aici. Și în tot acest timp nu avusese alături niciun bărbat.

– Ți-am putut oferi securitatea relativă a unui post de profesoară, după ce-ai crescut, spuse Claudia. Din păcate, n-am fost în stare să-ți gădesc un soț, în ciuda faptului că ești o femeie frumoasă, plină de vitalitate și inteligentă.

– Oh, Claudia! exclamă Susanna, punând ceașca de ceai și farfurioara lângă ea, pe masă. Ai făcut atât de multe pentru mine. Și nu sunt îndrăgostită de vicontele Whitleaf – și de nimeni altcineva.

Claudia oftă din nou.

– Bineînțeles că nu ești, spuse ea repede. Haide, e timpul să mergem la culcare, chiar dacă nu e chiar atât de târziu, nu-i așa? A fost o zi lungă și plină de emoții și mă simt stoarsă de puteri. Și, colac peste pupăză, am promis să supraveghez și sala de studiu mâine seară.

– Eu trebuie să mă ocup de repetiția pentru piesa de Crăciun, zise Susanna. Altfel ți-aș fi ținut eu locul.

Viața avea să-și continue cursul, își spuse ea câteva minute mai târziu, când închidea ușa dormitorului în urma sa. Supraviețuise sfârșitului de august. O să treacă și peste această încercare.

Măcar va avea cu ce să-și ocupe mintea mâine și în zilele următoare.

Și cel puțin se alesese cu câteva amintiri frumoase de pe urma zilei de astăzi, amintiri pe care le putea pune lângă cele acumulate astă-vară. Acum se bucura fiindcă el o întrebase dacă era însărcinată. N-ar fi lăsat-o în voia sorții dacă ar fi rămas gravidă. Știa asta cu certitudine, de parcă i-ar fi spus-o el însuși.

Era un bărbat pe care putea să-l placă și chiar să-l...

Ei da, bineînțeles că putea să-l iubească.

Ar fi fost o prostie să nege asta.

O să se împace și cu această idee. Dar se întreba cât putea să dureze o dragoste neîmpărtaşită. Cu siguranță nu o veșnie. Spera cu înfrigurare că nu se va întâmpla așa ceva.

Abia aștepta ziua în care va putea să-și depene amintirile și să se bucure cu nostalgie de ele.

Ziua aceea încă nu venise.

Și avea să mai treacă multă vreme până atunci.

Peter nu plecă în dimineața următoare cu Kit și Lauren spre Alvesley Park, deși amândoi îl asiguraseră că era binevenit, iar copiii îl imploraseră să vină cu ei. Avea să se ducă la Londra în cursul aceleiași zile, le spusese el, pentru că trebuia să rezolve niște afaceri acolo. Afacerile respective constau în căutarea unui nou echipaj cabalin – deși, în realitate, nu era nimic în neregulă cu roibii lui. De asemenea, voia să treacă pe la cluburile sale, în special pe la White's, să vadă cine mai era în oraș, cine venise între timp și care erau noutățile și bârfele – deși astfel de preocupări puteau cu greu să fie asimilate cu „afacerile“.

Adevărul e că nu trebuia să se ducă nicăieri – poate doar acasă. Dar mai era până la Crăciun, și hotărâse să nu se întoarcă acasă până atunci.

Mama lui o să-i transforme sufrageria într-o monstrozitate mov – menționase respectiva culoare în ultima ei scrisoare – ca o completare a salonului de desen. Dar avea să înceapă transformările după Crăciun, pentru că așteptau oaspeți – folosisese pluralul, căci acum nu mai era doar ea gazda. Crăciunul reprezenta deci ultima lui șansă de a împiedica un dezastru. O sufragerie mov, pentru numele lui Dumnezeu!

Și după aceea o să se ocupe de bibliotecă?

Îi invitase pe cei din familia Flynn-Posy de Crăciun.

Doamna Flynn-Posy era una dintre prietenele ei cele mai dragi din anul acesta. Poate că Peter își mai amintea de ea, spune în scrisoare. Nu, nu-și mai amintea. Aveau să-l aducă cu ei și pe fiul lor, un tânăr fermecător, care studia la Oxford și, inevitabil, și pe fiica lor, o domnișoară drăguță și distinsă, de o rară frumusețe, care urma să-și facă debutul în societate în primăvara următoare.

Domnișoara Flynn-Posy și arsenalul ei trebuiau să fie înfruntate, decise el. N-avea de gând să mai accepte amestecul mamei sale în viața lui sentimentală.

Totuși, deocamdată, n-o să se ducă acasă.

Ce să facă el în tot acest timp? Își luă rămas-bun de la Lauren, Kit și copiii care ieșeau din hotelul Royal York apoi, zece minute mai târziu, se întoarse în cameră și își privi mohorât bagajele, împachetate cu grijă de valetul său.

După o oră, coborî scările și ajunse la timp la recepție pentru a-și lua rămas-bun de la ducele și de la ducesa de Bewcastle și de la doamna Thompson, mama ducesei, care se întorceau la rândul lor acasă. Domnișoara Thompson avea să mai rămână în Bath pentru câteva zile, dar, din câte se părea, n-o să mai stea la hotelul respectiv.

— Mama consideră că nu se cuvine să locuiesc aici, chiar dacă nu mai am de mult douăzeci de ani, îi explică ea lui Peter în timp ce priveau amândoi spre colțul după care dispăruse trăsura. Și Christine a fost de acord cu ea. La fel și ducele, deși el n-a scos o vorbă. Nici nu trebuia. N-am întâlnit nicio persoană a cărei tăcere să fie mai elocventă. E un cumnat formidabil, lord Whitleaf. Ochii îi licăreau vesel.

— Deci dumneata o să stai cu doamna Potford? întrebă Peter.

— Da, spuse ea. Trebuie să fiu ferită de eventualii pretendenți, din câte se pare. Mi se pare foarte provocator.

– Îmi permiți să te conduc pe dumneata și bagajele până la casa doamnei în chestiune? întrebă Peter.

– Oh, foarte amabil din partea dumitale, dar bagajele mele sunt deja acolo. Ducele a făcut aranjamentele necesare. M-ar fi trimis și pe mine cu ele, îndrăznesc să spun, dacă nu i-aș fi zis lui Christine că vreau să merg pe jos.

– Stă departe?

– Pe strada Great Pulteney. E o distanță destul de mare, dar nu-mi strică să fac puțină mișcare, mai ales că vremea e foarte frumoasă. Casa respectivă se află în apropierea domnișoarei Martin, care e pe strada Daniel. I-am promis domnișoarei Martin c-o să trec pe acolo astăzi sau mâine. Are nevoie de o profesoară, iar eu mă gândesc să mă angajez pe acest post.

– Serios? spuse Peter. Pot să vă conduc până pe strada Great Pulteney, domnișoară?

– Și să-ți amâni astfel plecarea? Ești foarte amabil, lord Whitleaf. Chiar n-am nevoie de escortă sau de însoțitor pe străzile din Bath.

– Dar poate, spuse el înclinându-se și zâmbindu-i, că aș fi bucuros să-mi amân plecarea până mâine, domnișoară. Aș prefera să mai întârzii o zi decât să fiu lipsit de plăcerea companiei dumitale și a doamnei Potford. Și aș vrea să văd și eu școala unde predă domnișoara Osbourne – ne-am cunoscut vara asta, când stăteam fiecare la câte un prieten, care locuiau destul de aproape unul de celălalt.

– Ah, da, domnișoara Osbourne, spuse ea râzând. N-am putut să nu-i admir frumusețea. Foarte bine, atunci, lord Whitleaf. Dacă îți dorești cu atâta ardoare compania mea, n-o să te privesc de ea. Ne întâlnim jos într-o jumătate de oră?

– De acord, spuse el, înclinându-se din nou.

Și astfel, în loc să plece spre Londra în mai puțin de o oră, așa cum intenționase, Peter se trezi plimbându-se prin Bath cu domnișoara Thompson de braț. Trecură de Pump Road și de Bath Abbey, apoi o luară pe lângă râu în direcția podului Pulteney. Traversară podul, trecură pe lângă Laura Place, apoi ajunseră pe strada Great Pulteney unde se afla casa doamnei Potford. Conversară tot timpul drumului, iar Peter descoperi că îi plăcea cu adevărat compania ei – râseră împreună de câteva absurdități sesizate de ea.

În același timp el se întrebase dacă era înțelept ceea ce făcea – sau mai degrabă ceea ce voia să facă după vizita la doamna Potford. Chiar avea să o însoțească pe domnișoara Thompson la școală? Cu ce scop, să se roage? Aflase ce voia ieri de la Susanna. Petrecuseră împreună o jumătate de oră foarte plăcută, dansaseră, făcuseră conversație, apoi își luaseră la revedere.

Nu mai rămăsese absolut nimic de spus, nu-i așa?

Dar, la naiba, îi plăcea de ea. Voia să fie prieteni. Și, la drept vorbind, probabil că era ceva mai mult, nu doar o simplă simpatie. Acest adevăr incomod și abia recunoscut reprezenta un motiv în plus să o lase, cu o plecăciune, pe domnișoara Thompson la ușa casei de pe strada Great Pulteney, să se întoarcă degrabă la hotel și să se îndepărteze cât mai repede de școala de fete a domnișoarei Martin din Bath, atât cât îi permiteau lumina zilei și viteza cu care putea să călătorească.

Dar când valetul doamnei Potford deschise ușa, se trezi că pășește peste prag.

Și după vreo jumătate de oră, după ce băuse cafeaua și schimbase amabilități în salonul de desen cu doamna Potford – care continua să fie tristă după plecarea oaspeților săi –, se trezi că o conduce din nou pe domnișoara

Thompson, de data asta pe drumul scurt ce ducea în capătul străzii, până la intersecția cu Sydney Place, după care urma imediat intersecția cu strada Sutton. Strada Daniel nu era foarte departe de acolo.

Ajunsesese deci aici, se gândi el în timp ce se apropia de ușa școlii și bătea în ea – incapabil să se răzgândească în ultimul moment și să plece în grabă. Domnișoara Thompson stătea în spatele lui și cu siguranță s-ar fi mirat foarte tare dacă l-ar fi văzut plecând brusc.

Ce naiba avea să creadă ea? *Ea* fiind, bineînțeles, Susanna Osbourne.

Un portar bătrân, cu fața ridată, deschise ușa și se uită la Peter cu o suspiciune nedisimulată. Haina lui neagră, lucioasă de veche ce era, părea la fel de bătrână ca și el.

Era oare dragonul care păzea fecioarele?

– Domnișoara Thompson și viconte Whiteleaf. O căutăm pe domnișoara Martin, spuse el.

Bărbatul se uită peste umărul lui Peter și atitudinea îi deveni ceva mai puțin ostilă.

– Domnișoara Martin vă așteaptă, domnișoară, zise el, ignorându-l pe Peter, deși în momentul acesta este la ore.

– Atunci n-o deranja, spuse domnișoara Thompson. O să aștept până termină lecția.

Ah, o amânare! se gândi Peter. Acum avea scuza perfectă pentru a își lua rămas-bun de la ea și a fugi – *o să aștept*, spusese ea. Nu *o să așteptăm*.

În loc să plece, făcu un pas în spate, îi permise să intre, apoi o urmă.

Dacă o să-și înțeleagă vreodată comportamentul, se gândi el cu tristețe, probabil că pământul se va opri din rotația sa, și atunci *toată* lumea va avea probleme.

Păși într-un coridor întunecos și îngust. Imediat putu să audă zumzetul îndepărtat făcut de niște voci de fete

care repetau ceva în cor. Intrase în lumea Susannei Osbourne, își dădu el seama în timp ce nările îi erau asaltate de un amestec de mirosuri – ceară de mobilă, cerneală și varză, plus încă ceva nedefinit, care i-ar fi dat de înțeles că se află într-o școală, chiar dacă el n-ar fi știut acest lucru.

16

Susanna mânca de prânz, în sala de mese. Locul de lângă ea, la masa din capătul sălii – masa profesorilor – era gol. Claudia probabil lua masa în biroul ei cu domnișoara Thompson, care se părea că venise să arunce o privire prin școală, în perspectiva angajării sale aici.

Ar fi fost bine să mai aibă o profesoară, se gândi Susanna, și încă una pe care Claudia o plăcuse instinctiv din primul moment.

Oare unde era el acum, se întrebă ea, așa cum se întrebese la intervale regulate toată dimineța, în timp ce preda. La câte mile distanță de Bath? Câte mile mai avea de mers până la destinație?

Încercă să-și concentreze atenția asupra conversației purtate de ceilalți profesori.

Dar domnul Keeble, ai cărui pantofi scârțâiau – așa cum remarcase Susanna, de când îl cunoștea, de parcă

i-ar fi cumpărat special așa – intrase în încăpere și se îndrepta spre masa din capăt. Susanna se uită întrebătoare la el.

– Domnișoara Martin dorește să vă vadă în biroul dumneaei după ce terminați de mâncat, domnișoară Osbourne, spuse el.

Desertul nu fusese încă servit. Dar nu-l mai așteptă. Se pare că astăzi nu prea avea poftă de mâncare. Se scuză și se ridică de la masă, apoi se îndreptă spre birou. Oare domnișoara Thompson era încă acolo? se întreabă ea.

Da, domnișoara Thompson era acolo. La fel și viconte Whiteleaf, în mod inexplicabil. Se ridică în picioare când Susanna deschise ușa și îi făcu o plecăciune în momentul în care aceasta intră.

Simți că i se taie respirația – la fel cum se întâmplase și cu o zi înainte, când îl văzuse la Upper Assembly Rooms, și atunci tot pe neașteptate. Dar măcar atunci avusese la dispoziție câteva minute pentru a-și reveni, câteva minute în care ochii celorlalți nu fuseseră ațintiți asupra ei. Astăzi însă toți cei trei ocupanți ai camerei se uitau fix la ea.

– Domnișoară Thompson? îi zâmbi. Viconte Whiteleaf?

Ce Dumnezeu căuta el aici? Trebuia să fie la zeci de mile distanță.

– Domnișoară Osbourne, spuse domnișoara Thompson, cu ochi scânteietori. Ar fi trebuit să-mi dau seama că rochia aceea gri, de lucru, îți scoate în evidență părul roșcat. Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânără, m-aș fi îmbolnăvit de gelozie.

– Domnișoara Thompson va rămâne cu noi în după-amiaza asta, spuse Claudia. Viconte Whiteleaf se pregătește de plecare, dar a promis că va trece pe la doamna Potford, să-i transmită un mesaj. M-a invitat să

le însoțesc pe ea și pe domnișoara Thompson la un concert în Bath Abbey mâine seară. Eu nu pot merge, le-am promis la trei eleve din ciclul superior că le voi ajuta să se pregătească pentru examenul la istorie, pe care îl vor susține săptămâna viitoare. Totuși, domnișoara Thompson mi-a sugerat că poate ai vrea tu să te duci în locul meu, Susanna.

– Aș fi foarte fericită dacă ai accepta, domnișoară Osbourne, o asigură domnișoara Thompson. Și sunt sigură că și doamna Potford va fi la fel de încântată.

Susannei îi venea greu să gândească limpede în prezența vicontelui Whitleaf care stătea tăcut la mai puțin de doi metri depărtare. Dar șansa de a merge la un concert de seară îi surâdea. Participase foarte rar la evenimente care nu aveau o legătură directă cu școala. Și Bath Abbey era o biserică minunată.

– Lecțiile de teatru au loc în seara asta, spuse Claudia, iar mâine seară nu folosește nimeni sala de studiu, doar e vineri. Nu văd ce te-ar împiedica să mergi, Susanna, poate doar dacă nu-ți plac spectacolele de genul ăsta.

– Oh, ba da, îmi plac, o asigură Susanna.

– Splendid! exclamă domnișoara Thompson. Atunci rămâne stabilit.

– O voi informa pe doamna Potford c-a intervenit o mică schimbare în planul inițial, spuse vicontele Whitleaf. Așa că plec, domnișoară. Se înclină în fața Claudiei. Poate domnișoara Osbourne dorește să mă conducă?

Să îl conducă? Ar fi trebuit să fie departe de Bath acum, nu?

– De ce ești încă în Bath? îl întrebă ea după ce ieșiră în hol și închiseră ușa biroului în urma lor. De data asta domnul Keeble nu se vedea nicăieri. Credeam că toți

oaspeții de la petrecerea de nuntă au părăsit localitatea în dimineța asta.

– I-am urmărit pe toți cum pleacă și apoi am descoperit două lucruri. În primul rând pe domnișoara Thompson nu avea cine să o conducă până la casa doamnei Potford, de pe strada Great Pulteney și nici de acolo până la școală, și în al doilea rând că pur și simplu nu trebuie să fiu nicăieri în viitorul apropiat.

– Ai ajuns acasă, la Sidley Park? îl întrebă ea.

I se părea cumva ciudat să-l vadă în incinta școlii, un târâm aproape exclusiv feminin. Purta o pelerină mare, cu mai multe falduri, care-l făcea cumva să pară mai lat în spate și mai viril ca oricând. Susanna se simțea pe jumătate sufocată de prezența lui.

– Din august și până acum? Oh, da, am ajuns. M-am dus acolo imediat după plecarea oaspeților mamei mele. Dar salonul de desen devenise roz și plin de dantelă în lipsa mea – este o hidoșenie oribilă. Iar sufrageria urmează să fie decorată în nuanțe de mov după Crăciun, sărbătoare pe care sunt așteptat să o petrec la Sidley în compania unei anumite domnișoare Flynn-Posy, a mamei sale și a tatălui său, printre alții. Și mă voi duce, măcar pentru a-mi salva sufrageria de la o soartă atât de cumplită.

Părea atât de abătut încât nu se putu abține să nu zâmbească.

– Presupun că ești prea amabil și bun la suflet pentru a i te împotrivi fățiș mamei dumitale, spuse ea.

– Nu, deloc, protestă el.

– Ieri când am ajuns eu, tu chiar te jucai cu toți copiii aceia în sala de dans, nu-i așa? întrebă ea. Am auzit-o pe domnișoara Thompson povestindu-i asta Claudiei după ce am dansat împreună.

– Am ajuns mai devreme și mi s-a părut o idee bună să-mi petrec timpul jucându-mă cu ei, mai ales că aproape m-au luat pe sus.

– Dar niciun alt adult nu s-a gândit să se joace cu ei și s-ar părea că nici nu le-a trecut prin cap să răpească vreun alt adult în afară de tine – asta pentru că voiai să-i distrezi și ei și-au dat seama că-i vei ajuta să se simtă mai bine în după-amiaza aceea. În niciun caz pentru că ești un tip bun la suflet, bineînțeles.

El schiță un zâmbet viclean și ea-și dădu seama că acum, în câteva secunde, o să deschidă ușa și o să plece, iar ea va închide ușa după el și avea să rămână din nou singură.

– Măine seară o să-ți trimit trăsura să te ia, spuse el. La șase și jumătate îți convine?

Ea se uită la el, fără să înțeleagă.

– O să mai rămân câteva zile în Bath, îi explică el. M-am oferit să le însoțesc pe doamna Potford și pe domnișoara Thompson la concert.

– Și ai tras sforile în așa fel ca și eu să fiu invitată, nu? întrebă ea făcând ochii mari.

– Nicidecum. Aici a fost vorba de noroc pur. Eu am încercat să mă gândesc la o soluție în sensul ăsta, dar n-a mai trebuit să fac nimic în momentul în care domnișoara Martin a spus că nu poate veni, iar domnișoara Thompson a sugerat să vii dumneata în locul ei.

Continuă să-l privească mută de uimire.

– Spune-mi că te bucuri. Zâmbetul lui i se părea un pic fals, poate chiar nostalgic – un nonsens, fără doar și poate.

– Voi fi încântată să merg la *concert*, spuse ea. Bath Abbey e folosită adesea pentru concerte de orgă. Îmi place la nebunie să ascult instrumentul ăsta, deși nu am

prea des o asemenea ocazie. Poate că mâine vor fi și câteva piese pentru orgă.

– Vei fi încântată să mergi la concert, spuse el încet. Ei bine, va trebui să mă mulțumesc cu asta. Să vin deci la șase și jumătate?

– Mulțumesc, spuse ea.

Apoi ieși pe ușă, iar ea o închise în urma lui și se simți din nou singură. Închise ochii și își domoli respirația. Nu numai că avea să meargă la un concert la Bath Abbey mâine seară ca invitată a doamnei Potford, dar va fi condusă acolo de vicontele Whitleaf. Aproape că era prea mult. Tensiunea și entuziasmul ar fi putut foarte bine să o omoare.

Și în după-amiaza asta avea ore – caligrafie și scriere. Prima oră urma să înceapă în cinci sau zece minute.

Susanna se îndepărtă de ușă și încercă să pretindă că această după-amiază era una obișnuită, ca toate celelalte pe care le petrecea aici.

Era un lucru extraordinar, se gândi Peter în timp ce bătea la ușa școlii de fete a domnișoarei Martin în seara următoare. Îi plăcea muzica. Adesea mergea la concerte, ba chiar și la operă, în Londra, în funcție de artiștii care figurau în program. Dar un concert la Bath Abbey? Își amânase plecarea din Bath pentru acest concert – și asta când credea că urma să le însoțească acolo pe doamna Potford și pe domnișoarele Thompson și Martin.

Chiar era un noroc nesperat faptul că ultima fusese înlocuită de Susanna Osbourne. Se gândise cu înfrigurare la tot felul de variante pentru a o include și pe ea în respectiva acțiune, știind foarte bine că era foarte puțin probabil ca ambele profesoare titulare să poată lipsi simultan de la școală toată seara, mai ales că nu trecuse decât o zi de la petrecerea de nuntă.

Era într-adevăr un lucru extraordinar, dar se afla aici. Și iat-o și pe ea – o văzu imediat după ce portarul școlii, cu o figură mai acră ca oricând, deschise ușa și-l pofti înăuntru. Purta o pelerină gri, simplă – dar domnișoara Thompson avusese foarte mare dreptate ieri când subliniase efectul pe care îl avea o culoare atât de plicticoasă în combinație cu culoarea părului ei. Domnișoara Martin, care o însoțea, îi dădu un șal de lână, pe care aveau cu siguranță să-l poarte în biserică. De obicei, în biserici este destul de răcoare.

Iat-o – cuvântul îi reapăru în minte, repetându-se asemena unui ecou.

– Bună seara, domnișoară Martin, domnișoară Osbourne. Făcu o plecăciune în fața lor.

Susanna se uită la el cu ochii mari și roșii ușor în lumina slabă a unei lămpi, iar el își dădu brusc seama că probabil pentru ea asta era o ocazie deosebită, la fel cum fusese și balul rural din Somerset.

– Sunt gata, spuse ea, cu respirația întretăiată.

– Presupun că doamna Potford și domnișoara Thompson vă așteaptă în trăsură, lord Whitleaf, zise domnișoara Martin.

– Mă așteaptă la casa doamnei Potford, domnișoară, îi răspunse el. E doar la câteva minute de mers cu trăsura de aici.

Ea dădu din cap și-și concentră atenția asupra colegei sale.

– Petrecere frumoasă, Susanna, spuse ea cu un glas mai blând. Transmite salutările mele celorlalte doamne.

– Așa am să fac, o asigură Susanna și făcu un pas în față, pentru ca el s-o poată lua de braț și s-o conducă spre trăsură.

Îi oferi mâna pentru a o ajuta să urce. Ea se așeză cu spatele la cai, observă el, pentru a lăsa locurile mai bune

pentru celelalte doamne. Sări și el înăuntru și se așeză lângă ea.

Abia după ce vizitiul se urcă pe capră și porni trăsura, se închise și ușa școlii.

– Domnișoara Martin ține la tine, remarcă el. La fel și bărbatul-dragon.

– Domnul Keeble? râse. El ține la noi toate, fete și profesoare, fără deosebire. Dacă ar putea, ne-ar izola de lumea rea și coruptă de dincolo de zidurile școlii.

– Și eu sunt lupul cel mare și rău? întrebă el în timp ce trăsura intra pe strada Sutton.

– Tu ești un bărbat, spuse ea și râse, ceea ce în ochii lui reprezintă un lucru și mai înspăimântător. Oi fi eu doar o simplă profesoară, lord Whitleaf, dar pentru Claudia și pentru domnul Keeble sunt în același timp o domnișoară respectabilă, care trebuie protejată de orice rău.

– În primul rând ești o domnișoară, zise el în timp ce trăsura întorcea pe Great Pulteney, care întâmplător e și profesoară în același timp.

Întoarse capul și privirile li se întâlniră în lumina slabă aruncată de felinarul trăsurii.

Și știm amândoi ce fel de rău i se poate întâmpla unei domnișoare atunci când nu este protejată cum trebuie.

Nu pronunțase cuvintele cu voce tare. Nici nu trebuia s-o facă.

Nu avea obiceiul să re trăiască experiențele sexuale din trecut. Erau chestiuni savurate pe moment. Nici măcar nu se prea gândea la fostele lui amante. Însă brusc, revăzu cu ochii minții momentele pe care le petrecuse cu Susanna Osbourne pe dealul acela, lângă râu la Barclay Court. Își amintea cum simțise corpul ei cald, de femeie sub...

Oh, Doamne!

De ce își aducea aminte de lucruri pe care ar fi preferat

să le uite?

– Domnișoara Thompson s-a decis să se angajeze ca profesoară la școala voastră? Întrebă el.

– A stat toată după-amiaza de ieri cu noi și a lăsat impresia că se simte foarte bine. Cred că se va hotărî să rămână. Sper din toată inima. Ne place foarte mult de ea. Claudia spune că n-are nicio vină că e cumnată cu ducesa de Bewcastle și că nu-i poartă pică pentru asta. Claudia nu prea îi înghite pe cei din familia Bedwyn, în special pe doamna Hallmere și pe duce.

Râseră amândoi. Dar nu mai aveau timp de discuții. Trăsura se opri în fața casei doamnei Potford, iar el coborî să bată la ușă, apoi le ajută pe cele două doamne să urce și porniră spre biserică aflată pe celălalt mal al râului.

Bath Abbey era o clădire impresionantă, asemenea tuturor bisericilor construite în stil gotic. Aceasta însă i se păru mai frumoasă decât majoritatea – ferestrele sale cu arce ascuțite erau atât de mari, încât nu puteai să nu te întrebi dacă peretele se dovedea îndeajuns de solid pentru a susține întreaga structură. Coloanele navei se înălțau sus de tot, unindu-se în tavan într-o rozetă superbă, ce te ducea cu gândul la paradisul promis. Era un loc perfect pentru un concert, se gândi Peter în timp ce le conducea pe doamne înăuntru. Imediat ce trecură de ușă, doamna Potford păși înainte împreună cu domnișoara Thompson, iar Peter o luă pe Susanna de braț și le urmă.

– Mi-am adus aici elevele în vizită, de câteva ori, spuse ea. Ba chiar am fost și la slujbe. De fiecare dată m-am minunat de splendoarea edificiului. Dar niciodată nu l-am văzut atât de luminat noaptea. Este absolut... magic.

– Magic. Îi zâmbi. Ar fi bine să nu te audă vreun preot folosind cuvântul acela.

Ea râse încet.

– Atunci mistic. Oh, uitate, cred că sunt o mie de lumânări aprinse, iar lumina lor tremură sub palele de aer. Ai mai văzut vreodată ceva atât de...

– Magic? o întrerupse el. Nu. Niciodată.

Îi plăcea entuziasmul ei juvenil, un lucru pe care tinerele domnișoare de viță nobilă învățau repede să-l ascundă printr-o atitudine afectată. Și totuși, Susanna Osbourne n-avea nimic copilăresc în ea. Era de-o feminitate desăvârșită la care se adăuga o vitalitate debordantă.

Atenția ei se mută curând de la clădirea bisericii la oamenii din jur, și Susanna deveni brusc mai conștientă de sine.

Era un public destul de numeros. Însă veniseră oameni de o anumită categorie, așa cum se așteptase și Peter. În marea lor majoritate erau vârstnici, sau cel puțin trecuți de prima tinerețe. În afară de Susanna și de domnișoara Thompson nu mai cunoștea pe nimeni de mai mult de două zile. În această perioadă a anului, în oraș nu prea erau vizitatori de prin alte părți. Aproape toți cei prezenți locuiau în Bath.

Îi întâlnise pe câțiva dintre ei la Pump Room în dimineața aceasta, în cursul plimbării zilnice – făcuse și el o astfel de plimbare, în absența altei activități. Făcuse cunoștință cu câțiva, deci, dar asta pentru că lui îi plăceau oamenii, indiferent de vârstă sau de statutul social. La rândul său, și el suscitase un oarecare interes, în parte pentru că era străin de locul respectiv, în parte – bănuia el – pentru că avea mai puțin de patruzeci de ani.

Oamenii aceștia îl salutară acum în timp ce mergea pe aleea centrală, apropiindu-se împreună cu grupul său de partea din față a bisericii. Alții se uitară la el și la domnișoara Osbourne cu interes. Unii o salutară pe doamna Potford, iar aceasta se oprise în repetate rânduri

pentru a schimba amabilități cu câteva cunoștințe.

– Oh, acela este domnul Blake, spuse Susanna și zâmbi larg, ridicându-și mâna în semn de salut. Iată-i și pe domnul și doamna Raynolds.

– Vrei să vorbești cu ei? întrebă el.

– Poate mai târziu. Domnul Blake este doctorul care vine la școală de câte ori se îmbolnăvește cineva. Betsy Raynolds este elevă la școala noastră.

Îl ținea ferm de braț, dar el bănuia că se simțea în largul ei.

Era într-adevăr o lady, se gândi el. Tatăl ei fusese William Osbourne. Un nimeni n-ar fi ajuns să ocupe poziția de secretar al unui ministru și nici să locuiască ulterior în casa de la țară a aceluiași ministru.

Dar, dintr-un motiv necunoscut, William Osbourne își trăsese un glonț în cap.

Peter ocupă un scaun de la capătul rândului, spre alee. Susanna se așează lângă el. După ea urma domnișoara Thompson, apoi doamna Potford. Era destul de răcoare, dar, cu toate acestea, el o ajută pe Susanna să-și scoată pelerina, pe care o așează pe spătarul scaunului ei, în timp ce ea-și punea șalul de lână peste umeri. Purta aceeași rochie verde cu care fusese îmbrăcată la bal, își dădu el seama. Era împodobită cu panglica pe care o cumpărase de la magazinul orașelului, unde o condusese el.

Pentru câteva momente se lăsă asaltat de amintiri pline de nostalgie despre acele două săptămâni, în care ea acceptase brusc să se împrietenească cu el, asta înainte ca el să strice totul și să devină amantul ei. Își amintea foarte limpede râsul ei din cabrioletă, râs care arăta că era speriată de moarte, dar în același timp savura momentul.

Se dovedise plină de surprize în acele două săptămâni. Aproape că ajunsese să se îndrăgostească serios de ea –

un lucru pe care nu îl recunoscuse în sinea sa decât de curând.

Poate din fericire pentru echilibrul lui sufletesc, concertul începu la scurtă vreme după ce se așezaseră. Era o orchestră completă și ceea ce conta în primul rând, includea marea orgă a bisericii, la care se cântară câteva solouri și care inundă toate ungherele bisericii, luminate sau cufundate în penumbră, cu muzică de Handel și Bach.

– Ai avut dreptate în ceea ce privește orga, spuse el apropiindu-și capul de cel al Susannei la sfârșitul unui cântec.

Ochii ei străluceau de fericire.

– Mă simt ca în rai, spuse ea.

Oare din ce se compunea acest rai al ei? se întrebă el. Dar avea dreptate. Era cu siguranță cea mai frumoasă seară pe care o petrecuse de... Ei bine, nici el nu mai știa de când. Prin minte i se perindară toate serile petrecute la Londra înainte de a merge la Alvesley Park, apoi se duse cu gândul și mai înapoi, până la o anumită seară din Somerset, când dansase la un bal rural și apoi făcuse o plimbare pe străzile orașelului.

Poate că se îndrăgostise un pic de ea. Spera să se înșele. Dar nu știa cum să descrie altfel relația sa cu Susanna Osbourne sau sentimentele pe care le nutrea pentru ea. Nu era doar o relație de prietenie, nu? Reprezenta ceva mai profund. Dar parcă n-o putea considera dragoste. Era ceva mai puțin serios.

Își dădu seama că orchestra ajunsese la jumătatea piesei „Muzica apelor” de Handel și că el nu-și amintea partea de început a respectivului cântec. Se concentrează asupra celei de-a doua jumătăți.

Concertul avea mai multe pauze, în care spectatorii se puteau relaxa câte un minut sau două, schimbând impre-

sii despre program. Când se va încheia, lumea nu va dori să plece acasă, Peter știa asta. Se vor strânge în grupuri și grupulețe, vor sta de vorbă cel puțin o jumătate de oră înainte să se îndrepte spre casele lor. Abia aștepta acea jumătate de oră, deși nu-și dorea deloc ca timpul să treacă mai repede până atunci.

Dar întâmplarea a făcut ca el să fie primul care pleca.

Susanna își întorsese capul de mai multe ori în cursul serii, uneori și-l lăsase chiar pe spate pentru a se uita în sus. Admira locul în care se afla și se uita la ceilalți spectatori, după cum observă Peter. Probabil că aduna cât mai multe impresii pentru a avea ce povesti la întoarcere, la școală. Înainte de ultima piesă pentru orgă se uitase în direcția opusă celei în care se afla Peter, privind peste umăr. Lui i se păruse că își întorsese capul la loc foarte repede și mai observase că apucase strâns capetele șalului de lână, cu ambele mâini.

Se uită și el în spate, însă un tip masiv, spătos, așezat două rânduri mai în spate îi bloca pur și simplu vederea, împiedicându-l să-i observe pe cei aflați în spatele lui.

Peter își concentrează atenția asupra interpretării magistrale la orgă a piesei lui Bach „Jesu, Joy of Man's Desiring“.

La final, în timp ce ultimele note încă mai reverberau în tavanul înalt al bisericii, se întoarse zâmbind spre Susanna. Ea tremura.

– Ți-e frig? o întrebă el, punându-și o palmă peste mâinile ei încheștate – care erau într-adevăr reci ca de gheață.

– Trebuie să plec chiar acum, spuse ea, clănțănind din dinți. Concertul a durat mai mult decât am prevăzut. Claudia se va întreba... Întoarse din nou capul și Peter o auzi peste murmurul vocilor din jur spunându-i doamnei Potford: E timpul să plec, doamnă. Sunt așteptată la școală. Vă

mulțumesc mult că m-ați invitat – iar dumneavoastră vă sunt recunoscătoare că v-ați gândit la mine, domnișoară Thompson.

– Oh, dar nu trebuie să te grăbești, draga mea, spuse doamna Potford. Sunt sigură că domnișoara Martin va înțelege, și presupun că mâine nu ai cursuri. Speram ca dumneata și vicontele Whitleaf să treceți pe la mine, să bem un ceai.

Dar Susanna nici măcar nu așteptă ca doamna Potford să termine ce avea de spus. Își puse pelerina pe ea, se ridică în picioare, deși încă nu-și îndreptase complet umerii. Trecu de Peter și se grăbi spre ușă, cu capul plecat.

– Oh, Doamne! exclamă domnișoara Thompson, oare ce s-a întâmplat cu ea așa, dintr-o dată? Părea că se simte foarte bine...

– Îmi cer scuze, doamnelor, spuse Peter și se ridică, la rândul său în picioare. Mă duc după ea, să mă asigur că ajunge în siguranță acasă. Doamnă Potford, vă rog să luați trăsura mea și să-i spuneți vizitiului să nu mă aștepte.

Nu așteptă niciun răspuns. Susanna aproape că ieșise deja din biserică. Porni grăbit după ea.

O prinse din urmă abia lângă ușile exterioare și o luă de braț.

– S-a întâmplat ceva care te-a supărat, spuse el.

– Nu. Ridică spre el o față zâmbitoare. Dar întotdeauna devin agitată când lipsesc de la școală mai multă vreme. Nu mi se pare corect. Nu vreau să-ți răpesc plăcerea de a audia concertul până la capăt, lord Whitleaf. O să mă întorc singură. Sunt obișnuită.

– Noaptea? Te asigur că noaptea asta n-o să te duci singură pe jos acasă, spuse el. Nu vrei să aștepți trăsura mea? Trebuie să ajungă dintr-un moment în altul.

Clătină din cap.

- Nu mai pot aștepta, spuse ea.
- Atunci te conduc. O luă cu fermitate de braț.
- Mulțumesc.

Se scurseseră câteva minute de plimbare, și ea continua să păstreze tăcerea. Noaptea nu era rece, remarcă el, iar vântul, destul de slab, bătea din spate.

Se întrebă de ce îi pierise atât de brusc veselia, de ce încetase să se mai bucure de spectacol. Poate, se gândi el în timp ce mergea în tăcere pe lângă ea și îi privea capul plecat, că și ea începuse să-și depene amintirile – așa cum i se întâmplase și lui mai devreme. Din punctul lui de vedere, amintirile acelea erau jenante și îi afectau onoarea. Probabil că pentru ea erau mult mai rele.

Își puse palma peste mâna ei, aflată pe brațul lui.

– Susanna, trebuie să te întreb ceva, cu riscul de a reîmprospăta amintiri neplăcute. Te-am... te-am făcut în vreun fel să suferi, atunci, la Barclay Court? Nu doar fizic, vreau să spun, deși mă refer la acest aspect. Te-am rănit cumva?

Ce întrebare stupidă! Răspunsul putea fi altul decât „da”? Și se aștepta din partea ei la altceva decât la un „nu“ hotărât?

– Nu, spuse ea. Nu, nu m-ai rănit.

– M-am simțit al naibii de vinovat. N-am mai făcut niciodată ceva de o asemenea infamie, nici mai înainte, nici după aceea, jur. Nu sunt un seducător – sau cel puțin nu eram.

– Nu m-ai sedus, spuse ea cu fermitate în timp ce traversau podul Pulteney. A existat un consens absolut în privința celor întâmple acolo.

Erau cuvinte liniștitoare, și el știa că acestea reflectau purul adevăr. Dar până la urmă erau tot niște cuvinte lipsite de conținut. Ce altceva ar fi putut ea să spună? Oftă zgomotos.

– Dar tot nu e bine, zise el. La naiba, pur și simplu nu e bine. Vrei să te măriți cu mine, Susanna? Îmi vei face marea onoare de a deveni soția mea?

Cuvintele aveau parcă propria lor voință. Și totuși simți o ușurare grozavă după ce le rosti. Ar fi trebuit să le rostească atunci, pe dealul acela. Sau a doua zi, înainte ca ea să plece de la Barclay Court. S-ar fi convenit să vină după ea la Bath în loc să se ducă mai întâi la Londra, apoi acasă și în cele din urmă la Alvesley. Ar fi trebuit să pronunțe acele cuvinte înainte de ziua de ieri, petrecută la Upper Assembly Rooms.

Vrei să te măriți cu mine?

Își dădu brusc seama că făcuse în sfârșit lucrul pe care îl amânase atâta timp, că voia mai de mult să-i spună acele cuvinte. În cele din urmă făcuse ceea ce se cuvenea, ceea ce îi dicta onoarea și nu dorea decât un singur lucru – să o protejeze pe această femeie, care cumva îi devenise o prietenă foarte dragă, poate prietena sa cea mai apropiată. Faptul că nu era însărcinată nu anula nicidecum obligațiile pe care le avea față de ea.

Susanna continuă să meargă alături de el. Pașii le răsunau zgomotoși pe strada Great Pulteney, acum pustie. Începu să creadă că ea nu-i va da niciun răspuns. Se întrebă chiar dacă nu cumva îi pusese întrebarea doar în mintea lui, nu și în realitate.

– Nu, spuse ea într-un târziu. Bineînțeles că n-o să mă mărit cu dumneata.

– De ce nu? o întrebă el după alte câteva momente de tăcere, în timp ce treceau pe lângă casa doamnei Potford.

– Cred că o întrebare mai bună ar fi „de ce?“, spuse ea. Nu te poți căsători cu cineva doar pentru că te simți vinovat.

Ăsta era motivul lui? Dacă n-ar fi dezonorat-o acolo,

la Barclay Court, i-ar fi venit oare ideea s-o ceară de nevastă? Era o întrebare prostească, bineînțeles. Problema e c-o dezonorase deja. Și cu siguranță nu doar sentimentul de vinovăție îl determinase să-i adreseze acea întrebare.

Intrară pe strada Sutton și ea râse ușor.

– Când îți spui rugăciunea în seara asta, lord Whitleaf, ar trebui să mulțumești Cerului pentru c-ai scăpat ca prin urechile acului.

– Așadar, încă mai crezi că sunt incapabil de sentimente profunde? spuse el, împletindu-și degetele cu ale ei.

– Știu că nu e așa. Dar, pe de altă parte, amabilitatea și bunătatea sunt cele mai dominante trăsături ale caracterului dumitale – astea și curtoazia față de femei. Nu poți – sau cel puțin nu ar trebui – să te căsătorești cu cineva doar din cauza sau datorită acestor atribute. Trebuie să sapi adânc în inima ta, să te împaci cu dumneata însuși, să înveți să te placi așa cum ești.

Cuvintele ei îl afectară profund. În ciuda faptului că negase, îl considera un om incapabil de sentimente mai profunde decât amabilitatea. Inima lui nu i se păruse un dar prea semnificativ. Dar oare el credea asta? Până la urmă nu-i oferise inima, nu?

Își pierduse toată încrederea în dragoste cu mulți ani în urmă. Îi dăruise toată dragostea de care era capabilă inima Berthei Grantham și drept rezultat se făcuse de răs, ca un idiot.

Oare adevărata problemă era că își pierduse încrederea în el? În capacitatea lui de a iubi și de a fi iubit? Încetase să se mai placă? Chiar se simțise ca un idiot – un prostovan naiv și credul. Dar asta însemnase că încetase să se mai placă?

Era un gând atât de nou și de tulburător, încât rămase tăcut în timp ce se apropiau de școală. Încetiniră pasul.

– Nu trebuie să te gândești că-mi ești dator, și nici să te simți obligat să mă ceri de nevastă, spuse ea, cu o voce mai blândă acum, de parcă el ar fi fost cel care avea nevoie să fie consolată, doar pentru că tu crezi că m-ai rănit astă-vară și pentru că-ți imaginezi că sunt singură și nefericită. Chiar dacă toate aceste lucruri ar fi fost adevărate – deși nu sunt – nu justifică decizia de a te căsători cu cineva. Indiferent despre cine e vorba. Nu-mi datorezi nimic.

– Înțeleg, zise el în timp ce se opreau. Avea mintea paralizată. Nu mai știa ce să-i mai spună. Văzu, cu ușurare, că ușa școlii se deschide încă înainte ca el să apuce să bată. Vajnicul portar ieși și se uită la ei.

Dar nici nu voia s-o lase să plece. Nu-și putea lua pur și simplu rămas-bun de la ea.

– Mâine e sâmbătă, spuse el. Nu sunt cursuri, nu-i așa?

– Cu excepția jocurilor de dimineață. Eu sunt responsabilă cu supravegherea acestor activități, care au loc afară, pe pășune, asta dacă nu plouă.

– Atunci vrei să ne vedem mâine după-amiază? o întreabă el. Am putea merge să ne plimbăm – eventual în Sydney Gardens, dacă vremea ne va permite. Și poate după aceea o să luăm ceaiul, undeva – undeva într-un loc public, bineînțeles, ca să putem fi observați.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi, dacă ea ar fi spus nu, se gândi el. Dar își dorea să nu-l refuze. Nu voia ca acestea să fie ultimele lor cuvinte. Spera să mai aibă măcar o dată ocazia să o audă râzând, înainte ca drumurile lor să se despartă pentru totdeauna.

Ea îi dăduse drumul la braț. Îl luă complet prin surprindere când își scoase o mânășă și îi mângâie cu tandrețe obrazul.

– Da, spuse ea. Mi-ar face plăcere.

Înghiți în sec și întoarse capul, lipindu-și buzele de

palma ei. Dar numai pentru o clipă. Portarul continua să stea în uşă. Peter se aştepta din clipă în clipă să-l audă mormăind nemulţumit – sau să-l vadă deschizând gura şi scuipând flăcări.

– Atunci ne revedem mâine, spuse el şi făcu un pas înapoi. Noapte bună.

– Noapte bună. Şi mulţumesc că m-ai condus, zise ea înainte de a se întoarce şi a intra repede în şcoală.

Uşa se închise cu zgomot în spatele ei.

... trebuie să-i mulţumeşti Cerului că ai scăpat ca prin urechile acului.

Se vedea nevoit să-i dea dreptate. Încercă să-şi imagineze reacţia mamei şi a surorilor lui când el le-ar fi prezentat-o pe Susanna Osbourne ca pe aleasa sa. N-ar fi fost deloc fericite.

Dar, la naiba, nu putea tolera acest lucru!

Şi dacă aşa se manifesta dragostea, atunci fusese înţelept să se ferească de ea în ultimii câţiva ani.

Oftă adânc şi făcu cale întoarsă, îndreptându-se fără grabă spre hotel.

Îmi pare bine că nu te-ai întors prea târziu, spuse domnul Keeble, de parc-ar fi fost tatăl ei. Îmi fac griji când vreuna dintre voi iese în oraş după lăsarea serii. Domnişoara Martin te aşteaptă în sufragerie.

– Mulțumesc, spuse Susanna în timp ce el o luă înainte pe hol, îndreptându-se spre scări.

Ar fi dat orice, se gândi ea în timp ce-l urma, să se poată duce direct în camera ei, să se bage în pat, sub pături, să se ascundă pentru totdeauna de lume. Și în același timp tânjea după compania liniștitoare a Claudiei.

Oh, cât de mult îi lipsea mama ei! Un gând ridicol, dar asta era realitatea.

– Domnișoara Osbourne, domnișoară, spuse domnul Keeble după ce bătu la ușa Claudiei și o deschise, anunțând-o pe Susanna în mod formal, așa cum făcea ori de câte ori i se oferea ocazia.

Simți o ușurare enormă când intră în cameră și văzu că Lila nu era acolo, chiar dacă ținea mult la colega sa. Claudia stătea lângă un foc vesel, cu o carte în poală și cu o figură obosită. Dar îndreptă o privire vioaie spre prietena sa și puse cartea deoparte. Se ridică în picioare în timp ce domnul Keeble închidea ușa.

Apoi, în mod inexplicabil, Susanna ajunse în brațele prietenei sale, cu capul pe umărul ei. Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva. Se relaxă reconfortată de acea îmbrățișare timp de câteva secunde, fără să scoată un cuvânt, apoi făcu un pas înapoi jenată, mușcându-și buzele.

– Îmi pare foarte rău, murmură ea.

– Stai jos, spuse Claudia trăgând și celălalt scaun mai aproape de foc. Ți torn o ceașcă de ceai. E proaspăt.

Fusese întotdeauna treaba Susannei să toarne ceaiul, dar de data asta nu insistă. Se cufundă în scaunul oferit după ce-și puse alături pelerina și mânușile și așează peste ele șalul împăturit cu grijă. Se simțea recunoscătoare pentru căldura focului, care îi dezmoțea trupul înghețat.

– Așa, zise Claudia după ce Susanna sorbise din ceaiul tare și fierbinte, ai ceva să-mi spui?

Nu dăduseră niciodată buzna una în viața celeilalte. În mod surprinzător, cu toate că erau prietene foarte bune de ani de zile, niciuna nu știa prea multe despre trecutul celeilalte – deși Susanna avea doar doisprezece ani când venise la școală.

– Am văzut pe cineva la biserică, spuse ea. De fapt, e vorba de două persoane, deși nu sunt foarte sigură în ceea ce privește identitatea celei de-a doua.

– Două persoane cunoscute?

– Le-am întâlnit cu multă vreme în urmă. Susanna bău cu sete din ceai, așeză ceașca pe farfurioară și le puse pe amândouă pe masa de lângă ea. Am crescut în casa lor până când am împlinit doisprezece ani, moment în care a murit tatăl meu. El era secretar acolo.

Claudia nu scoase un cuvânt.

– S-a sinucis, izbucni Susanna. S-a omorât, Claudia. Și-a tras un glonte în cap.

– Oh, biata de tine, spuse Claudia încet. Nu știam asta.

– Cred că existența mea n-a fost îndeajuns de importantă pentru a-l opri, pentru a alege să trăiască, zise Susanna. Nu mi-a lăsat nimic, n-a făcut niciun fel de aranjamente în legătură cu mine.

Îi fu recunoscătoare Claudiei că rămase tăcută pentru o vreme. Nu-și dăduse seama până acum cât de tare își plânsese de milă în toți acești ani, cât de mult îl urâse pe tatăl ei pentru că alesese să moară în loc să se ocupe de creșterea ei, chiar dacă înțelegea, măcar în parte, motivele care-l împinseseră să facă acel gest. Fusesse întotdeauna un tată afectuos, deși se mulțumise să o lase să crească împreună cu Edith și nu o văzuse mai mult de câteva minute pe zi, uneori nici măcar atât.

– Iar persoana pe care ai văzut-o în seara asta, stăpâna casei, nici ea nu te voia acolo, nu avea nevoie de tine? o

întrebă Claudia într-un târziu. De asta ai fugit, Susanna?

– Am recunoscut-o pe doamna Markham, spuse Susanna, răsfirându-și degetele în poală și uitându-se fix la ele. Și cred că era și Edith cu ea. Am copilărit împreună, deși era cu circa un an mai mică decât mine, fiind considerată singurul copil al casei. Dar am fost foarte apropiate, în ciuda statutului meu de fiică de servitor. Însă tatăl meu era un gentleman.

În ultima vreme devenise foarte sensibilă la acest capitol.

– Bineînțeles că a fost un gentleman, spuse Claudia. Mi-am dat seama încă de la sosirea ta în Bath că ești o lady, Susanna. Nu aveai nevoie de lecții de dicție sau de comportament, știai să citești. Întotdeauna m-am gândit că și domnul Hatchard a observat același lucru la tine, și din acest motiv mi-a scris să te accept.

– Mă aflu în dormitor și camera copiilor, spuse Susanna, apăsându-și palmele cu putere în poală și înțepenindu-și degetele în timp ce relata episodul de care își amintise mai devreme, la biserică. Căutam cu disperare pe cineva care să mă liniștească, cred, deși nu prea te poți calma după ce ai aflat că tatăl tău și-a zburat creierii și nu ești lăsată să-l vezi, chiar dacă tu țipi și plângi în hohote. Voiam s-o văd pe Edith. Dar n-am apucat să intru în camera copiilor. Am auzit-o pe lady Markham vociferând în camera respectivă, deși nu mi-am dat seama cu cine discuta. Nu putea să vorbească cu Edith, ea avea doar unsprezece ani atunci.

Făcu o pauză, inspiră adânc și oftă.

– Cred că îmi amintesc exact cuvintele pe care le-a folosit, continuă ea. Mi s-au întipărit adânc în memorie. „Cei de la biserică s-au spălat pe mâini, bineînțeles“, a spus ea. „A comis un păcat de moarte când s-a sinucis. Va

trebui să fie îngropat în altă parte, nu în pământ sfânt. Și cu Susanna ce-o să facem? E o povară pentru noi toți. Nu cred că poate rămâne aici.“

Și atunci fugise – din camera aceea, din casă.

– Tatăl meu n-a fost îngropat în curtea bisericii, spuse ea, iar eu n-am mai rămas acolo, ca să știu ce s-a întâmplat cu el. L-am părăsit așa cum m-a părăsit și el pe mine și am nimerit cumva la Londra.

– Și acum lady Markham e în Bath, spuse Claudia.

– Da. Susanna își strânse degetele în pumn și își ridică ochii, pironindu-și privirea asupra focului. Și sunt aproape sigură că tânăra de lângă ea era Edith. Poate că m-am purtat prosteste. Mă uitam pur și simplu în jurul meu, între piesele muzicale, așa cum făcusem toată seara. Un bărbat masiv, care stătea la două rânduri în spatele meu, s-a dat puțin într-o parte și atunci le-am văzut. Cred c-au fost acolo toată seara. Dar acum mi-am revenit. Zâmbi. Cum ai petrecut seara în compania elevelor din ciclul superior?

Dar Claudia îi ignoră întrebarea. Se uita și ea la foc.

– Nu există nimic mai rău decât un trecut pe care nu l-ai înfruntat niciodată până la capăt, nu-i așa? Te poți convinge că totul e de domeniul trecutului, că ești în siguranță și să uiți de ce ți s-a întâmplat, dar simplul fapt că încercăm să ne dăm asigurări că am uitat un anumit lucru dovedește exact contrariul.

Susanna înghiți în sec.

– Dar rememorarea este inutilă atâta vreme cât nu poți face nimic pentru a schimba trecutul. Totul e în ordine, Claudia. Măine o să fiu la fel de veselă ca de obicei, îți promit.

Dar începea să-și pună întrebări în privința Claudiei. Oare și în trecutul ei existau chestiuni nerezolvate? Oare cu

toții aveau astfel de probleme legat de trecutul lor? Memoria era oare o povară și o binecuvântare în același timp?

Claudia își ridică privirea și zâmbi.

– Când ai intrat în cameră și ți-am văzut fața, am fost convinsă că vicontele Whitleaf te-a supărat cu ceva. Eram pregătită să mă duc la bucătărie, să pun mâna pe făcăleț și să mă iau după el.

– Oh, Claudia, spuse Susanna înainte să se poată controla, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Claudia înlemni.

– Și...?

– L-am refuzat, bineînțeles.

– Da? De ce?

– E genul acela de om... oh, nu știu cum să ți-l descriu exact. Uneori duce curtoazia până la extrem. Vrea să ușureze poverile tuturor femeilor pe care le cunoaște. Își dorește să le îmbunătățească viețile, să le facă să se simtă bine. Se străduiește din răspuțeri să nu le rănească sau să le lipsească de ceva ce-și doresc foarte mult. Și nici aceste cuvinte nu întregesc imaginea pe care vreau s-o conturez. Este amabil, bun la suflet și deschis... Și destul de încăpățânat. La întoarcere și-a dat seama că sunt supărată și a vrut să mă facă să mă simt mai bine. Și poate crede că mi-a alimentat speranțele pe parcursul verii care a trecut, și acum și-a făcut datoria și m-a cerut de nevastă. Probabil își închipuie că nicio femeie nu merită să fie toată viața doar o profesoară săracă.

– Și așa este? întrebă Claudia aruncându-i o privire atentă, dezarmantă. Te-a făcut să speri la mai mult?

– Nu, în niciun caz.

– Îl iubești?

Susanna deschise gura să spună nu, dar în clipa următoare o închise la loc. Trase adânc aer în piept, apoi îi

dădu încet drumul.

– Dragostea n-are nimic de-a face cu asta. Am spus nu, un nu hotărât. N-ar fi fost o căsătorie fericită, Claudia, pentru niciunul dintre noi. Dacă ar fi existat dragoste din partea vreunuia dintre noi, asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile – pentru mine și poate și pentru el.

– Știu că te simți slabă și vulnerabilă în seara asta, spuse Claudia după câteva momente de tăcere, dar în realitate ești o persoană foarte puternică, Susanna. Ai fost o fată puternică. Am știut dintotdeauna, că tatăl tău a murit și te-a lăsat singură pe lume – mi-ai spus chiar tu în ziua în care ai venit aici. Dar n-am cunoscut tot acest teribil adevăr până în seara asta. Ai fost întotdeauna o fată veselă, în ciuda celor întâmplare – deși ai trecut și tu prin faza de rebeliune, în primele luni petrecute aici. Și ești cea mai veselă dintre profesoarele mele, iubită de toate fetele, fără nicio excepție, după părerea mea. N-am de gând să te judec pentru decizia ta de a-l refuza pe viconte Whitleaf. Căsătoria cu un astfel de bărbat ți-ar fi asigurat bogăție și confort pentru tot restul vieții, bineînțeles, dar presupun că știai deja acest lucru, nu trebuie să-ți mai spun și eu acum. Sunt foarte bucuroasă că ai avut tăria să-ți pui fericirea și integritatea înaintea securității materiale. Și bineînțeles că îmi pare bine și din punctul meu de vedere – egoist.

Susanna zâmbi slab.

– O să vină mâine după-amiază aici, o anunță ea. M-a invitat la o plimbare. Poate că ar fi trebuit să-l refuz, având în vedere că am fost plecată de la școală și în seara asta.

– Ah, Susanna, trebuie să ne bucurăm de șansele pe care ni le oferă viața. Profesoratul este o meserie, draga mea, nu echivalează cu viața.

Susanna o privi oarecum surprinsă. Se așteptase ca ea să fi fost împotriva continuării acestei relații.

– Va fi pentru ultima oară, promise ea, ridicându-se în picioare. O să plece curând din Bath.

– Noapte bună, Susanna. Dar nici măcar nu te-am întrebat cum a fost la concert.

– A fost minunat, de-a dreptul extraordinar.

Câteva momente mai târziu se îndrepta spre camera ei, simțindu-se mult mai calmă decât atunci când ajunsese acasă. Dar încă mai simțea o durere surdă undeva în partea de jos a abdomenului.

O ceruse de nevastă.

Și ea spusese nu.

Ah!

Apoi se străduise să-l împace, pentru că știa că-l supărase.

Dar totuși îl refuzase. Nu se putea mărita cu el doar pentru că el se simțea vinovat că se culcase cu ea.

N-o iubea.

De parcă ăsta ar fi fost un motiv suficient pentru a refuza un pretendent atât de bine situat.

Dar ea îl iubea, și asta schimba complet lucrurile.

Intră în dormitor și închise ușa în urma sa, dornică să poată fi măcar pe jumătate atât de puternică precum o credea Claudia.

Bath încetase de mult să fie o destinație turistică datorită băilor sale. Devenise, în schimb, un sanatoriu pentru vârstnicii infirmi și persoanele cu o constituție fizică precară, dar și o destinație preferată de cei din clasa de mijloc. Dar încă mai avea farmecul lui, ritualurile sale, dintre care cel mai vechi era plimbarea de dimineață în Pump Room, în acordurile muzicii asigurate de o orchestră de cameră.

Unii oameni beau din apa izvoarelor, în speranța că-și

vor ameliora starea de sănătate. Alții făceau exerciții fizice, sau cel puțin așa se mințeau. Majoritatea mergeau acolo doar pentru a vedea cine a mai venit și pentru a asculta ultimele bârfe – eventual să le împărtășească veștile aflate și celor care nu le cunoșteau încă.

Peter se duse în Pump Room în dimineața de după concert, așa cum făcuse și cu o zi înainte. Întotdeauna îi plăcuse să se amestece printre oameni, deși uneori, ca și acum, de exemplu, nu prea erau persoane de vârsta lui și nici nu cunoștea prea multă lume în afara oamenilor întâlniți în ziua precedentă. Însă această situație avea să se schimbe.

Conversa cu un grup de doamne, printre care se număra și doamna Hold-Baron, care, auzind că el fusese la petrecerea de nuntă ținută la Upper Rooms cu câteva zile înainte, îl informă că și ea îi cunoștea pe cei din familia Bedwyn, că ducele de Bewcastle chiar trecuse pe la ea pe acasă, pe Circus, într-o după-amiază, pe când actuala marchiză de Hallmere locuia cu fiica sa – pe vremea aceea marchiza purta numele de Freyja Bedwyn, deși se logodise cu marchizul înainte să plece din Bath. Peter asculta povestea alambicată a doamnei cu un zâmbet indulgent pe față, când văzu în cealaltă parte a sălii două chipuri cunoscute.

Lady Markham și Edith.

Se scuză de îndată ce i se oferă ocazia să facă acest lucru în modul cel mai politic cu putință și se apropie de ele, arborând un zâmbet încântat. La rândul lor, cele două femei îi zâmbiră și ele.

– Ce surpriză plăcută! spuse el după ce le salută și se înclină în fața lor, deși presupun că n-ar trebui să mă mir prea tare, din moment ce am aflat de curând de la Theo că Edith locuiește pe undeva prin zonă, nu foarte departe de aici, și că dumneavoastră sunteți în vizită la ea, doamnă Markham.

– Dar pentru noi nu este o surpriză, Whitleaf, mă rog, dacă facem abstracție de prezența dumitale în Bath, spuse lady Markham. Te-am văzut aseară la Bath Abbey, chiar vroiam să stăm de vorbă cu dumneata după concert. Dar ai dispărut brusc, și amândouă ne-am întrebat dacă nu cumva a fost doar o impresie.

– Ah, da, spuse el. Una dintre doamnele cu care am venit a trebuit să plece, așa că am urmat-o imediat după terminarea concertului, pentru a o conduce acasă.

Chiar în timp ce vorbea își aminti că Susanna își petrecuse copilăria la conacul Fincham. N-avea să-i pome-nească numele în timpul discuției. Era foarte posibil ca ea să nu dorească acest lucru.

De fapt, încercase tot timpul, încă de când se trezise de dimineață după doar câteva ore de somn, să nu se gândească deloc la Susanna. Doamne, Dumnezeule, o ceruse de nevastă seara trecută – și ea îl refuzase.

Trebuie să te uiți adânc în inima dumitale. Învață să te placi și dumneata.

Ah, da, mai era și asta. Mai bine să alunge asemenea gânduri.

– Înțeleg că totul e în regulă, îi spuse el lui Edith. Presupun că te-ai însănătoșit. Și copilul e bine?

– Da, amândoi suntem în afara oricărui pericol, spuse ea, zâmbind. Dar Lawrence a considerat că ne-ar face bine o schimbare de decor, așa că ne-a rezervat un loc la Laura Place pentru o lună. Mă bucur foarte mult să te revăd, Peter, arăți mai bine ca oricând. Toate femeile de aici te sorb din priviri, ori de câte ori au ocazia.

Îi aruncă o privire scânteietoare și cu toții izbucniră în râs.

– Am venit aici pentru a participa la o petrecere de nuntă, care a avut loc în urmă cu câteva zile, explică el, și

am mai rămas puțin, înainte de a mă întoarce la Londra.

Pălăvrăgiri amical câteva minute, apoi Edith îi puse mâna pe braț.

– Peter, spuse ea, aș vrea să te întreb ceva, deși o să ți se pară o impertinență. Domnișoara pe care ai condus-o aseară, nu cumva era... Ar putea fi Susanna Osbourne?

Era imposibil să evite răspunsul la o întrebare atât de directă.

– Da. Am întâlnit-o vara asta și apoi am revăzut-o la petrecerea de nuntă de care v-am vorbit. Mireasa este prietenă cu ea, iar mirele e cumnatul verișoarei mele.

Edith îi strânse brațul și mai tare.

– Oh, deci trăiește, zise ea. Întotdeauna m-am întrebat...

– A dispărut, explică lady Markham, după moartea tatălui ei. Cu toate eforturile pe care le-am făcut pentru a o găsi, n-am reușit să-i dăm de urmă. N-am mai auzit nimic de ea. Ne-a părut foarte rău, mai ales că se întâmplase și grozăvia aceea, după cum știi, Whitleaf. Sau poate că nu știi. Cred că erai la școală atunci. Susanna nu avea decât doisprezece ani, era mult prea mică pentru a se descurca de una singură. Dar ce puteam noi să facem? N-aveam nicio idee unde plecase, nu știam de unde să începem căutările, deși am căutat-o multă vreme.

– Ei bine, spuse Peter zâmbind, acum puteți fi liniștite, ați aflat că a supraviețuit.

– Unde locuiește, Peter? întrebă Edith, nerăbdătoare. Mi-ar face plăcere să trec pe la ea, să stăm de vorbă. Am fost cele mai bune prietene. Eram ca două surori. Am suferit enorm când a dispărut.

– Poate, spuse el precaut, uitându-se spășit de la una la alta, a fugit și s-a stabilit în altă parte pentru că voia să rupă relația dintre ea și angajatorii tatălui său. Poate că

amintirile asociate cu orice și oricine avea legătură cu el sunt prea dureroase. Poate a simțit că...

– Sau poate, îl întrerupse Edith, zâmbind cu tristețe, ești prea gentleman pentru a-i înșela încrederea, Peter. Înțelegem, nu-i așa, mamă?

– Vezi tu, spuse el, astă-vară a durat ceva timp până când mi-a dezvăluit că mă recunoscuse imediat – cel puțin îmi recunoscuse numele. Chiar și după aceea nu mi-a spus decât că tatăl ei a murit la Fincham – de inimă, după cum mi-a dat de înțeles. Theo mi-a zis că de fapt s-a sinucis, dar asta după ce am ajuns acasă. Presupun că e de înțeles de ce domnișoara Osbourne nu vrea să păstreze nicio amintire legată de acele vremuri.

Brusc, îi trecu prin minte o posibilitate terifiantă. Nu cumva aseară ea le văzuse pe lady Markham și pe Edith și le recunoscuse? De asta se grăbise oare să părăsească biserica imediat după terminarea concertului, deși până atunci părase să se simtă foarte bine?

– Dar n-am înțeles niciodată de ce a plecat, spuse lady Markham și oftă. Nu era decât o copilă, și tatăl ei tocmai murise. Întotdeauna ne-am purtat bine cu ea, am tratat-o ca pe un membru al familiei, iar Edith a adorat-o, pur și simplu. Ne-am fi așteptat să-și găsească liniștea la noi.

– Dacă o revezi, Peter, interveni Edith, ai vrea s-o întrebi dacă pot să-i fac o vizită? Sau, dacă dorește să nu știm unde stă, poate trece ea pe la noi.

– O s-o întreb, promise el. Dar nu putu rezista să nu pună și el o întrebare.

– De ce s-a omorât Osbourne? Îi pusese întrebarea doamnei Markham. Ați aflat vreodată?

Ea avu o ezitare vizibilă.

– Sunt surprinsă, că n-ai știut că s-a sinucis până de curând, când ai aflat de la Theo. Din câte-mi aduc

aminte țineai mult la domnul Osbourne, și el la tine. Totuși, presupun că era de așteptat ca doamna Whitleaf să te protejeze de groaznicul adevăr și să le pună pe surorile tale să jure c-aveau să păstreze secretul. Cât despre motivele sinuciderii lui William Osbourne, acestea au murit odată cu el, sărmanul om.

– N-a lăsat niciun bilet pentru lordul Markham? întrebă Peter.

Ea ezită din nou.

– Ba da, confirmă într-un târziu lady Markham. Dar nu îi oferi mai multe amănunte, iar lui îi venea greu s-o descoasă cu privire la subiectul respectiv atâta vreme cât ea nu voia să vorbească. Probabil că fusese un episod cumplit din viața ei. Cu toate acestea, îi mai puse o întrebare.

– A lăsat cumva o scrisoare, un bilet și pentru Sus... pentru domnișoara Osbourne? întrebă el.

– Da, zise ea.

– Și ea l-a citit?

– Ambele scrisori au fost găsite împăturite cu grijă în interiorul unei agende, în sertarul biroului lui. Bineînțeles că asta s-a întâmplat abia după înmormântarea lui. Or, în momentul acela Susanna deja dispăruse fără urmă. Cred c-ar fi mai bine să punem capăt acestui subiect, Whitleaf. E o poveste veche și nefericită, o poveste care e preferabil să rămână uitată. Dar se pare că există și un sfârșit fericit. Susanna e în viață și, după toate probabilitățile o duce bine. Este sănătoasă? Și fericită?

– Cred că da, în ambele cazuri.

Știa că o făcuse foarte nefericită astă-vară. Chiar și acum presupunea că ar fi întristat-o să-și ia din nou rămas-bun de la el. Dar onestitatea îl obliga să admită că viața ei îi oferea multe satisfacții, prietenie, siguranță și

poate chiar o făcea fericită. Prezența lui nu era absolut necesară. Putea să trăiască foarte bine și fără el. N-o mințise nicidecum pe lady Markham.

Era un gând umilitor – acela că Susanna nu avea nevoie de el, că seara trecută îi refuzase cererea în căsătorie, o căsătorie care din punct de vedere material s-ar fi dovedit extrem de avantajoasă pentru ea. Îi spusese că trebuia să învețe să se placă. Înainte să-i ureze noapte bună, își scosese mănuașă și îl mângâiasă pe obraz cu degetele ei delicate – de parcă el era cel care avea nevoie de tandrețe și alinare.

De parcă ea ar fi fost cea puternică și sigură de sine.

Își luă rămas-bun de la lady Markham și de la Edith, promițându-le că le va face o vizită la Laura Place, înainte să plece din Bath. Câteva minute mai târziu ieși din Pump Room și merse pe jos până la hotel, unde luă micul dejun.

Unele zile de noiembrie pot încă să păstreze o urmă din gloria toamnei, ba chiar și frânturi de vară, deși copacii sunt desfrunziți și plantele nu mai au flori. Dar, în general, astfel de zile veneau exact atunci când îndatoririle nu-ți permiteau să te bucuri de vremea frumoasă decât din spatele unei ferestre.

Acea sâmbătă era exact o asemenea zi, cu deosebirea că, de astă dată, Susanna putu să profite din plin de vremea frumoasă. Era ziua de jocuri și ea petrecu toată dimineata afară, pe pajiștea din spatele școlii, împreună cu acele fete care aleseseră mișcarea în aer liber în detrimentul broderiei, lucrului de mână și croșetatului. După cum se întâmpla adesea, Susanna cedase rugămintilor fetelor, dar și înclinației ei înnăscute și se alăturase, la rândul său, jocurilor, astfel că la prânz, când se întorsesc în școală, în fruntea fetelor aliniate pe două rânduri, avea obraji roșii și ochii strălucitori. Și deși respira destul de greu, se simțea plină de energie.

Și nu era vorba numai de mișcarea pe care o făcuse în cursul dimineții. După amiaza se anunță la fel de minunată – urma să facă o plimbare, poate în Sydney Gardens, care se găsea în apropiere, dar unde mergea destul de rar din cauza taxei de intrare destul de piperate, și asta în compania unui gentleman.

N-ar fi reacționat firesc, se gândi Susanna în timp ce-și punea cea mai bună rochie de duminică, după prânz, și-și peria părul, dacă n-ar fi fost plină de entuziasm în așteptarea acelor momente. Primii ani ai tinereții ei trecuseră deja, și fuseseră aproape complet lipsit de distracții și de lucruri frumoase.

Exuberanța nu-i era deloc atenuată de amintirea evenimentelor din seara trecută. Viconte Whiteleaf o ceruse de soție și ea îl refuzase. Probabil că n-avea să-l mai vadă niciodată după ziua de astăzi. Dar era alegerea ei, nu-i așa? Ea refuzase să plece cu el vara trecută. Aseară respinsese cererea lui în căsătorie. Și avea să-l refuze din nou, în ambele privințe, dacă o să-și reînnoiască propunerea. Astfel că n-avea niciun motiv să se plângă, să fie supărată sau tristă – făcuse prea mult timp lucrul ăsta. De

îapt, era îndreptăţită să fie mândră de ea. Îl iubea, dar nu voia să se agaţe de el, să-l țină legat de ea cu orice preţ.

El n-o iubea, dar asta nu conta. O plăcea. I se părea suficient.

Nu stailise o oră anume la care urma s-o ia la plimbare. Susanna coborî după ce-şi termină pregătirile şi se duse în atelierul de arte, unde domnul Upton lucra cu câteva fete la decorurile pentru piesa de Crăciun şi pentru concert. Domnişoara Thompson era şi ea acolo, îmbrăcată cu un halat alb peste rochie, de parcă s-ar fi pregătit să picteze decorurile.

– Am fost informată, îi spuse ea Susannei, detaşându-se de grupul de fete, că a fi profesoară la şcoala de fete a domnişoarei Martin nu înseamnă numai să predai într-o sală liniştită, plină de fete atente. Aşa că iată-mă, încercând să descopăr dacă am talentul şi capacitatea de-a oferi mai mult. Şi când te gândeşti că acum m-aş fi putut afla la Linsdey Hall, citind în linişte o carte.

Părea să se distreze de minune. Ochii îi străluceau – lucru obişnuit la ea, s-ar putea spune chiar caracteristic.

Susanna izbucni în râs.

– Dar pregătirile pentru concertul de Crăciun sunt foarte distractive, zise ea. Şi necesită volum destul de mare de muncă.

– Cum vi se pare asta, domnişoară Osbourne? strigă domnul Upton, făcându-i semn spre o masă plină de schiţe. De obicei nu venea sâmbăta la şcoală, dar probabil că lucrurile aveau să se schimbe din acel moment şi până în ultima săptămână a semestrului.

Dar Susanna mai apucă doar să arunce o privire pe schiţele pentru decorurile piesei de teatru, să spună ce-i plăcea şi să facă vreo câteva sugestii privind îmbunătăţirea lor, pentru că un cor de voci de fete îi atrase

atenția asupra domnului Keeble, care stătea în pragul ușii.

Probabil că venise vicontele Whitleaf.

Într-adevăr, așa era. O aștepta în hol – ea purta pelerina ei gri și groasă, de iarnă. Își încheie panglicile bonetei sub bărbie. El se îmbrăcase tot cu pelerina lui mare, și din nou părea foarte solid și viril.

– Domnișoară Osbourne. Îi făcu o reverență, dar, deși figura și gesturile îi erau la fel de vesele ca întotdeauna, ea sesiză o oarecare îngrijorare în privirea vicontelui.

– Lord Whitleaf. Se apropie de el, împărtășindu-i starea de spirit.

Seara trecută își arunca umbra asupra lor.

Vremea nu se schimbase în ora pe care o petrecuse înăuntru, descoperi Susanna când ieșiră în curte, deși aerul părea să se mai fi încălzit un pic. Soarele strălucea pe un cer lipsit de nori. Nu se simțea nicio urmă de vânt. Nici că se putea o vreme mai frumoasă pentru ultima după-amiază pe care aveau să o petreacă împreună.

– Mergem în Sydney Gardens? o întrebă el, oferindu-i brațul. Presupun că parcul nu este foarte frumos acum, în noiembrie, dar va fi liniște și o atmosferă rurală.

Și, în ciuda vremii bune, aveau să fie aproape singuri acolo, se gândi ea.

– Ar fi foarte plăcut, spuse Susanna în timp ce se îndreptau spre Sydney Place. Traversară apoi strada spre parc.

Vorbiră despre vara trecută, despre prietenii comuni pe care și-i făcuseră în Somerset, despre școală și despre pregătirile pentru concertul de Crăciun, la care aveau să vină și părinții, rudele și prietenii fetelor, ai profesoarelor și multe alte personalități din Bath. Discutară despre surorile lui, despre soții și copiii lor. Vorbiră despre parcul care-i înconjură, acum gol – era toamna târziu, totuși – dar încă pitoresc și liniștit. Și într-adevăr aproape că

rămăseseră singuri. Depășiră un grup zgomotos de opt persoane, dar asta se întâmpla în vecinătatea porții, iar acei oameni urmau să iasă.

Așa trebuia să se încheie o prietenie – dacă tot trebuia să se termine. Erau calmi și veseli și într-un acord perfect unul cu celălalt. Lipsea cu desăvârșire neașteptata și total deplasata pasiune care pusese stăpânire pe ei în ultima după-amiază petrecută la Barclay Court, ca și jena provocată de încercarea lui de a o împăca seara trecută. Astăzi vorbeau, râdeau, se bucurau unul de compania celuilalt și de această minunată zi de noiembrie.

Și așa avea de gând să-și amintească relația lor, hotărî ea. Nu vor mai exista lacrimi, doar amintiri plăcute. Pentru că așa fuseseră clipele petrecute împreună astă-vară, cu excepția primei și a ultimei zile.

– Ah, labirintul, spuse el în timp ce urcau poteca abruptă care ducea spre un gard viu înalt – probabil latura respectivului labirint. Știam eu că e unul pe aici, pe undeva. Vrei să vedem dacă ne putem pierde în el?

– Poate pentru totdeauna? Ce-ar fi dacă nu am mai putea găsi drumul nici spre centru, nici spre ieșire, și-am fi condamnați să rătăcim în cerc pentru tot restul zilelor noastre?

– Parcă ai descrie viața de zi cu zi, nu-i așa?

Râseră amândoi.

– Dar cel puțin, adăugă el, ne vom pierde împreună.

– Într-adevăr, o consolare, încuviință ea, și râseră din nou.

Dar ar fi fost imposibil să fie veseli toată după-amiaza. Gândul că ar putea să rămână în labirint împreună, rătăcind pentru tot restul vieții, avusese un efect ciudat asupra amândurora. Aveau să găsească drumul spre intrare, apoi pe cel spre ieșire, după care se va termina plimbarea.

Și totul va lua sfârșit.

O luă de mână când intrară în labirint. Deși purtau amândoi mănuși, ea putea să simtă căldura și puterea degetelor lui și-și aminti cum și le împletise cu ale ei atunci când se plimbaseră pe străzile orașelului, în timpul balului.

Greșiră de mai multe ori drumul și fură nevoiți să se întoarcă pentru a se îndrepta în altă direcție. Dar până la urmă, după nenumărate discuții în contradictoriu și hohote de râs, găsiră drumul spre centrul labirintului, unde îi așteptau două băncuțe de lemn, pe care se puteau odihni.

– Presupun, zise el după ce se așezară unul lângă celălalt, c-ar fi trebuit să venim pregătiți cu un morman de batiste, pe care să le presărăm pe drum, în punctele strategice. Mai știi drumul înapoi?

– Nu, râse ea.

– Atunci cred c-ar trebui să fim recunoscători sorții, spuse el, luând-o din nou de mână, că nu există pe-aici vreun balaur cu șapte capete.

În tăcerea care domnea în mijlocul labirintului din Sydney Gardens, era foarte ușor să uiți de lumea de afară, de inevitabila scurgere a timpului, de caracterul efemer al prieteniei dintre un bărbat și o femeie. Perfecțiunea momentului părea atât de greu de contestat.

Probabil că au stat cinci – ba chiar zece – minute fără să vorbească. Dar uneori conversația nu era necesară, după cum descoperiseră singuri în acea vară. Comunicau la un alt nivel, mai profund.

Umărul lui, observă Susanna într-un târziu, se sprijinea de al său. Coapsele lor se atingeau ușor. Și cumva – nu-și amintea cum se întâmplase asta – mânușa ei dreaptă i se odihnea în poală, mânușa lui stângă îi stătea pe picior, iar mâinile lor goale aveau degetele împletite.

Îl auzi trăgând adânc aer în piept și expirând ușor.

– Mi-aș dori să fi fost mai puțin protejat pe vremea când eram copil, spuse el. Oare aș fi putut să insist în acest sens? Aveam puterea asta? Îmi doresc ca măcar să fi încercat să te cunosc mai bine. Dacă aș fi insistat să aflu ce se întâmpla în casa mea și cu vecinii mei, chiar și când eram la școală, poate că aș fi fost alături de tine la moartea tatălui tău. Deși presupun că n-aș fi avut ce să-ți ofer.

Nu, mai ales el.

– Toți oamenii trec prin momentul greu al pierderii cuiva drag. Chiar și copiii. Am supraviețuit.

– Susanna! Își scoase și cealaltă mânășă cu dinții, îi trecu mâna în stânga și îi înlănțui umerii cu dreapta. Când am fost acasă am vorbit cu Theo Markham. Știi ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

Aproape că se smulse din brațele lui și sări în picioare. Apoi înlemni. Oare ce altceva îi mai spusese Theodore Markham?

– Nu cred c-a fost un păcat de moarte, zise ea repede. Nu-mi pasă ce spune biserica, nu știu de ce este interzisă înmormântarea creștinească a celor ce-și iau singuri viața. Doar un Dumnezeu nedrept și nemilos l-ar condamna pentru totdeauna pe un bărbat care a fost împins să-și ia viața de către oameni care mai trăiesc încă și au posibilitatea de a se pocăi și a se salva. Dacă așa ar fi Dumnezeu, eu aș deveni atee.

– Deci crezi că l-a împins cineva să-și ia viața? Întrebă el.

Așteptă să continue, dar el nu mai spuse nimic.

– Cine știe? Și-a păstrat foarte bine secretele, atât înainte, cât și după moarte. Acum nu mai contează, nu-i așa? Și-a găsit pacea. Cel puțin așa sper.

Cu toate acestea, existau momente, chiar și acum, la vârsta maturității, în care își dădea seama că încă nu-l ier-

tase pentru că alesese pacea veșnică în defavoarea ei.

– Îmi pare foarte rău, spuse Peter. Îmi plăcea de el. Câteodată își petrecea timpul liber cu mine și cu Theo. Nici nu-mi pot imagina cât de mult trebuie să fi suferit după dispariția lui.

Bineînțeles, nu-și dădu seama ce efect aveau vorbele lui asupra ei. Întotdeauna știuse că tatăl ei ar fi preferat un băiat în locul unei fete. Nu fusese niciodată rău cu ea. Își manifestase afecțiunea ori de câte ori erau împreună. Dar foarte rar își petrecea timpul liber împreună cu ea.

Brusc, prin minte îi trecu gândul că poate din cauza faptului că fusese neglijată îl refuzase și pe el în seara trecută. Știa foarte bine cum era să nu fie iubită total de un bărbat pe care-l adora – de un bărbat de care era dependentă și căruia îi datora respect și ascultare.

– Nu trebuie să-ți imaginezi nimic, spuse ea, aducându-și mâna la buze, apoi lipindu-i-o de obraz. Nu e nevoie să duci tu poverile altora. Doar persoanele respective pot s-o facă. Eu îmi port singură povara și, uite-mă, sunt încă aici. Am supraviețuit – și încă bine, aș spune.

Închise ochii și-și plecă capul. Mâinile lor încleștate ajunseră din nou în poala ei. Cu celălalt braț o ținea strâns pe după umeri.

– De ce-ai fugit?

– Nu voiau să mă lase să-l văd și urma să fie îngropat în afara cimitirului. Nu știau ce să facă cu mine. Eram o povară pentru ei. În fond, nu le aparțineam, eram a nimănui. Aveau să mă trimită departe. Am preferat să plec eu, fără să mai aștept decizia lor. M-am hotărât să-mi iau soarta în propriile mâini.

– Ce te face să crezi că ei s-ar fi descotorosit de tine, că te considerau o povară?

– Am auzit-o pe doamna Markham spunând asta. Nu

am auzit altceva, nu am înțeles greșit. O povară, chiar asta eram, o povară. A zis că nu mai puteam sta acolo.

– Și totuși, te-au căutat îndelung după ce-ai dispărut.

– Asta ți-a spus Theodore?

– Theo era la școală atunci, ca și mine, de altfel. Chiar doamna Markham mi-a spus, împreună cu Edith. În dimineța asta.

Înțepeni, apoi se relaxă din nou, lipită de el, după care își puse capul pe umărul lui și închise ochii.

– Înseamnă că le-ai văzut și tu. Sau te-au zărit ele pe tine. Le-ai spus unde stai?

– Nu, bineînțeles. Nu puteam să divulg eu secretul acesta – dacă este într-adevăr un secret.

– Nu vreau să le văd.

– Deci nu s-au purtat frumos cu tine?

– Dimpotrivă. Am făcut greșeala să cred că eram un membru al familiei lor. Uneori, când Edith se urca în poala mamei ei, voiam să mă cuibăresc și eu acolo, iar ea nu mă respingea niciodată, oricât de ciudat i s-o fi părut. Edith mi-a fost dragă ca o soră. Uneori, copiii nu-și dau seama cât de subțire este firul de care atârnă securitatea lor. Poate că e mai bine așa – cei mai mulți ajung să crească înainte ca respectivul fir să se rupă. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. Nu-mi doresc decât să mă simt bine în după-amiaza asta.

– Îmi pare rău, spuse el, cu un oftat. Chiar îmi pare rău.

Rămaseră apoi tăcuți pentru o vreme, iar ea se gândi cât de bine era să aibă brațul unui bărbat în jurul umerilor ei și umărul lui puternic sub obraz și mâna într-a lui. Ar fi putut să se obișnuiască foarte repede cu un astfel de confort, cu o asemenea dependență. Cât de bine ar fi fost să poată să-și transfere povara pe umerii largi ai unui bărbat.

bat și să se cuibărească la pieptul lui, protejată de el.

Și cât de ușor putea să-și lase mintea să alunece într-o ficțiune și să-și imagineze că era bine să renunți la propria autonomie și individualitate.

De parcă ar fi existat sfârșituri fericite și vieți simple. Își întoarse fața dinspre umărul lui și își dori ca viața să fie așa de lipsită de complicații pe cât părea în visurile unei fete – înainte ca ea să împlinească doisprezece ani și înainte ca tatăl acesteia să se sinucidă.

Mâna lui o părăsi pe a ei și îi dezlegă panglicile bonetei. Susanna nu-și ridică privirea nici când el îi scoase boneta și o așază pe băncuță, alături de ea. Apoi mâna lui îi cuprinse bărbia între degetul mare și cel arătător și îi ridică spre el fața, până când privirile li se întâlniră.

– Susanna, murmură el. Ah, scumpa și puternica mea Susanna.

Numai puternică nu se simțea acum. Buzele îi tremuiau când el le acoperi cu ale sale, calde, întredeschise, minunat de liniștitoare – și ciudat de familiare, de parcă ajunseseră acolo unde le era locul. Se sprijini de el, cu o mână lipită de pieptul lui, iar cu cealaltă îi înlănțui gâtul, trăgându-l mai aproape. Își deschise gura și îi simți puterea și căldura – esența lui – în momentul în care limba lui o întâlni pe a ei.

Pasiunea reizbucni între ei, Susanna gemu sub atingerea lui, mâna lui pătrunse pe sub pelerina ei și-i mângâie sânii, abdomenul, coapsele. Îl sărută și ea sub imperiul unei senzații de abandon sălbatic, mistuiți amândoi de văpaia pasiunii.

Dar nu era o îmbrățișare izvorâtă din instinct, irațională. Se aflau în centrul unui labirint din mijlocul unui parc, probabil pustiu. Dar era, totuși, foarte posibil să fie întrerupți în orice moment. Se purtaseră nesăbuit la Bar-

clay Court și ca urmare avuseseră amândoi de suferit.

Când își dădu capul pe spate, își atinse fruntea de a lui și închise ochii, el își retrase mâna din interiorul pelerinei ei și nu încercă să continue sărutul.

– Susanna, spuse el după câteva minute. Aș vrea să te mai gândești...

Dar ea își lipi două degete de buzele lui, își ridică fruntea și îl privi în ochi. O țintui și el cu o privire ce părea violetă în lumina soarelui. Nu încercă să termine fraza.

– Nu te mai uita așa la mine, șopti ea.

– Cum așa? Îi cuprinse încheietura și îi îndepărtă mâna de gura lui.

– Cu milă și compasiune. Se simțea furioasă, brusc și inexplicabil. Se desprinsese din îmbrățișarea lui și sări în picioare. Tu întotdeauna te pregătești să dai, să liniștești, să protejezi. Nu vrei niciodată să iei, să ceri, să îți impui dorințele? N-am nevoie de mila ta.

Și despre ce naiba vorbea? Se întoarse cu spatele la el și făcu câțiva pași îndepărtându-se de centrul labirintului.

Tăcerea lui era la fel de acuzatoare ca și cuvintele. Știa că-l rănise, dar acum nu mai putea să retracteze ceea ce spusese.

– Înseamnă că ar trebui să te posed din nou aici, ca să-mi satisfac poftele – dar de data asta cu forța? o întrebă el cu o voce înspăimântător de calmă – de ce nu țipa la ea? Ar trebui să-ți cer să te măriți cu mine, pentru că așa îmi dictează onoarea? Te aștepti să mă impun ca un bărbat – și încă un bărbat puternic și bogat, cu titluri de noblete, care ia întotdeauna tot ce-și dorește de la oricine îi stă în cale? Mai ales când vine vorba de femei? Asta vrei de la mine, Susanna? Nu am înțeles. Îmi pare rău – nu pot fi un astfel de bărbat.

– Oh, Peter. Se întoarse și se uită la el. Continua să

stea pe băncuță, cu spatele încovoiat, cu brațele pe coapse, cu mâinile atârându-i printre genunchi. N-am vrut să spun asta.

– Atunci ce-ai vrut să spui?

Deschise gura și trase aer în piept, apoi se simți debusolată. Nu știa nici ea ce fusese în mintea ei. Îi spusese seara trecută că trebuia să învețe să se placă. Nici asta nu era foarte exact. Și altădată zisese că avea un dragon de omorât. Dar nici atunci nu prea știa ce voise să spună.

Voia ca el să...

Să miște cerul și pământul.

Pentru ea. Pentru el.

Voia s-o iubească.

Ce stupiditate! De parcă asta ar fi contat în vreun fel.

– Nu poți să-mi răspunzi, nu-i așa? Pentru că ai vorbit serios, chiar ai vrut să spui toate lucrurile acelea. De fapt, cred că mă plac destul de mult. Nu însă și pe tine.

Dar ridică o mână cu palma deschisă și-i zâmbi strâmb când ea deschise gura și trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească.

– Gata, spuse el. Cred că ești într-adevăr o profesoară foarte bună, Susanna Osbourne. Nu mi-am mai cercetat niciodată atât de mult sufletul, așa cum am făcut-o de când te-am cunoscut. Credeam despre mine că sunt un tip simplu și destul de vesel. Acum mă simt de parcă aș fi fost rupt în bucăți și apoi cusut la loc, dar au mai rămas și ceva părți pe dinafară.

Împotriva voinței ei colțurile gurii i se ridicară și se trezi zâmbind.

– Înseamnă că într-adevăr, sunt o profesoară foarte bună, spuse ea. Dar și tu ești un om bun, Peter. Numai că...

El ridică din sprâncene.

– Nu sunt doar o femeie, continuă ea. Sunt o persoană.

Toate femeile sunt persoane. Dacă suntem slabe și dependente de bărbați, asta se datorează faptului că le-am permis să ne transforme în acest fel. Poate că bărbații se simt mai bine, mai puternici dacă ne văd pe noi în această postură. Și poate că majoritatea femeilor se complac într-o asemenea situație. Poate că societatea funcționează destul de bine tocmai pentru că atât femeile, cât și bărbații sunt încântați să joace aceste roluri. Dar mie mi s-a luat rolul încă de când eram mică. N-o să spun niciodată că atunci mi s-a întâmplat un lucru bun, dar sunt recunoscătoare datorită faptului că circumstanțele m-au forțat să ies cumva din acest tipar, să nu mai joc un rol prestabilit. Prefer să fiu o persoană completă decât o simplă femeie, chiar dacă voi rămâne singură din cauza asta.

– Nu trebuie să fii singură.

– Nu. Îi zâmbi. Tu o să te căsătorești cu mine și o să mă protejezi pentru tot restul vieții mele. Și așa parcurgem cercul complet. Îmi pare rău, Peter. N-am vrut să-ți țin un discurs atât de pompos. Habar n-am avut că eu cred toate aceste lucruri până când nu le-am auzit ieșindu-mi pe gură.

– Atunci lucrurile stau așa cum mi-am închipuit, spuse el ridicându-se în picioare și întinzându-i boneta. Ești mai fericită fără mine. Asta este cruda realitate.

Și acum nu mai putea să-l contrazică, nu-i așa?

Își luă boneta, și-o puse pe cap și-și înnodă panglicile sub bărbie.

– Vrei să faci ceva pentru mine? îl întrebă ea.

– Ce anume?

Se uită în ochii lui.

– Când te duci acasă, la Sidley Park de Crăciun, n-ai vrea să rămâi acolo? Să o transformi în casa ta, în viața ta? Brusc își dădu seama ce voia să insinueze.

– Și să mă căsătoresc cu domnișoara Flynn-Posy, nu? Zâmbetul lui nu era deloc vesel.

– Dacă tu decizi să te căsătorești cu ea, sigur că da. O să stai de vorbă cu mama ta, Peter? O să vorbești cu ea de-adevăratelea?

– Să pun piciorul în prag? Să dau milităria jos din pod? Să trec totul prin foc și sabie?

– Spune-i cine ești de fapt. Poate că ea a fost atât de ocupată să te protejeze, încât nu te cunoaște deloc. Poate – probabil – nu cunoaște niciunul din visele tale.

El nu-i răspunse imediat și ea se simți teribil de jenată. Cum îndrăzneă ea să se bage în viața lui? Chiar și atunci când le sfătuia și le îndruma pe fetele de la școală în privința problemelor pe care le aveau sau a viitorului pe care vroiau să și-l făurească, era foarte atentă să nu fie niciodată atât de riguroasă, atât de dogmatică precum fusese acum.

– Îmi pare rău, murmură ea. N-am niciun drept...

– Iar tu vrei să faci un ultim lucru pentru mine? o întrebă el.

Realitatea o izbi atât de tare încât o resimți ca pe un pumn în stomac. Un ultim lucru. Măine pe vremea asta el avea să fie de mult plecat. N-o să mai fie decât o amintire, nici măcar una fericită, așa cum decisese ea mai devreme să se gândească la el. Ultimele câteva minute înlăturaseră și această posibilitate. Se uită întrebătoare la el.

– Îmi dai voie să te conduc până la doamna Markham și până la Edith? o întrebă el.

– Acum?

– De ce nu? Lawrence Morley, soțul lui Edith, a rezervat câteva camere la Laura Place, care se află la doar o aruncătură de băț de aici. A rămas stabilit că o să trec pe acolo înainte să plec din Bath. Și i-am promis lui Edith că o să te întreb dacă ar putea veni la tine acasă sau dacă nu

ai vrea tu să-i faci o vizită.

Clătină din cap.

– Mai gândește-te. Nu știu dacă sunt eu în măsură să-ți spun asta, dar tatăl tău a lăsat două scrisori – una adresată lordului Markham și alta ție.

Simți o răceală în creștetul capului și în nări.

– Scrisori? Cumva cuvântul se formă pe buzele ei, dar nu se auzi niciun sunet.

– De la tatăl tău. Făcu un pas spre ea și-i luă mâinile într-ale lui, strângându-le cu putere. Nu știu dacă au fost păstrate, Susanna, sau ce scrie în ele. Dar nu crezi c-ar trebui măcar să vorbești cu doamna Markham?

Lăsase două scrisori – una dintre ele pentru ea.

Tatăl ei îi scrisese o scrisoare!

În care îi dezvăluia ce? Dar scrisoarea către lordul Markham oare ce conținea?

Tot atât de repede ca și șocul se instalează panica.

– La fel de bine puteau să nici nu existe, spuse ea, smulgându-și mâinile dintr-ale lui și întorcându-se la bancuță, pentru a-și recupera mănușile. N-are niciun rost să reîmprospătez acum, după atâția ani, amintirea unui om a cărui nefericire l-a condus până la urmă la moarte. Se chinui să-și pună mănușile. N-aș putea decât să sporesc nefericirea celor rămași în viață.

– Nu te-ai mai gândit niciodată la momentele acelea, Susanna?

Nu îi explică ce vroia să spună. Nici nu trebuia. Bineînțeles, ea nu reușise niciodată să se elibereze complet de trecut. Cum ar fi putut s-o facă? I se întâmplaseră toate acele lucruri, suferise, fusese oribil. Trecutul era o parte din ea. Dar îl lăsase în spate. Ducea o viață care părea sigură, plină și fericită prin comparație cu viețile multor mii de oameni. N-avea niciun rost să se întoarcă

acum în trecut. Era prea târziu.

– William Osbourne a dorit să fie auzit. A avut ceva de spus.

– Atunci ar fi trebuit să o spună, zise ea, întorcându-se cu fața spre el. Lordului Markham și mie. În cei doisprezece ani de viață a fost destul de zgârcit la vorbă cu mine. Nu pomenea nici măcar despre mama, care reprezenta un mare gol în viața mea. Ar fi putut să-mi vorbească în loc să se omoare. Ar fi putut să mă iubească în loc să-și găsească scăparea în moarte.

– L-ai iubit, spuse el încet.

– Bineînțeles că l-am iubit.

– Atunci iartă-l.

– De ce? Își ștergea cu furie lacrimile care i se scurgeau pe obraji, întoarsă cu spatele la el.

– Pentru că asta face dragostea din om.

Râse – un sunet tremurător și patetic.

– De fiecare dată, spuse el. Tot timpul.

Dac-ar fi știut el! Dac-ar fi știut!

– Foarte bine. Se întoarse cu fața la el. Atunci hai să mergem. Du-mă la ele. O să le întrebăm despre scrisorile alea – și despre ce scria în ele. Dar să știi de pe acum, lord Whitleaf, că ar putea fi vorba de o cutie a Pandorei, care, odată deschisă, ar fi imposibil de închis la loc.

– Asta nu mă privește pe mine. E ceva ce trebuie să faci pentru tine. S-ar putea ca scrisorile acelea nici să nu mai existe, Susanna. Poate că scrisoarea care-ți era destinată nici n-a fost deschisă înainte de a fi distrusă. Tocmai de aceea cred că trebuie să te întâlnești cu doamna Markham și cu Edith. Acordă-le o șansă – șansa de care crezi că tatăl tău te-a lipsit.

Se uită la el, apoi dădu scurt din cap.

– Să mergem atunci spuse ea.

– Cu condiția să găsim drumul de întoarcere din labirintul ăsta, spuse el, cu privirea împlânzită brusc de un zâmbet.

– Acum îmi doresc cu adevărat să ne fi pierdut aici pentru totdeauna, zise ea, zâmbind cu tristețe, împotriva voinței sale.

– Și eu, încuviință el. Ar fi trebuit să mergem să ne construim o cabană pe vârful muntelui Snowdon când am avut șansa, Susanna.

Îi oferi brațul, iar ea îl luă fără să facă niciun comentariu.

19

În timp ce se apropiau de Laura Place, situată lângă podul din capătul străzii Great Pulteney, Peter constată brusc că nu mai era îndrăgostit de Susanna Osbourne.

De fapt, o iubea.

Și existau o mulțime de diferențe între aceste două feluri de iubire.

O iubea și, cu toate acestea, în cea mai mare parte a timpului, ea nu se simțise atrasă de el, ba chiar îl disprețuise.

Dacă exista un Dumnezeu, atunci în mod sigur era un tip pus pe glume. Cu riscul de a părea superficial și

lăudăros, ar fi putut spune că toate celelalte domnișoare pe care le cunoscuse – și fuseseră nenumărate în cei cinci ani care trecuseră de la majoratul său – îl plăceau și îl admirau, și ar fi fost gata să-l iubească, dacă el s-ar fi arătat dispus să le împărtășească sentimentele.

Avea să plece din Bath mâine dimineată, devreme, și de data asta nimeni și nimic n-o să-l oprească. De fapt, abia aștepta să părăsească orașelul. Dacă nu ar fi promis că va face această vizită, ar fi plecat chiar în după-amiaza asta.

Parcurseră tot drumul de la Sydney Gardens până la destinație în liniște, fără să schimbe o vorbă.

– Asta e casa, spuse el într-un târziu, cu ochii la numere. Se apropie de intrare și bătu în ușă.

Ar fi putut s-o ia din nou pe Susanna de braț – bănuia cât de nervoasă era, cât de mult și-ar fi dorit să nu facă această vizită –, dar se abținu. Mama și surorile lui îl protejaseră prea mult și își dădu seama că începuse să se comporte și el la fel cu cei din preajma sa – mai ales cu femeia pe care o iubea. Dar ea nu avea nevoie nici de sprijinul, nici de protecția lui.

Doamnele tocmai se întorseseră de la cumpărături, îi informă valetul care le deschisese ușa. O să le întrebe dacă puteau primi vizitatori. Se uită la cartea de vizită pe care i-o dăduse Peter, ridică din sprâncene și se întoarce.

Două minute mai târziu fură conduși într-un salonaș. Edith îi prezintă lui Peter un bărbat slăbuț, cu părul tuns scurt, cu ochelari – Lawrence Morley, soțul ei. Apoi se întoarce spre Susanna, cu obrazii îmbujorați.

– Chiar ești Susanna, spuse ea. Oh, bineînțeles că tu ești. N-aș fi confundat niciodată părul și ochii aceia. Ai crescut, dar nu te-ai schimbat deloc. Am fost convinsă că tu erai în biserică, cu Peter, seara trecută. Întinse ambele mâini. Oh, Doamne! Lawrence, dragul meu, ea este Su-

sanna Osbourne de care ți-am povestit la micul dejun.

Susanna ezită o clipă înainte de a-și pune mâinile într-ale lui Edith, dar aceasta o strânse tare în brațe.

Doamna Markham stătea în spate, fără să scoată un cuvânt. Îl salutase pe Peter cu o înclinare a capului, dar ochii îi rămăseseră ațintiți asupra Susannei.

– Toți anii ăștia, spuse ea când Edith făcu un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi, m-am temut c-ai murit, Susanna.

– Nu, spuse Susanna, n-am murit.

– Domnișoară Osbourne, lord Whitleaf, spuse domnul Morley, veniți mai aproape de foc, luați loc. Cred c-ați venit pe jos până aici – n-am auzit nicio trăsură.

– Am făcut o plimbare prin Sydney Gardens, explică Peter în timp ce se așezau cu toții. E o zi foarte frumoasă.

– Da, ținând seama de faptul că e noiembrie, îl aprobă Morley, deși presupun că e destul de frig. Sper că v-ați îmbrăcată bine, domnișoară Osbourne? V-ați lăsat hainele jos?

– Da, domnule. Zâmbi. Pelerina și mănușile mi-au ținut de cald, le-am purtat și în zile mai friguroase decât asta.

– Înțelept din partea dumitale că nu le-ai lăsat acasă. Edith a văzut că e soare și ar fi vrut să iasă și ea înainte ca servitorii s-o anunțe cât de cald era de fapt, să-i spună că nu bate vântul și că nu se vede niciun nor pe cer. Presupun că în biserică a fost destul de răcoare seara trecută și mai era și curent, dar ea a insistat să meargă la concert. M-am simțit ușurat când am aflat că o va însoți și soacră-mea, știind că ea o să insiste să rămână cu pelerina pe ea. Edith e încă în convalescență după naștere, așa cum știți probabil.

– Nu, n-am știut, spuse Susanna, uitându-se la Edith. Ce bine îmi pare pentru tine!

– Avem un fiu, spuse Edith zâmbind. E adorabil, nu-i așa, dragule? Seamănă cu tăticul lui.

Discutară politicos în timp ce o tavă cu ceai fu adusă și lady Markham îi turnă fiecăruia în ceașcă și le oferă și prăjituri cu fructe.

– Susanna, spuse Edith într-un târziu, tu locuiești în Bath? Unde e casa ta?

– Predau și locuiesc la școala de fete a domnișoarei Martin, pe Daniel Street. Sunt profesoară de scriere, caligrafie și de jocuri, printre altele.

– Jocuri? se miră Morley. Sper că nu e prea solicitant, domnișoară Osbourne. Exercițiile fizice care presupun un efort prea mare nu sunt potrivite pentru domnișoare, așa am auzit, și chiar cred chestia asta. Cred că ar fi mai indicate pictura sau broderia. Jocurile solicitante sunt scoase din programa școlară la majoritatea instituțiilor de învățământ pentru fete, și e foarte bine că se întâmplă așa.

– Ești profesoară, spuse lady Markham înainte ca Susanna să poată răspunde – timp în care Peter își aduse aminte amuzat de felul cum vâslise ea, roșie la față și râzând, cu prilejul competiției nautice de la Barclay Court. Cum ai ajuns să îmbrățișezi profesia asta, Susanna?

– Am plecat la Londra, unde m-am înscris în evidența unei agenții de plasare a forței de muncă. Dar am avut norocul de a deveni elevă la școala domnișoarei Martin de aici. Am fost elevă până la optsprezece ani, apoi mi s-a oferit postul de profesoară.

– Ai plecat la Londra, spuse lady Markham. Dar cum ai ajuns acolo, Susanna? Erai doar un copil. Și am verificat stațiile de trăsuri pe distanțe de mai multe mile, în toate direcțiile.

– M-am dus în camera tatălui meu, zise Susanna. Acolo avea niște bani, într-o cutie, pe măsuța de toaletă.

I-am luat, presupunând că acum erau ai mei. Am găsit și o valiză, tot acolo, îndeajuns de mare ca să pot băga în ea aproape toate lucrurile, dar suficient de mică pentru a o putea căra. Cea mai mare parte din drum am mers pe jos sau cu căruțele. Nu aveam banii necesari pentru a-mi lua bilet la un alt mijloc de transport.

– Sper, domnișoară Osbourne, spuse Morley, că nu ați mers cu căruțe în care să fi stat pe fân, așa cum se întâmplă în multe cazuri cu turiștii care nu călătoresc cu trăsură sau cu poștalionul. Fânul este adesea umed, chiar dacă pare uscat la atingere.

– Nu cred c-am stat vreodată pe fân, domnule, spuse ea.

– Oh, Susanna! exclamă lady Markham și puse ceașca de ceai pe farfuria goală, de ce ne-ai părăsit așa, fără să spui nimic nimănui? Bineînțeles, erai foarte supărată, biată copilă, dar mă așteptam să te îndrepti spre noi. Eram ca o familie pentru tine, sau cel puțin așa am crezut.

Peter observase că Susanna nu luase decât o înghițitură din bucata ei de prăjitură. Observase, de asemenea, că obrajii îi erau mai palizi decât de obicei, în ciuda aerului curat în care stătuse în ultimele două ore.

– După cum ați observat, doamnă, am fost foarte abătută, și nu eram decât un copil. Cine știe de ce am fugit așa? Nimeni nu mă lăsa să-mi văd tatăl, așa că nu-mi venea să cred că murise cu adevărat. Apoi am auzit de interdicția de a fi îngropat în curtea bisericii și mi-am dat seama că într-adevăr murise. Am...

– Biserica trebuie să fie foarte fermă în asemenea chestiuni de principiu, interveni Morley, oricât de regretabil ar...

– Scumpule, îl întrerupse Edith. Mă tem că Jamie s-a trezit și ar vrea ca unul dintre noi să stea cu el, chiar dacă în clipa de față îl supraveghează dădaca.

Bărbatul sări în picioare.

– Mă duc imediat la el, dacă mă veți scuza, domnișoară Osbourne, lord Whitleaf, mamă soacră. Dar sunt sigur că veți înțelege anxietățile unui proaspăt tătic.

– Mulțumesc, Lawrence, spuse Edith. Ești foarte amabil.

În alte împrejurări, Peter ar fi fost amuzat de comportamentul agitat, dar în esență bine intenționat al lui Morley și de relația ce exista între el și Edith, care părea să țină cu adevărat la el. Dar Peter simțea stresul Susannei – și pe cel al vecinei sale de-o viață.

– Soțul meu și cu mine nu te-am fi lăsat să-l vezi pe tatăl tău, spuse lady Markham după ce Morley închise ușa în urma sa, pentru că..., ei bine...

– Înțeleg, o întrerupse Susanna. Se împușcase în cap. Dar era tot ce aveam pe lume și n-am fost lăsată să mă apropiu de el. Iar înmormântarea urma să fie diferită față de celelalte, umilitoare. Presupun că am vrut să mă distanțez cât mai mult de toate astea.

– Nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun de la mine, zise Edith. Mai întâi am văzut că în casă era jale mare, eu nu aveam voie să ies din cameră, nu mi s-a permis nici măcar să mă duc în camera de joacă, și când am trimis-o pe dădacă după tine, nu ți-a dat de urmă. Și nimeni n-ar fi putut. Oh, îmi pare atât de rău! Se lăsă pe spate în scaun. E evident că ai suferit mult, incomparabil mai mult decât mine. Și nu aveai decât doisprezece ani. În ochii mei, de fetiță de unsprezece ani, păreai foarte matură, dar nu erai deloc capabilă să iei decizii pe măsură. Îmi doresc să... ah, lasă. Sunt atât de fericită să te revăd, mă bucur nespun că ți-a mers bine. Ești profesoară într-o școală de fete. Aș putea să jur că ești o profesoară foarte bună.

Incredibil, conversația alunecă în acea direcție. Ajunseră să discute despre avantajele și dezavantajele trimi-

terii fetelor la școală, comparativ cu instruirea lor acasă.

Nu vor insista să afle motivele care o făcuseră pe Susanna să fugă de acasă, se gândi Peter, și nici ea n-avea să spună mai multe. N-or să aducă vorba de scrisorile lăsate de William Osbourne – și nici ea nu va pune nicio întrebare în legătură cu asta.

I se părea ciudat că ea nu voia să afle mai multe, că n-o interesa să descopere ce intenționase tatăl ei să-i spună în ultimele clipe de viață, când știa că nu peste multă vreme se va sinucide. În Sydney Gardens, după ce în primele momente lăsase impresia că era pe punctul să leșine, vorbise despre o adevărată cutie a Pandorei și nu era dispusă să dezvolte ideea.

Într-un fel poate că era de înțeles. În toți acești ani crezuse că tatăl ei murise fără să-i lase niciun indiciu cu privire la motivele sale, la sentimentele sale, fără să-și ia rămas-bun de la ea. Acum aflase că îi lăsase totuși ceva. Însă nu strica să ia în considerare și zicala aceea despre câinii al căror somn nu trebuie să fie tulburat – mai ales că trecuseră unsprezece ani.

Momentul potrivit pentru aflarea unor adevăruri semnificative părea că trecuse deja. Se lăsaseră cu toții antrenați într-o conversație politicoasă, amicală, tipică pentru o vizită de după-amiază.

Probabil că n-ar fi trebuit să se amestece în viața ei. Aproape că o forțase să vină aici. Își ținuse promisiunea pe care i-o făcuse lui Edith. Acum, cele trei femei ar fi avut toate motivele să fie mulțumite, doamna Markham și Edith, fiindcă aflaseră că ea supraviețuise, că era fericită, Susanna pentru că aflase că n-o urau și că n-o abandonaseră fără să facă niciun efort pentru a o găsi. Dacă fuga ei și cuvintele doamnei Markham – cele pe care le auzise lângă camera de joacă – n-au fost explicate satis-

făcător, ei bine, poate că preferau să se oprească aici, să nu aprofundeze respectivele probleme.

N-ar fi trebuit să se bage. Nu era deloc treaba lui.

Dar cu toate astea, interveni în discuție.

– Tocmai îi spuneam domnișoarei Osbourne cu ceva timp în urmă, doamnă, zise el într-un moment în care conversația lâncezea, despre scrisorile găsite în agenda aceea, în biroul domnului Osbourne, după moartea lui.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre ei, cuprinzând un reproș nedisimulat. Apoi Susanna își plecă privirea.

– Da, confirmă Lady Markham. Erau două astfel de scrisori, una adresată lui Markham, și una Susannei.

– Și ce spunea în ele? întrebă Susanna, cu vocea foarte încordată. Explică de ce a făcut acel pas?

– Cred că da, zise doamna Markham în timp ce Edith își așeza farfuria pe masă. Era adresată lordului Markham, Susanna, nu mie, trebuie să înțelegi asta. Eu – noi – ne-am gândit întotdeauna la tatăl tău cu respect și chiar cu afecțiune. A fost un secretar bun și eficient.

– Dar ați văzut scrisoarea respectivă? se interesă Susanna.

– Da, recunosc lady Markham. Cred că da.

– Și ce se spunea în ea? Vă rog, spuneți-mi.

Peter se gândi brusc la ceva și se ridică în picioare.

– Poate ați prefera ca eu să nu fiu de față – eu n-am nicio legătură cu cele petrecute, nu? Să vă las singure? Aș putea s-o aștept pe domnișoara Osbourne...

Dar lady Markham îl opri cu un gest și el se așeză la loc.

– Nu, spuse ea cu o voce stinsă. Nu e nevoie să pleci. A existat ceva în trecutul tatălui tău, Susanna, ceva ce a rămas ascuns mulți ani, dar într-un târziu a ieșit la iveală. Lucrurile amenințau să ia o întorsătură urâtă pentru el.

Credea că oprobriul avea să se răsfrângă și asupra ta, și a lui Markham, pentru că angajase un astfel de secretar. Își închipuia, probabil, că avea să fie dat afară într-un mod rușinos și că n-ar mai fi avut cu ce să-și întrețină familia – pe el și pe fiica sa. Nu întrevedea nicio ieșire din impasul în care se afla. Asta este tot ce-mi amintesc. A fost o situație foarte tragică, dar nu s-ar fi putut face nimic pentru schimbarea rezultatului final.

Lui Peter i se părea o explicație destul de aproximativă. *Cred că... Asta-i tot ce-mi amintesc...* Oare cuvintele dintr-o scrisoare de adio a unui sinucigaș nu rămâneau întipărite pe vecie în mintea celor ce le citeau – mai ales când era vorba de un bărbat care trăia și lucra în casa ta și care se împușcase acolo?

– Și scrisoarea pentru mine? întrebă Susanna încet.

– Din câte știu eu, această scrisoare n-a fost deschisă, spuse lady Markham.

– A fost distrusă?

– Nu știu. Lady Markham clipi repede. Nu mi-l pot imagina pe Markham arzând-o, dar nu sunt singură.

– Poate știe Theo, mamă, sugeră Edith. Oh, cu siguranță s-a păstrat.

– După cum s-ar putea să nu mai existe, spuse Susanna. Se ridică în picioare, iar Peter o urmă. Dacă tatăl meu a făcut ceva atât de îngrozitor înainte ca eu să mă fi născut, mi se pare că s-a revanșat pentru asta muncind din greu în slujba lui sir Charles. Nu vreau să știu de ce a murit. Și nici cine... Oh, nu contează. Prefer să-l las să se odihnească în pace. Vă mulțumesc pentru amabilitatea de a mă invita la un ceai, dar acum trebuie să plec. Am lipsit de la școală toată după-amiaza și nu-mi pot permite să-mi neglijez și mai mult îndatoririle.

– Susanna, spuse Edith, ridicându-se și ea în picioare,

mai treci pe la noi. Poate ieșim să ne plimbăm împreună sau să mergem la cumpărături. Poate...

— Nu, o întrerupse Susanna. Îndatoririle mele de profesoră îmi ocupă aproape tot timpul, și asta în fiecare zi, Edith. În curând o să aibă loc concertul de Crăciun, așa că o să fiu și mai prinsă. Am fost liberă aseară apoi, în după-amiaza asta... Mi-am cam terminat rația de libertate. Eu... Și acum tu ai un soț și un copil care îți ocupă aproape tot timpul. Trăim în lumi diferite. Ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Edith își încrucișă mâinile în poală. Părea rănită.

— O să-ți scriu, spuse ea. Presupun că îți vei putea găsi câteva minute libere pentru a citi o scrisoare.

— Mulțumesc. Susanna îi zâmbi cu buzele strânse.

— Mi-a făcut o mare plăcere, zise lady Markham. N-o să știi niciodată, Susanna, de câte ori pe parcursul acestor ani m-am întrebat dacă ai supraviețuit și dacă am fi putut face la momentul respectiv mai multe pentru a te găsi. Mă bucur nespus că ai venit. O conduci tu înapoi la școala domnișoarei Martin, Whiteleaf?

— Da, doamnă, zise el și făcu o plecăciune.

Dar când ieșiră în stradă, câteva minute mai târziu, își dădu seama că vizita respectivă nu rezolvase prea multe. Poate că nici nu era nevoie, se gândi el. Susanna lăsase impresia că nu vrea să afle tot ce se întâmplase cu unsprezece ani în urmă și nici de ce. Poate că era mulțumită la gândul că tatăl ei îi scrisese o scrisoare. El ar fi vrut să afle mai multe, dar asta nu conta, nu-i așa?

Și cel puțin îi făcuse pe plac lui Edith și doamnei Markham. Și poate că o convinsese pe Susanna că nu fusese niciodată o povară, așa cum crezuse ea.

— Îți pare bine că ai venit? întrebă el, luând-o de braț.

Își întoarse repede capul spre el.

— Da. Altfel m-aș fi temut să ies din școală de frică să nu mă întâlnesc cu ele. Acum am stat față în față și am descoperit că sunt doar niște oameni obișnuiți și nu s-au schimbat deloc, au rămas la fel cum le știam eu. Edith e foarte frumoasă, nu-i așa? Sper că este fericită cu domnul Morley.

— Chiar dacă tu n-ai putea niciodată să fii fericită lângă un astfel de bărbat? zise el cu un surâs.

— Dar nu mi-a cerut nimeni să fiu, nu-i așa? Izbucni și ea în râs.

Se bucura s-o audă din nou râzând.

Veni și sfârșitul. Ar fi putut să-și sărbătorească logodna acum. În loc de asta avea să-și ia rămas-bun de la el.

Fusese alegerea ei.

Susanna știa, în timp ce mergeau în tăcere pe Great Pulteney, întorcându-se spre Sydney Place că amintirile vizitei ei la Edith și la lady Markham aveau s-o urmărească o vreme, la aceasta adăugându-se decizia ei de a nu insista în privința conținutului scrisorii lăsate de tatăl ei domnului Markham sau a existenței acesteia.

Dar acum nu se putea gândi la asta.

Își simțea inima grea. Avea senzația că durerea îi creștea cu fiecare pas pe care-l făcea.

Și totuși, la începutul după-amiezei sperase că totul s-ar fi putut termina într-o atmosferă distinsă și amicală. Faptul că-l iubea nu avea prea mare importanță. Ținând seama de turnura pe care o luase viața ei, ar fi fost ciudat dacă *nu* s-ar fi îndrăgostit de el. O să-și revină. Nici nu se putea altfel. Ar fi fost imposibil, dintr-o sumedenie de motive, să fie fericiți în căsătorie, așa că prefera să-l piardă definitiv decât să aibă un mariaj nefericit cu el.

Dar, oh, în momentul acela îi venea foarte greu să se gândească la astfel de lucruri. Poate că peste o oră o să fie

în stare să le analizeze la rece. Diseară avea să se gândească la ele, săptămâna viitoare, luna viitoare. Dar acum...

– Măine o să plec dimineată devreme spre Londra, spuse el în timp ce mergeau pe strada Sutton. Școala se profila deja la orizont.

– Da, încuviință ea. Nu prea ai de ce să stai în Bath, mai ales în această perioadă.

– Totuși am petrecut câteva zile foarte plăcute aici.

– Mă bucur.

Își vorbeau ca doi străini, veseli și politicoși.

– Îmi pare bine că te-am revăzut.

– Da.

– Poate, spuse el, o să ne mai întâlnim vreodată.

– Da, ar fi plăcut.

Încetiniră pașii, apoi se opriră înainte s-o ia pe strada Daniel.

– Susanna, spuse el, acoperindu-i mâna cu palma, dar fără să-și întoarcă spre ea și capul. Înainte să plec vreau să știi că eu chiar țin la tine. Știu că în ce te privește jumătate din timp nu mă placi și în cealaltă jumătate nu ești de acord cu mine, dar eu tot țin la tine. Cred că la un moment dat chiar am fost prieteni. În multe privințe încă mai suntem. Dar într-o după-amiază, am devenit mai mult decât prieteni. N-a fost vorba doar de un bărbat plin de pofte care a profitat de faptul că era singur cu o femeie inocentă. Țineam la tine. Știu că nu mă dorești și că nu ai nevoie de mine. Mi-am dat seama că viața pe care o duci te face fericită. Dar cred că poate și tu într-un fel ții la mine, și voiam să-ți spun că... Ei bine. Ai auzit vreodată un monolog mai încâlcit? Și chiar acum, când îmi doream să fiu cât mai elocvent și convingător.

– Oh, Peter! exclamă ea, agățându-se și mai tare de brațul lui. Bineînțeles că țin la tine. Și te asigur că sunt de

acord cu cea mai mare parte a lucrurilor pe care le văd în tine. Cum aş putea să nu fiu? Eşti întotdeauna foarte amabil şi bun la suflet. Şi să ştii că şi eu te plac.

– Dar nu îndeajuns de mult pentru a te căsători cu mine? o întrebă el, continuând să-şi ferească privirea.

– Nu. Era mai uşor să-i spună nu decât să încerce să-i explice – oricum, ar fi fost imposibil să-i dezvăluie toate motivele ei. Mulţumesc, dar nu s-ar cuveni.

– Nu, zise el încet. Presupun că nu. Atunci te las aici.

– Da. Panica puse stăpânire pe ea. Îşi desprinsе braţul de sub al lui.

El se întoarse şi-i luă mâinile într-ale sale, strângându-le atât de tare, încât ea aproape se strâmbă de durere. Apoi le ridică pe rând şi le atinse cu buzele.

Îşi înălţă privirea spre ea şi-i zâmbi.

– O zi de noiembrie deja memorabilă pare să fi devenit şi mai caldă şi mai însorită datorită prezenţei dumitale, spuse el, reproducând, în linii mari, primele cuvinte pe care i le adresase când o cunoscuse. Mulţumesc, Susanna.

Şi astfel reuşi s-o facă să zâmbească, deşi simţea cum i se frânge inima.

– Ce prostie! exclamă ea.

Şi, brusc, izbucniră amândoi în râs.

– Rămas-bun, Peter, spuse ea.

Şi pentru că nu mai putea să suporte tensiunea momentului, plecă în grabă, dădu colţul, ajunse la uşa de la intrarea în şcoală, ridică ciocanul şi bătu de mai multe ori decât ar fi fost necesar.

Domnul Keeble deschise uşa, iar ea se uită spre colţ, dar acolo nu mai era nimeni. Intră şi uşa se închise în urma sa.

În clipa aceea i se păru că nu mai avea pentru ce trăi. Absolut nimic. Era prea îndurerată pentru a-şi da seama

că devenise melodramatică.

Vreau să știi, înainte să plec, că eu țin foarte mult la tine.

Mary Fisher, una dintre elevele din ciclul mediu, tocmai urca scările. Se întoarse când văzu cine intrase în clipa aceea pe ușă.

— Oh, domnișoară Osbourne, strigă ea, entuziasmată, noi și domnul Upton am făcut schimbările pe care le doreați la schițele pentru piesă și le-am terminat. Sunt atât de frumoase! Veniți să vedeți.

— Bineînțeles. Abia aștept. Ia-o înainte, Mary, spuse Susanna zâmbind larg în timp ce-și desfăcea panglicile bonetei. Ați lucrat toată după-amiaza? E foarte frumos din partea voastră.

Vreau să știi, înainte să plec, că eu țin foarte mult la tine.

... înainte să plec...

Și acum plecase.

20

Peter se duse direct în Sidley Park, cu gândul de a rămâne acolo.

Vrei să faci ceva pentru mine? Și asta fusese tot. Poate că ea nu avea să afle niciodată că se supusese necondiționat și nici nu știa ce folos ar putea trage Susanna de pe

urma venirii lui aici. Dar acum se întorsese acasă. O iubea, așa că-i îndeplinise ultima dorință.

El spera ca dragostea să dispară la fel de brusc precum apăruse. Detesta acest sentiment. La drept vorbind, era un lucru minor.

Mama sa fusese extrem de fericită să-l vadă. Vorbise întruna despre Crăciun, care avea să fie perfect acum că venise și el acasă să se bucure de pregătirile pe care le făcuse pentru el. Patru dintre surorile sale urmau să sosească la Sidley Park de Crăciun: Barbara, Doris, Amy și Belinda. Toate în afară de Josephine, care locuia în Scoția cu soțul ei și familia acestuia. Și, desigur, surorile sale aveau să vină împreună cu soții și cu copiii lor în număr de nouă. Și pentru că era Crăciunul, fuseseră invitate și o mulțime de rude de toate vârstele. Nu era așteptat niciunul din unchii săi – se făcuse bineînțeles în urmă cu cinci ani – deși în ultimul timp se mai întâlnise cu ei ocazional în Londra și adoptase o atitudine cordială față de aceștia.

Și, desigur, avea să vină și familia Flynn-Posy.

Ei bine, avea să sufere cu stoicism. Ba chiar o să-i facă plăcere. O să fie o gazdă desăvârșită.

Mama sa îl chemase în sufragerie în ziua imediat următoare sosirii lui acolo și-i explicase tot ceea ce intenționa să întreprindă pentru a-i face o mare plăcere.

– Mă voi gândi la asta, mamă, îi spusese el. Am și eu ideile mele.

– Desigur, dragul meu, îi răspunse ea radiind de fericire. Orice dorești, cu condiția să nu strice efectul general pe care mi-am propus să-l realizez. Cât mă bucur să te revăd acasă.

El nu mai spusese nimic. Niciodată nu-i fusese ușor să discute cu mama sa – părea o chestie lipsită de sens să te dai cu capul de un perete de stâncă.

Vrei să vorbești cu mama ta, Peter? Să discuți cu adevărat?... Să-i spui cine ești. Poate că a fost atât de preocupată să te copleșească cu dovezile de iubire, că nu te cunoaște deloc. E foarte probabil ca nici măcar să nu-ți cunoască visurile și dorințele.

Nu purtase niciodată o discuție serioasă cu mama sa și nici ea cu el. O înfruntase o singură dată, desigur – amintirea îl obseda –, dar se supăraseră îngrozitor atunci și nici nu profitaseră de acea ocazie pentru a-și deschide sufletul unul în fața celuilalt, pentru a stabili o relație nouă de egalitate ca de la o mamă adultă la fiul ei adult.

Totul avea să se schimbe. O să vorbească cu ea. N-o să cedeze în fața voinței ei de fier. Era probabil absurd că mărul discordiei avea să fie o sufragerie decorată în tonuri de mov.

În perioada premergătoare Crăciunului a fost mai tot timpul plecat de acasă. Stătea în casa de oaspeți, uneori ore întregi, aprinzând focul în camera de zi și bucurându-se de liniștea de aici. Întotdeauna iubise această casă, care fusese în permanență bine întreținută, deși, de când își aducea el aminte locuiseră acolo doar guvernantele fetelor și tutorii pe care-i avusese el înainte de a merge la școală și uneori în vacanțe. Era o vilă mică, înconjurată de o grădiniță drăguță, în cel mai îndepărtat colț al parcului.

Ar fi fost, de fapt, casa ideală pentru mama sa.

Își vizită din nou vecinii. Și apoi trecu pe la Theo.

– Apropo, trebuie să-ți mulțumesc, spusese Theo când erau în bibliotecă bând un coniac, pentru că ai mers cu Susanna Osbourne în vizită la mama și Edith la Bath. Amândouă mi-au scris și mi-au relatat totul chiar a doua zi. Fiindcă eram la școală când a murit Osbourne și Susanna a dispărut, nu mi-am dat seama cu adevărat cât de afectate au fost de cele întâmplare. În toți acești ani,

mama a crezut că Susanna era moartă.

– Scrisorile mai există? întrebă Peter.

– Desigur, confirmă Theo întinzându-și picioarele spre foc. Erau în fundul seifului din vechiul birou al lui Osbourne, unde nu m-am gândit să caut. Există acolo o mulțime de hârtii vechi peste care trebuie să mă uit într-una din zilele astea. Nici nu citisem scrisoarea pe care Osbourne i-o trimisese tatălui meu până când nu am găsit ambele misive, după ce mi-a scris mama. A Susannei încă este nedeschisă. Poate că ar trebui să i-o trimit, deși mama presupune că nu o interesează. Mi se pare foarte ciudat.

– Eu cred că mai degrabă se teme s-o citească, spuse Peter.

– Cum? făcu Theo împingând cu cizma un lemn mai adânc în foc. De ce să-i fie frică? Fantome? Deși oricine s-ar înfiora la gândul de a citi o scrisoare scrisă în urmă cu zece ani de cineva care a murit.

– Eu cred că se teme de ce ar putea afla. Uneori nu este bine să descoperi ceea ce credeai că e de domeniul trecutului. Dar mă întreb dacă nu tocmai incertitudinea o va roade acum că a aflat de existența scrisorii. Știe că încă există?

– Nu, dacă nu cumva i-a spus mama. Uneori îmi doresc să am și eu o secretară. Redactarea scrisorilor nu este îndeletnicirea mea preferată. Deși cred că trebuie să scriu una acum. Nu pot doar să o pun în plic pe cea scrisă de tatăl ei și să i-o trimit fără niciun cuvânt, nu?

– Este posibil să fie ceva în scrisoarea adresată tatălui tău care să nu apară în a ei? Trebuie să te gândești și la faptul că scrisoarea era destinată unui copil de doisprezece ani.

Theo ridică dintr-o sprânceană, uitându-se în foc și sorbind din coniac. Apoi îl privi fix pe Peter.

– Auzi, Whitleaf, care-i interesul tău în toată chestiunea asta?

– Doar interesul.

– Mi-ai spus că te-ai întâlnit cu Susanna în vara asta. Apoi ai fost cu ea la un concert în abația din Bath, după aceea la Sydney Gardens și în final în vizită la Edith. Nu cumva e amanta ta? Lui Morley nu i-ar plăcea să afle că ți-ai dus amanta în vizită la el și la Edith.

Acest gând i se păru atât de amuzant încât chicoti, după care își lăsă capul pe spate și izbucni de-a binelea în râs.

– Probabil că ar face o scenă, adăugă el. Dumnezeu știe ce a văzut Edith la el, dar a fost o căsătorie din dragoste.

– Susanna nu este amanta mea, spuse Peter fără să-i împărtășească veselia. Și ți-aș fi recunoscător, Theo, dacă nu ai mai face niciodată această remarcă. I-am cerut mâna și m-a refuzat.

– Cum? făcu el încruntându-se. De ce naiba? Ea este profesoară la școală, nu? Și ultima dată când m-am interesat tu erai viconte. Ar fi o partidă ideală pentru ea, nu? Și această afirmație nu reflectă în întregime adevărul.

– Cred că trebuie să știe tot adevărul, spuse Peter. Tot ceea ce ați aflat tu și mama ta și tot ceea ce este menționat în cele două scrisori. S-ar putea să fie supărător pentru ea, dar nu cred că va reuși să se elibereze de trecut până când nu va afla întregul adevăr. El era totul pentru ea, Theo, și s-a sinucis trăgându-și un glonț în cap.

– Ei, da, bietul de el. Mă întreb dacă nu i-ar face plăcere să vină aci de Crăciun. Pun pariu că Edith ar fi în al nouălea cer și cred că și mama ar fi mulțumită. Ea se întoarce acasă poimâine, că tot veni vorba. O s-o întreb și pe ea. Și dacă mă gândesc bine, și mie mi-ar face plăcere să o revăd pe Susanna. Țineam mult la ea. Îmi aduc aminte că într-o vară am învățat-o să vâslească. Și era extrem de bună, mai ales dacă te gândești că avea mâinile subțiri ca

două bețe și o clai de păr roșu. Și-a păstrat culoarea?

– Acum este castaniu, spuse Peter.

Nu încercase să-l manipuleze pe Theo pentru a o invita pe Susanna în Fincham. Mai degrabă luase în calcul varianta ca Theo să meargă la Bath, însoțit de lady Markham și având asupra sa cele două scrisori, amândoi urmând s-o ajute să treacă peste ceea ce s-a întâmplat în trecut.

– O vei invita? întrebă el.

Theo se uită la el și chicoti, după care se ridică în picioare pentru a lua sticla de coniac.

– Așa voi face, spuse el, și poți să alegi dacă vei ocoli domeniul Fincham de Crăciun sau vei dori să vii aici în fiecare zi. Cât de sigură era când te-a refuzat? Și tu cât de dezamăgit ai fost? Sunt întrebări retorice, Whitleaf – dragostea altui bărbat nu se numără printre preocupările mele. Dar o voi aduce pe Susanna aici dacă vrea să vină. S-ar putea să nu vrea, bineînțeles. Mi se pare că este o femeie foarte hotărâtă – o trăsătură care a ieșit la iveală când a împlinit doisprezece ani, presupun. Mai vrei coniac?

Ținea sticla deasupra paharului lui Peter.

– Este extrem de bun, făcu el. Este de contrabandă?

– Cum s-ar putea altfel?

Ea o să refuze invitația, se gândi Peter. Bineînțeles că nu va accepta.

Nu avea niciun rost să se întrebe cum s-ar comporta el dacă ea ar veni. Ar ocoli domeniul Fincham? Ori ar fi nelipsit de acolo?

Dar nu avea să știe niciodată, nu? Pentru că ea nu va veni.

Eleanor Thompson se alătură personalului școlii domnișoarei Martin ca profesoară de geografie și de matematică. Claudia se așteptase ca să vină după Crăciun, dar ea era nerăbdătoare, așa că se mută la școală di-

rect de la hotel și își preluă îndatoririle de îndată ce Claudia revizui orarul și-i dădu programa.

În scurtă vreme deveni favorita fetelor dar și a colegilor ei profesori. Era destul de severă în privința disciplinei, dar în plan profesional dădea dovadă de tact și avea un pronunțat simț al umorului. Era prea târziu să mai facă ceva spectaculos – după cum spusese chiar ea – pentru concertul de Crăciun, cum ar fi fost să regizeze o piesă sau să asigure coregrafia. Așa că desfășură o muncă lipsită de glorie, în spatele scenei, așa cum anunțase chiar a doua zi după ce ajunsese acolo și lucră aproape în fiecare clipă liberă după aceea, cu un grup de fete care se oferiseră voluntare, să monteze decorul pentru scenetele domnului Upton și foarte adesea puneă chiar ea mâna pe mătură.

– Și când te gândești, zise ea într-o seară, căscând, în camera Claudiei și frecându-și o pată de vopsea de pe un deget, că până să se mărite Christine cu Bewcastle și să ne dea viețile peste cap, credeam că viața perfectă era să stau singură acasă cu o carte în mână.

– Și acum crezi același lucru? o întrebă Susanna cu un licăr jucăuș în privire.

Eleanor râse.

– Ocazional, recunosc eu ea. Ca azi dimineață, de exemplu, când Agnes Ryde a mormăit o înjurătură în argou fiindcă n-a reușit să rezolve o problemă la matematică și eu a trebuit să rezist tentației de a mă preface că nu înțeleg. Contează, probabil, și faptul că Agnes este una dintre favoritele mele, deși sunt sigură că-mi vei atrage atenția, Claudia, că profesorii nu trebuie să aibă studenți preferați. Agnes are caracter.

– Uneori exagerează în această privință, spuse Claudia. Dar n-ai cum să nu-ți placă de fata asta.

– Chiar mi-a zis ieri, interveni Lila, că este amuzant să

învețe să vorbească corect pretinzând că este o ducesă, așa cum le-am sugerat eu. A și zâmbit când a afirmat asta. Și și-a ridicat o sprânceană și a întins mâna ca și cum s-ar fi așteptat să i-o sărut.

Râseră toate și Susanna se ridică în picioare pentru a le mai turna o ceașcă de ceai.

– Te-a supărat scrisoarea pe care ai primit-o de dimineață, Susanna? întrebă Claudia după ce se așeză și ea.

La început, Susanna se gândise că scrisoarea era de la Frances sau Anne, însă după aceea constată că nu recunoaște scrisul.

– Este de la Lady Markham de la castelul Fincham, spuse ea. Se află în Hertfordshire, acolo unde am crescut, completă ea pentru ca și Lila și Eleanor să înțeleagă.

– Și? se interesă Claudia uitând să mai ducă la gură ceașca de ceai rămasă în aer.

– M-a invitat să-mi petrec Crăciunul acolo, spuse Susanna. Edith, domnul Morley și fiul lor vor fi și ei prezenți. Invitația mi-a fost adresată direct de Sir Theodore Markham. Este un gest frumos din partea lui și a lui lady Markham, care i-a povestit probabil, de întâlnirea noastră de la Bath de acum câteva săptămâni, dar e de la sine înțeles că o voi refuza. I-aș fi răspuns chiar azi dacă nu aș fi fost atât de ocupată cu piesa de teatru și eseurile pe care trebuie să le corectez.

– Susanna, i se adresă Lila nevenindu-i să-și creadă urechilor, ai ocazia să-ți petreci vacanța cu un nobil și familia lui la casa lor de la țară și ai de gând să refuzi invitația?

– Desigur, spuse Susanna zâmbind. Am avut o vacanță de două săptămâni la sfârșitul lui august. Ar fi prea mult să mai cer una.

– Dar eu și Lila și chiar și Claudia vom fi aici de sâr-

bători pentru a avea grijă de fetele care rămân la școală, interveni Eleanor.

– Însă eu nu vreau să merg, protestă Susanna. Prefer să stau aici cu voi.

Mai discutară încă câteva minute până când Eleanor se ridică și declară veselă că trebuie să doarmă ca să mai poată rezista încă o zi ca profesoară. Lila plecă împreună cu ea. Susanna se pregătea să le urmeze după ce terminară de aranjat vasele în raft, însă Claudia o opri.

– Ceva din scrisoarea aceea te-a supărat mai mult decât ar fi făcut-o o simplă invitație de a petrece Crăciunul, remarcă ea. Vrei să vorbim despre asta, Susanna? Doar dacă vrei.

Susanna se uită lung la ea, după care oftă și se așeză pe scaun.

– Nu pot să mă întorc la vila Fincham, Claudia. Am prea multe amintiri triste legate de acest loc.

– Și este și prea aproape de Sidley Park, zise Claudia. Nu era o întrebare, ci o afirmație.

– Da. Susanna își plecă privirea uitându-se la mâini.

Rămaseră câteva momente fără să spună vreun cuvânt. Numele vicontelui Whitleaf nu mai fusese rostit din după-amiaza când Susanna își luase rămas-bun de la el.

Durerea fusese prea mare pentru a o împărtăși chiar și cu cea mai bună prietenă, și Claudia, ca de obicei, își dăduse seama de asta și îi respectase dorința.

– Poate că este necesar să te întorci? zise Claudia rupând tăcerea. Acum că trecutul a ieșit din nou la suprafață, indiferent dacă ai vrut sau nu, poate că e momentul să-ți închei socotelile cu el.

Susanna își aținti privirea asupra jarului ce abia mai mocnea.

– Au fost niște scrisori, spuse ea. Nu ți-am pomenit de

ele după vizita la Laura Place, nu? Tata a scris două înainte să moară – una către Sir Charles Markham și cealaltă adresată mie. Amândouă sunt într-un seif la Fincham. Theodore a rugat-o pe lady Markham să mă informeze că pe a mea mi-o va trimite dacă asta vreau, dar îmi sugerează să merg la Fincham să văd ambele scrisori și să discut cu el.

– Oh, Susanna! exclamă Claudia. Ce șoc trebuie să fi fost pentru tine – dar ce surpriză plăcută să afli că tatăl tău ți-a scris înainte de a-și lua zilele. Și foarte interesant să descoperi că scrisoarea încă mai există! Nu arzi de nerăbdare să o citești? Te trimit mâine acolo dacă vrei, ca să nu trebuiască să aștepti mai mult decât e nevoie.

– Nu vreau să o văd, declară Susanna.

Claudia se uită la ea fix, ridicând o sprânceană.

– Știu de ce s-a sinucis, și nu suport ideea de a citi ceea ce credea el că poate spune unui copil în vârstă de doisprezece ani. O iubea pe vicontesa Whitleaf, Claudia, dar ea a fost crudă cu el și i-a frânt inima. Lady Markham mi-a spus în urmă cu câteva săptămâni că exista ceva rușinos în trecutul lui și că acest lucru urma să fie dat în vileag, ceea ce l-ar fi făcut să-și piardă onoarea și l-ar fi ruinat, dar eu nu cred asta. Știu care este adevărul. Vicontesa Whitleaf l-a ucis pe tatăl meu ca și cum ea ar fi fost cea care a apăsât pe trăgaci. Sau se poate spune că slăbiciunea și incapacitatea lui de a trăi cu inima frântă au fost ceea ce l-a ucis.

Nu mai spusese niciodată acest lucru cu voce tare. Încercase chiar să nu se mai gândească la asta – că o persoană putea să exercite o influență atât de mare asupra alteia și că aceasta nu avea tăria de caracter sau puterea de a se împotrivi. Ea îi văzuse împreună. Îi auzise. Știa. Știuse dintotdeauna.

Tatăl ei o abandonase pentru totdeauna, fiindcă nu putuse să trăiască fără dragostea unei femei crude, căreia nu-i păsa de el nici cât negru sub unghie – și acestea fuseseră chiar cuvintele vicontesei.

Nu era de mirare că Susanna se cutremurase când auzise astă-vară numele Whitleaf rostit pe un drum de țară de lângă Barclay Court.

– Oh, Susanna! Însăși vicontesa Whitleaf? Biata de tine.

– Acum înțelegi de ce nu vreau să am nimic de-a face cu toate astea, spuse Susanna. Sau cu el.

Claudia oftă.

– Oare de ce insistăm să credem că putem să deținem controlul asupra vieților noastre cu condiția să muncim din greu, să ducem o viață decentă și să ne vedem de treburile noastre? Chiar nu meriți să ți se întâmple toate acestea acum. Și totuși, iată-te blocată într-o asemenea situație.

– Nu, nu mă simt blocată, protestă Susanna. Astea sunt doar niște povești vechi. Prezentul este tot ceea ce contează. Și am viața mea și prietenii mei aici în clipa de față și sunt fericită, Claudia.

– Numai că, în viața ta s-a produs o eclipsă de soare. Se uitară lung una la cealaltă.

– Poate că nimeni altcineva nu a remarcat acest lucru, continuă Claudia. Ești la fel de plină de energie și de veselă și de ocupată ca întotdeauna. Zâmbești și râzi ca și până acum. Dar eu te cunosc de mult timp și te iubesc ca pe sora mea și știu că soarele nu-ți mai luminează viața.

Susanna își închise ochii o clipă, după care îi deschise din nou.

– Nu am nevoie decât de timp, spuse ea. Voi dovedi că o inimă frântă poate fi reparată, Claudia și că viața merită trăită.

Nu avea niciun rost, se gândi ea, să nege în fața Claudiei că inima îi era frântă. Uneori se întreba dacă ar fi refuzat acea cerere în căsătorie dacă i-ar fi fost făcută acum. Slavă Domnului, nu exista pericolul ca acest lucru să se întâmple. Lăsând toate celelalte considerente deoparte – și erau destul de multe –, nu ar fi putut niciodată să se mărite cu fiul vicontesei Whitleaf.

– Sunt pe punctul de a oferi un sfat care nu mi-a fost cerut, spuse Claudia, dar din păcate unii profesorii cad adesea în păcatul acesta. Acceptă invitația. Du-te la vila Fincham și petrece-ți colo Crăciunul. Ascultă ce are de spus Sir Theodore Markham. Citește scrisoarea – și chiar și pe cealaltă dacă își reînnoiește oferta. Află adevărul spus cu cuvintele tatălui tău și ascultă și punctul de vedere al lui Sir Theodore. Deja crezi că știi ce este mai rău așa că nimic nu mai poate să te șocheze. Întoarce-te în locul de unde ai fugit în urmă cu unsprezece ani și lasă fantomele să se odihnească în pace. Cât despre vicontele Whitleaf și mama sa, n-ai decât să te vezi cu ei dacă apare ocazia, sau evită-i în cazul în care asta vrei. Dar înfruntă situația, Susanna. Fă asta pentru ca soarele să poată să-ți lumineze din nou viața.

– Mă simt de parcă o rană a fost deschisă din nou astă-vară și i s-au mai adăugat și altele. De câteva ori am avut impresia că s-au cicatrizat, dar ulterior au reînceput să sângereze. Acum s-au vindecat, Claudia. Chiar s-au vindecat. Nu vreau... nu pot să suport...

– Dar scrisoarea de azi dimineață le-a redeschis, sublinie Claudia. Cât timp vor supura, Susanna, acum când ai aflat că tatăl tău a vorbit înainte de a muri, dar tu refuzi să asculți? Și când se va declanșa din nou durerea dacă o mai ignori încă o dată.

– Aș putea să-i cer lui Theodore să-mi trimită scrisoarea aici.

– Ai putea, încuviință Claudia. Lăsa impresia că mai voia să adauge ceva, dar nu o făcu.

– Este târziu, spuse Susanna uitându-se la ceasul de pe semineu, și eu sunt extenuată. Probabil că și tu simți la fel.

– Așa este, confirmă Claudia ridicându-se în picioare. Și acum cred că ți-am provocat o insomnie, Susanna. Dar oricum asta ai fi pățit și după primirea scrisorii. E ciudat, nu, cum un eveniment poate genera un altul fără nicio legătură? Eram amândouă entuziasmate când Anne s-a întors astă-vară la timp din Țara Galilor pentru ca tu să poți pleca la Barclay Court cu Frances și contele. Dacă ar fi întârziat o singură zi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar poate că ar fi existat alți factori favorizanți. O fi imposibil să ne evităm destinul. Cred că sunt foarte obosită. Spun numai lucruri fără noimă.

Susanna plecă după ce-i ură noapte bună și urcă scările spre dormitorul ei. Câteva minute mai târziu era deja în pat și se învelise bine pentru a se proteja de răcoarea nopții. Dar somnul o ocoli mult timp.

Dacă Anne s-ar fi întors cu o zi mai târziu. Dacă ducesa de Bewcastle și vicontesa Ravensberg nu ar fi organizat acea petrecere pentru Anne și domnul Butler în Bath. Dacă nu s-ar fi dus la acel concert la biserica din Bath și nu s-ar fi întâlnit din nou cu lady Markham și cu Edith. Dacă nu ar fi aflat niciodată că tatăl ei scrisese o scrisoare.

Sau măcar dacă Claudia ar fi fost de acord cu decizia ei de a-i scrie lui Theodore a doua zi pentru a-i refuza invitația și chiar și oferta de a-i trimite scrisoarea tatălui ei.

Oare de ce nu voia să citească acea scrisoare? Întrebarea îi alungă definitiv somnul chiar în momentul când începuseră să i se închidă ochii.

Oare voia să-i întoarcă spatele tatălui său așa cum procedase și el cu ea? Era cumva un fel de răzbunare pentru suferințele îndurate din cauza lui? Oare voia să-i facă lui rău, chiar dacă nu mai era în viață pentru a simți durerea?

Papa, se gândi ea înfundându-și fața în pernă.

Nu-i mai adresase în gândurile ei acel apelativ de ani de zile.

Și în cele din urmă, chiar înainte de a adormi, își dădu seama că de fapt nu avea nicio opțiune. Dacă i-ar fi cerut lui Theodore să-i trimită scrisoarea, ar fi umplut un gol pe care-l resimțea acut, deși se îndoia chiar și de asta. Dar mai erau și alte lucruri de știut, locuri de văzut și oameni cu care trebuia să vorbească.

Se vedea nevoită să se întoarcă.

Trebuia să audă tot, să vadă tot și să citească tot.

Poate că reușea să facă toate acestea fără să mai dea ochii cu vicontele Whitleaf. La urma urmei, în copilărie nu-l văzuse decât o singură dată.

Și dacă, din întâmplare, o să-l întâlnească din nou, ei bine...

Dar mintea ei nu găsea soluție în acest caz.

Lucrurile trebuiau luate pe rând.

În seara aceea era de-ajuns să știe că avea să se întoarcă.

Era suficient de mult pentru a o copleși de temeri.

Și cu toate acestea, după ce luă decizia, adormi.

21

Susanna ajunsese la vila Fincham după-amiaza târziu, **S**cu trei zile înainte de Crăciun. Plecase din Bath dimineața devreme, după concertul de Crăciun și toate

celelalte activități care îi ocupaseră tot timpul până la sfârșitul trimestrului. Era obosită chiar dinainte de a începe călătoria. Când ajunse la destinație, se simțea extenuată.

Și faptul că se temuse să vină nu mai conta.

Se întrebase cum o să se simtă când va pune din nou piciorul în acea casă după atâta amar de vreme. Când plecase de aici în urmă cu unsprezece ani, tatăl ei abia se sinucisese și o auzise pe lady Markham spunând despre ea că ar fi o povară. Fugise.

Dar totul i se părea familiar. De parcă ar fi vizitat aceste locuri într-o altă viață. Nu simțea niciun impact emoțional la vederea casei.

Acum stătea într-o cameră de oaspeți în corpul central, nu în cămăruța drăguță din pod, de lângă cea a tatălui ei. Era oaspetele familiei.

Edith și domnul Morley ajunseseră deja și urmau să mai vină și alți oaspeți. Toată familia o primi cu căldură, Theodore îi strânse cordial mâna, spunându-i că a devenit o mare frumusețe. Și el ajunsesese un bărbat în toată firea, cu un păr bogat și răvășit și o figură inteligentă. În copilărie îl divinizase și în mod instinctiv îi plăcea și acum.

– Probabil că vrei să te speli și să te pregătești pentru cină, Susanna, zise el. Pot să-ți spun pe nume?

– Doar dacă îmi permiți și tu același lucru.

El râse din toată inima.

După terminarea cinei și după ce bău o ceașcă de ceai cu lady Markham și Edith în vreme ce cei doi bărbați își beau vinul de Porto în altă încăpere, Susanna abia își mai ținea ochii deschiși.

– Susanna este foarte obosită, spuse Lady Markham când cei doi domni intrară în salon. Cred că planul de a discuta cu ea în seara asta trebuie amânat până mâine, Theodore.

Scrisoarea ei. Cuvintele pe care tatăl său le scrisese pentru ea înainte de a muri. Venise special pentru a le citi. Și acum că era aici, ardea de nerăbdarea de a citi scrisoarea, de a o ține în mână. Dar nu în seara aceasta. Trebuia să fie trează și în deplinătatea forțelor.

– Aveam de gând să-i sugerez exact același lucru, mamă, spuse Theodore. Ești de acord, Susanna? Ai vrea să mergi la culcare?

– Da, spuse ea ridicându-se în picioare. Ți mulțumesc, Theodore. Și îți mulțumesc și pentru invitația de a veni aici.

– Atunci o să stăm de vorbă mâine, spuse el. Și tot mâine, dar ceva mai târziu ar trebui să ajungă și ceilalți oaspeți.

Lady Markham o conduse pe Susanna în camera ei.

– Mă bucur foarte mult că ai venit, spuse ea. Întotdeauna am simțit că povestea de acum unsprezece ani nu s-a terminat. Și senzația asta s-a accentuat după ce ne-am văzut în Bath. Poate că acum vom reuși să punem cu toții punct final poveștii, Susanna și vom rămâne prieteni după ce te vei întoarce la școală. Noapte bună și somn ușor.

Susanna dormi bine. Nu-și mai aminti nimic din momentul în care puse capul pe pernă și până când se trezi dimineață când camerista aprindea focul în camera ei. La capul patului o aștepta o cană de ciocolată fierbinte.

Ce răsfăț!

Dar în timp ce se îmbrăca, câteva minute mai târziu, dinții îi clănțăneau, nu atât din cauza frigului, cât a ceea ce o aștepta în dimineața aceea.

Mai întâi însă a trebuit să ia micul dejun și să zâmbească, să facă conversație și să o asigure pe Edith, că i-ar face plăcere să meargă împreună să-l vadă pe Jamie.

– Dar nu acum, Edith, spuse Theodore ridicându-se în picioare la capătul a ceea ce păruse o masă interminabilă.

Mai întâi de toate, eu și Susanna trebuie să stăm de vorbă. O să mă duc să iau scrisoarea, Susanna, iar tu o poți citi unde vrei, fie în odaia ta, fie în salonaș care este întotdeauna gol la ora asta. Sau în bibliotecă dacă preferi.

Brusc, ea simți că nu mai poate aștepta nici cât era nevoie ca el să meargă și să aducă scrisoarea. Se ridică și ea în picioare.

– Aș vrea să vin cu tine dacă se poate.

– Desigur, spuse el, după care ieșiră din cameră.

El ezită în fața unei camere, cu mâna pe clanță, și Susanna înțelese de ce. Era biroul care aparținuse tatălui ei. Aici se împușcase.

– Intru eu și o aduc, spuse el zâmbitor. Nu durează decât un minut.

– Te rog, insistă Susanna punându-și mâna pe brațul lui. Pot să intru și eu?

El oftă și-i deschise ușa.

Camera i se păru dureros de familiară, deși nu intrase de multe ori aici când era mică. Tatăl său lăsa mai mereu ușa întredeschisă și stătuse de multe ori afară, simțind mirosul de piele și cerneală și ascultându-i vocea groasă și plăcută, dacă stătea de vorbă cu cineva înăuntru. Adesea, Theodore era cel cu care tatăl ei discuta despre cai și curse, sau pescuit, Theodore manifestându-și curiozitatea și tatăl ei bunăvoința. Întotdeauna își dorise să deschidă ușa și să li se alăture. Presupunea că tatăl ei n-ar fi dat-o afară. Poate chiar i-ar fi spus să intre și să se urce pe genunchii lui. Era posibil – și acest gând o izbi prin noutatea sa – ca și el să se fi simțit neglijat de ea. Poate că nu-i plăcea nici lui că ea prefera să-și petreacă tot timpul cu Edith.

Își dădu seama că se apropiase de birou și-i netezea marginea îmbrăcată în piele în vreme ce Theodore o privea în tăcere. Ea se uită la el și-i zâmbi vag.

— Este ciudat să-ți revezi o parte din viață, cu atât mai mult cu cât credeai că ai uitat-o demult, zise Susanna.

— E cam frig aici, spuse Theodore după ce o privi câteva clipe. Caut scrisoarea și după aceea poți să mergi într-o cameră încălzită să o citești.

— Mulțumesc, zise ea. Presupunea că era frig aici pentru că nu se făcea focul, iar vântul zgâlțâia ferestrele prin care se vedea cerul gri. Dar chiar dacă n-ar fi fost îmbrăcată cu o rochie de iarnă și nu ar fi avut pe ea șalul de lână pe care Claudia i-l făcuse cadou înainte de Crăciun, nu credea că ar fi simțit frigul în acea dimineață. Prefer să citesc scrisoarea aici, continuă ea. Se poate, Theodore?

Probabil că aici fusese scrisă scrisoarea, se gândi ea, chiar la acest birou. Chiar înainte să...

Theodore nu scoase niciun cuvânt. Aprinse focul după care se duse la seif și-l deschise. Se întoarse ducând în mână o foaie de hârtie, împăturită și sigilată. Susanna observă că era îngălbenită pe margini.

— Te las atunci, spuse el, dar mă voi întoarce să-ți răspund la întrebări dacă ai, bineînțeles cu condiția să cunosc răspunsurile. Eu eram plecat la școală atunci și nu mi s-au spus prea multe. Dar am citit scrisoarea adresată tatălui meu și am vorbit și cu mama.

— Mulțumesc, zise ea, dar când Theodore îi întinse scrisoarea, își dădu seama că de fapt era vorba de două. Ea le luă și închise ochii până când îl auzi ieșind pe ușă.

Luă loc la birou și se uită la cele două hârtii pe care le avea în mână.

Scrisoarea ei se afla deasupra. Cuvintele *domnișoara Susanna Osbourne* erau scrise cu acea caligrafie elegantă și hotărâtă pe care o recunoscuse pe dată ca fiind a tatălui ei. Mâna lui nici măcar nu tremurase la sfârșit, spre deosebire de a ei, se gândi Susanna când puse cealaltă

scrisoare pe birou. Rupse sigiliul fără a despături însă foaia.

„Draga mea Susanna, citi ea, vei simți că te-am abandonat, că nu te-am iubit îndeajuns pentru a trăi pentru tine. Când vei fi mai mare, poate vei înțelege că nu este adevărat. Viața mea, dacă ar fi să o trăiesc, s-ar schimba dramatic și la fel și a ta. Poate că aș înfrunta schimbarea dacă aș fi singur, așa cum mi s-a întâmplat odată, în tinerețe. Cine știe? Dar nu pot să te expun și pe tine la asta. Am fost acuzat de două delikte cumplite, dintre care pe unul l-am comis, dar pe celălalt nu. Însă nevinovăția mea în cel de-al doilea caz nu contează. Nu va fi crezută din cauza celui dintâi.

Sunt ruinat și probabil că îmi merit soarta. Mama ta deja a plătit prețul suprem. Este vremea să fac și eu același lucru. Și o să trec la fapte, sau cel puțin asta îmi spun mie însumi încercând să imprim o atentă noblețe gestului, pentru ca tu să poți trăi mai departe. Ai o familie, Susanna, pe a mea și pe aceea a mamei tale. Și oricare dintre ele va fi fericită să te crească după ce eu voi dispărea. Te-ar fi luat de la naștere, dar eu am fost prea egoist pentru a renunța la tine. Tu erai singurul lucru care îmi mai rămăsese. I-am lăsat indicații lui Sir Charles pentru a te pune în legătură cu familia ta. Vor fi buni cu tine pentru că sunt oameni de treabă. Te vor iubi. Vei avea o copilărie lipsită de griji și un viitor luminos. Ți promit asta deși probabil viața ți se va părea urâtă când vei citi aceste rânduri. Îmi iau rămas-bun de la tine, draga mea copilă. Crede-mă că te iubesc și te-am iubit mereu. Papa“.

Susanna își trecu degetul peste acel ultim cuvânt. *Papa*. Oare chiar îi spusese așa? Sigur că da. Abia după aceea schimbase apelativul, înlocuindu-l cu tatăl meu.

O fac pentru ca tu să poți trăi mai departe.

Acum trebuia să poarte și această povară?

Poate că aș înfrunta schimbarea dacă aș fi singur.

Nu făcea nicio referire la vicontesa Whitleaf sau la decizia de a alege moartea decât o viață dusă departe de ea. Dar oare ce tată ar fi recunoscut asta față de copilul său în vârstă de doisprezece ani?

O iubise pe vicontesă. Îi văzuse împreună într-o după-amiază chiar înainte de moartea lui. Se ascunsese într-un boschet și se pregătea să iasă pentru că probabil Edith se săturase să o caute și se dusesse acasă, așteptând-o să vină singură. Apoi îl văzuse pe tatăl său mergând pe lângă calul vicontesei Whitleaf și oprindu-se amândoi la o aruncătură de băț. Susanna rămăsese pe loc, jenată să fie văzută târându-se afară de sub tufe. Ea îi vedea pe ei și spera ca cei doi să nu-i observe prezența.

– Crezi că-mi pasă? spuse vicontesa Whitleaf cu o voce plină de dispreț și clătinând din cap, astfel că pana roz de la pălăria de călărie îi atinse urechea. Nu-mi pasă de tine nici cât negru sub unghie și nici nu m-a interesat vreodată persoana ta.

Pe Susanna o frapă frumusețea ei.

– Îmi pare rău, spuse tatăl ei, luându-i mâna și ducându-i-o la buze. Îmi pare foarte rău.

– Cred și eu, de vreme ce ți-ai ridicat privirea atât de sus, zise ea retrăgându-și mâna. Și m-ai agresat pe deasupra.

– Agresat? spuse el făcând un pas înapoi. Îmi pare rău că poți cataloga astfel acțiunile mele.

– Exact. Se uită la el cu dispreț de parcă ar fi fost un vierme ce se târa la picioarele ei. Ca și cum mi-aș pierde vreo secundă cu un amărât de secretar guvernamental! Sper că ai inima frântă. Așa și meriți. Sper ca asta să-ți provoace moartea.

Spunând acestea, își înfipse pintenii în burta calului, care o porni la drum în galop.

În vreme ce Susanna rămase paralizată sub tufiș, mușcându-și genunchiul pe sub materialul rochiei, se uită la tatăl ei care-și trecu o mână pe față înainte de a se întoarce și a se îndrepta cu pași greoi spre casă.

Reveni în prezent și la scrisoarea pe care o avea în mână. Auzea trosnetul lemnului în șemineu. Simțea chiar și căldura emanată de foc.

Avea rude – sau cel puțin avusese cu unsprezece ani în urmă, atât din partea tatălui cât și a mamei. Ar fi luat-o la ei, dar nu l-ar fi acceptat și pe tatăl său. Oare ce făcuse de-i supăraseră într-atât?

Am fost acuzat de două delikte cumplite, dintre care pe unul chiar l-am comis...

Mama ei plătise prețul suprem și apoi fusese rândul lui.

Prețul suprem pentru ce? Oare ce crimă groaznică trebuise să fie plătită cu moartea a doi oameni?

Tatăl ei se sinucisese pentru binele ei. Fără ea poate ar fi rămas în viață. O păstrase cu el după naștere deși ar fi putut să o trimită să trăiască cu rudele din partea lui sau a mamei sale. Fusese prea egoist pentru a renunța la ea.

Susanna își lipi fruntea de scrisoarea de pe birou.

Se simțea străbătută de o avalanșă de emoții și gânduri!

Dar unul singur avea un contur precis, sau mai degrabă amintirea a trei cuvinte scrise pe hârtia de sub fruntea ei: *dragă mea copilă*.

Theodore avea să se întoarcă în curând, se gândi ea brusc și își îndreptă spatele. Scrisoarea tatălui ei ridicase tot atâtea semne de întrebare pe câte răspunsuri îi dăduse. Poate că erau mai multe răspunsuri...

Întinse mâna spre cealaltă scrisoare al cărei sigiliu fusese deja rupt. Dar oare chiar voia să știe secretele omului care fusese tatăl ei? Cum ar fi putut să nu-și dorească acest lucru, mai ales după ce citise scrisoarea adresată ei? Oare situația nu se prezenta așa cum își imaginase ea toți acești ani? O să dispară astfel unul din impedimentele căsătoriei ei cu Peter, deși existau încă o mie pe lângă acesta?

Luă scrisoarea lui Sir Charles și o deschise. Remarcă scrisul care fusese așternut pe hârtie cu aceeași fermitate ca și în scrisoarea ei.

„M-ați ascultat cu bunăvoință în urmă cu câteva zile, când v-am împărtășit secretele mele sordide și vechi, înainte ca vicontesa Whitleaf să facă același lucru. N-am avut niciodată o părere prea bună despre șantajști și nici despre cei care se complac în postura de victime. Ați fost atât de bun, încât nici măcar nu mi-ați acceptat demisia, cel puțin până când se va afla cât de multe avea să spună doamna și care va fi gravitatea scandalului provocat.

Cu toate acestea, situația s-a agravat. Acum când amenințarea ei că vă va dezvălui povestea mea a fost îndepărtată, are de gând să declare tuturor că aș fi agresat-o și chiar violat-o. Ar fi o minciună prostească, poate, dacă nu ar exista alte două fapte care ar face verosimilă povestea ei. Unul este adevărul celeilalte povești, pe care fără îndoială că o va împărtăși lumii întregi. Cealaltă este bârfa care s-a iscat în jurul doamnei și a mea anul trecut în Londra și adevărul e că da, o vreme am fost amanți. Greșeala mea, una din mult prea multele pe care le-am făcut în viață, a constat în aceea că am încercat să pun capăt legăturii chiar eu în loc să aștept până când ar fi catadicsit ea să facă acest lucru.

Îmi pare rău că am implicat familia și casa dumnea-

voastră în acest potențial scandal. Nu veți mai putea continua să-mi luați apărarea. Sunt ruinat și aș putea fi chiar urmărit în justiție. Nu văd o altă cale de ieșire decât gestul ce va fi fost comis când veți citi această scrisoare. Poate că moartea mea o va determina pe doamnă să păstreze tăcerea îndepărtând astfel scandalul, mai puțin cel legat de sinuciderea mea.

Dar nu pot să aștept până când voi putea pleca din Fincham. Este vorba de Susanna. De mult timp ea reprezintă cel mai prețios lucru din viața mea. Lady Markham și domnișoara Markham au fost mereu extrem de binevoitoare cu ea, lucru pentru care nu am cuvinte să le mulțumesc îndeajuns. Fiți bun cu ea pentru încă un lucru, vă implor. Trimiteți-o la adresa tatălui meu cu scrisoarea aferentă. Este un om onorabil și bun. Îi va oferi un cămin, bunătațe și poate chiar și afecțiune.

Vă mulțumesc, Sir Charles, pentru că mi-ați acordat privilegiul de a vă servi...”

Susanna nu mai citi ultimele propoziții. Puse scrisoarea pe masă peste cealaltă.

Avusese dreptate, deși nu chiar așa cum își imaginase ea. Lady Whitleaf fusese cea care-l făcuse să-și ia zilele. Acea frântură de conversație pe care o auzise însemnase ceva puțin diferit în raport cu ceea ce crezuse ea, dar rezultatul fusese același.

Cu excepția faptului că nu murise pentru că se îndrăgostise de vicontesă, ci, cel puțin parțial, fiindcă o iubise pe ea.

De mult timp ea reprezintă cel mai prețios lucru din viața mea.

...draga mea copilă.

Probabil că trecuse mult timp, se gândi ea când îl văzu pe Theodore intrând pe ușă după ce ciocănisese. Lipsise o

oră întreagă, își dădu ea seama uitându-se la ceasul de pe șemineu.

– Ți-am adus o ceașcă de ceai, spuse el, așezând-o pe masă după care se duse să ațâțe focul.

– Theodore, a fost atât de grav ce a făcut tata în trecut? El se îndreptă de spate, se întoarse și se uită lung la ea.

– Ești sigură că...

– Da, îl întrerupse ea. Își strânse șalul în jurul umerilor, deși în cameră se făcuse ceva mai cald. Trebuie să știi.

– Tata i-a spus mamei. Mama ta a fost căsătorită cu fratele mai mare al tatălui tău, dar ea și tatăl tău... se iubeau. Se pare că fratele său i-a cerut explicații și în final s-a produs o încăierare care s-a soldat cu moartea acestuia. Totul a fost prezentat ca un accident tragic – și eu îndrăznesc să spun că era adevărată această explicație –, dar tatăl tău a fost nevoit să plece de acasă. Cu toate acestea, mama ta l-a urmat, și s-au căsătorit. Nu este interzis să te căsătorești cu văduva fratelui tău, dar nu e un lucru privit cu ochi buni. Și asta s-a întâmplat la doar o lună și ceva de la moartea fratelui. Ambele familii i-au dezmoștenit.

Vorbea despre părinții ei, se gândi Susanna înfingându-și unghiile în palme și uitându-se la mâinile ei albe.

– Și un an mai târziu ea a murit, continuă Theodore. Tatăl meu o cunoscuse. I-a spus mamei mele că erau devotați unul altuia, Susanna. Și a mai zis și că tu semeni cu ea.

Mama ei murise dându-i naștere. Susanna își mușcă buza. Riscase totul, chiar și ostracizarea, și toate astea pentru a muri la naștere.

Și tatăl ei se sinucisese doisprezece ani mai târziu,

când trecutul îl ajunsese din urmă și o femeie rea îl amenințase că îl va distruge. Susanna nu putea decât să-și imagineze sentimentul puternic de vinovăție cu care el trăise în toți acei ani. Mereu fusese bun și afectuos.

Ea semăna cu mama sa.

– Tata i-a cerut explicații doamnei Whitleaf după înmormântare, spuse Theodore. Ea a negat că ar fi avut intenția de a acționa cu atâta răutate precum se menționase în scrisoare. El fusese prea familiar cu ea, a afirmat doamna Whitleaf, și ea nu voise decât să i se plângă tatălui meu în legătură cu asta. Subiectul a fost închis, dar între părinții mei și ea s-a produs o răceală după aceste explicații. Părinții mei au dat crezare versiunii lui Osbourne.

Susanna își întinse mâinile cu palmele desfăcute și se uită la ele.

– Cea de-a treia scrisoare i-a fost expediată bunicului tău, deși tu nu mai puteai fi trimisă odată cu ea. Cred că și el te-a căutat, dar ai dispărut fără urmă până când Whitleaf a dat de tine astă-vară.

– Nu am dispărut, murmură ea sorbindu-și ceaiul, și el nu m-a găsit.

– E un fel de-a spune, zise el zâmbind. Pot să te conduc la mama și la Edith?

– Da, spuse ea cu un oftat. Theodore, poate că ar fi mai bine să mă întorc mâine la Bath, ca să puteți avea un Crăciun liniștit fără să te simți obligat să mă binedispui pe mine.

– Asta i-ar frânge inima lui Edith și nici mamei nu i-ar părea bine. Nemaivorbind de faptul că nici eu nu aș fi foarte bucuros. Nu uita că ceva mai târziu trebuie să sosească și alți oaspeți.

– Un motiv în plus să plec, spuse ea încruntându-se.

– Nu chiar. În fața focului se ridică pe vârfurile pi-

cioarelor după care se legănă pe călcâie: Îi aștept pe domnul colonel și pe doamna Osbourne și pe părintele Clapton din Gloucestershire – bunicii tăi din partea tatălui și bunicul tău dinspre mamă.

Susanna rămase cu gura căscată.

– Mama a sugerat asta, imediat ce mi-ai scris pentru a confirma sosirea. Le-am scris în aceeași zi și nu au ezitat nicio clipă. Vin aici ca să te cunoască.

Ea înghiți în sec. Puse ceașca și farfurioara deoparte și-și strânse palmele în pumn.

– Bunicii mei? murmură ea.

– Dumnezeu, spuse el ridicându-se din nou pe vârfurile picioarelor. Nu știu dacă am procedat corect, Susanna. Dar știu că tata era în stare de orice când venea vorba de tine și mama te-a iubit ca și cum ai fi fost copilul ei. Am crezut că ar fi bine să fac cam ceea ce tatăl tău i-a cerut tatălui meu, cu deosebirea că eu îi aduc pe bunicii tăi la tine în loc să te trimit pe tine la ei.

Nu era singură pe lume. Avea trei bunici și poate și alte rude. Aflase asta din scrisorile lăsate de tatăl ei, și totuși, această informație încă nu prinsese rădăcini în mintea ei până acum.

Avea rude și veneau la vila Fincham. Azi.

Susanna se ridică în picioare împingând scaunul înapoi.

– Trebuie să ies afară, spuse ea.

– Afară? Sprâncenele stufoase ale lui Theodore se apropiară una de alta până când aproape se uniră deasupra nasului.

– Afară pe ușă, preciză ea, simțind că se sufocă.

– Nu vrei să spui că te întorci la Bath? Doar nu vrei să pleci Susanna? Să fugi?

Oare ce voia să spună? Abia dacă știa și ea. Simțea că

îi exploda capul sub impactul informațiilor primite în ultima oră.

Inspiră profund și expiră ușor.

– Vreau doar să mă plimb puțin pe afară, Theodore. Am nevoie de aer proaspăt. Te deranjează? Este nepoliticos din partea mea? Nu vreau să fug.

– Vin cu tine, spuse el încruntat în continuare. Sau poate Edith ori mama...

Ea ridică mâna.

– Nu. Prefer să fiu singură. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

– Ah, făcu el. Atunci stai cât timp ai nevoie, Susanna. Și apoi întoarce-te să te încălzești și să te bucuri de Crăciun alături de noi. Vom face tot ce ne stă în puteri ca să te simți bine.

– Mulțumesc.

Urcă în grabă la etaj pentru a-și lua pelerina, boneta, mănușile și cizmele ei călduroase, ușurată că nu întâlnește pe nimeni în cale. Dacă ar fi reușit și să coboare și să iasă afară din casă...

Dar de data asta nu mai avu la fel de mult noroc.

Theodore stătea în hol, așteptând probabil să o conducă. Un vizitator care tocmai ajunsese discuta cu el în acel moment. O fracțiune de secundă Susanna se gândi că poate era unul din musafirii așteptați. Dar apoi, aproape instantaneu, își dădu seama că vizitatorul, cu umerii lați, scoși în evidență de pelerina lui gri, era un tânăr, viconte Whiteleaf.

El se uită spre ea în aceeași clipă și privirile lor se întâlniră.

Se simți străbătută de o dorință atât de puternică că abia se abținu să nu alerge pe scări și să i se arunce în brațe.

– Domnișoară Osbourne, spuse el.

– Lord Whitleaf.

Coborî scările încet. Se întrebă dacă el știa că ea avea să vină aici.

– Susanna iese la o plimbare, spuse Theodore. M-am oferit să-i țin companie, dar vrea să fie singură. Tocmai a citit scrisoarea pe care i-a scris-o tatăl ei în ultima lui zi de viață. Ieși fără să mai dai alte explicații, Susanna, dacă asta e dorința ta. Eu o să-l conduc pe Whitleaf la mama. Are să-i transmită o invitație.

– Mai târziu, Theo, dacă nu te deranjează, spuse vi-contele desprinzându-și privirea de pe chipul Susannei. O s-o însoțesc pe domnișoara Osbourne dacă îmi acceptă compania.

Gândul la mama lui, la ceea ce făcuse aceasta, îi trecu fulgerător prin minte, dar el nu era mama sa. Și, dintr-o dată, nici nu mai suportă gândul de a ieși de una singură, de a-l lăsa acolo.

– Mulțumesc, spuse ea și se întoarce spre ușă fără să privească înapoi.

22

Cineva ar putea spune fără să exagereze prea mult, că toată casa este plină până la refuz, îi spusese Peter cu o seară înainte lui Bertie Lamb, cumnatul său fa-

vorit, soțul lui Amy.

Mai toți erau rude mai mult sau mai puțin apropiate, cărora li se adăuga familia Flynn-Posy. Deși nu se înrudeau cu nimeni, membrii acesteia intenționau să remedieze situația într-un viitor nu prea îndepărtat. Arabella Flynn-Posy avea șaptesprezece ani, părul negru și ochii la fel și era extrem de drăguță, în ciuda rictusului care-i apărea în colțul gurii la cea mai mică provocare. Mama lui o adora, după cum și mama ei îl adora pe el. Chiar și un idiot cu creierul cât bobul de mazăre ar fi înțeles intențiile lor.

– Dar mama ta este foarte entuziasmată, spusese Bertie. Și la fel și surorile tale. Și chiar și mie îmi place mulțimea, trebuie să recunosc. A fost o idee excelentă cu balul, bătrâne, în mod sigur va înviora atmosfera.

În realitate, mama sa nu fusese deloc entuziasmată de inițiativa lui, și Peter știa asta. Dar decisese pe neputșă masă că voia să-i invite pe toți vecinii la o sărbătoare de Crăciun la Sidley Park și organizase în cinstea lor un bal în seara de Crăciun, fără să se consulte cu nimeni în afară de bucătar, valet și menajeră care aveau să fie direct implicați în pregătiri și care acum forfoteau de zor, extrem de încântați de perspectiva unui bal la Sidley.

Mama sa fusese ultima care aflate.

De fapt, nu chiar ultima.

Încă nu se dusese la vila Fincham când îi spusese ei. I-ar fi părut tare rău dacă familia Markham nu putea sau nu dorea să vină la bal, pentru că – și era foarte dispus să accepte asta în mintea lui – pusese totul la cale pentru ei. Ei bine, de fapt nu pentru ei.

Balul fusese organizat pentru Susanna.

Dragostea nu a murit repede, după cum avea să descopere el în ultimele săptămâni. Nici măcar nu s-a contopat cât de puțin. Singura lui speranță, încercase el

să-și spună de când aflate că ea urma să vină în vizită, era să stea departe de ea astfel încât să nu se întâlnească întâmplător unul cu celălalt în perioada sărbătorilor.

Și ce făcuse pentru a se asigura că această decizie inteligentă avea să fie pusă în aplicare? Organizase pentru prima dată un bal pentru ea, asta făcuse. Și acum se dusesse la Fincham să ducă invitația personal, desigur, pentru că știa că ea trebuia să fi ajuns deja acolo.

Și acum, câteva minute mai târziu, ieșea din casă cu o viteză mult mai mare decât aceea datorată frigului, sub imperiul căruia se grăbise să se adăpostească, după ce-i transmisese verbal invitația lui Theo, dar nu – cum ar fi fost normal – prezentată protocolar lui lady Markham și lui Edith. Dar asta putea să mai aștepte. Ca de altfel și încălzitul mâinilor, al picioarelor și al restului corpului.

Susanna avea nevoie de el – sau cel puțin asta îi plăcea să creadă.

Ea se schimbase în cele câteva săptămâni care trecuseră. Părea mai palidă și ochii ridăți contrastau puternic cu figura sa. Și el intuia că schimbările erau și mai profunde în comparație cu ceea ce se vedea cu ochiul liber.

O ajunse din urmă pe terasă și îi strânse brațul cu putere. Ea se uita împrejur ca și cum nu ar fi știut în ce direcție să o apuce.

– Haide la grajduri, îi propuse el. Dacă avem noroc, caii de la trăsura mea nu au fost încă deshămați. Dă-mi voie să te scot la o plimbare.

– Da, răspunse ea fără a se uita însă la el. Oh, da, te rog.

Nu așa își imaginase el că avea să decurgă această întrevedere, își spuse Peter în vreme ce mergeau către grajduri prin curtea pietruită. Într-adevăr, caii săi încă nu

fuseseră deshămați. Dar ea citise deja scrisoarea – după toate probabilitățile, abia o citise.

O ajută să urce și apoi se așează și el lângă ea. Luă hăturile din mâna valetului și își struni caii, pregătindu-i de plecare. Ultima dată când mai merseseră împreună cu cabrioleta fusese atunci când se duseseră în vizită la domnișoara Honeydew. Aruncă o privire asupra chipului ei, umbrit de marginea bonetei, dar ea se uita drept în față.

Imediat ce ieșiră pe alee, el mână caii mai repede. Instinctul îi spunea că ea voia să se îndepărteze cât mai repede de Fincham, cel puțin pentru moment.

Ea se uită la el, cu obrajii deja roșii de frig și brusc izbucni în râs.

El îndemnă caii să o ia și mai repede la trap.

– Vrea cineva să facă o cursă până la Brighton și înapoi? întrebă el.

De data aceasta când râse, în ochii ei se văzu și o sclipire trecătoare și el continuă să mâne caii în același ritm vreme de câteva minute, concentrându-se asupra drumului. Nu-și cruțase caii, dar nici nu mai mersese cu viteza aceasta mai ales când avusese alături ca pasager o femeie.

– Oh, Peter, strigă ea, este minunat!

El știa că exuberanța ei era foarte aproape de isterie. Dar nu putea să facă altceva decât să fie alături de ea, să-i dea iluzia unei evadări, fie ea și de scurtă durată.

Dar în cele din urmă încetini. Vântul bătea din spate, dar, oricum, era o zi friguroasă de iarnă și viteza accentua senzația de frig în vehiculul deschis. Și, în afară de asta, drumul nu era potrivit pentru asemenea curse.

– Povestește-mi despre concertul tău de Crăciun, îi ceru el.

– Oh, totul a decurs foarte bine. De obicei așa se întâmplă, dar în fiecare an ne așteptăm la ce este mai rău.

Nu a fost niciun dezastru, ci doar câteva incidente minore, dar niciunul observabil din public, cel puțin așa cred eu. Bine, nici spectatorii la aceste evenimente nu sunt foarte exigenți, dar m-am bucurat foarte mult pentru fete.

Continuă să-i povestească despre piesa pe care o regizase, despre coruri, solouri și dans, despre scena nașterii Domnului realizată de domnișoara Thompson în ultima clipă, despre premiile de la sfârșit de trimestru, decernate de domnișoara Martin.

– Deci domnișoara Thompson face parte din personalul școlii?

– Nu a mai plecat din Bath. Cred că se simte foarte bine și cu toții ne bucurăm s-o avem alături, mai ales Claudia. Cred că sunt foarte apropiate ca vârstă și au legat o prietenie trainică.

Se întoarce spre el după câteva minute.

– Deci te-ai întors acasă la Sidley?

– Da, răspunse el. Tu mi-ai cerut să fac asta, dacă mai ții minte, așa că am venit aici direct de la Bath. De atunci n-am mai plecat nicăieri.

Ea îl privea în tăcere în vreme ce el se uita înainte, atent la direcția de mers.

– M-am și certat cu majordomul meu, îi spuse el.

– Oh, Doamne! exclamă ea.

– Ei, n-a fost chiar o ceartă, zise el zâmbind. I-am făcut o sugestie pe care el a respins-o fără ca măcar să mă asculte, cu foarte multă blândețe și tact, ca și cum aș fi fost tot un puști de nouă ani. M-am uitat drept în ochii lui și i-am spus că nu-mi place să fiu întrerupt și în acea clipă i-a căzut fața. După aceea m-a ascultat cu urechile ciulite, mi-a sugerat un lucru de bun-simț și am reușit să ajungem la o înțelegere. Poate că totul se petrece doar în imaginația mea, dar mi se pare că în săptămâna care a tre-

cut de când s-a întâmplat acest incident se uită la mine cu ceva asemănător respectului.

– Oh, Peter, spuse ea râzând. Este fantastic. Mi-aș fi dorit să fiu acolo când i-ai zis că nu-ți place să fii întrerupt.

– Dacă ar fi fost foarte atent, ar fi observat că îmi tremurau genunchii.

Ea râse din nou.

– Unde mergem? îl întrebă.

El crezuse că mersese fără țintă pe drumurile din jurul vilei Fincham, dar acum, după ce ea îl întrebasese, își dădu seama că mergea într-o direcție foarte precisă, spre Sidley Park, deși știa că nu era destinația cea mai potrivită.

– Nu cred că ești pregătită să te întorci la Fincham, nu?

– Nu, răspunse ea.

– Dar trebuie să intrăm undeva pentru că este prea frig afară. Te voi duce în casa de oaspeți de la Sidley. Este goală, dar bine întreținută. Vom face un foc în sufragerie și ne vom încălzi. Și poți să-mi vorbești despre scrisoare, sau nu, dacă asta dorești. Poți să stai cât de mult ai chef, fie în compania mea, fie singură, după cum ți-e voia.

– Ești foarte amabil.

Dar nu mai vorbiră și nici nu mai râseră. Scopul fusese atins, și ea era calmă acum, deși își dăduse seama că suferea atunci când se întâlneau.

Nu mai făcură conversație tot drumul, nici chiar după ce intrară pe alee spre Sidley și o luară imediat la dreapta, pe o alee mai mică, spre casa de oaspeți.

O ajută să coboare și dezlegă caii după care-i duse în grajd și le puse niște fân în față, apoi o conduse pe Sussanna înăuntru.

– Împrejurimile sunt foarte frumoase.

– Da, încuviință el luând-o de braț și conducând-o în

camera de zi. Întotdeauna mi-a plăcut, aproape chiar mai mult decât casa cea mare. De fiecare dată m-am simțit acasă aici.

Camera de zi servea și ca bibliotecă. Rafturile înalte și înțesate de cărți, multe dintre ele preferatele lui din copilărie. Canapeaua și scaunele cu tapițeria lor dintr-o piele veche și moale n-ar fi fost remarcate în mod special de cei care erau în pas cu moda, dar ofereau maximum de confort.

El se sprijini într-un genunchi în fața șemineului fără ca măcar să-și scoată haina și aprinse focul cu vreascurile aflate acolo.

– Vino să te încălzești la mâini, îi spuse el.

– Îmi place această cameră. Rămaseră unul lângă celălalt, în picioare, întinzându-și mâinile către flăcările firave care aveau să se transforme în curând într-un foc în toată regula. Este intimă. Aș putea să fiu fericită aici.

– Ai putea? El își întoarse capul spre ea și amândoi deveniră conștienți de realitatea momentului. Era sigur că ea se înroșise, deși avea deja obrajii îmbujorați din cauza frigului.

Ea își plecă privirea după care-și scoase boneta. Își deschise și pelerina, dar nu o dădu jos, apoi se așeză pe unul din scaunele de lângă foc. El își scoase pardesiul și se instală pe scaunul din fața ei.

Asta, se gândi el brusc, nu era cuviincios.

Dar la naiba cu bunele maniere.

– Mă bucur că ai ales să citești scrisoarea și că ai decis să vii aici pentru asta. Ți-a fost greu?

Își masă ușor tâmpilele o bună bucată de vreme, uitându-se în poală.

– Este pentru prima dată când mi-am dat seama ce...viață are scrisul de mână. Acesta îmi era la fel de fa-

miliar ca și trăsăturile chipului său. Am avut o senzație stranie, de parcă m-aș fi uitat la el cu câteva minute înainte de a muri.

El nu spuse nimic.

– M-a iubit, continuă ea uitându-se la el și lăsând mâinile jos.

– Bineînțeles că te-a iubit.

– S-a gândit că moartea lui va fi cel mai bun lucru pentru mine. Risca să fie dezonorat, dacă nu chiar mai mult decât asta și a ales moartea de dragul meu. Îți poți imagina ceva mai absurd?

Se uită la ea cum o podideau lacrimile. Clipi de câteva ori în încercarea de a și le reprima.

– Cum ar fi putut moartea lui să influențeze în bine soarta mea? Inspiră profund și expiră ușor. S-a ocupat de viitorul meu și mi-a spus că voi fi fericită.

– S-a ocupat de viitor? se miră el.

– Oh, Peter, astăzi vin la Fincham tocmai din Gloucestershire cei doi bunici ai mei și bunica. Dar sunt niște străini. Ce să fac?

El și-o imaginează în Londra, la doisprezece ani, încercând să caute o slujbă înainte de a fi trimisă la Bath ca orfană. Oare ce turnură ar fi luat viața ei dacă n-ar fi plecat atât de intempestiv?

Nu ar fi întâlnit-o niciodată, în afară de ocazia aceea pe care și-o amintea vag, în copilărie.

– Eu nu mi-aș propune să fac nimic dacă aș fi în locul tău. Întâlnește-te cu ei și lasă lucrurile în voia lor. Sunt rudele tale de sânge.

– Sunt atât de speriată. Și ce prostie am spus. Se ghemui în scaun.

– Poate că e bine să te gândești că, pe măsură ce se apropie de Fincham, și ei se simt tot mai tare dominați de

frică.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Crezi că poate fi adevărat?

– Dacă sunt gata să facă o călătorie atât de lungă în puterea iernii doar ca să te cunoască, se poate spune că este adevărat.

– Oh! făcu ea, după care închise ochii.

O lăsa să se liniștească în vreme ce el ațâța focul. O ploaie de scânteii se înălță pe coș.

– Ei l-au izgonit, spuse ea fără a deschide ochii, după ce s-a îndrăgostit de soția fratelui său și apoi l-a ucis accidental pe acesta în timpul unei încăierări. Dar ea l-a urmat și s-au căsătorit.

– Mama ta? întrebă el așezându-se din nou pe scaun.

– Da. Cred că a fost o dragoste mare, dar dureroasă. Una marcată de sentimentul de vinovăție. Mă întreb dacă au avut vreun moment de fericire.

Probabil că nu. William Osbourne, așa cum și-l amintea ea, cu siguranță nu fusese o brută insensibilă.

– Mi-a scris, continuă ea, că mama a plătit prețul suprem atunci când a murit la nașterea mea și că acum era rândul lui.

– Dar de ce atunci? De ce a așteptat doisprezece ani?

Probabil că ea nu-i va răspunde, iar el nu voia să insiste. Era povestea ei. El nu avea niciun drept să o audă în afară de cazul în care ea decidea să i-o spună. Dar, într-un târziu, Susanna îi răspunse.

– S-a aflat secretul lui. I-l împărtășise de curând lui Sir Charles pentru că cineva îl șantaja amenințând că avea să dea totul în vileag. Dar apoi e...dar apoi acea persoană a decis să-l distrugă oricum, spunând povești neadevărate care cu siguranță ar fi fost crezute atunci când s-ar fi dezvăluit și trecutul lui.

Părea, se gândi Peter, că numai o femeie ar fi putut să facă așa ceva, o femeie care-l ura. Și Susanna fusese pe punctul să spună ea înainte de a opta pentru un cuvânt neutru, acela de persoană. Bietul Osbourne. Poate că încercase să-și găsească alinarea în brațele altei femei și asta îl costase viața.

Risca să fie dezonorat și poate chiar mai mult decât asta, spusese ea ceva mai devreme. Ce putea fi mai grav decât dezonoarea?

Să însemne oare că violul fusese amenințarea care plana asupra lui?

– Tocmai mi-am dat seama că bunicul și bunica mea au pierdut doi fii la distanță de doisprezece ani unul de celălalt, iar celuilalt bunic al meu i-a murit fiica. Și că toate circumstanțele trebuie să fi fost extrem de dureroase pentru ei.

– Și apoi te-au pierdut și pe tine când ai dispărut.

– Theodore mi-a spus că m-au căutat, dar fără rezultat.

Își acoperi fața cu mâinile.

Își dădu seama că ea nu plângea, dar se străduia din răsputeri să nu dea frâu liber lacrimilor. El se ridică de pe scaun, se duse la ea și, fără să stea mult pe gânduri, o ridică și o strânse la piept după care se așeză pe canapea cu ea în brațe. Îi lipi capul de umărul lui și-l ținu acolo când ea își îngropă fața în pieptul lui, ținându-și în continuare mâinile la ochi și izbucni în plâns.

El știa că ea plânge pentru toți cei unsprezece ani de durere, pentru mama și tatăl ei, pentru bunici, poate și pentru unchiul mort. Și pentru ea. O ținu în brațe lăsând-o să se descarce. În cele din urmă îi oferii o batistă și ea o luă și se șterse la ochi, apoi, după ce își suflă nasul, o puse în buzunar.

– Îmi pare rău, spusese ea sprijinindu-și capul pe umărul

lui. Știi că sunt la Fincham?

– Da. De ce crezi că am venit acolo azi-dimineață?

– Theodore a pomenit ceva despre o invitație pentru mama lui.

– O invitație pentru voi toți, dar mai ales pentru tine. Organizez un bal la Sidley în seara de Crăciun. Avem casa plină de invitați și i-am chemat pe toți vecinii. Va fi prima mare recepție pe care o dau la Sidney. Trebuie să vii.

– Oh, nu Peter, spuse ea ridicându-se în picioare și uitându-se încurcată la el. Nu pot să fac asta.

– Poți. Este pentru tine. M-am gândit că vei fi mândră de mine. Este doar o mică temere pe care am înfruntat-o, dar măcar am trecut la fapte. A fost ideea mea și eu am planificat totul și am făcut invitațiile. Nu mă refuza. Te rog.

Dacă ea nu venea, atunci nici el nu mai avea chef să se afle acolo, și asta genera o situație destul de absurdă.

– În calitate de gazdă trebuie să dansez toată seara. Voi fi nevoit să valsez cu altcineva dacă tu nu vii.

– Oh, Peter! șopti ea punându-i o mână pe obraz.

– Spune-mi că nu vrei să valsez cu nimeni altcineva în afară de tine.

– Peter...

– Te rog, spune-mi.

Ea își plecă capul și închise ochii.

– Nu suport gândul că vei valsa cu altcineva în afară de mine, murmură ea.

– Susanna...

Ea deschise ochii încă roșii de la plâns și se uită la el.

– Chiar nu suport, sublinie ea, dar el nu era sigur că vorbește tot despre vals.

El îi netezi cărlionții de la ceafă și o trase mai aproape, iar ea îi înlănțui gâtul cu brațele și se sărutară.

Peter știa în acel moment că dragostea n-o să moară niciodată și că nu avea nici măcar să devină searbădă. Ar fi putut să vină vremea când ar fi cunoscut și s-ar fi căsătorit cu altcineva. Nu excludea nici posibilitatea să fie destul de fericit. Dar mereu va exista în inima lui un loc deosebit ce avea să fie ocupat de prima lui iubire. Susanna.

Dar încă nu voia să se gândească la altcineva și la o posibilă fericire în căsnicie. Nu avea de gând să renunțe la ceea ce-și dorea fără să lupte pentru asta. Poate că nu fusese cine știe ce războinic vreme de douăzeci și șase de ani și poate că nici nu obișnuia să alerge după himere și să le ucidă, ba chiar fugise de ele în urmă cu cinci ani. Dar avea să găsească una și o să se bată pe viață și pe moarte dacă Susanna reprezenta răsplata.

Sau poate și dacă nu era.

Fața ei, aflată ceva mai sus decât a lui, se pierdea în mâinile lui și acoperite de părul ei.

– Dă-mi voie să te duc sus, se trezi el spunând. Acolo nu este focul aprins, dar plapuma ține de cald. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Se simțea ca și cum ar fi ajuns la capătul scândurii condamnatului, un prizonier neajutorat pe o corabie de pirați. Niciodată până atunci nu mai avusese impresia că e atât de vulnerabil. Dacă ea se va împotrivi, toate visurile pe care și le făurise aveau să fie spulberate. Pentru că nu îi cerea doar să se culce cu el. Voia dragostea ei. Și i-o oferea pe a lui.

Îi oferea tot ce avea și tot ceea ce era.

Oare ea înțelegea asta?

Se uită la ea înghițind în sec.

– Bine, încuviință Susanna.

23

Ar fi trebuit, bineînțeles, să spună nu. De data asta știa foarte clar ce acceptase: viitoare suferințe, pericolul consecințelor. Și mai știa că peste ceva timp, înainte de a se întoarce la Bath, el o să-i ceară din nou mâna și că ea avea să-l refuze și de astă dată. În plus, devenise conștientă de faptul că sentimentele lui pentru ea erau mai profunde decât o simplă atracție. Știa că un nou refuz avea să-l afecteze foarte tare.

Nu-i păsa de nimic din toate astea.

Uneori dragostea trebuia luată sub orice formă era oferită. Dar același lucru era valabil și în cazul ofertei. După o dimineață de frământări emoționale își dorea, mai mult decât orice pe lume, să ofere dragoste, să se lase să inunde de ea.

– Bine, spuse ea din nou și se ridică în picioare.

El puse grătarul în fața focului și o luă de mână.

Ieșiră din cameră și apoi urcară scările împreună după care o luară la dreapta și trecură prin fața câtorva uși închise până când el deschise una din ele care dădea către dormitorul principal, care era în întregime mobilat, la fel ca și camera de zi.

– Susanna, zise el întorcându-se spre ea și luând-o de mâini, ești sigură?

Nu fusese mai sigură de nimic altceva toată viața ei. Voia să ofere și în același timp să primească și, brusc, își dădu seama că acestea erau două componente importante ale dragostei. Ea îl iubea și avea să-i ofere corpul său. În schimb, o să-l accepte pe al lui.

– Sunt sigură. Fă dragoste cu mine, Peter.

– Cu tine. El zâmbi aplecându-se spre ea și atingându-i buzele cu ale lui.

Îl lăsă să o dezbrace, mai întâi de rochie, apoi de cio-rapi și în cele din urmă de lenjerie. La început se gândi că avea să se simtă jenată. Dar cum ar fi putut să fie stingherită când ochii lui o divinizau, la fel ca și mâinile lui care o dezbrăcau? Și era un contrast extrem de incitant între camera rece și mâinile lui calde. Ei i se făcuse pielea de găină pe mâini, în parte din cauza frigului și în parte datorită anticipării a ceea ce urma.

O sărută din nou, de data aceasta mai profund, limba lui explorându-i gura, în vreme ce o ținea cu ambele mâini de mijloc, apoi o mângâia pe fese trăgând-o spre el, corp gol lângă corp îmbrăcat complet.

Simți cum tremură de dorință.

– Cât de frumoasă ești, Susanna, zise el cu buzele aproape lipite de ale ei. Nespus de frumoasă.

Băjbâi puțin până când își dădu seama cum să-i desfăcă cravata. Îi împinse haina jos de pe umeri, și aceasta căzu pe podea. Îi desfăcu nasturii de la vestă, și aceasta ateriză alături de haină. Îi scoase cămașa din pantaloni și el ridică mâinile pentru ca să i-o poată trage peste cap.

În vreme ce el o privea cu ochii întredeschiși, ea își puse palmele pe pieptul lui, plimbându-le apoi pe umeri, în jos pe brațe, înapoi la umeri și în cele din urmă în jos

spre cureaua pantalonilor. Era athletic și frumos, și avea mușchii pieptului, ai umerilor și brațelor bine reliefați. Ea își puse din nou mâinile pe pieptul lui, apoi îl sărută. Pieptul lui era mai cald decât mâinile și buzele ei. Nările îi fremătară când îi recunoscură parfumul.

Ea simți cum îi crește dorința în pântec, propagându-se între coapse. Sâni și sfârcurile i se întăriră. Începu să tremure.

El chicoti sărutând-o pe cap.

– Fac eu restul. În afară de asta, ești înghețată.

Se întoarse, trase cuvertura și se uită la ea în vreme ce se întindea în pat.

Cum ar fi putut să se simtă jenată sub acea privire înflăcărată?

Ce aiureală! Ea îi zâmbi și el o acoperi până la bărbie cu plapuma grea, după care-și scoase cizmele și ciorapii și restul hainelor. Ea continuă să-l urmărească cu privirea. Văzându-i expresia feței, el își dădu seama că Susanna știa că era pregătit pentru ea.

– E bine acolo? întrebă el zâmbitor.

– O să fie.

– Cu siguranță, încuviință el strecurându-se în pat lângă ea. Și asta foarte curând.

Ea se întrebă cum ar fi să fie căsătorită cu el, să împartă astfel patul în fiecare noapte, să...

Ah, lasă asta. Avea la dispoziție cel puțin ziua de azi.

El se ridică într-un cot și se uită la ea, cu fața la câțiva centimetri de a ei, cu ochii veseli oglindindu-se în ochii ei.

– Aș vrea să fiu un Hercule al rezistenței, spuse el și să mențin suspansul încă vreo oră măcar. Dar mă îndoiesc că se poate. Te deranjează?

– Nu. Îi zâmbi și ea. Vreau să te simt în mine. Obrajii

i se îmbujorară când se auzi ce cuvinte îndrăznețe spune.

Avu un șoc, un șoc minunat, când el se urcă deasupra, își strecură o mână sub ea, iar coapsele lui le desfăcură pe ale ei și el o penetra cu o mișcare ușoară, dar fermă. Ușoară, se gândi ea, pentru că fusese foarte pregătită pentru el. Și fără durere, de astă dată.

Inspiră profund și expiră ușor, îndoindu-și picioarele pentru a-i înlesni accesul.

Ah, da, se simțea pregătită pentru el, la fel cum era și el pentru ea, numai să nu se termine prea repede.

Își încordă mușchii coapselor în jurul lui și descoperi că senzația era extrem de plăcută.

El își eliberă mâinile și își sprijini o parte din greutate pe antebrațe uitându-se la ea.

– Aș vrea să rămânem pentru totdeauna în acest loc, spuse el înainte de a o săruta. Hai să ne iubim.

Și asta și făcură după ce el își întoarse capul și-l puse lângă ea pe pernă și se lăsă din nou cu o parte din greutate pe ea. O penetra din nou, apoi se retrase, imprimând un ritm relaxat actului iubirii. Și de data aceasta, pentru că știa ce se întâmplase și era conștientă de faptul că și ea putea face dragoste la fel de bine ca el, se mișcă în același ritm, rotindu-și șoldurile, contractându-și și relaxând mușchii coapselor.

Era posibil să leșini de plăcere, se gândi Susanna până când fu copleșită de o senzație greu de definit. La început era o nevoie aproape dureroasă când el o penetra și apoi ceva care se situa la granița durerii și care se propaga în jos, spre picioare și în sus către sâni, în gât și în spatele urechilor.

Și după aceea urmă o durere, una ciudată și de nesuportat, care nu era chiar durere, ci...

Dar nu avea cuvinte.

Se auzi gemând.

Atunci ritmul se schimbă. Deveni mai alert și mai profund, iar mâinile lui se aflau din nou sub ea, ținând-o strâns. Ea ieși din ritm în vreme ce se lipea de el cu toți mușchii încordați la maximum.

În clipa aceea ceva înmuguri în ea și apoi se deschise asemenea unor petale de trandafiri atenuând tensiunea în valuri până când se relaxă complet scoțând o exclamație de surpriză.

Pauza care urmă o făcu să tremure din tot corpul în vreme ce se lăsa copleșită de senzația de împlinire binecuvântată izvorâtă din plăcerea sexuală. Nu acestea erau cuvintele care-i trecuseră prin minte. Nici nu știuse că exista așa ceva.

Și el se opri, își dădu ea seama. Dar rămăsese în-lăuntrul ei și corpul lui era încă tensionat. Se opri pentru ca ea să se poată bucura de propria plăcere.

Se simți slăbită din cauza unei extenuări indescriptibile, dar îl îmbrățișă, își împleti picioarele cu ale lui și se întoarse pentru a-l săruta pe obraz.

El își revendică partea de plăcere repede și cu ardoare și pe Susanna o surprinse să descopere că era posibil să mai simtă plăcere chiar și în prea plin. Simți fluidul cald al eliberării lui și-l prinse cu o mână de ceafă.

– Susanna, îi murmură el la ureche.

– Peter.

Adormiră amândoi fără să se desprindă din îmbrățișare.

Cumva, în timp ce dormea, își dădu el seama, își schimbase locul. Ea i se cuibărise la piept, cu capul sprijinit pe umărul lui. Încă dormea.

Un gând îl trezise, sau mai bine zis o amintire.

Amintirea unui moment când se afla în biroul lui William Osbourne de la Fincham, împreună cu Theo, și amândoi învățau să citească. Mama lui intrase în birou fără să bată la ușă, părând surprinsă și apoi certându-l că nu era în camera lui Theo, acolo unde presupunea ea că trebuie să fie.

În clipa aceea crezuse că-l căutase.

Acum, din cine știe ce motiv bizar, deși trecuseră atâția ani, se gândi că, dacă lucrurile ar fi stat așa, privirea ei ar fi exprimat ușurarea sau poate enervarea. Nu surpriză. Și de ce nu bătuse la ușă? E drept că biroul aparținea unui secretar, dar chiar și așa, era vorba de un bărbat. Și biroul lui se afla într-o casă particulară care nu aparținea mamei sale.

Și oare de ce își bătea capul cu astfel de aiureli în clipa de față? De ce o amintire legată de un lucru atât de nesemnificativ îl trezise din somn? Doar pentru că se gândise de curând la Osbourne?

Căscă, își îngropă fața în părul Susannei, o sărută ușor...și apoi se retrase brusc.

La naiba!

Doar nu mama sa...

Nu se putea!

Pentru numele lui Dumnezeu, Osbourne, deși gentleman, nu era decât secretarul lui Markhann și mama sa făcea parte din elita aristocrației. Nu ar fi făcut nicio-dată...

Ba da, era posibil.

Osbourne fusese un bărbat chipeș. Peter nu remarcase asta când era mic, dar acum, gândindu-se retrospectiv își dădea seama că acesta fusese mai mult decât arătos.

Probabil că mama sa se simțea singură, el știa cu certitudine acest lucru. Îi spusese chiar ea mai târziu, cu șase

ani mai târziu. În urmă cu cinci ani.

Și probabil și Osbourne era singur.

Desigur, orice s-ar fi întâmplat între ei, Osbourne fusese cel care preluase inițiativa. Mai mult ca sigur că mama sa nu-l încurajase deloc. Poate că acuzațiile care îl determinaseră să se sinucidă fuseseră adevărate.

Dar mama lui intrase val-vârtej în birou și nimeni nu o împingea din spate. Acum că se gândea la acea imagine, Peter își dădu seama că pe chipul ei se citea nerăbdarea care se transformase în surpriză, deși s-ar putea ca memoria lui să-i joace feste.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce răsturnare de situație!

Spera ca imaginația lui să fi devenit hiperactivă și să-i întunece rațiunea.

Dar o văzuse cu ochii lui pe mama sa împreună cu Grantham, tatăl Berthei, în urmă cu cinci ani. Intrase în budoarul ei care era deschis, la Sidley, după ce abia bătuse la ușă, cu un scop pe care nu-l mai ținea minte și... Și i-a văzut pe amândoi. Nu catadicsiseră nici măcar să închidă ușa.

Simțea cum sângele îi zvâcnește în tâmpile. Și dacă acesta nu fusese un incident izolat în viața mamei sale – așa cum îi jurase ea?

Nu cumva mama lui era cea care-l determinase pe Osbourne să se sinucidă?

Și iată-l pe el acum, strângând-o în brațe pe fiica lui Osbourne. Abia făcuse dragoste cu ea. Era hotărât să se căsătorească cu ea dacă îl accepta ca soț.

Ea se trezise. Își deschise ochii și-și lăsă ușor capul pe spate și se uita la el cu privirea adormită, cu obrajii ușor îmbujorați.

Dumnezeule, dar o iubea. Intensitatea sentimentelor

sale îl năuci.

Dacă ea știuse despre toate astea, chiar înainte să citească scrisorile – dacă gândurile lui îl ajutaseră să descopere – adevărului, atunci de aceea...

Domnișoară Osbourne, o seară de vară deja splendidă devine brusc mai caldă și mai luminoasă.

Aproape că se auzea rostind acele cuvinte.

Ce dobitoc!

În aceeași clipă ea îi recunoscuse numele și tresărise speriată.

– Mmmm, făcu ea acum, sărutându-l pe bărbie și apoi pe gură când se aplecă spre ea.

Acum nu se mai trăgea înapoi speriată. Poate că speculațiile lui n-aveau nicio bază reală.

– Mmmm, zise și el, frecându-și nasul de al ei.

– Nu ar trebui să ne întoarcem deja? îl întrebă cu oftând. Suntem plecați de-o veșnicie.

Avusese de gând să o ceară de nevastă imediat după ce făcuseră dragoste. Decisese asta mai devreme chiar după ce ea a spus da. Avea s-o iubească nebunește și apoi, înainte ca ea să-și revină, o să-i pună întrebarea în conversația ce se va întâmpla după aceea. Și apoi, în timpul balului o să facă marele anunț.

Dar n-o să se căsătorească cu el nici într-un milion de ani dacă mama lui fusese amanta tatălui ei și apoi încercase să-l șantajeze și-l adusese în pragul disperării, provocându-i moartea.

Ca să nu mai vorbească și de reacția mamei lui dacă i-ar fi prezentat-o pe fiica lui William Osbourne ca pe posibila lui soție.

Cumva, poate și pentru că nu voia să creadă acest lucru, știa că supozițiile lui erau întemeiate.

– Ei știi că ești cu mine, spuse el. Probabil că au aflat

și că am plecat cu trăsura. Vor presupune că te-am adus la Sidley și că ai rămas la prânz și după aceea am mers într-o vizită de după-amiază.

– Oare de ce, zise ea ghemuindu-se lângă el, mă imaginez adesea fugind și eliberându-mă? O singură dată am fugit și acum se pare că nu a fost decizia corectă. Cu excepția faptului că în felul acesta am ajuns la Bath și că am avut o viață fericită acolo. Oare de ce vreau să fug de fericire?

– Pentru că nu este tot ceea ce îți dorești și ceea ce ai nevoie? sugeră el. Aș fugi cu tine până la capătul lumii acum dacă aș ști că acest lucru ne va aduce acea stare mitică de fericire până la adânci bătrâneți. Cred că am vorbit serios astă-vară, Susanna, atunci când ți-am propus să plecăm împreună în Țara Galilor. Da, sunt sigur că eram foarte serios. Dar nu ți-aș mai cere să faci așa ceva vreodată.

– Oh! exclamă ea încet.

– Pentru că nu există o astfel de stare. Nu există o fericire până la adânci bătrâneți după care să fugi. Pentru a avea asta trebuie să muncești. De acum înainte voi face lucrurile așa cum se cuvine. Am decis asta de îndată ce am plecat din Bath. Nu mă întrebă ce intenționez sau cum am de gând să fac acest lucru. Nu știu încă. Dar înainte de a ajunge la sfârșit, îmi voi fi ucis câteva temeri și mă voi plăcea așa cum sunt. Și atunci probabil că voi avea ceva mai mult de oferit lumii și ție, în afară de simpla curtoazie.

Ea se uită lung la el și ochii i se umplură de lacrimi, deși zâmbea în același timp.

– Nu-mi pare rău că am fugit de acasă prima dată, îi mărturisi ea. Îmi place turnura pe care a luat-o viața mea. Și dacă nu aș fi fugit, nu te-aș fi reîntâlnit, nu? Dar n-o să

mai fac asta. Mă voi întoarce la Fincham și-mi voi cunoaște bunicii, deși, dintr-un motiv sau altul, va fi unul din cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Și după Crăciun o să mă întorc la Bath, acasă, și voi continua să-mi dau toată silința pentru a fi cea mai bună profesoară.

– Să înțeleg că nu-ți pare rău că ne-am reîntâlnit astă-vară?

– Nu.

– Nici mie.

– Dar trebuie să mă întorc la Fincham. Curând.

Susanna se ridică într-un cot și se aplecă pentru a-l săruta pe obraji, pe bărbie și apoi pe gură. Îl apăsă cu mâna liberă pe umăr până când el se întinse pe spate.

Pe Jupiter, se gândi el cu simțurile treze, are de gând să facă dragoste cu mine.

Până când ajunseseră în dormitor ceva mai devreme, el exploda de dorința de a o avea – și ea pe el, își dăduse el seama – așa că trecuse fără întârziere la fapte.

Era la fel de abilă că orice curtezană, deși, nu, poate că exagera. Probabil că el era pregătit să fie excitat de ea. Dar oricum ar fi stat lucrurile, ea trecuse peste timiditatea care o făcuse să ezite înainte de a-i scoate cureaua ceva mai devreme. Mâinile ei se plimbau peste tot pe corpul lui, mângâindu-l, alintându-l, oprindu-se, frecând, stimulând exact în locurile potrivite și gura, limba și dinții ei urmașă aceeași traiectorie.

El rămase nemișcat o vreme, cu palmele lipite de saltea, bucurându-se de perfecțiunea atingerilor ei, uimit de îndrăzneala ei și de cunoștințele instinctive pe care le avea pentru a-l excita ducându-l la paroxism, dar nu prea repede. Dar când îi lingea unul din sfârcuri, mușcându-l ușor și alintându-l cu limba, își înfipse mâinile în câr-

lionții ei roșcați după care gemu, apoi răsă ușor.

– Ai milă, femeie.

Ea își ridică capul și îi zâmbi, cu obrații roșii și cu o dorință nestăvilită care i se citea în privire.

– Dar nu vreau să fiu miloasă, zise ea pe un ton scăzut și cu vocea îngroșată, apropiindu-și buzele de ale lui și atingându-l cu vârful limbii.

Începea să fie chinuitor.

Apoi ea se urcă deasupra lui, ținându-l cu picioarele, cu genunchii fixați pe șoldul lui și sprijinindu-se în mâini pe pat, de o parte și cealaltă a capului lui.

El își trecu mâinile pe frumoasa curbură a spatelui ei ajungând la fese. Avea sâni frumoși, nu prea mari, dar fermi. El îi simți sfârcurile întărindu-se pe pielea lui când ea se aplecă să-l sărute din nou pe gură. Cu partea inferioară a corpului ea se frecă de erecția lui.

Chinurile trecuseră de mult de faza inițială, dar de data asta ea făcea dragoste și el trebuia să intre în ritmul ei.

– Vrăjitoare! murmură el.

Ea se ridică apoi în genunchi, deasupra lui și-și mușcă buza când îl orientă spre deschiderea ei, lăsându-se apoi în jos.

Ah!

Era fierbinte și udă și mușchii coapselor ei se încordară în jurul lui când ea preluă inițiativa.

El își puse mâinile pe șoldurile ei și inspiră profund. Era un fel de agonie indescritibilă. Nu avea să strice totul grăbindu-se. Îi zâmbi.

– Știu că mă repet, dar nu aș vrea să mai plec niciodată de aici.

Ea își puse mâinile de-o parte și de alta a mijlocului lui, îl strânse și mai tare cu genunchii, se ridică de pe el după care se lăsă din nou jos, repetând mișcarea la ne-

sfârșit. El închise ochii și-și lăsă bărbia în piept.

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi el, înainte să fie copleșit de senzație, îl călărea. Se lăsă dominat de ea o vreme, mânat de dorință și apoi o apăsă mai tare cu mâinile pe șold și se mișcă împreună câteva minute până când amândoi rupseră ritmul, ea apăsând mai tare în jos, el împingând în sus, simțind amândoi împlinirea în aceeași clipă.

Era mai mult decât fantastic.

Și nu atât actul în sine îl extazia, se gândi el în vreme ce ea coborî și se întinse peste el, acoperindu-se cu plapuma.

Era vorba de dragoste.

Niciodată nu simțise o conexiune mai mare între ei. O ținu în brațe câteva minute, fără a dormi, căci știa că și ea rămăsese trează spunându-și probabil că acesta era sfârșitul.

Dar nu era sfârșitul. Dacă voia cineva să aducă un tren de temeri, dintre cele mai negre, tot avea să le înfrunte pe toate cu mâinile goale și pieptul descoperit.

Acesta nu era sfârșitul.

Acesta era sfârșitul, se gândi Susanna lipindu-se de Peter în trăsura care intrase pe aleea de la Fincham. Oh, era foarte posibil să-l mai revadă după ziua de azi. Poate că o să meargă și la balul de la Sidley, despre care el vorbise ceva mai devreme, deși încă nu voia să se gândească la asta.

Dar cu adevărat azi era sfârșitul. Sfârșitul unei legături amoroase care nu avea niciun viitor.

Dar era și începutul a altceva. Se întrebă dacă bunicii ei ajunseseră deja.

Bunicii ei.

Încă se simțea pe jumătate năucită de acest gând care nu-i era familiar.

Azi urma să cunoască trei oameni cu care avea legături de sânge, asta după ce vreme de unsprezece ani crezuse că este singură pe lume.

Dar ei erau niște străini.

Oare aveau s-o placă cel puțin?

Oare o să-i reproșeze că era rodul unei căsătorii care nu ar fi trebuit să se încheie?

Dar veneau totuși aici, nu?

Oare cum să-i salute?

– Se pare că vizitatorii au ajuns, spuse Peter.

Și așa și era, pentru că o trăsură mare staționa în fața grajdului. Își simți inima cât un purice.

– Ți-e teamă? o întrebă el întorcându-și privirea către ea.

– Foarte tare, spuse ea strângându-și pelerina în jurul corpului.

– Nu-i așa că e ciudat cum viața completează în liniște ani și ani și apoi, fără vreun motiv aparent, te aruncă de pe un val pe altul? Și s-a întâmplat așa pentru amândoi, în feluri diferite și a început pentru fiecare dintre noi în același moment, atunci când am ajuns la răspântia din Somerset într-o după-amiază liniștită de vară. O întâlnire aparent banală! Și acum, drept consecință, te confrunți cu o experiență în care eu nu sunt implicat de fel. Pot să vin și eu cu tine?

– Te rog, spuse ea când el opri trăsura la intrarea în casă și sări pentru a o ajuta să coboare.

Câteva clipe mai târziu, după ce intrară în casă, se gândi că poate ar fi trebuit să se împotrivescă. Era posibil ca bunicii ei să recunoască numele Whitleaf, la fel cum i se întâmplase și ei astă-vară. Dar acum era prea

târziu. Și în afară de asta, nu suporta gândul de a-i spune la revedere acum și de a urca de una singură.

Nou-veniții erau în salon și o așteptau, o informă valetul după ce-i luă boneta și pelerina, iar ea își aranjă părul și-și netezi rochia. Valetul reveni pentru a-i conduce.

Ea nu-l luă pe Peter de braț de teamă că s-ar fi putut să se agate de el. Era un lucru pe care trebuia să-l facă de una singură, chiar dacă îi spusese să vină pentru a-i oferi sprijin moral.

Lady Markham, Edith, domnul Morley, Theodore, cu toții erau în salon, văzu Susanna imediat ce-i trecu pragul. Împreună cu ei mai erau trei persoane necunoscute. Toată lumea se ridicară în picioare când o zări. Theodore veni spre ea cu pași mari.

– Susanna, spuse el luând-o de mâini și strângându-i-le în ale sale, aș vrea să faci cunoștință cu colonelul și doamna Osbourne și părintele Clapton, bunicii tăi.

Doamna era foarte slabă, cu părul alb și coafat cu grijă, o față cu trăsături regulate și o gură minusculă. Colonelul avea pieptul lat, era înalt și adoptase o ținută țeapănă. Era chel, dar avea o mustață albă groasă care-i ajungea aproape până la bărbie. Părea o persoană distinsă. Arăta ca tatăl Susannei la o vârstă înaintată. Preotul era mai mic de statură și mai subțirel. Avea un păr frumos, grizonat și ochelari, și se sprijinea într-un baston.

Bunicii ei, se gândi Susanna uitându-se atent, la fiecare din cei trei.

Se aplecă și făcu o plecăciune.

Și apoi doamna veni repede spre ea, cu brațele întinse și Susanna îi ieși în întâmpinare.

– Susanna, spuse doamna. Oh, draga mea, cred că te-aș fi recunoscut dintr-o mie de fete. Arăți la fel ca mama ta, deși, cu siguranță ai și ceva din fiul meu. Oh, scumpa mea

fetiță. Știam că nu ești moartă. Am susținut asta în toți acești ani și acum am și confirmarea că nu m-am înșelat.

Bărbia îi tremura și în ochi îi apărună lacrimi.

– Vă rog, nu plângeți doamnă, zise Susanna simțind că și ei i se pune un nod în gât. Vă rog, nu.

– Bunică. Spune-mi bunică. Te rog.

– Bunică, zise Susanna.

Și apoi, bineînțeles că nu reușiră să pună frâu lacrimilor și nu se știe cum, dintr-o dată, se treziră una în brațele celeilalte, Susanna și această necunoscută, pe care n-o putea numi astfel, fiindcă era mama tatălui ei.

Peter tuși pentru a-și drege glasul, deși nu ca să le atragă în vreun fel atenția. La fel și reverendul Clapton, care se sprijinea cu ambele mâini în baston. Lady Markham și Edith zâmbeau încântate. Domnul Morley și Theodore radiau de fericire.

Colonelul își scoase din buzunar o batistă mare, albă, o duse la nas și suflă în ea atât de tare, că ar fi putut să scoale și morții din somn.

24

Este foarte plăcut, Peter, spuse mama sa așezându-se pe cel mai comod scaun pe care el îl trăsese lângă șemineul din bibliotecă. Doar noi doi la o discuție. Nu se

întâmplă prea des asta.

El se așează în fața ei. O rugase să vină cu el în bibliotecă după ce toți ceilalți se retrăseseră în camerele lor și doar câțiva dintre cei mai tineri se mai distrau în camera de muzică.

– Ți-e suficient de cald, mamă?

– Da, spuse ea. Dragul meu, n-a fost frumos din partea ta să pleci de dimineată pentru a duce o invitație și să nu te mai întorci decât spre seară. Oricum, te-ai comportat impecabil cu domnișoara Flynn-Posy. Este o fată drăguță, nu?

– Foarte, încuviință el. Și fără nicio urmă de îndoială că va face un bărbat fericit într-o bună zi. Dar nu pe mine.

Ea păru puțin surprinsă la auzul unei afirmații atât de categorice. Dar îi zâmbi și se lăsă pe perne.

– S-ar putea să te răzgândești în zilele următoare, spuse ea.

– Nu mă voi răzgândi. Am ales deja femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

Văzu cum îi licărește interesul în privire.

– Peter! exclamă ea, punându-și ambele mâini pe coapse și îndreptându-se de spate.

– Nu sunt sigur că vrea și ea.

– Oh, dar bineînțeles că te va accepta ca soț, indiferent cine ar fi, strigă ea. Știi că ești una dintre cele mai bune partide...

El ridică o mână.

– Mamă, este vorba de Susanna Osbourne.

– Cine? Se lăsă din nou pe spate și toată voiciunea îi dispăru de pe figură.

– Fiica lui William Osbourne. O iubesc și vreau să mă căsătoresc cu ea dacă mă acceptă. Ne-am întâlnit astă-vară; ea locuia la contesa de Edgcombe, nu departe de

vila Hareford. Ne-am revăzut la Bath, când am fost acolo cu Lauren și Kit să particip la petrecerea de nuntă a lui Sydnam Butler. Și azi m-am văzut cu ea. Stă la vila Fincham de Crăciun. Bunicii ei au venit până aici să o cunoască. I-am invitat pe toți la balul din seara de Crăciun.

Ea își umezi buzele. Peter observă că mama sa strângea cu putere mânerul scaunului.

– Presupun că a pus ochii pe tine, zise ea. Dacă te-a făcut să crezi că nu vrea să te ia de bărbat, Peter, asta nu e decât o manevră vicleană. Doar nu-ți închipui că...

– Nu a vrut să aibă nimic de-a face cu mine astă-vară, după ce a auzit cum mă cheamă.

Ea își mușcă buzele, dar nu spuse nimic.

– Mamă, i se adresă el, conștient de faptul că întrebarea pe care voia să i-o adreseze era extrem de dificilă, care a fost relația ta cu domnul Osbourne?

– A mea? Tonul ei se înăspri. Ești cam impertinent, Peter. Sunt mama ta, nu uita lucrul ăsta, chiar dacă ești un bărbat în toată firea.

– Ați fost amănți.

– Cum îndrăznești? spuse ea, făcând ochii mari.

– La fel cum ai fost și cu Grantham. Numai că atunci mi-ai spus că era singura dată de la moartea tatălui și că se întâmplase pentru că te simțeai singură și n-ai putut să te abții. Și când colo, se întâmpla de multă vreme, iar atunci când v-am surprins împreună, erați aici, în casa mea, împreună cu Bertha și mama sa, cu toții invitații mei.

– Peter, îngăimă ea, învinețindu-se la față.

Recunoscuse acea escapadă la momentul respectiv. El auzise că mai avusese și altele, dar nu-i reproșase nicio dată acest lucru. Pentru numele lui Dumnezeu, era mama lui!

— Lady Grantham ştia fără îndoială de relația voastră, continuă el, dar educația ei de doamnă a împiedicat-o să ia atitudine. Dumnezeu ştie cât de umilită a fost și cât de mult a suferit în tăcere. Bertha aflase, cu siguranță, înainte ca eu să fiu atât de prost și să-i împărtășesc descoperirea mea. Dar ea fusese informată de către mama sa și acceptase infidelitatea tatălui cu mult timp înainte să-i atrag eu atenția.

Ba mai mult decât atât, Bertha se uitase la el ca și cum n-ar fi înțeles ce-i spunea și îl întrebase dacă nu toți bărbații semănau cu tatăl ei. Peter o asigurase că el era plămădit dintr-un alt aluat și că o să-i fie credincios până la moarte, iar ea făcuse doi pași înapoi și-i spusese că era un copil, deși el avea cu doi ani mai mult decât ea. Ea îi declarase că nu intenționa să se lege de el pe viață, de îndată ce și-ar fi făcut datoria de a-i dăruia un fiu, poate chiar doi. Doar nu avea să fie atât de naiv încât să-i ceară asta.

— Și unchii mei știau, îi spuse el mamei sale, și au fost supărați numai pentru că ai neglijat să închizi ușa.

Ei îi atrăseseră atenția că era momentul să accepte realitățile vieții. Dar tot ei îl educaseră în copilărie. Era un copil naiv, așa i-au spus, la fel ca Bertha, și ar fi mai bine să-și țină gura în legătură cu ce văzuse și să se pregătească să își anunțe logodna, în ziua următoare, așa cum fusese planificat. Chiar venise vremea să se maturizeze.

În loc să facă asta, el îi convocase pe toți participanții la petrecere în salon și după ce se adunaseră în mai puțin de o oră, îi anunțase că nu avea să fie nicio logodnă și că îi ruga pe toți să plece din Sidley în ziua următoare până în prânz. Le declarase și unchilor săi că îi scutea de orice obligații viitoare față de el, pentru că acum era adult și nu mai avea nevoie nici de supraveghere, nici de sfatul

lor.

O lăsase pe mama lui înlăcrimată la Sidley. Plecase și el la distanță de o zi după oaspeți.

Nu o iertase. Nici măcar nu-i crezuse minciuna; acceptase că relația ei cu Grantham era de lungă durată, dar crezuse că îl iubea. Acum se întreba dacă așa stăteau lucrurile și dacă într-adevăr conta asta. Grantham era înșurat și amândoi puneau la cale căsătoria odraslelor.

Ea se agățase puternic de mânerul scaunului și îl privea cu ochii mari, plini de indignare.

– Dar nu despre Grantham vreau să-ți vorbesc, ci despre domnul Osbourne. Ai avut o aventură cu el, nu-i așa? Dar ceva s-a întâmplat și aceasta a luat sfârșit. Părerea mea este că el i-a pus capăt. Îți povestise despre trecutul său înainte de povestea asta sau ai descoperit tu altcumva? Oricum a fost, l-ai amenințat că o să te duci la Sir Charles să-i spui ceea ce știi.

Nu avea nicio dovadă în sprijinul afirmațiilor sale, își dădu el seama brusc. Ar fi fost cumplit dacă se înșela și lansa niște acuzații fără acoperire la adresa mamei sale. Dar cu toate acestea, își dorea să greșească.

– Peter, dacă femeia aia ți-a spus toate acestea voi face tot ce-mi stă în puteri să te eliberez din ghearele ei. Tu ai fost întotdeauna...

– Susanna mi-a relatat doar ce scria în scrisorile pe care tatăl ei i le-a lăsat ei și lui Sir Charles, dar n-a divulgat numele șantajistului.

– William i-a scris ei o scrisoare?

El îi aruncă o privire întunecată.

– Chiar înainte să se împuște. A simțit că suicidul era singura protecție pe care putea să i-o ofere. Dacă ar fi trăit, ea ar fi fost expusă tuturor consecințelor urâte ale acuzațiilor de viol la adresa lui.

Ea tresări.

– Cum poți folosi acest cuvânt în prezența mamei tale? întrebă ea, după care se prăbuși în scaun, părând dintr-odată mai mică și mai bătrână. Eu am afirmat doar că m-a hărțuit și m-a molestat, nu că...și era adevărat. I-am spus asta lui Sir Charles, după moartea lui William. Niciodată nu aș fi... Peter, trebuie să mă crezi! Spatele i se gârbovi. Sperase, în pofida celor întâmplute, că poate greșise, că fusese probabil vorba de altcineva. Dar își amintise pe drumul de întoarcere de la Fincham la Sidley că toate acestea se petrecuseră cam în perioada morții lui Osbourne când relațiile dintre mama lui și familia Markham se răciseră.

– Nu știam că se va sinucide. Cum aș fi putut să anticipez asta? De ce m-o fi pedepsi astfel?

– Dar i-ai fi întinat reputația, i-ai fi răpit libertatea, mamă. Orice ar fi făcut în trecut, își ispășise păcatele. Avea un copil de crescut.

– M-am coborât, spuse ea dintr-o suflare pe un ton sec. Am coborât la nivelul lui. Și apoi, când m-am dus la Londra doar pentru că el era acolo, mi-a spus că nu-i făcea plăcere prezența mea. Și apoi a început să mă evite chiar și la Fincham și în cele din urmă mi-a spus că totul se terminase între noi. Câtă aroganță, Peter! Câtă umilință! Trebuie să mă înțelegi. L-am iubit pe tatăl tău, dar viața mea era pustie fără el. Am fost dispusă să-i permit acelui bărbat...

Ah, exact aceeași explicație pe care o primise în urmă cu cinci ani când el îi spusese că știa.

– L-ai făcut să se sinucidă, zise el încet. Simțea că i se face rău.

– Era un prost! strigă ea. Trebuia să fi știut că eram doar supărată pe el și că nu l-aș fi distrus cu adevărat.

– Și cu toate acestea, chiar și după ce s-a dus la Sir Charles și i-a povestit tot trecutul lui, ai proferat noi amenințări.

– Nu aș fi...începu ea.

– Chiar așa? Este evident că el s-a gândit că ai face-o. A pariat cu viața lui pe asta.

Ea își acoperi fața cu mâinile, iar el rămase acolo, uitându-se la mama sa, șocat de ceea ce aflase azi, de ceea ce presupusese și de ceea ce ea îi confirmase acum; și la gândul că ea fusese de două ori pe punctul să distrugă viețile altora în numele cerințelor sale sexuale și al singurătății. Detesta să se gândească în felul acesta la mama lui.

Oare era și aceasta una din temerile pe care voia să le înfrunte? În cazul acesta, prețul era într-adevăr mare. Nimic nu va mai fi vreodată la fel. Dar la fel ca ce? Băgase multă mizerie sub acel covor metaforic în urmă cu cinci ani. Nu mai avea de gând să facă așa ceva.

– Nici nu știi cât de mult am suferit, Peter, spuse ea cu ochii înlăcrimați, la fel ca ultima dată. Dacă a făcut-o ca să se răzbune, atunci, cu siguranță, el a avut ultimul cuvânt. Crezi că nu m-am simțit ca o criminală în toți acești ani? Dar nu este corect. Nu am vrut să-i fac niciun rău. Țineam la el. Am fost întotdeauna mama ta și știu că este greu să-ți vezi mama ca pe o femeie. Dar sunt o femeie și mă simțeam singură. Amândoi eram văduvi. El își iubea soția, la fel cum și eu l-am iubit pe tatăl tău. Chiar mi-a spus, spre sfârșit, că nu mai putea să continue relația cu mine pentru că moartea ei îi frânsese inima și că nu putea s-o uite. Dar o vreme am fost aproape fericiți și nu făceam rău nimănui.

Peter aproape că o compătimea. Făcuse ceva monstruos, dar, cu siguranță, nu era un monstru. Și cel mai

rău lucru în aceeași ordine de idei, trebuie să fi fost imposibilitatea de a repara ceva pentru că Osbourne murise. Oare l-ar fi acuzat pe nedrept dacă ar fi trăit? Nu avea cum să afle și nici nu putea ști. Dar, oricum, făcuse un rău ireparabil.

Era tentat să se ducă la ea, să o ia de mână, să o ridice în picioare și s-o strângă la piept, pentru a o liniști și apoi s-o trimită la culcare. Dar asta făcuse ultima dată după episodul cu Grantham. Dacă avea nevoie de iertare, trebuia să și-o ofere singură fără ajutorul lui.

Și în plus, mai era un lucru pe care voia să i-l spună și ar fi preferat s-o facă acum, în seara asta cu speranța că de mâine amândoi vor putea să-și adune cioburile și să-și refacă viața. Dar ea i-o luă înainte.

– Peter, nu poți să te căsătorești cu fiica lui. Trebuie să înțelegi și tu asta. Ar fi o situație imposibilă.

El inspiră încet.

– Dar nu ar fi fost nicio problemă dacă m-aș fi însurat cu Bertha?

Ea nu mai scoase niciun cuvânt.

Cu partea de bun-simț ce sălășluia în mintea lui, tindea să fie de acord cu ea. Trecutul ar fi existat mereu între el și Susanna – certitudinea că tatăl ei și mama lui fuseseră amanți și că ea îi pricinuisse moartea. Ar fi fost mult mai bine s-o lase pe Susanna la Bath și să meargă și el la Londra după Crăciun, pentru a-și găsi o soție acolo. În cele din urmă, uitarea își va spune cuvântul și chiar dacă și-ar fi amintit, aveau să se bucure, fiindcă nu încercaseră să fie fericiți.

Dar renunțase la elementarul bun-simț încă de când plecase din Bath, în urmă cu câteva săptămâni. Acum năzuia spre fericire, iar dacă aceasta se dovedea imposibil de atins, atunci, cel puțin, spre respectul de sine. Nu

avea să mai ocolească colțurile întunecate ale vieții sale.

Una peste alta, era posibil ca Susanna să nu-l accepte ca soț, dar nu vroia să o piardă doar pentru că se îndepărtase în vârful picioarelor din calea temerilor. Deoarece, chiar după ce ea pleca, el trebuia să se împace cu sine.

Asta nu însemna că se plăcea prea tare în acel moment.

– Singura problemă care rămâne de rezolvat în cazul Osbourne, mamă, este dacă se va căsători cu mine în aceste circumstanțe. Deja m-a refuzat o dată.

Ea îl privi intens, chipul ei exprimând un amestec de indignare și speranță.

– Mamă, spuse el, după ce inspiră profund, vreau ca Sidley să devină casa mea.

Ea se holbă la el.

– Dar este a ta, Peter și tu porți întreaga vină fiindcă nu petreci mai mult timp aici. Știi de câte ori te-am îndemnat să vii.

– Pentru că întotdeauna a fost mai mult a ta decât a mea.

– Sidley ți-a aparținut încă de când erai mic. Eu nu am făcut decât să mă îngrijesc ca gospodăria să fie bine condusă. Și întotdeauna am păstrat-o frumoasă pentru tine. În ultima perioadă am început s-o renovez, dar am făcut toate astea numai pentru tine.

– Dar eu nu am fost niciodată consultat cu privire la nimic.

– Pentru că nu ești niciodată aici, strigă ea.

Din punctul ăsta de vedere, cam avea dreptate.

– Ar fi trebuit să preiau atât casa, cât și proprietatea când am ajuns la majorat, dar nu am vrut, din considerente pe care ar fi mai bine nu le discutăm acum. Însă am

ideile mele cu privire la felul în care trebuie condusă casa și acum sunt pregătit să le pun în aplicare. Vreau să mă împrietenesc cu vecinii și să le facă plăcere să vină aici cât mai des. Vreau să fie bine primiți, să se simtă ca acasă. Îmi propun să trăiesc aici mare parte a timpului.

– Peter, spuse ea, părând să-și fi revenit. Dar este minunat! Voi...

– O vreau pentru mine, mamă, preciză el, și pentru soția și copiii mei, dacă mă căsătoresc.

Ea îi zâmbi nesigură.

– Poate vei dori să redecorezi și să remobilezi casa de oaspeți și să te muți acolo când va fi gata.

– Casa de oaspeți? întrebă ea, aruncându-i o privire indignată.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna. Cu siguranță că o să fii mulțumită acolo.

– Dar acolo au locuit întotdeauna guvernantele și tutorii, strigă ea.

– Atunci îți vom căuta o casă potrivită în Londra, îi sugeră el. Acolo vei avea companie tot anul și posibilitatea de a cutreiera magazinele. Și întotdeauna vei fi bine primită aici, când o să vii în vizită. Se sprijini de spătar și se uită fix la el și, la un moment dat, el observă că bărbia i se ridicase ușor.

– Întotdeauna am locuit aici, pentru a o păstra pentru tine, doar ești singurul meu fiu. Mi-am asumat responsabilitatea când tatăl tău a murit și de atunci nimic nu s-a schimbat. Ți-am dedicat ție întreaga viață.

Era un moment în care ar fi fost posibil să mai reconstruiască ceva, își spuse el.

– Și îți voi fi veșnic recunoscător. Am avut o copilărie minunată și nu m-am îndoit niciodată că sunt iubit. Și sunt bucuros că nu m-am căsătorit prea de tânăr. Am avut

ocazia să trăiesc din plin primii ani ca adult și să-mi dau seama cine sunt și ce vreau în viață, conștient de faptul că tu și casa mea erați mereu aici, pentru mine. Dar acum m-am autodescoperit, mamă, și pot să te eliberez ca să te bucuri de viața ta cum îți dorești. Știu că te-ai simțit singură aici.

Nu era purul adevăr ceea ce spunea, bineînțeles, dar în linii mari exprima realitatea. Și în ciuda celor întâmplare, avea să o iubească mereu și să-i fie recunoscător că-l înconjurasă cu dragostea sa în copilărie.

– Cred că aș vrea să locuiesc în Londra, zise ea.

Poate că nici ea nu spunea în întregime adevărul. Dar cu toate acestea, își dădu seama că avea toate șansele să fie mai fericită acolo. Și simți și o oarecare ușurare la gândul că ea refuza să se mute în casa de oaspeți.

– Ne vom ocupa de asta după Crăciun, conchise el. Dar te-am ținut trează destul de mult, mamă, și acum e timpul să mergi la culcare. Măine vom avea o zi plină.

– Da.

Dar nu se ridică imediat în picioare.

– Peter, nu aș putea să iubesc vreodată alt bărbat așa cum l-am iubit pe tatăl tău. William Osbourne, George Grantham nu au însemnat nimic pentru mine, deși am ținut la amândoi. Și, cu siguranță, nu am vrut să fac rău nimănui.

– Știu că nu ai vrut.

Nu știa dacă chiar așa stăteau lucrurile, dar nu era treaba lui să-i aducă învinuiri. El se ridică în picioare și-i oferă brațul. Când ea se ridică în fața lui, mică, fragilă și încă drăguță, el o sărută pe frunte și apoi pe obraz.

– Noapte bună, mamă.

– Noapte bună, Peter.

Ea plecă din cameră fără să mai spună un cuvânt, cu

spatele drept, cu pasul ușor și hotărât.

Se uită la sticla de brandy, dar respinse ideea de a-și turna un pahar. Știa că dacă începea să bea în seara asta, nu avea să se oprească până când nu s-ar fi făcut pulbere.

De câteva ori, în seara de ajun, Susanna s-a gândit la Claudia și la Eleanor și la Lila precum și la fetele care au rămas în incinta școlii de Crăciun. Ele erau acolo chiar în acest moment, își spuse ea. Încercă să se ancoreze în realitatea acelui gând, dar îi era greu să creadă în el, după cum i se părea ireal ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Avea impresia că trăia într-un vis ciudat.

Până în acea vară viața ei se derulase sub semnul rutinei, previzibilului, plictiselii. Cu toate acestea, exista o anumită plăcere, chiar fericire în plictiseală.

Ziua de ieri i se părea ireală. Oare chiar se dusesese de bună voie la casa de oaspeți de la Sidley Park? Cu viconte Whiteleaf? Oare chiar făcuse dragoste cu el acolo? De două ori? Și a doua oară, chiar ea fusese inițiatoarea?

Și azi, își petrecea aproape tot timpul cu acești străini care deveneau atât de repede cunoscuți, chiar rude îndrăgite. Oare chiar era posibil să simtă o puternică legătură familială cu oameni de a căror existență fusese doar vag conștientă până ieri dimineață?

Dar bunicul Osbourne semăna atât de mult cu tatăl ei dacă ar fi trăit până la vârsta asta, încât nu ar fi putut să-l scape din vedere dacă bunica ei nu ar fi avut ochii lui Papa și nu ar fi insistat să o țină pe Susanna de mână în cea mai mare parte a timpului, s-o mângâie și să se uite la ea fascinată. Și bunicul Clapton avea chiar ochii ei, deși culoarea lor căpătase o tentă gri și ea-și putea imagina, uitându-se la părul lui grizonat, că la un moment dat fusese roșcat. Felul lui de a da din cap și de a încuviința

în tăcere, lăsându-i pe ceilalți doi să vorbească, o ungea pe suflet.

Bunica și bunicul Osbourne nu aveau copii, ea fiind singura lor nepoată. Probabil că viețile lor fuseseră marcate de o cruntă suferință. Pierduseră doi băieți.

Fugind de acasă, se gândi ea, îi privase de șansa de a o cunoaște încă de la vârsta de doisprezece ani până acum. Pe de altă parte, ei erau cei care îl dezmoșteniseră pe tatăl ei. Dar nu avea de gând să-i judece pentru asta. Se amestecaseră în căsnicia fiului lor mai mare și apoi provocaseră moartea acestuia într-o încăierare. Ea și-ar fi dorit foarte mult să afle detalii despre acea dispută. Oare moartea fusese pur accidentală? Nu cumva fratele tatălui său căzuse și se lovise cu capul de o piatră, bunăoară? Dar nu-i va întreba.

Bunicul Clapton avea alte trei fiice în viață și opt nepoți în afară de Susanna – mătușile și verii ei, îi spuse el, zâmbindu-i în felul său discret. Cea mai mare se căsătorise cu succesorul lui la biserica din sat, iar fiul lor era preot într-o biserică din apropiere.

Avea mătuși, unchi și veri.

– Cât de diferită ar fi fost viața mea dacă nu aș fi plecat în grabă din Fincham cu atâția ani în urmă, zise ea.

– Și la fel și viețile noastre, draga mea, îi spuse bunica, mângâindu-i mâna.

– Dar te-ai întoarce acum în trecut să-ți schimbi viața dacă ar fi posibil? o întreabă bunicul Clapton. Cred că viețile noastre urmează un curs perfect, dar misterios, înțeles doar de Dumnezeu.

– Asta spui tu, Ambrose, interveni bunicul Osbourne iritat. Eu nu am văzut prea multă perfecțiune în viețile membrilor familiei mele, ci doar un mister nesfârșit. Și dacă Atotputernicul este răspunzător, atunci cred că o să

ne cam certăm la judecata de apoi.

– Nu știu dacă mi-aș schimba viața, spuse Susanna, zâmbindu-le tuturor și înțelegând foarte repede că bunicii ei nu împărtășeau aceleași păreri cu privire la anumite lucruri. Îmi doresc să vă fi cunoscut mai devreme. Și când mă gândesc la acele două săptămâni pe care le-am petrecut în Londra, mă îngrozesc. Dar am petrecut șase ani fericiți la școala domnișoarei Martin și mi-a plăcut viața de profesoară din ultimii cinci ani. Sunt foarte mândră de turnura pe care a luat-o viața mea.

Bunicul îi mângâie mâna.

– Predatul este o meserie foarte bună pentru o doamnă singură sau a cărei familie nu are prea multe resurse. Nu sunt extrem de bogat, Susanna, dar, cu siguranță, nu sunt nici sărac, și tu ești tot ce avem. Este vremea să vii cu noi acasă. E timpul să îți găsim un soț bun, care să aibă grijă de tine când noi nu vom mai fi.

Bunica își puse o mână peste a ei. Și Susanna îi simți degetele deformate de artrită.

– Cred, Clarence, spuse ea, că este posibil ca Susanna să-și fi găsit deja un soț. Viconte Whiteleaf este un tânăr arătos și fermecător și mie mi s-a părut ieri că a îndrăgit-o foarte tare pe nepoata ta. Ne-a invitat pe toți la balul de la Sidley Park de mâine, dar am sentimentul că, de fapt, cu Susanna vrea să danseze mai mult decât cu oricine altcineva.

– Oricum, nu cu mine, Sadie, spuse bunicul Osbourne izbucnind într-un râs sonor. Un viconte este o țintă înaltă, dar nu imposibil de atins. Avem o familie cu o genealogie respectabilă. Și la fel și Ambrose.

– Și ai fost colonel, îi reaminti bunica Osbourne.

– Hmm, trebuie să aflu care sunt intențiile tânărului, spuse bunicul.

Susanna își trase mâna dintre palmele bunicii ei pentru a-și acoperi fața.

– Oh, bunicule, te rog să nu-i spui nimic.

Roșise, își dădu ea seama. Și de asemenea râdea. Bunicul ei o cunoștea de mai puțin de douăzeci și patru de ore și deja încerca să-și asume răspunderea pentru viața ei.

Oare chiar erau mai puțin de douăzeci și patru de ore? Și deja îi iubea pe toți trei. Ce absurditate!

Și cât de minunat și imposibil de descris!

Brusc, îi trecu prin minte un gând. Nu trebuiau să afle nimic despre rolul jucat de vicontesa de Whitleaf în moartea tatălui ei. Nu reacționaseră în niciun fel când îi auziseră numele.

Cei patru nu rămăseseră singuri toată ziua. Lady Markham, Theodore, Edith și domnul Morley dăduseră dovadă de tact, stând deoparte în cea mai mare parte a timpului, dar se întâlneau cu toții la masă. După prânz, Susanna și bunica ei urcară în camera copilului, dând curs invitației lui Edith de a-l vedea pe Jamie, pentru că acesta părea să fie momentul zilei în care era cel mai treaz, mai vioi și mai vesel.

– Și, desigur, le spuse Edith, vreau să-l vedeți în cea mai bună formă.

Rămaseră acolo la discuții mai bine de o oră după ce-și plimbaseră copilul de la una la alta și încercară să-l facă să zâmbească. Bunica Susannei îl ținuse pe braț în vreme ce discutau și-i vorbea atunci când el permitea să i se dea atenție.

Între timp, află Susanna, vicontele de Whitleaf venise în vizită cu doi dintre cumnații săi și cu tânărul domn Flynn-Posy.

Mai descoperise și că pe durata vizitei, cei doi buni

ai ei fuseseră în bibliotecă cu vicontele, în vreme ce ceilalți rămăseseră în salon. Niciunul nu-i spusese cine inițiasse acea convorbire particulară sau care fusese subiectul de conversație. Și Susanna nu întrebă pentru ca bunicii ei să nu creadă că o interesa persoana vicontelui.

El plecase atunci când coborâse ea din camera copilului.

Dar avea să-l vadă la bal, se gândi Susanna, ale cărei sentimente oscilau atât de tare, încât se simțea teribil de confuză și deloc supărată.

Nu trebuia să creadă că imposibilul putea deveni până la urmă posibil.

Peter fusese cel care solicitase o convorbire particulară cu cei doi domni în vârstă care locuiau la Fincham. Deși fusese dezamăgit să afle când ajunsese acolo că Susanna era în camera copilului cu Edith, se bucură la gândul că planul lui era mai ușor de pus în aplicare decât se așteptase el. Când îi ceruse lui Theo încuviințarea să utilizeze biblioteca câteva minute pentru a discuta cu colonelul Osbourne și cu reverendul Clapton, acesta încuviință, zâmbind ștrengărește.

Peter intră în subiect după ce făcură în prealabil un schimb de banalități. Sau, mai precis, colonelul, care se încruntase amenințător și mârâise pe sub mustață, fu cel care puse punctul pe i.

— Înțeleg, Whitleaf, că ai fost cu nepoata mea într-o trăsură ieri după-amiază, fără să aveți nici măcar un valet în spate.

Peter se simți ca și cum i s-ar fi lipit de ceafă o armă încărcată.

Celălalt domn în vârstă se uita binevoitor la el și poate doar o vagă sclipire metalică putea fi zărită în privirea lui

altfel blândă.

— Așa este, recunosc el, neîncercând să mintă și să pretindă că avusese șase valeți în spate pe post de însoțitori. Am de gând domnilor, să o cer pe nepoata dumneavoastră în căsătorie mâine, în timpul balului. Aș dori ca în prealabil să am binecuvântarea voastră, a amândurora.

Noaptea trecută îi trecuse prin minte că poate asta trebuia să facă. Mai puțin lăudabil era că se gândise că poate și ea avea să-și revizuiască atitudinea dacă avea binecuvântarea lor.

În al treilea rând, luase în calcul faptul că poate ei cunoșteau numele Whitleaf și că era posibil ca toate speranțele să-i fie spulberate dacă îi aborda așa.

Reverendul Clapton îi zâmbi radios de pe scaunul de lângă foc.

Colonelul se încruntă la el din locul de unde stătea în picioare, lângă birou.

— De ce? tună el. De ce dorești să te căsătorești cu nepoata noastră?

— Nutresc sentimente profunde pentru ea, domnule.

— Chiar dacă era o anonimă fără zestre? îl întreabă colonelul, și Peter îi compătimi brusc pe toți soldații care serviseră sub comanda acestui om; probabil că nu avuseseră o viață prea ușoară.

— Da, domnule.

— Atunci ești un neghiob, Whitleaf.

Peter ridică o sprânceană.

— Dacă a o iubi pe domnișoara Osbourne pentru ceea ce este vi se pare o neghiobie, atunci nu pot decât să mă declar vinovat.

— Ceea ce, trebuie să recunoști, Clarence, este un răspuns foarte bun. Eu aș fi înclinat să le dau binecu-

vântarea mea fără alte comentarii.

– Hmm, făcu colonelul și Peter își dădu brusc seama că bătrânul se distra. Ei bine, nu este o anonimă fără zestre, Whitleaf. Este moștenitoarea unei averi frumoșele. Ce zici de asta?

– Că este foarte bine pentru domnișoara Osbourne, domnule, dar nu are nicio legătură cu sentimentele pe care le am pentru ea.

– Și tu ce poți să-i oferi, tinere, în afară de afecțiune, care, din câte știi, este destul de ieftină?

Și Peter înțelese că intraseră în faza de negociere din cadrul discuțiilor despre căsnicie. Cererea lui fusese acceptată, își spuse el.

Deci avea acordul celor doi domni.

Asta, se gândi el, era partea cea mai ușoară.

25

Nimeni nu-și mai amintea când avusese loc ultima mare petrecere la Sidley. Zile întregi, toată lumea din vecinătate intrase în vrie când aflase că urma să fie organizat un bal, și încă de Crăciun. Părea a fi un cadou special din partea tânărului viconte.

El fusese mereu simpatizat și admirat de la distanță. Întotdeauna se spusese că el era mai cald, mai uman decât

vicontesa, mama sa. Și acum nu mai aveau niciun dubiu în această privință. Înмânase invitațiile personal și îi rugase pe toți să li se alăture familiei și prietenilor lui pentru a petrece împreună cea mai mare sărbătoare a sezonului, ca și cum ei ar fi fost cei care-i făceau lui o favoare.

Nimeni n-avea de gând să lipsească de la bal indiferent ce s-ar fi întâmplat. Anticiparea momentului când vor pleca spre Sidley eclipsa toate celelalte pregătiri de Crăciun, chiar slujba de dimineață și gâsca de la cină.

La fel stăteau lucrurile și la Sidley, deși se organiza după-amiază o petrecere pentru copii, în salon, găzduită de viconte și la care participară majoritatea părinților, în vreme ce ceilalți adulți rămaseră în camerele lor pregătindu-se pentru evenimentul de seară.

Casa era fastuos decorată cu vâsc, coroane de pin, panglici și clopoței. Fu montat de asemenea un complicat aranjament floral sub care se sărutau cei ce treceau pe acolo – creația a trei dintre surorile vicontelui – suspendat în mijlocul tavanului și care atrase atenția și stârni chicoteli imediat după amplasare.

Casa era plină de mirosuri de Crăciun, chiar și seara, târziu, după ce gâsca și budinca de prune dispărură de pe masă. Mirosul de plăcintă era cel mai persistent, alături de acela de vin fiert, care urma să fie turnat în bolul uriaș din camera cu băuturi, de îndată ce avea să înceapă balul.

Lui Peter îi plăcu ziua, deși rar petrecuse una mai agitată. Se bucura de prezența surorilor lui, a cumnaților și nepoților și găsea plăcută compania celorlalți oaspeți.. Era încântat în mod special de povestea de dragoste care s-a înfiripat între tânărul cumnat al Barbarei și domnișoara Flynn-Posy. Nu se știa dacă și mama tinerei era încântată, dar asta nu-l mai preocupa pe el.

Mama sa a fost la înălțime. Nu lăsa să se vadă nimic din supărarea pe care o resimțise în urmă cu două seri. Vorbea entuziasmată despre bal ca și cum ar fi susținut de la bun început această idee. Începuse chiar să vorbească deschis despre intenția sa de a-și lua o casă la Londra înainte de venirea primăverii pentru a se implica mai mult în viața socială.

— Era și timpul, le spuse ea lui lady Flynn-Posy, Barbarei și Belindei. Peter este îndeajuns de mare pentru a avea singur grijă de el.

Peter se bucură din plin de acea zi, dar aștepta seara cu cea mai mare nerăbdare și neliniște, în același timp.

Nerăbdare, pentru că se simțea de parcă aceasta ar fi fost petrecerea lui de majorat; diseară avea să fie cu adevărat stăpânul de la Sidley Park, întreținându-și musafirii și vecinii, așa cum își propusese să facă pentru tot restul vieții, indiferent de rezultatul celui alt plan pe care îl pusese la cale pentru seara aceea. Incertitudinea cu privire la consecința demersului său era, bineînțeles, cea care-i provoca neliniștea. Exista posibilitatea ca Susanna să nu-l ia de bărbat, chiar dacă toți cei trei bunici ar fi îngenucheat în fața ei și ar fi implorat-o să-și schimbe hotărârea.

Susanna Osbourne avea tendința, uneori enervantă, de a gândi și a decide singură în privința propriei sorți. Dar el nici nu și-ar fi dorit să fie altfel.

Dar încrederea în sine recent redobândită și hotărârea de a-și trăi propria viață și de a-și duce la îndeplinire sarcinile și responsabilitățile ce derivau din poziția sa, nu aveau să depindă de răspunsul Susannei. Nu ar fi contat prea mult dacă ar fi depins.

Dar ei trebuia să îi mulțumească. Dacă nu ar fi întâlnit-o pe ea, ar fi trăit la fel ca înainte. Însă nu era de-

pendent de ea, și nici ea de el. Era un gând reconfortant, dar nu-l ajută să-și alunge neliniștea, în vreme ce se îmbrăca pentru bal.

Faptul că avea un titlu și era bogat nu însemna nimic pentru ea și, dacă va reuși s-o cucerească, trebuia să se bazeze doar pe propriile calități și, pentru prima oară în cinci ani de zile, simțea că avea ceva care merita să fie oferit. Numele lui nu putea fi disociat de propriul ego. Era un Whitleaf, și asta reprezenta adevărata piedică.

– Ajunge! îi spuse valetului, care deja schimbaseră trei cravate înainte de a i-o da pe a patra.

Valetul său, un alt individ înzestrat cu voință puternică, își înclină capul într-o parte și se uită la ceea ce realizase, încruntându-se din cauza efortului de concentrare.

– Da, milord, încuviință el, nu mai e nevoie decât de acul cu diamant și...iată, e perfect.

Era încă devreme, dar Peter coborî și se plimbă prin sala balului, care avea un aspect festiv datorită numeroaselor sale ornamente. Lumânările ardeau în aplicile de pe pereți sau în candelabrele atârinate de tavan. În fiecare capăt al camerei fusese aprins câte un foc. Nu reușeau să încălzească foarte bine camera mare cu tavan înalt, dar alungau frigul din atmosferă. Și de îndată ce se va umple cu oameni, iar aceștia vor începe să danseze, sala avea să se încălzească suficient.

Orchestra ajunsese. Instrumentele fuseseră lăsate pe estrada dintr-un colț al sălii și ei, probabil erau jos pentru a lua masa.

Câțiva servitori trebuiau în camera cu băuturi de lângă sala de bal. Peter trecu pe acolo și discută cu ei. Singura lui preocupare adevărată în legătură cu balul fusese gândul că munca suplimentară avea să împovăreze

personalul și că ar fi trebuit să angajeze mai mulți oameni. Dar cu toții fură entuziasmați când li se propusese să servească la marele bal, chiar înainte să afle că intenționa să le dubleze salariile pentru două zile. Și mâine avea să le dea și bonusul de Crăciun, care era mai consistent decât de obicei.

Și apoi, auzind că și alți oameni, rude și oaspeți care locuiau în casă, ajunseseră în sala de bal, se duse să discute cu ei. În curând, urmau să sosească și primii invitați din afară. Avea să îi întâmpine pe toți în ușa sălii de bal, împreună cu mama sa, cu Barbara și cu Clarence.

Cincisprezece minute mai târziu, când dădu mâna cu domnul Mummert și se înclină către doamna și domnișoara Mummert, complimentându-le pentru felul în care arătau și mulțumindu-le pentru că îi onoraseră cu prezența, își dădu seama că era prima oară când făcea asta.

Dar, pe Jupiter, n-o să fie pentru ultima oară. Grupul de la Fincham fu aproape ultimul care ajunse acolo. Lady Markham intră împreună cu Theo, și Peter îi salută cu voioșie. Mama sa și lady Markham, remarcă el, se salutară cu o înclinare ușoară a capului. Urmară Edith și Morley, apoi urmă colonelul și doamna Osbourne. Susanna intră ultima, împreună cu bunicul ei matern.

Peter își simți inima bătând atât de tare în piept, încât avu impresia că îi poate auzi bubuitul.

Era îmbrăcată cu aceeași rochie verde pe care o purtase în Somerset și la concertul de la abația din Bath. Avea părul pieptănat în mici cârlionți prinși cu o discretă tiară cu perle, care se asorta cu colierul de perle. Perlele erau noi și deosebit de frumoase, reprezentând mai mult ca sigur, un cadou de Crăciun de la bunici. Poate că evantaiul delicat de fildeș pe care îl ținea în mână înmănușată

era tot de la ei. Avea obrajii îmbujorați, dar își ținea privirea plecată, fără să zâmbescă. Ar fi preferat să fie oriunde în altă parte decât acolo, se gândi Peter. Poate că n-o să-l ierte niciodată pentru asta. S-ar putea ca această seară să i se întipărească în memorie ca una din cele mai îngrozitoare pe care le-a petrecut vreodată.

– Mă bucur să vă revăd, domnule, spuse el, înclinându-se către reverendul Clapton, care-i zâmbi bucurios. Și pe dumneavoastră, domnișoară Osbourne.

Ea își ridică pentru o clipă privirea.

– Mulțumesc, milord, spuse ea.

Nu venea nimeni în urma lor. Profitând de ocazie, el se grăbi să-i spună:

– Îmi veți face onoarea de a dansa al doilea grupaj cu mine și primul vals?

Și poate și ultimul vals, speră el.

Bunicul ei îi zâmbi jovial.

Ea ezită doar o fracțiune de secundă.

– Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.

I-ar fi cerut să danseze cu el primul grupaj de dansuri, dar nu voia s-o pună într-o situație delicată în fața familiei și a vecinilor. Avea să deschidă balul cu Barbara.

Reverendul Clapton se înclină către mama lui și îi zâmbi, în vreme ce schimbară câteva replici politicoase. Peter fu mai convins ca oricând că numele Whiteleaf nu însemna nimic nici pentru el, nici pentru familia Osbourne.

Susanna își plecă privirea când o salută pe mama lui, a cărei încordare numai el o sesiză.

– Domnișoară Osbourne, spuse ea, e minunat că stați la Fincham în această perioadă a anului. Distracție plăcută!

– Mulțumesc, doamnă, îi răspunse Susanna, fără să se

uite la ea.

Trebuie să fi fost un moment extrem de dificil pentru amândouă, se gândi Peter. Era chiar nebun dacă își închipuia că se putea căsători cu Susanna și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți? Dar nu, deja se decisese că nu credea în această sintagmă. Și, de asemenea, se hotărâse să lupte pentru fericirea lui.

Momentul trecuse și ambele doamne erau în sala balului, arborând un zâmbet de complezență.

– Peter, spuse Barbara, luându-l de braț, cred că a venit momentul să deschidem balul. Nu mai vreau să amânăm, mai ales că voi dansa grupajul de deschidere cu frumosul meu frate. Toate doamnele din încăperea mă vor invidia.

El râse, conducând-o către ringul de dans. Dintr-odată, respiră ușurat și se simți plin de speranță. La urma urmei, era Crăciunul, acel moment al anului aflat sub semnul speranței, viselor noi și dragostei.

– Sunt suprinsă să o văd pe Susanna aici, zise Barbara. O mai ții minte? Tatăl ei a fost acel nefericit secretar al lui Sir Charles care s-a sinucis. Mereu ni s-a atras atenția să nu avem de-a face cu ea pentru că tatăl ei era un simplu angajat, deși Edith se juca tot timpul cu ea. Și cu toate astea am rămas cu impresia că între mama și domnul Osborne a fost o relație de prietenie.

– Nu am întâlnit-o decât o singură dată în copilărie, spuse Peter. Dar am revăzut-o vara trecută la John Raycroft și din nou în toamnă, la petrecerea de nuntă din Bath, la care am fost cu Lauren și Keith.

– Chiar așa? spuse ea privindu-l cu interes.

Apoi se uită la Susanna, care era condusă pe ringul de dans de Theo, după care îl privi din nou, mai atent.

– Ah, chiar așa!

Susanna se gândi oarecum surprinsă că, până la sfârșitul lunii august nu participase niciodată la vreun bal, iar acum era deja la al doilea, și chiar dansase un vals în Upper Assembly Rooms din Bath.

Și în seara aceasta, o avea chiar pe bunica sa ca însoțitoare, dar și un bunic care zâmbea jovial fiecărui potențial candidat la însoțitoare și un altul care se încrunta bănuitor la ei. Deși jumătate dintre oaspeți erau, în mod evident, membri ai nobilimii și ar fi intimidat-o în urmă cu câteva luni, toată lumea lăsa impresia că venise pregătită să se distreze. Și cealaltă jumătate a invitaților era reprezentată de oameni obișnuiți, asemănători vecinilor lui Frances, care îi plăcuseră foarte mult. Sala de bal, împodobită cu bradul tradițional și ornamentele de Crăciun, îți tăia respirația. Chiar și fără decorații, era o încăpere încântătoare, își spuse ea. Și când te gândești că ea locuise atât de aproape de Sidley, vreme de doisprezece ani și nici măcar nu văzuse casa.

S-ar fi simțit extrem de bine, își spuse la sfârșitul celui de-al patrulea grupaj de dansuri, când tânărul și entuziastul domn Flynn-Posy o conduse înapoi la bunica ei, dacă nu ar fi fost...

Ah, viața ei fusese plină de dacă nu-uri, începând din vară.

Dar în seara aceasta avea să dea totul uitării. Voia să se simtă bine. Deja dansase patru reprize la rând, dintre care una alcătuită din dansuri populare, cu Peter. Urma valsul.

– Dansezi atât de frumos, Susanna, îi spuse bunica ei, trăgând-o de mână ca să se așeze lângă ea. Și ești atât de drăguță! Sunt foarte mândră de tine și mă bucur nespus că am trăit să văd și această zi!

Și apoi apăru din nou Peter, înclinându-se zâmbitor și

fermecând-o pe bunică și, în cele din urmă, întorcându-se către ea și întinzându-i mâna.

– Acesta este valsul meu, domnișoara Osbourne, spuse el.

Și iată-i valsând din nou. Doar că de data aceasta, deși ea îi zâmbea, amețită de mirosul parfumului și simțind adrenalina fiecărui pas pe care îl făceau, nu se mai împletici în timpul dansului. Acum era conștientă de tot ce o înconjură – casa lui, familie și vecini. Avea și ea propria ei familie, și noutatea acestui gând aproape că o făcu să plângă. Apoi mai existau și prietenii ei, iar familia Markham și familia Morley fuseseră prietenii ei dintotdeauna. Nu știa ce voise să spună lady Markham în acel crâmpei de conversație pe care îl auzise în fața grădinii cu mult timp în urmă și nici nu întrebase, însă acum era convinsă că lady Markham ținuse întotdeauna la ea. Chiar trebuie să fi fost o mare povară să te trezești dintr-odată cu un copil orfan pe cap și să nu știi ce să faci cu el.

Și mai era conștientă și de Crăciun, de anotimpul dragostei, al familiei, păcii și generozității. O atmosferă de-a dreptul magică, își spuse ea.

– Îți dau un bănuț pentru gândurile tale, zise Peter, când se rotiră într-un colț și ea își aminti că îi mai spusese asta o dată după plimbarea la cascadă. Atunci fusese copleșită de melancolie.

– Chiar e locul tău aici, remarcă ea. Sunt foarte bucuroasă că te-am văzut în mediul tău și cred că visul tău este ușor de atins.

El îi zâmbi și o învărti din nou și apoi, brusc, se treziră în afara sălii, iar el o luă de mână și porniră cu pași hotărâți spre hol. Însă nu ajunseră acolo, ci se opriră în fața unei uși închise, pe care el o deschise și, după ce intrară, o încuie în urma sa.

Era o bibliotecă, își dădu ea seama, o încăpere frumoasă și intimă, luminată doar de un foc și un sfeșnic de pe șemineu.

– Peter? Valsul? Bunicii mei...

– ...știu că te aduc aici, o asigură el. Cel puțin bunicii tăi știu și presupun că știe și bunica ta. Mi-a zâmbit foarte frumos la intrare.

El îi eliberă mâna și se duse la foc, ațâțându-l.

Susanna se așeză pe marginea unui scaun.

Bunicii ei știau?

Dar nu știau...

El se ridică și rămase cu spatele la ea, uitându-se în foc. Ea îl așteptă să vorbească simțindu-se copleșită de dragostea pentru el. Și cunoscând foarte bine bunătatea, tandrețea și pasiunea lui, într-un cuvânt adevărata lui fire.

– Mama mea l-a împins pe tatăl tău să se sinucidă.

Ah, deci aflase? Dar cu siguranță nu știuse asta cu două zile în urmă.

– El s-a sinucis, spuse ea. Ar fi putut să aleagă altceva.

– A trăit cu remușcări de atunci, zise el, lucru care, bineînțeles, nu scuză ceea ce a făcut. Susanna, o iubesc. Am iubit-o și o s-o iubesc întotdeauna. Dragostea, am descoperit eu, nu judecă, doar există.

– Mama și tatăl meu au făcut lucruri îngrozitoare, spuse ea. Printre altele, le-au frânt inimile bunicii mele. Au provocat moartea unchiului meu, însă eu i-am iubit pe amândoi, deși pe mama n-am cunoscut-o.

– Ceea ce vreau să spun, continuă el, sprijinindu-se de marginea șemineului și aplecându-și capul, este că nu am de gând s-o repudiez, Susanna. O voi vizita și va fi mereu binevenită aici, deși, în curând, aceasta nu va mai fi casa ei. Îi vom găsi o locuință în Londra. Dacă mi s-ar cere să aleg între ea și tine, nu aș face-o. Nu se poate alege între

dragoste și dragoste. Mi-ar fi imposibil să fac asta, considerând una mai bună decât alta.

– Peter, nu trebuie să alegi nimic. Mă întorc la școală peste câteva zile. Bunicii mei ar fi vrut să merg să locuiesc cu ei, însă am refuzat. Voi fi bucuroasă să-mi petrec vacanțele cu ei. Le voi scrie regulat, dar nu voi locui cu ei. Și nici cu tine.

Își plecă mai tare capul și amândoi tăcură o vreme ascultând muzica ce se auzea din sala de bal. Apoi el se îndreptă de spate și se întoarse către ea.

– Spune-mi că nu mă iubești.

Ea clătină din cap.

– Spune-mi!

– Dragostea nu are nimic de-a face cu nimic.

– Te înșeli. Dragostea are totul de-a face cu totul. Spune-mi că nu mă iubești și te duc înapoi, la bal și îți promit că nu ne vom mai revedea niciodată. Vorbește, Susanna. Dar spune-mi adevărul!

Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de serios. Părea tras la față și palid în lumina lumânărilor. Privirea lui o fixa cu intensitate.

– Peter, spuse ea, uitându-se atentă la mâini. Ar fi dezgustător și chiar sordid, mai ales că mama ta și tatăl meu...

– ...au fost amanți. Ți s-a părut sordid la Barclay Court? Sau în casa de oaspeți acum două zile? Este un lucru urât, ceea ce ar transforma relația dintre noi doi în ceva dezgustător. Însă nu putem face nimic pentru a schimba trecutul. Oare chiar ar trebui să renunțăm la viitor și la prezent din cauza lui? Viața nu-i perfectă, Susanna. Noi nu putem trăi decât în realitate, iar aceasta presupune existența dragostei. Știu că este un clișeu să spun că dragostea face totul posibil, dar eu chiar cred

asta. Nu este o baghetă magică pe care să o fluturi deasupra vieții și să o transformi în ceva plăcut, lipsit de dificultate. Dar îți poate da energia de a-ți asuma riscurile și de a câștiga.

Ea își ridică privirea către el.

– Și dragostea este ceva ce avem din plin, spuse el. Spune-mi că greșesc.

Ea nu scoase niciun cuvânt.

– Și nu e vorba doar de o dragoste romanțioasă, deși nu ne este străin nici acest sentiment. Noi împărtășim o dragoste îndrăzneță, Susanna, în numele căreia ai fi în stare să-ți sacrifici propria fericire dacă e necesar și să-ți continui viața fără resentimente. Și eu am învățat multe despre ea în ultima vreme. Îmi iubesc familia și casa. Și te iubesc pe tine.

– Peter, zise ea, după care dădu din cap, incapabilă să mai continue. Își mușcă buza inferioară.

– Vrei să distrugi dragostea dintre noi numai fiindcă sunt bogat și am un titlu, iar tu ești profesoară? Apropo, ești și moștenitoare, după cum am fost informat ieri. Și doar pentru că mă cheamă Whitleaf? Și fiindcă o voi respecta întotdeauna pe mama? Doar pentru că ea și tatăl tău au încercat să-și alunge singurătatea refugiindu-se unul în brațele celuilalt?

Ea închise ochii.

– Sau te vei mărita cu mine? o întrebă el. Vrei să ferești trei persoane în vârstă aflate în sala de bal, permițându-mi mie să fac anunțul în seara asta?

– Oh, Peter, spuse ea, uitându-se la el, nu este corect.

El îi aruncă o privire întunecată, după care zâmbi. Apoi zâmbetul i se lărgi.

– Nu este, nu-i așa? Dar vrei? Adică să-i faci fericiți?

Le disprețuise pe toate acele fete din Somerset care se

topiseră la vederea zâmbetului lui, până când își dădu seama că era vorba de o pură plăcere pe care o împărtășeau cu toții. Dar chiar și așa...

Ce avea să se întâmple cu ei?

– Și mama ta ce părere are despre asta? I-ai spus deja?

– Da. Mama a fost posesivă, puțin dominatoare și chiar egoistă în relația ei cu mine, Susanna, dar sunt sigur că ne iubește, atât pe mine, cât și pe surorile mele. Va prefera s-o îndrăgească pe soția mea decât să mă piardă pe mine. Nu pot să-ți promit că relația dintre voi două va fi lipsită de evenimente, dar te asigur că acest lucru e posibil. Asta dacă nu cumva tu ești de altă părere.

Ea îl privi. Oare era posibil? Sau asculta cu inima, în loc să recurgă la bunul-simț? Dar nu cumva conta doar ceea ce-i spunea inima?

Apoi, el o făcu incapabilă să asculte cu orice altceva în afara inimii. Se apropie de ea, îi luă mâna în palmele sale și se lăsă într-un genunchi în fața ei.

– Un alt clișeu îngrozitor, spuse el zâmbind, dar brusc deveni serios. Susanna, vrei, te rog, să te măriți cu mine? Dacă nu-mi poți spune fără să minți că nu mă iubești, vei accepta să te măriți cu mine?

Și singurul contraargument pe care îl putu invoca fuse o absurditate.

– Peter, sunt profesoară. Am obligații față de fetele mele și față de Claudia Martin. Nu pot să le las baltă în mijlocul anului școlar.

– Când se termină?

– În iulie.

– Atunci ne vom căsători în august, luna în care ne-am întâlnit. Această himeră nici măcar nu-și merita numele. Era doar abur. Altceva?

– Oh, spuse ea neajutorată, trebuie să mai fie zeci de

alte contraargumente.

– Atunci spune mai repede despre ce e vorba, altfel va fi prea târziu. Te voi săruta și apoi te voi duce în triumf în sala balului. După vals urmează cina, momentul perfect pentru anunțuri. M-am gândit la toate.

– Asta înseamnă că ești foarte încrezător, Lord Whitleaf.

– Nu, nu sunt. Cerul o știe mai bine, chiar nu sunt, Susanna. Alungă-mi deznădejdea! Spune-mi că mă iubești sau nu! Hotărăște-te dacă te măriți cu mine sau nu! Te rog, dragostea mea! Nu am încredere în mine.

Se gândi că celelalte motive pentru care ar trebui să se împotrivescă aveau să-i vină în minte înainte de sfârșitul serii. Presupuse însă că le va îndepărta unul câte unul, când își va aduce aminte de felul în care arăta el în acest moment: neliniștit, îngenunchat, privind-o cu niște ochi în care se citeau dragostea și incertitudinea. Și își va aminti cum se simțea ea acum, copleșită de dragoste.

Își eliberă mâna, îi cuprinse fața cu palmele și se aplecă pentru a-l săruta pe buze.

– Da, spuse ea moale. Vreau.

– Știam că ar fi trebuit să fac asta mai degrabă în salon. Acolo există un aranjament floral potrivit pentru sărutat. Dar cred că mă voi descurca destul de bine și în absența lui.

Și, dintr-odată, fu în picioare și-o ridică și pe ea, strângând-o în brațe pentru a dovedi temeinicia supoziției sale.

Și, ceea ce era ciudat, se gândi Susanna, când reuși să se dezmeticească, sărutul lor nu fusese lasciv, deși durase atât de mult. Exprima deopotrivă fericire, speranță, jurămintele de dragoste.

Ah, da, acele zeci de motive fură date uitării.

— Dragostea mea, îi șopti el, dragostea mea!

— Peter!

Și se mai sărutară o dată înainte ca el să o ia protocolar de braț și s-o conducă înapoi în sala de bal.

Muzica se oprise.

Toată lumea era la cină.

Logodna ei urma să fie anunțată. Logodna ei.

26

Căsătoria dintre Susanna Osbourne și vicontele Whitleaf a fost oficiată la biserica de lângă Alvesley Park, în Wiltshire, într-o frumoasă zi perfectă de august.

Alvesley a fost ales dintr-o mulțime de posibile locații, din numeroase considerente. Deși bunicii Susannei erau nerăbdători să găzduiască evenimentul în Gloucestershire, s-au văzut nevoiți să recunoască faptul că la hanul din sat și în casele lor nu puteau să locuiască toți distinșii oaspeți care fuseseră invitați, și că sala de festivități a hanului ar fi fost nepotrivită pentru dejunul de nuntă, deși era destul de încăpătoare.

Sidley ar fi reprezentat locul ideal, dar cum ar fi putut prietenele Susannei, profesoare în Bath, să facă o călătorie atât de lungă în condițiile în care aveau de suprave-

gheat elevele de la școală? Și vicontele nu voia sub nicio formă să se căsătorească cu aleasa lui în absența prietenelor ei.

O vreme, doar Bath părea să fie singura variantă acceptabilă și pentru mire și pentru mireasă, dar în final Lauren, vicontesa de Ravensberg și ducesa de Bewcastle au decis să organizeze ele ceremonialul de nuntă. Deși, de fapt, Eleanor Thompson a fost inițiatoarea proiectului datorită faptului că a informat-o pe sora sa într-o scrisoare cu privire la îngrijorările legate de supravegherea fetelor de la școală și starea sălii de festivități a hanului.

Nimeni nu a aflat vreodată – și nici nu s-a interesat – cum a reușit ducesa să-l convingă pe ducele de Bewcastle să găzduiască douăsprezece din fetele de la școală împreună cu una din profesoare, cert e că a avut câștig de cauză. Înălțimea sa a fost văzut chiar zâmbind la nuntă, o exteriorizare în public a afecțiunii destul de rar întâlnită la el.

Alvesley a rămas singura variantă, și oaspeții au venit din toate colțurile Angliei și chiar din Scoția și Țara Galilor: sora vicontelui împreună cu soțul ei, domnul și doamna Sydnam Butler cu David și fiica lor de numai patru ani. Vicontesa a sosit de la Londra unde s-a implicat în viața socială, atrăgându-și admirația a doi văduvi bine situați. Venise, în ciuda faptului că nu o văzuse pe Lauren, nepoata ei, încă din anii copilăriei. Au fost prezente și surorile vicontelui împreună cu familiile lor și câțiva dintre prietenii lui, printre care Theo Markham și John Raycroft împreună cu proaspăta sa soție.

Bunicii Susannei au venit împreună cu două mătuși și soții acestora, pe care îi vizitase în vacanța de Paște. Toți prietenii ei apropiați au fost prezenți: Claudia Martin, Anne Butler și domnul Butler, contesa de Edgecombe îm-

preună cu soțul, Eleanor Thompson, Lila Walton și Cecil Pierre, profesorul de franceză și de muzică. Chiar și domnul Huckerby a sosit de la Bath. Și, desigur, și cele douăsprezece orfane au participat la ceremonie, supravegheate de domnișoara Thomson și de domnișoara Walton, deși erau atât de impresionate de eveniment încât nu mai trebuia să fie ținute din scurt. Chiar și Agnes rămăsese cu gura căscată și ochii măriți de uimire.

A fost o nuntă care a meritat așteptarea, așa cum au căzut de acord mireasa și mirele după ceremonie. Dar așteptarea fusese uneori extrem de grea.

De trei ori între Crăciun și începutul lui august vicontele fusese la Bath. De două ori stătuse câte o săptămână, iar a treia oară rămăsese zece zile. Dar șederile i se părură chiar mai frustrante decât perioadele de absență pentru că Susanna refuza să-și neglijeze îndatoririle, mai bine zis s-ar fi opus dacă i-ar fi cerut. Pe parcursul acelor săptămâni aflase că munca unui profesor era mai degrabă un mod de viață decât o slujbă. Practic, nu dispuneau mai deloc de timp liber.

În afară de frustrările provocate de așteptare, Peter fusese bine dispus în toate aceste luni, pentru că simțea că brusc toate visele lui devin realitate și aveau să dea și roade de îndată ce-și va aduce soția cu el la Sidley, deși soția nu făcuse parte din visul inițial. Dar după ce o va vedea acolo se îndoia că ar mai fi vrut vreodată să depășească granițele domeniului și împrejurimile, locuri unde se simțea fericit.

Susanna regreta viața pe care avea să o lase în urmă după căsătorie. Școala fusese casa și raiul copilăriei sale. Acolo trăise un amalgam de sentimente plăcute și neplăcute. Reprezentase casa și serviciul său atunci când ajunsese la maturitate. Îi plăcea să predea, iubea deo-

potrivă fetele, și pe kolegele sale profesoare, mai ales pe Claudia, care-i fusese și soră și mamă și prietenă vreme de mulți ani.

Dar toate femeile trebuie să lase în urmă prietenii și familia atunci când se mărită. Și în ce-o privește, își spunea ea tot mai des în lunile scurse până la nuntă, această schimbare era benefică. Nu ar fi fost niciodată cu adevărat fericită dacă ar fi rămas singură, fără soț, fără copii și fără o casă a ei. Și îl iubea pe Peter mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată că e posibil. Poate pentru că-i plăcea de el și-l admira la fel de mult pe cât îl iubea.

Și nu exista nicio școală în apropiere de Sidley, descoperi ea. Era o situație pe care avea s-o remedieze și, deși Peter se mulțumise doar să râdă când îi spusese acest lucru cu ocazia unei vizite la Bath, fusese un răs plin de afecțiune și în privirea lui deslușise dragostea și admirația.

Se temuse de sfârșitul anului școlar din iulie, spunându-și, cu fiecare eveniment ce trecea, că era ultimul în care se implica. În același timp, i se păruse că sfârșitul trimestrului nu avea să mai vină.

Urma nunta în august.

Se va căsători cu Peter.

Aveau să-și petreacă restul vieții împreună.

Dar veni și luna august așa cum se întâmplă inevitabil, în fiecare an.

Și împreună cu ea sosi și ziua nunții, o zi perfectă de vară cu cerul albastru senin.

*

Peter stătea alături de John Raycroft în partea din față a bisericii, amândoi fiind conștienți de faptul că băncile din spatele lor erau pline de invitați, deși niciunul din ei nu se întorcea să se convingă.

De fapt, Peter avea senzația că, și dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să întoarcă capul. Pentru prima dată de-a lungul unei cariere excepționale, valetul său îi strânsese cam tare cravata, iar în urmă cu o oră aproape plânsese când îi admirase perfecțiunea.

Nu ar fi trebuit să vină așa de repede, se gândi el, când stomacul începu să-i fiarbă.

Ce s-ar întâmpla dacă ea s-ar răzgândi?

Ce-ar fi dacă cineva s-ar ridica în picioare să vorbească după ce preotul ar fi întrebat dacă are ceva vreo obiecție în privința legitimității căsătoriei?

Dacă i se lega limba și nu putea să spună nimic?

Dacă scăpa inelul?

Dacă Raycroft l-a uitat?

– Ai inelul? șopti el în colțul gurii.

– Da, murmură și Raycroft zâmbind, deși și el fusese la fel de răvășit în urmă cu două luni, atunci când Peter acceptase să-i fie cavalier la nunta lui. La fel ca acum cinci minute, completă el.

Dacă ea spunea nu vreau, în loc să spună vreau? Sau se zicea doar nu sau da? Nu putea deloc să-și amintească formula corectă. Trebuia să fie foarte atent la vorbele preotului.

Și dacă...?

Oh, Doamne!

Rumoarea din bănci crescuse și-și dădu seama că Susanna venise împreună cu colonelul Osbourne. Și fu sigur de asta când se uită la reverendul Clapton, care oficia slujba și a cărui față radia de mândrie în timp ce privea în partea din spate a bisericii.

Peter se ridică și orga începu să cânte.

Și iat-o făcându-și apariția.

Fraza avu în sfârșit înțeles și pentru el.

Era îmbrăcată din cap până în picioare în haine de culoarea fildeşului, cu o rochie brodată cu satin și boneta cu dantelă, care îi acoperea parțial fața. Părea mică, aproape fragilă lângă bunicul ei. Și era nespus de frumoasă. Și nicio bonetă nu putea ascunde acele plete ca focul.

Când se apropie, putu să-i vadă chipul și privirea. Se uita la el cu neliniște și poate uimire și, da, incontestabil cu dragoste.

Ah, Susanna!

Nici acum nu-i venea să creadă că trecuse peste toate obstacolele și ajunsese aici.

Își dădu seama că amândoi aveau aceeași expresie în priviri, dar niciuna din posibilitățile pe care le luase în calcul nu se va adevăra.

Totul era bine.

Îi zâmbi și se simți atât de bucuros că fu de-a dreptul copleșit de intensitatea sentimentului.

El zâmbi și, dintr-o dată, soarele păru să strălucească la fel de tare în biserică ca și afară.

Dar semăna atât de mult cu bărbatul care o speriasse în urmă cu un an la Barclay Court, încât se miră cum se putea ca un străin să devină centrul vieții ei într-un timp atât de scurt. Acum chiar nu mai conta ce nume purta. Era doar un nume, un titlu, pe care o să-l aibă și ea după câteva minute.

El era foarte elegant îmbrăcat în alb, negru și crem.

Cu siguranță nu exista un bărbat mai chipeș în toată lumea.

Teroarea ei inexplicabilă dispăru.

Plânsese în brațele bunicii ei ceva mai devreme, dar nu-și dădu seama de ce făcuse asta. Bunica spusese că

era din cauza dragostei, că, dacă s-ar fi căsătorit din alt motiv, ar fi fost calmă. Ea își suflă nasul și râse.

Dar teroarea rămăsese și cu greu se abținuse să nu plângă când Anne și Frances veniră să o îmbrățișeze. Și fu de-a dreptul imposibil când Claudia o sărută și o strânse în brațe mai mult de un minut.

– Susanna, îi spusese ea, mi-a fost foarte greu să le las să plece pe Anne și Frances și ele îmi erau prietene foarte bune. Dar tu îmi ești mai mult decât o prietenă. Ai venit la mine ca o fetiță speriată și nefericită și eu te-am iubit din prima clipă, cu mult înainte să iasă la iveală adevărata ta natură. Nu te-aș fi lăsat să pleci pentru un bărbat care nu ar fi fost demn de tine sau pentru cineva care nu te-ar fi iubit din toată inima. Deși, nu știi ce-aș face să te opresc.

Ea râse și făcu un pas înapoi să își șteargă lacrimile.

– Ah, spuse ea, oare cum de nu am băgat de seamă că toate trei sunteți tinere și frumoase? Dacă aș fi remarcat asta nu m-aș fi împrietenit cu niciuna din voi într-o mie de ani. Aș fi rămas singură.

Râse din nou și se uitară una la alta cu afecțiune.

Și acum, de îndată ce Peter zâmbi, Susanna își dădu seama că nu este deloc înspăimântată. Și de ce ar fi fost? Era ziua nunții ei, și se aflau amândoi în biserică. Și mai remarcase ceva în afara aceluia zâmbet.

Era privirea de pe fața lui.

O încălzea de la degetele picioarelor până în creștetul capului.

– Dragii mei, începu preotul.

Și, într-adevăr a fost un scurt moment după o îndelungată așteptare. Dar cu toate acestea, un moment deosebit. Amândoi spuseră ce aveau de spus, și inelul de aur îi străluci pe deget...ah, dar nici măcar nu putea să

treacă în revistă toate momentele. A fost un amalgam de trăiri miraculoase.

Și apoi vicarul, nu, bunicul Clapton, îi declară soț și soție și-i invită să semneze în registru. Și Peter îi ridică voalul de pe față și – ce scandalos! – o sărută pe buze. Și asta de față cu vicarul și cu Raycroft și cu ceilalți bunici uitându-se la ei.

La orgă se auzi un imn plin de voieșie când porniră pe culoarul dintre bănci. Susanna avu impresia că nu mai zâmbise atâta în viața ei și cu toate acestea, le învălui într-un surâs cald pe fetele de la școală, îmbrăcate în hainele de duminică și toate comportându-se ireproșabil.

Și ea fusese una dintre ele.

– O caleașcă deschisă, decorată în culori vesele îi aștepta la ieșirea din biserică. O mulțime de săteni se adunaseră să vadă spectacolul. Dar ei nu se grăbiră spre ieșire. Toată lumea ieși din biserică și ei se treziră îmbrățișați din toate părțile. Fetele aruncară și cu petale de trandafir.

Erau îmbujorați și râdeau când se urcară în caleașcă și cineva închise ușa, după care-i dădu vizitiului semnalul de plecare către locul unde avea loc dejunul de nuntă.

Susanna stătea pe un colț al scaunului și Peter pe celălalt, ținându-se cu mâinile de spătarul scaunului din față și făcând cu mâna mulțimii în vreme ce ieșeau din curtea bisericii.

Susanna se uită la Peter. El îi zâmbi.

– Vino aici, îi spuse el încet.

– De ce? întrebă ea și-i zâmbi.

– Pentru că așa am spus eu și tu ești soția mea.

Privirea ei radia de fericire.

– Chiar așa? făcu ea și rămase locului.

El oftă și se duse la ea.

– Uite așa dispăre visul meu de a avea o soție docilă și de a trăi fericit până la adânci bătrâneți, zise el și o trase mai aproape strângând-o la piept. Să înțeleg că o să mă pui să îmi înfrunt temerile tot restul vieții?

– În fiecare zi a ei, îl asigură ea.

Ochii lui surâzători se reflectară într-ai ei.

– Atunci pot să vă sărut, lady Whiteleaf?

– Credeam, spuse ea, că nu veți întreba niciodată.

Dar râsul îi dispăru când gura lui se închise peste a ei.

Și bucuria ei deveni copleșitoare.

Oare cum se putea îmbunătăți absolutul?

Dar asta nu era o problemă a cărei soluționare nu suferea amânare.

Susanna îi înlănțui gâtul soțului său cu brațele și îl sărută cu toată ardoarea sufletului ei.

Încă se mai auzeau clopotele bisericii răsunând în satul rămas în urmă.

Sfârșit